

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Shatter the Earth

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

KAREN
CHANCE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Dünyayı Paramparça Et

KAREN CHANCE

Telif Hakkı 2020

Karen Chance

Shatter the Earth

Tüm hakları

saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, kısa alıntılar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

eleştirel incelemelerde ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlarda somutlaştırılmıştır.

Karen Chance

Birinci Bölüm

IHedefimizi görmeden önce kokusunu aldım. Koku bir savaş alanı kadar kötüydü, tamamen çiğ iç organlar, kan ve dışkı, ama sesler Daha kötü. Çok daha kötü.

Başörtümün ucunu burnumun üzerine çekmek için bir tepenin dibinde durdum. Romanyalı bir köylü kadın gibi giyinmiştim, çünkü o dönemde soylu hanımlar kırlarda dolaşmazdı. Ve başörtüsü sarı buklelerimi gizlemeye ve mavi gözlerimi gölgelemeye yardımcı olurken, şekilsiz kahverengi elbise beni ormanın derinliklerinde neredeyse görünmez kılıyordu. Eşarp aynı zamanda bir yüz maskesi olarak da işe yarıyordu ama pek işe yaradığı söylenemez.

Uzaktan bir kadın çığlık attı, irkildim ve bir ağaca tutundum.

Hasta olmamamın imkanı yoktu.

"Cassie?" Yanımdaki adam tepenin zirvesine yakın bir tünekten geri döndü. Ormana sırtını dayamıştı ama diğer tarafta küçük bir şehre giden açık bir arazi vardı ya da bana öyle söylenmişti. Neyse ki buradan hiçbir şey göremiyordum.

Yol arkadaşım diğer taraftaki katliamdan rahatsız olduysa bile, hiçbir işaret vermedi. Tam tersine. Onu hiç görmediğim kadar iyi görünüyordu: genç ve enerjikti, koyu kahverengi gözleri ıslıl ıslıdı, güneşin öptüğü teni kızarmış ve pembeleşmişti ve genellikle sıkı sıkıya kapalı olan maun rengi saçları esintiyle özgürce dalgalanıyordu.

Neredeyse yeniden insan gibi görünüyordu.

Elbette, bir zamanların prensi ve şu anda Kuzey Amerika Vampir Senatosu'nun üyesi olan Mircea Basarab genellikle bir salatalık kadar soğukkanlıydı. Devam eden savaşta vampir ordusuna liderlik etmek için seçilmesinin bir nedeni de buydu. Ayrıca aslen bizim şu anki cehennem parçamızdan geliyordu: eski

Eflak, günümüzde Romanya'nın bir parçası, ancak o dönemde daha küçük, vahşi ve çok daha acımasız bir yerdi.

Başka bir çığlık havayı parçalayıp düşüncelerimi noktalayınca irkildim.

"İyi misin?" Mircea neden onun yanına tırmanmak yerine bir ağaca sarıldığımı merak ediyormuş gibi bana seslendi. Ona kuşu vurmaktan kaçındım -çift elle- çünkü bu, söz konusu ağacı bırakmamı gerektirecekti, bu da yüzümün çamura gömülmesiyle sonuçlanacaktı. Ama yüz ifadem etkili olmuş olmalı ki tekrar aşağı inmeye başladı.

Onun gelişini izledim ve kaşlarımı çatma zahmetine girmedim.

Benim adım Cassie Palmer, zamanda yolculuk yapan, hayaletlere fısıldayan, doğaüstü dünyanın baş kahini, kulağa olduğundan çok daha eğlenceli gelen bir iş tanımı. Yani göreve geldiğimden bu yana geçen beş ay içinde çok şey gördüm. Ve biraz da kokladım, diye düşündüm, rüzgar değişirken, evet, insanlar öldüklerinde üstlerini kirletiyorlar, özellikle de sivriltilmiş bir mızrağın ucunda çığlık atarak öldüklerinde, çünkü şu anki seyahat ortağımla akraba olan deli bir adam burunlarını sevmediğine karar vermişti.

Ama bugün benim için bile biraz aşırıydı.

Tarihin Drakula olarak tanındığı Romanyalı Vlad III, kendi zamanında daha çok Vlad *Țepeș*, "Kazıklı" olarak biliniyordu. Ve bu unvanı gerçekten hak etmişti. En sevdiği işkence yöntemiyle kaç kişiyi öldürdüğü hakkında kimsenin bir fikri yoktu, ama çok fazlaydı, muhtemelen kısa hükümdarlığı boyunca seksen bin kadar.

Sanki yarısı tepenin diğer tarafındaymış gibi geliyordu. Muhtemelen mızraklarıyla -sonlarını üzerinde kıvranarak geçirecekleri uzun, sivriltilmiş sııklar- güzel geometrik şekillerde dizilmişlerdi, böylece kaçık lordları kalesinin kulesinden bu etkiyi hayranlıkla izleyebiliyordu. Bilmiyordum, çünkü oraya gitmiyordum.

Eve dönmek dışında hiçbir yere gitmiyordum.

Cidden, siktir et bunu!

"Cassie." Sahibi altı yüzyıl kadar önce ölmüş olmasına rağmen güneşten bronzlaşmış güçlü bir el kolumu kavradı.

Güzel, bu işimizi kolaylaştırır, diye düşündüm ve bizi dışarı çıkarmaya hazırlandım.

"Bana söz vermiştin." Koyu kahverengi gözleri sakın ve sabit bir şekilde benimkilerin üzerindeydi.

Ona ters ters bakacak kadar uzun bir süre büyüyü yarıda bıraktım. "Göreceğiz demiştin! Gördük."

"Yapmadın."

Kulağa kahkaha gibi gelen ama çığlık gibi hissettiren bir ses çıkardım. "Evet. Ben de yapmayacağım."

Zaten birkaç yüz yıl yetecek kadar kabus yemim vardı. Bir yığın daha eklemenden de yapabilirdim. Her geçen dakika daha da yükselen çığlık korusu bunu zaten yapmıyordu!

"Gelmek zorunda değilsin," diye güvence verdi Mircea, ballı ses tonundan güç damlıyordu, çünkü beni etkilemeye çalışmaktan çekinmiyordu.

Ve ne yaptığını bilmeme rağmen, *her zaman* yaptığı şey olmasına rağmen, gerginliğimin bir kısmının omurgamdan ayrıldığını hissettim. Mircea'nın sesi bir meleğin sesi gibiydi ve uyuşturucu gibi hissettiriyordu. Mircea'nın sesi yasadışı olmalı.

Bu durumda bunun bir önemi yoktu, çünkü çevre ona karşı çok çalışıyordu.

"Bunu yapmayacağız." Kendi sesim düzdü ve herhangi bir çekicilikten tamamen yoksundu.

"Haklısın," diye kolayca kabul etti, kolu omuzlarıma dolandı ve damarlarımda bir sakinlik, huzur ve şarkı söyleyen bir neşe duygusu yayıldı, çünkü gerçekten zorluyordu. "Bu senin gözlerin için bir şey değil. Onu bulup buraya getireceğim."

Uzaklaşmaya başladı ama ben tuttum. "Hiç şansın yok."

Şaşırmış kahverengi gözler kaslı bir omzun üzerinden bana baktı. Mircea insanların, özellikle de kadınların kendisiyle aynı fikirde olmamasına alışık değildi. Özellikle de bugün olduğu gibi görüldüğünde.

Benim aksime, o bir asilzade kıyafeti giymişti; bu da o dönemde kürk astarlı kadife bir palto anlamına geliyordu, onun durumunda koyu maviydi, ancak her hareketle parlayacak kadar zengin ve tereyağlıydı. Yontulmuş baldırları saran bir çift uzun, siyah deri binici çizmesi ve aynı koyu mavi renkte ipek bir tunik ve pantolon görünümü tamamlıyordu. Yıllarca ata binmek ve teke tek dövüşmekle sertleşmiş etkileyici bir göğüs ve kalça genişliğini özetliyordu.

Ortaçağ *Vogue* reklamı gibi görünüyordu ve buna bir de Ağır kadife bir kuşağın içine sokulmuş, palaya benzeyen kavisli bir kılıcın sıcaklığı. Çoğu kız onu gördüğünde erirdi, hele ki o sıradan yorumuyla ortaya koyduğu güçten sonra. Muhtemelen benim yerde bir su birikintisi olup sabırla efendimin dönüşünü beklememi bekliyordu.

Ama o benim efendim değildi ve burada yetkili olan da o değildi. Bendim.

Ben Pythia'ydım ve zaman çizelgesindeki her türlü değişiklik benim sorumluluğumdaydı.

Ve bu gerçekleşmiyordu.

"Şu tepenin üzerinde birkaç bin kişi olmalı-" Ben başladım.

"Cassie-"

"-en *azından*. O kadar çok anıyı susturmanın imkanı yok.

Yapamayacağını biliyorsun!"

O zaman bana döndü, sonunda cazibenin bu sefer işe yaramayacağını anladı. Davasını savunmak zorunda kalacaktı. Tabii Mircea olduğu için yalvarmaktan çok sabırsızca açıklama yapıyordu ama en azından bu işi ciddiye alıyordu.

"Yapmak zorunda değilim," diye karşı çıktı. "Çoğunluk yakında ölecek olan zavallı hastalar. Eğer gördüklerini anlayacak kadar farkındaysalar, kimseye anlatacak kadar uzun yaşamayacaklardır. Tek yapmam gereken muhafızlardan uzak durmak-"

"Peki bunlardan kaç tane var?"

Neredeyse arkların döndüğünü görebiliyordum. Sadece bu bile kendini iyi hissetmediğini gösteriyordu. Tepeden ayrılmadan önce pürüzsüz, inanması kolay bir yalan hazırlamış olmalıydı. Ama bugün biraz dengesiz olan tek kişi ben değildim.

Karısının da o kazıklardan birine oturmak üzere olduğunu düşünürsek, bunun adil olduğunu tahmin ediyordum. Bu yüzden buradaydık: Mircea'nın öz kardeşi sayesinde onu iğrenç bir kaderden kurtarmak için. Ben de ailevi sorunlarım olduğunu sanıyordum.

Elbette Vlad, ağabeyinin gizli karısı olduğunu iddia ederek saraya gelen köylü kadının gerçek olduğunu bilmiyordu. Mircea ile birlikte sahip oldukları ve daha sonra kaybettiğı çocuğı bulmak için yardım istemişti. Ama Mircea, kadının ölen ağabeyinin adını kullanarak kendisinden para sızdırmaya çalıştığını düşünmüştü.

Vlad *Tepeş*'ten zorla para almak da akıllıca bir hareket değildi.

Tahmin edilebileceğı gibi, Mircea'nın yıllarca bilmediğı bir şey olan korkunç çim süslemelerinden biri olarak sona erdi, o sırada onu kör eden ve sonra canlı canlı gömen bazı öfkeli soylulardan kaçıyordu. Mircea, hiçbir şeyden haberi olmayan, lanetli bir insan olarak toprağı girmiş ve birkaç saat sonra, kendi türüne karşı ciddi bir nefret besleyen bir ülkede, ağır travma geçirmiş, yarı iyileşmiş, kirli bir vampir olarak çıkmıştı. Onu ilk önce soyluların mı yoksa eli meşaleli çetelerin mi yakalayacağı tam bir muammaydı.

Ne olduysa oldu, ikisi de değildi, çünkü o zaman bile yetenekli değilse hiçbir şey değildi. Ve yaklaşan ölüm zihni odaklamaya meyilliydi. Deli gibi kaçtı, ama elindeki parayı güvenilir bir hizmetkâr aracılığıyla karısına bırakmadan önce değil.

Bu da erkeklerin olaylara kadınlardan ne kadar farklı baktığını gösteriyor. Mircea, Elena'yı -ölüm onları ayırmadan önceki karısı-kendisini bir canavar olarak görme travmasından uzak tuttuğunu ve ona yıllarca yetecek kadar para bıraktığını düşünmüştü.

yeni bir hayat. Elbette ağız sıkı bir hizmetkârdan para almanın ona tek bir varsayım bırakacağı aklının ucundan bile geçmemişti: terk ediliyordu.

Prensi kendine bir prenses bulmuştu ve küçük kirli sırı bir kese altınla birlikte bir kenara itiliyordu. Sempati duyabilirdim; gerçekten duyabilirdim.

Özellikle de zavallı kadın kısa bir süre sonra hamile olduğunu öğrendiği için. Bekâr annelerin daha az önemsendiği bir dönemde bu pek de iyi bir kader sayılmazdı.

nazik olmaktan çok.

Elbette onlara, zıplayan bebek dampirlerin annelerinden çok daha nazik bakılıyordu.

Çünkü yarı vampir, yarı insan, kısmen dönüşmüş bir vampirle insan bir kadın arasındaki cinsel birleşmenin sonucu da canavar sayılıyordu. Elena yalnızdı, aşağılanıyordu ve bebeği için dehşete düşmüştü. Bu yüzden, çocuğu için tek şans gibi görünen şeyi yapmış ve onu yoldan geçen bir çingene grubuna vermişti.

Çingeneler, dağlardaki uzun ve ıssız yollarda vampirlerden, dhampirlerden çok daha fazla endişe duyuyorlardı. Aslında, vampirleri öldürme eğilimleri nedeniyle vampirlere değer veriyorlardı ve büyüdüğünde güçlü bir varlık olacağını bildikleri için çocuğu memnuniyetle aldılar. Bu şartlar altında her şey olabildiğince yolunda gitmiş gibi görünüyordu ama öyle olsaydı bir hikâyemiz olmazdı, değil mi?

Beklenebileceği gibi, Elena kararından hemen pişman olmuş ve çocuğunu almak için grubun peşinden koşmuştu. Ama onlar kampı çoktan terk etmişlerdi ve Elena onları bulamamıştı. Ve ne kadar ararsa arasın, durum böyle olmaya devam etmişti.

Kızı iyice kaybolmuştu ve Mircea'nın da gitmesiyle tek bir umudu kalmıştı: Vlad.

Ve bunun nasıl sonuçlandığını biliyorsunuz.

Yani, evet, Mircea'nın karısını tamamen hak edilmemiş ve gerçekten korkunç bir ölümden kurtarma arzusuna sempati duydum. Onu zaman çizgisinden çıkarıp bizimle birlikte geleceğe getirmek belki de mümkün görünüyordu,

Muhtemelen, öldüğünden beri yapılabilir, bu yüzden yokluğu daha sonra olan hiçbir şeyi etkilemeyecektir. En azından kimse bilmiyorsa etkilemez.

Ve kimsenin bunu yapmaması gerekiyordu. Mircea son altı yüzyılda müthiş zihinsel güçler geliştirmişti. Amaç, infazı izleyenlerin zihinlerini bulandırarak infazın planlandığı gibi gerçekleştiğine inanmalarını sağlamaktı. Ama o bile koca bir alayın anılarını kontrol edemiyordu.

Ve bana hala cevap vermemiş olmasına dayanarak, burada baktığımız şeyin bu olduğunu tahmin ediyordum.

"Zamanı dondurabilirsin," diye başladı, ben başımı sallamadan önce.

"Çok iyi biliyorsun-"

"Yapabilirsin."

"Ve ertesi gün ya da bir buçuk gün boyunca güçsüz mü kalayım?" Çünkü o özel büyü beni mahvetti! "Ve biz lanet olası ortaçağ Romanya'sında sıkışıp kaldık-"

"Seni koruyabilirim-"

"-travma geçirmiş bir kadınla ve kardeşinin askerlerinin yarısı onu kaçırdığımız için peşimizdeyken mi? Bahsetmiyorum bile-"

"Yarısı değil. En fazla iki, belki de üç yüz-"

"-nasıl olsa ölmeni istiyor ve muhtemelen-" Durdum, aklım başıma gelmişti. "Üç yüz mü?"

Koluma girdi ve beni ağaçtan aşağı çekti. "Başlıyordu bazı soylular ve hatta halktan birkaç kişi idamların sayısına tepki gösterdi. Çete şiddetinden korkuldu ve büyük bir birliğin uygun olduğu düşünüldü."

"Bu da benim ne demek istediğimi kanıtlıyor. Özür dilerim, Mircea-"

"Ancak," diye ısrar ederek beni tepeye doğru yönlendirdi. "Askerler cepler halinde dağılmış durumda, sadece iki tanesi bize sorun yaratacak kadar yakın. Ve zamanı dondurduğunuzda-"

"Zamanı dondurmuyorum!"

"-kimse ne olduğunu anlamadan çoktan uzaklaşmış oluruz."

"Eğer orada olsa bile," diye belirttim, çünkü her şey bir yana, buranın doğru yer olduğundan bile emin değildik.

Vlad, kardeşi birkaç yıl sonra geri döndükten sonra hatasını gizlemeye çalışmıştı elbette. Hayatından endişe ettiği için Mircea'nın karısının yaşadığı köyü ateşe vermiş, köy sakinlerini katletmiş ve onları bir vebanın alıp götürdüğü söylentisini yaymıştı. Hastalığın yayılmasını önlemek için cesetlerin yakılması gerektiğini iddia etmişti.

Mircea bunu yutmuş olabilirdi, çünkü hastalıklar o dönemde düzenli olarak bütün kasabaları yok ediyordu. Ancak dhampir kızı aynı sıralarda annesini aramak için geri dönmüş ve Vlad'ın yanan yıkıntılar arasında düşürdüğü, üzerinde aile arması olan bir bıçak bulmuştu. İntikam hırsıyla kaleye gidip onu aramış ama onun yerine Mircea'yı bulmuştu. Mircea, dokuz yaşındaki kızı karısının tıpatıp aynısı olarak hemen tanımıştı.

Mircea'nın hayatını intikamdan üstün tutarak onunla birlikte kaçmıştı. Ama daha sonra bir kez daha geri dönmüş, Mircea'nın vampir olarak olduğundan çok daha fazla insan olarak bir canavar olan kardeşinin üzerine ciddi bir adalet yağdırmaya niyetlenmişti. Ancak anlamayı tamamlayamadan Vlad ağzından bir sır kaçırdı; gençliğinde, Konstantinopolis'teki son Bizans imparatoruna hizmet ederken öğrendiği küçük bir şeydi bu. Mircea'ya, eğer isterlerse zamanda yolculuk yapabilen ve geçmişteki yanlışları düzeltebilen Pythias adında kadınlar olduğunu söylemişti.

Mircea da onların bu eğilimde olduklarından emin olmak niyetindeydi.

Bu arada Vlad'ı hayatta tutmuş ve hapsedmiş, karısının idam edildiği yeri ve zamanı söylemesi için onu zorlamıştı. Vlad bu bilgiyi mezarına götürmüştü ama Pythian gücü Mircea'nın yeri tahmin etmesine yetecek kadarını gösterebilmiş ve hızlı bir tarih dersiyle bir tarih bulmuştu. Ama bunun doğru tarih olup olmadığını kim bilebilirdi ki?

Tepeyi aştığımızda ve tüm dehşet verici manzara altımıza yayıldığında, burada bile olmayabilir, diye düşündüm.

Bir an orada öylece durdum. Rüzgârın etkisiyle gidip gelen sese bakılırsa beklediğimden daha uzaktaydı. Ama yeterince uzak değildi.

Yakın bile değil.

Ne bekliyordum bilmiyorum ama bunu beklemiyordum. Ölülerin safları bir ordu gibiydi ve şehrin surlarına yakın olan, güneşten kararmış cesetleri büyük bir kuş sürüsüne ziyafet çeken, uzun zaman önce ölmüş olanlardan; daha uzakta acı içinde kıvranan, zayıf çığlıkları bir dehşet senfonisine karışanlara; arabalara odun gibi yığılmış, ölüm sırasının kendilerine gelmesini bekleyen zavallı talihsizlere kadar uzanıyordu.

Sanırım her zaman eski hikayelerde biraz abartı olduğunu düşünmüşümdür, belki de birçoğu çünkü birçok insan Vlad'dan nefret ediyordu ve onun adını karalamak için sebepleri vardı.

Ama görünüşe göre öyle değil.

Yavaşça dizlerimin üzerine çöktüm, başka tarafa bakmak istiyordum ama bunu yapamıyordum.

"Görüyorsun ya Cassie," dedi Mircea beni yakalayarak usulca. "Onu burada bırakamayız."

Ve hayır, yapamazdık. Düşüncesi bile tüylerimi diken diken etti. Ama zamanı onun istediği şekilde dondurmaya istekli olsam bile, bu bir büyüydü ve diğerleri gibi bir menzili vardı.

Bir zaman baloncuğunun bu kadar uzamasına imkan yok.

"Nerede o?" Bir süre sonra kalın bir sesle sordum. O kadar çok insan vardı ki, bazıları hala yavaşça hareket ediyordu, gözlerim nereye bakacağını bilemedi.

Cehennemde daha az rahatsız edici sahneler görmüştüm.

"İşte orada." Mircea sol tarafta, neredeyse görüş alanımın dışında kalan bir vagonu işaret etti. Bu mesafeden hiçbir şey seçemiyordum ve

nasıl yapabildiğini bilmiyordum. Ama bir an sonra bir eli omzuma indiğinde ve onun gücünün bir kısmı içime dolduğunda anladım. "Şimdi anlıyor musun?"

Ve birdenbire gördüm. Sanki gözlerim telefoto lensler edinmiş gibiydi, manzara o kadar hızlı üzerime geliyordu ki, zaten çoğunlukla aşağıda olmasaydım düşebilirdim. Kendimi düzeltmeye çalıştıkça görüş alanım daraldı ve parlak mavi gökyüzünde çok uzaklarda süzülen bir kuşun alt kısmının yakın çekim görüntüsünü gördüm. Eşinin yuva yaptığı, bir adamın göğüs kafesinin çürümekte olan kabuğuna iniş yapmadan önce.

Gözlerimi kaçırdım, onun yerine çamurlu araba yolundaki tek tek otlara odaklandım. Ve mızrakların altında havuzlar oluşturmak için birlikte akan çamur ve kana. Ve çimenlerin üzerine park edilmiş, insanların tahıl çuvalları gibi acımasızca boşaltıldığı bir arabaya.

Herhangi bir kötü niyetle değil de, sanki başlarına ne geldiğinin artık bir önemi yokmuş gibi, gelişigüzel toprağın üzerine atılıyorlardı. Ki öyle olmadığını tahmin ediyordum. Ama elleri ve ayakları ağır iplerle bağlı olduğu için kafalarının taşlara çarpıp yarılmasını, yüzlerinin sert yol yatağına çarpmasını ya da uzuvlarının kendi vücut ağırlıkları veya üzerlerine atılan diğer mahkumların ağırlıkları tarafından ezilmesini engellemenin hiçbir yolu yoktu.

Mircea'nın elinin sıkıldığını hissettim ve eğer yakında bir şey yapmazsam, yapacağını biliyordum. Ama dikkatli olmalıydık. Kırılan kemikler onarılabilirdi; kişisel deneyimlerimden de bildiğim gibi, kırılan bir zaman çizgisini onarmak çok daha zordu.

"Diğer araba hareket ediyor," dedi ve dikkatimi, muhtemelen başka bir yük almak için şehre doğru geri dönmeye başlayan boş bir arabaya çekti. Bir grup asker de onunla birlikte hareket etti ve sadece bir tanesini yakınlarda bıraktı. Böyle başka gruplar da vardı ama

aralıklarla dizilmişlerdi, eşmerkezli daire bu noktada oldukça genişlemişti.

Ve bir zaman balonu geriye kalanların üzerini örtebilirdi.

"Pekâlâ," dedim ona. "İşte yapacağımız şey." Ama bunu yapmadık.

Biz hiçbir şey yapmadık.

Çünkü bir saniye sonra bir asker, uzun siyah saçları yere düşmüş ve yüzünü gizleyen bir kadını yakaladı. Vampir Görüşü'yle bile saç tellerinin arkasından parıldayan bir çift koyu renk göz görebiliyordum. Ama diğerlerinin gibi paniklemiş, korkmuş ya da çıldırmış görünmüyorlardı.

Öfkeli görünüyorlardı.

Bir saniye sonra muhafız sendeleyerek geri çekildi, yüzü şimdi kızın çenesinden damlayan kan gibi kan içindeydi. Çığlıklarını duydum, diğerlerinin başını kaldırıp baktığını gördüm, kadının kendisini bağlayacak ipler olmadan arabadan fırladığını ve tahminimce elinde muhafızın bıçağı olduğunu gördüm.

Ondan sonra pek bir şey göremedim, çünkü o bir bulanıklıktı, vampir görüşünün bile takip edemeyeceği kadar hızlı bir şekilde ekibi yok ediyordu. Sonra ortadan kayboldu, çıplak bedeni soluk bir karalıdan başka bir şey değildi ve sık ağaçların arasında gözden kayboldu. Arkasında yerde iki düzine ceset bıraktı, bazılarının yüzünde hâlâ muhtemelen benimkiyle aynı şok ifadesi vardı.

Çünkü bu da ne?

İkinci Bölüm

“**W***Bu* neydi?” Kimseye sormadım. Çünkü Mircea artık orada değildi. Etrafıma bakındım, şaşırdım ama şok olmadım - ilk başta değil. Vampirler İstedikleri zaman rüzgâr gibi hareket edebilirlerdi ve o kesinlikle motive olmuştu. Ama az önce burada olan şey bu değildi.

Pythias'ın zaman yerine uzayda hareket etmek için kullandığı türden bir değişimin tanıdık büyüünün bir saniyeliğine etrafımda döndüğünü hissettim. Rüzgârın içinde kayboldu ama beni beraberinde götürmedi çünkü onu ben yapmamıştım. Mircea yapmıştı.

Orospu çocuğu!

"Mircea!" Bağırdım,
öfkeliydim. Sonra da
peşinden gittim.

Bir saniye sonra, büyüünün dağılan izinin ortasında cisimleştim. Olmaması gereken bir büyü, çünkü Mircea bir Pythia değildi. Pek çok şey yapabiliyordu ama zaman ve mekân değiştirmek bunlardan biri değildi.

Ya da öyle olmaması gerekiyordu. Ama son zamanlarda *Nodo D'Amore* ya da Aşık Düğümü adı verilen ve düşmanlarımızın savaşta bir büyü kullanıcısının diğerinin yeteneklerini "ödünç almasına" izin vermek için kullandıkları bir büyüye rastlamıştı. Tek sorun, büyüye dahil olan iki kişinin sevgili olmasıydı.

Ve bilin bakalım kimin eski kız arkadaşı Pythia oldu?

Beni buraya getiren kısmen, onu almazsam kendini geçmişe kaydıracağı, gücümü ele geçireceği ve öldürülen karısını ararken kim bilir kaç soruna neden olacağı korkusuydu. Çünkü büyü ayrılıkları anlamıyor gibiydi. Mircea ve ben yakın zamana kadar birlikteydik ve sanırım bu yeterince iyiydi.

"Mircea!" Tekrar bağırdım.

Ama ağaçların arasından gürleyerek gelen Mircea değildi.

Bir an öylece durdum, en az üç düzine fey savaşçısından oluşan bir gruba baktım, parlak siyah zırhları güneş ışığıyla lekelenmişti, hücum eden atları o kadar hafifti ki neredeyse uçuyor gibiydiler, gümüş saçları rüzgârda uçuşuyordu-

Ve sonra tekrar vites değiştiriyordum, belki de onlar beni ezmeden yarım saniye önce.

Başka bir hedef düşünecek zamanım olmadığı için arkalarında yeniden maddeleştim, yüzüm diğer tarafa dönüktü, kafam karışmış ve yönümü kaybetmiştim. Elena'yı atlardan birinin sırtında, dövüşürken, pençelerken ve bilmediğim bir dilde mavi cinayet çılgınlıkları atarken görmek için tam zamanında döndüğümde daha da çok şaşırdım. Ama gerçekten bilmeme gerek yoktu.

Küfür her dilde kulağa aynı gelme eğilimindedir.

Ve sonra, daha nefesimi toparlayamadan, biri beni kaptığı gibi, kontrol altında olduğundan hiç de emin olmadığım kocaman bir fey atına bindirdi, çünkü eyerde bir fey yoktu.

"Mircea!" Hırıldadım. "Tanrım... Lanet olsun!"

"Dayan!" dedi ve beni önünde oturur pozisyona çekti.

Feylerin bize ateş etmeye başlaması dışında bu rahatlatıcı olurdu!

Beyaz bir ok başımın yanından hızla geçip beni iki gözümün arasından vurabilirdi ama Mircea son anda dizginleri yana çekmişti ve fey atları tanrıların reflekslerine sahipti. Olduğu gibi, geçişinin havasını hissettim ve birkaç fey'in daha bize ateş etmek için döndüğünü gördüm, çünkü atlarının dizginlerde ellere ihtiyacı yokmuş gibi görünüyordu. Sonra gücü boşa harcamak istemememe rağmen önümüze bir zaman dalgası gönderiyordum.

Ama ben de şiş kebab olmak istemedim!

"İşte bu! Bu mükemmel!" Mircea, bütün bir ok yayının havada uçuşurken parçalandığını ve büyüümün ortasında yok olup gittiğini söyledi.

Tam içinden geçmek üzere olduğumuz!

"Etrafindan dolaş! Etrafindan dolaş!" Panikle bağırdım.

Etrafindan zorlukla dolaştı. Arbede sırasında gevşeyen başörtüm uçup toz oldu ve çalılıklara daldığımızda esintide dağılan bir hayalet gibi çırpındı. Ormanın sıklığı bizi o kadar yavaşlatmıştı ki atlıları kaybettiğimizden oldukça emindim. Bu benim için tamamen sorun olmayan bir şeydi!

"Bana ... bu atın sahibi olan adamı öldürmediğini söyle," diye nefes nefese kaldım, az önce ne kadar kötü batırdığımızı merak ediyordum.

"Hayır. Onu bayılttım," dedi Mircea, fazlasıyla sakin bir şekilde. "Diğerlerinden biri onu hayvanının arkasına attı. Fark etmedin mi?"

"Hayır, fark etmedim bile!" Bağırdım.

Etrafımızdaki ağaçlardan ve Mircea'nın omzundan aniden daha fazla ok fırladığında bunun en iyi plan olmayabileceğini hemen fark etti. Etinden iki tane kopardı ve umursamadan fırlatıp attı, çünkü bir vampir için bu bir böcek ısırığına benziyordu. Ama benim için-

"Durun lan!" Dizginleri tutarak söyledim.

Ve kayıp, çünkü refleksleri iyi olan tek şey at değildi.

"Onları yakalamalıyız," dedi Mircea, canavarı ölümcül silahların bulunduğu yöne doğru çevirerek. "Aksi takdirde bizi ormanda kaybedecekler." "Güzel!" Bu sefer fısıldadım, feyler için muhtemelen bir önemi yoktu.

duruşma.

Ve tabii ki beş ya da altı ok daha fırladı, içlerinden biri atın boynunda bir yara açtı.

"Mircea, bizi öldürecekler!"

"Bizi öldürmeye çalışmıyorlar, yoksa sayılarının bir kısmını bizi pusuya düşürmek için geride bırakırlardı," dedi bir ölümsüzün endişesizliğiyle. "Bizi yavaşlatmaya çalışıyorlar."

Bir an için bunu düşündü.

"Bir atın yerini değiştirebilir misin?"

"*Seni* eve geri götürebilirim!"  fkeyle söyledim.

Sonra bir de baktım ki popom sert orman zeminine çarpıyor.

"Mircea!"

O ilerlerken atına geri döndüm ki planım bu değildi. Seçme şansım varken hareket eden nesnelerin üzerine geçmem. Özellikle de yüzüme çarpan alçak dallar, buklelerimi parçalayan oklar ve önümüze fırlayan ve bir yolumuz olsaydı ciddi bir yol tehlikesi yaratacak olan şaşkın bir geyik ile kalın bir ormanda eğilip kaçan ve kaçan biri!

Ama gücüm beni yine de doğrudan Mircea'ya geri göndermişti, belki de lanet büyü bizi birbirimize bağladığı için. Sonunda atının arkasına çarptım ve sonra hem düşmemek hem de bizi oradan çıkarabilmek için onu tuttum! Ama önce o beni kaydırđı.

-Bu kez bir ağacın tepesine, o kadar yükseğe çıktım ki bir an için tek yapabildiğim üstteki çok ince görünen dallara tutunmak ve çığlık atmamaya çalışmak oldu.

Ve sonra yine de yaptım, birkaç yüz kuşu t neklerinden ürküten gecikmiş bir tepkiyle. Bir ton küçük beden her yönden bana çarptı, gözlerimi kapamama ve tüm gücümle sıkıca sarılmama neden oldu. Ve onları tekrar açtığımda . . .

Fey'in açık bir arazide kayalık bir çıkıntıya doğru g rlediğini görmekti.

Ağacın yüksekliliği bana, altın taneleri uçuşan yamaçların, kabarık beyaz bulutlarla dolu mavi gökyüzünün ve atının üzerine eğilmiş, feylerin peşinden can havliyle giden Mircea'nın muhteşem manzarasını sunuyordu. Aslında zırhı ve onu yavaşlatacak ikinci bir yolcusu olmadığı için onlara yaklaşıyordu ama endişeli görünmüyorlardı. Artık arkalarına bile bakm yorlardı; nedenini bilmiyordum.

Sonra nedenini anladım: Dümdüz bir iniş doğru gidiyorlardı, dağın tepesinde hiçliğe doğru kayalık bir dalış, sanki

Tüm lanet grup intihara meyilliydi.

Artık Vamp-o-Vision'ım yoktu, bu yüzden ne yaptıklarını sandıklarını anlayamadım-

Ve sonra yapabildim, çünkü Mircea bana yeteneklerini ödünç vermek için burada değildi, ama Aşık Düğümü etkinken ona ihtiyacım yoktu. Yakınlaştırma özelliği tekrar ağlamama ve ellerimin altındaki sert ağaç kabuğuna daha sıkı tutunmama neden oldu, çünkü ani ilerleme hissi neredeyse tam anlamıyla uçmama neden oluyordu. Ama tutundum ve eminim ki orada bir geçit vardı.

Uçurumun kenarından yarım düzine metre kadar uzakta bulunuyordu, sanırım böylece hiçbir insan kazara içine düşmeyecekti. Morumsu gri renkteydi ve dönen bir fırtına bulutu parçası gibi dönüyordu ve feyler onu harekete geçirdiği için boyutu giderek büyüyordu. Sanırım niyetleri, esirlerini doğruca Faerie'ye götürmekti.

Mircea'nın karısından ne istediklerini bilmiyordum ama bildiğim bir şey vardı: Mircea kesinlikle onların hemen arkasından atlayacaktı. Ve bu o kadar çok nedenden dolayı bir hayırdı ki, onları saymak için bile beklemedim. Yer değiştirdim, onu omuzlarından yakaladım ve neredeyse onu attan indirmeyi başarıyordum.

Ama temelde yürümeye başladığınız andan itibaren ata binmeyi öğrendiğinizde ve savaşta yerinizi koruyarak becerilerinizi geliştirdiğinizde, kolay kolay düşmezsiniz. Küfrederek beni yakaladı. Sonra da tam uçuruma yaklaşırken beni tekrar önüne çekti. Feyler çoktan sıçramış olmalıydı, çünkü hiçbir yerde görünmüyorlardı. Ve geçidin hızla kapanan ağzı dışında başka hiçbir şey de yoktu, *hayır, hayır, hayır-*

"Bu çok küçük!" Çığlık attım. Bunu yapmamızın imkanı yoktu.

Mircea son saniyede bizi değiştirmeseydi, atımız uçurumdan atlamak üzereyken ve altımızda açık havadan başka bir şey yokken bunu yapamazdık.

Mircea hayvanı da değiştirmedeği için diğer taraftaki aracımızdan geriye kalanlarla birlikte bir yağmurun ortasına düştük. Ve geçit

yeterince büyük değildi. Neyse ki, kanlı bir kayma ve kayma üzerinde bir tepeden aşağı yuvarlanmadan önce sonuca çok fazla bakamadım.

Mircea ayağa kalkmaya çalıştığında bir akrep gibi yapışarak, "Lanet olası hayatın pahasına olmaz," diye nefes nefese kaldım.

"Bırak!"

"Isır beni!"

"Başka zaman, *dulceață*," dedi piç kurusu, benim için her zaman kullandığı evcil hayvan ismini kullanarak. Ama şu anda kendimi o kadar da tatlı hissetmiyordum. Şu anda kendimi oldukça canı hissediyordum. Sadece gücümü ele geçirmekle kalmamış, aynı zamanda bizi olmak istediğim son yere getirmek için kullanmıştı! Peri nefes kesici derecede tehlikeliydi ve daha da kötüsü, gücüm burada çalışmıyordu.

Birlikte güreşirken, "Portaldan ... herhangi bir mesafe ... ve Pythian gücü ... çalışmaz," diye nefes nefese kaldım.

"Artık burada olduğumuza göre buna ihtiyacım yok!" Mircea tersledi ve sonra muhtemelen onu kafasına kilitlediğim için kaşlarını çatı. "Nasıl bu kadar güçlü olabiliyorsun?"

"Yapmayacağım!" Hırladım. "*Sensin. Nodo d'Amore*, hatırladın mı? Her iki şekilde de çalışır!"

Mircea Romence küfürlü olduğuna emin olduğum bir şeyler söyledi ve ardından altı yüz yıllık kirli oyunların her zaman güçten üstün olduğunu kanıtladı. Bir saniye sonra kendimi yüzüstü at parçalarının içinde buldum ve o gitmişti, cehennemdeki tüm zebaniler peşindeymiş gibi yüksek, kayadan oyma bir kanyona doğru koşuyordu. Ya da gerçekten kızgın bir Pythia.

Birine yardım etmeye çalış, diye düşündüm öfkeyle, ayağa kalktım ve kanlı eteklerimi silkeledim. Ve bunun için aldığın şey bu. Geri döndüğümüzde, Tanrı'ya yemin ettim-

Aslında, neye yemin edeceğimi bilmiyordum. Mircea ile başa çıkmak için gerçekten işe yarayan hiçbir yöntem bulamamıştım. Onun istediğini yapmasına izin vermek dışında ve o da burada olmayacaktı!

Kaçan vampirin artık küçücük olan figürüne doğru bir el uzattım, çünkü ustalar istedikleri zaman kışlarını kaldırabilirler ve konsantre oldum. Neredeyse bir geçidin önünde dururken gücüm hâlâ işe yarıyordu, Mircea'nın düşünmediğini tahmin ettiğim bir şeydi bu. Ve ben de birkaç numara biliyordum.

Onu metafiziksel olarak yakaladım ve *çektim*, onu tekrar Ben. Bir süredir birine dokunmadan yer değiştirebildiğim için işe yaraması gerekirdi. Ve alaycı sesini neredeyse kafamın içinde duyabildiğim mor saçlı bir martinet olan öğretmenimle çok fazla pratik yapıyordum.

"Sorun nedir, kızım? Hâlâ kilonu mu düşünüyorsun? Pythian gücü böyle şeyleri umursamaz!"

Çünkü kalem gibi bir şeyi kaydırmakla Empire State binasını kaydırmak tamamen farklı şeylerdi. Ama yüz seksen kiloluk bir pisliği taşımak mümkün olabilirdi. Ama o gelmiyordu.

Çünkü benimle savaşıyordu.

"*Orospu* çocuğu!" Bağırdım ve bu da başka bir hataydı. Konuşma çabası konsantrasyonumun dağılmasına neden oldu ve bu da Mircea'nın büyüünün *beni* yakalaması için yeterli oldu. Ve beni ona doğru uçurdu.

Sert vurdum ve ikimiz de yere düştük ama en azından bu sefer kanlı bir at leşi yoktu.

Daha kötü bir şey vardı.

"*Bu da ne?*" Mircea çok yüksek kanyonun kenarlarına bakarak sordu. Muhtemelen yüzyıllar önce birileri kayaya özenle oymalar yapmıştı. Düzinelercesi, duvarların her iki yanında sıralanmıştı, belki on kat yüksekliğinde ve taştan nöbetçiler gibi görünüyorlardı.

Yüzleri çatlamıştı ve bazı kısımları eksikti, özellikle de burunları. Şimdi kahverengi ve cansız olan bir tür sarmaşık da bir zamanlar burada yeşermiş, gri taş zırhları ve oyulmuş etleri yiyip bitirmişti. Ama heykellerin çoğu hâlâ sağlamdı ve silahları-

Devasa kılıçlar, devasa mızraklar ve ağır topuzlar yüzyıllar boyunca gayet iyi dayanmış görünüyordu.

Üzerimize küçük çakıl taşları yağmaya başladığında, elbette yağmıştır, diye düşündüm.

"Ne oldu?" diye sordu yanımdaki piç kurusu. "Neler oluyor?"

"Faerie," diye nefes aldım ve onu yakaladım. "Koş."

"Ne? Neden?"

"İşte bu yüzden," diye bağırdım, dev bir bacak kayadan fırlayıp sert küçük parçalardan oluşan bir püskürtü bize çarparken. Çünkü burası Svarestri topraklarıydı ve onların elementi toprak ve onun çeşitli bileşenleriydi. Ve onunla endişe verici sayıda şey yapabiliyorlardı.

İşte böyle, diye düşündüm, etrafımızdaki kanyon çatlayıp şekil değiştirirken. Ve bir saniye önce antik taş oymaları gibi görünen devasa nöbetçiler, onun yerine antik bir taş ordusuna dönüştü. Köknar ağacı büyüklüğünde mızrakları ve-

"Kahretsin!" Bağırdım ve gücüme uzandım.

Ve hiçbir şey bulamadım. Belki de yorgundum ve devasa botlar etrafınıza çarparken konsantrasyonumu korumak zor oluyordu. Ya da belki de artık göremediğim portaldan çok uzakta olduğumuz içindir.

Zaten bunu yapabilecek durumda değildim. Çarpışan tüm o uzuvların kaldırdığı yoğun toz bulutu beni kör etmişti ve saplanan mızraklar beni ciddi şekilde şaşırtmıştı. Korktuğumdan bahsetmiyorum bile, özellikle de sağır edici ötesi sestten. Kafatasımın etrafında sekerek düşünmemi zorlaştırıyor ve toz nefes almamı neredeyse imkânsız hale getiriyordu.

Ama Mircea'nın oksijene ihtiyacı yoktu ve kolu belimdeydi, bizi yoldan her çekişinde beni ikiye bölmekle tehdit ediyordu. Bu sürekli oluyordu, vampir hisleri bir şekilde bizi canlı çığın hemen önünde tutuyordu. Ama sadece bir kez sendelemesi yeterliydi, o zaman bitmiştik.

Bu işe yaramayacaktı!

Ve sonra onu hissettim: gücümün parıldayan akışı, gerçek bir yaşam çizgisi gibi, portaldan akıyordu. Sanki bana da ulaşıyordu. Onu yakaladım, elimi etrafına sardım ve sonra iyi bir önlem için vücudumuza astım.

"Dayanın!" Mircea'ya söyledim, az önce bizi uçurumda artık kayıp olan nöbetçilerin açtığı girintilerden birine geri çarpmıştı.

"Ne için?" diye bağırdı. "Vites değiştiremiyorum!"

"Ama ben yapabilirim!"

"Nasıl?"

"Çünkü ben Pythia'yım," diye homurdandım ve bunu kanıtladım.

Gücüm etrafımızda dönüyordu, Mircea'nın büyüünden çok daha güçlüydü, çünkü ödünç alınmamıştı, *benimdi*. Ama bir anlığına da olsa hiçbir yere gidemedik. O bizi bir mızrağın önünden döndürdü, sonra başka bir saldırganın bacaklarının arasından geçirdi, ben gücümle boğuşurken, sahip olduğum her şeyi aramızdaki bağlantıyı güçlendirmek için harcadım.

Hissedebiliyordum, boğulmakta olan bir kadının elini yakalamaya çalışan tanıdık parmaklar gibi umutsuzca bana uzanıyordu. Neredeyse yakalamıştım ama sonra tekrar hareket ettik. Bu kez yukarı doğru, saldırganımızın botlarından birinin üzerine atlayarak, çünkü her şey şu anda çalkalanan zeminde olmaktan daha iyiydi!

Çok fazla olmasa da.

Diğer nöbetçiler tünek olarak kullandığımız nöbetçinin üzerine çullandılar, biz de öldüğümüz sürece aralarından birine saldırdıklarını umursamıyorlardı. Kayalar çatladı, devasa uzuvlar sallandı, büyük bir ev büyüklüğünde bir kafa yere çarparak parçalandı. Ve sonunda büyüm tuttu.

Sadece benim gücüm ikimizi bu kadar uzaktan normal bir şekilde kaydıramıyor gibiydi. Yapabildiği tek şey bizi rekor bir hızla geçide doğru çekmekti. Işıltılı ip bir çekiş yaptı ve uçmaya başladık, Clark ve Lois gibi havada hızlandık, eğer Clark ve Lois

çığlık atıyor ve pes etmeyen birkaç düzine devasa taş asker tarafından kovalanıyorlardı.

Ama benim gücüm de bizi bacakların arasından, uzanan ellerin altından, sonra da mızraklar, kaya parçaları ve uçuşan tozlardan oluşan bir ormandan geçirdi. Ama tam olarak başarılı olamadan, kanlı, pis ve yarı deli bir şekilde -en azından ben öyleydim- geçitten geri yuvarlandık. Sadece aniden hatırlamak için-

Açık havada olduğunu.

"*Kahretsin!*" diye bağırdım ve Mircea ile aynı anda yer değiştirdim. Zıt yönlerde olması gereken iki yer değiştirme birbirini etkisiz hale getirdi ve hiçbir yere gitmedik. Dümdüz aşağı inmek dışında, çünkü yerçekimi büyüğü umursamıyor.

Düştük, tekrar çığlık attım, çünkü onurlu bir şekilde ölmeye niyetim yoktu ve Mircea küçük bir ağacı yakaladı. Uçurumun kenarından çıkan köknarların bir parçasıydı ve büyük bir kök sistemine sahip gibi görünmüyordu, çünkü hemen bizimle birlikte devrildi. Ama bu bana kendimi toparlamam için birkaç saniye kazandırdı ve sonunda bizi çok aşağıdaki nehir kıyısına kaydırmayı başardım.

Ya da yeterince yakın.

Son altı metre kadar düştük, çünkü o koşullar altında mesafeyi değerlendirmek kolay değil. Ama altı fit, altmış fitten iyidir ya da her neyse. Mircea'nın üstüne sertçe düştüm, yuvarlandım ve sonra orada öylece yattım, nefes nefese kaldım ve durmaksızın neşeli mavi gökyüzüne baktım.

Fırtına bulutlarının küçük bir girdabının tepemde hareket ettiği, aniden daha da küçülmeden önce yaklaşık yumruğum büyüklüğünde görüldüğü bir yer.

Ve usta bir vampir nehir kıyısında durup gökyüzüne öfkesini haykırırken hep birlikte göz kırptı.

Üçüncü Bölüm

“S”O *ölmedi*, Mircea!" Elim Mircea'nın güzel çalışma odasındaki masaüstüne çarptı, muhtemelen gereğinden biraz daha sertti ama başka bir şey olmadı

geçiyordu. "Ölmemiş birini kurtaramam!"

"Düşündüğümüz yerde ve zamanda ölmedi," diye düzeltti. "Ama fey -"

"Sakın deneme." Kollarımı kavuşturdum, böylece başka bir şeye -ya da kimseye- vurmaya kalkışmayacaktım. "Onlar Svarestri savaşçılarıydı. Kara Fey insan kadınlarını çalmaz."

"Bunu da çalmışlar işte!" Mircea hırladı ve elinde tuttuğu ağır viski bardağını odanın diğer ucuna fırlattı.

Bir inleme ve çarpma sesi duydum ve bir hizmetçinin elinde çay tepsisiyle tam da yanlış bir anda içeri girdiğini ve tepsinin elinden düştüğünü hayal meyal fark ettim. Umurumda değildi. Çaya ihtiyacım yoktu. Bir şişe Glenfiddich'e ya da altı haftalık bir tatile ihtiyacım vardı ama ikisi de mevcut değildi, bu yüzden elimdeki konuya geri döndüm.

Mircea'ya açıkça, "Bunu kabul etmen gerekiyor," dedim.

"Neyi kabul edeyim?" diye sordu. "Lanet fey'in onu kaçırdığını -"

"İkinci kez, yapmadılar-"

"-onu alıp götürdü ve Tanrı bilir onunla ne yaptı? Katilce. piçler, her biri, özellikle de o piç Svarestri! Ona yardım etmeliyiz-"

"Tamam, bu kadar yeter!" Mantiğın sesi olmaya çalışıyordum ama resmen bıkmıştım, zaten işe yaramadığından bahsetmiyorum bile. Bağırış çağırış istiyorsa, bir tane alırdı.

"Onu geri aldığımızda bu kadar!" Mircea bana vahşice söyledi.

"Ben öyle diyorsam öyledir!" Öfkeyle karşılık verdim. "Neredeyse ikimizi de öldürtüyordun, peki ne için? Bütün bir Pythias soyu sana aynı şeyi söyledi."

Şey! Hayır! Hayır! Hayır, sizi zamanda geriye götürmeyeceğiz; hayır, karınızı kurtarmanıza yardım etmeyeceğiz. Hayır, hayır, hayır! Ama büyük Mircea Basarab her zaman neyin doğru olduğunu bilir, değil mi? O her zaman herkesten daha iyi bilir, lanet olası geleceği görebilen insanlar da dahil!"

"Ve haklıydım! O tehlikede-"

"Haklı değildin! O yaşadı-"

"Bunu bilmiyoruz. Tek bildiğimiz Vlad'ın onu öldürmediği-"

"Sence Svarestri mi yaptı?" Ona baktım, hangimizin deli olduğunu merak ediyordum, o mu ben mi? Çünkü biri mantıklı konuşmuyordu. "Eğer ölmesini istiyorlarsa, onu olduğu yerde bırakabilirlerdi! Deli kardeşin onlar için bu işi halletmek üzereydi! Onu götürdüler, yani ondan bir şey istediler-"

"Evet, çaldıkları her kadından istedikleri şey," dedi acımasızca. "İnsan kadınları damızlık kısırak olarak tutuyorlar, onlara sığırdan biraz daha iyi davranıyorlar ve sonra-" durdu, çenesi yumruğu kadar sıkılmıştı, yanakları yanıyordu ve efsanevi Basarab sakinliği kesinlikle hiçbir yerde yoktu.

Masanın içindekilerin tamamını yere süpürmeden hemen önce.

Dökülen çayları toplayan hizmetçi sonunda canına tak etti ve dehşet içinde kaçtı. Zar zor fark ettim. Çünkü hangimizin kafasının yerinde olmadığını anlamıştım ve o ben değildim.

Masadan uzaklaştım ve şöminenin yanındaki iki kırmızı deri, berjer koltuktan birine oturdum. Mircea'nın Catskills'deki malikânesi, ekim ayının sonlarında ciddi anlamda soğuk olacak kadar yüksekti. Ama vampirler soğuktan pek etkilenmezler, bu yüzden ateş sönmüştü.

Omuzlarıma bir kürk geçirdim, bir büyükanne gibi hissediyordum ve muhtemelen kanlı köylü kıyafetlerimle de öyle görünüyordum. Ama başka hiçbir şeyim yoktu. Teknik olarak Mircea ile evli olmamıza rağmen burada bir gece bile yaşamamıştım.

Elim içgüdüsel olarak boynumdaki iki küçük yara izine gitti, bir keresinde kötücül bir büyü'nün etkisindeyken ve ne yaptığını tam olarak bilmiyorken bana yaptığı diş izleri. Ama bunun bir önemi yoktu. Vampir yasalarına göre beni işaretlemişti ve bu koparılamaz bir bağıdı.

Söz konusu bağı kabul etmediğim, hatta o sırada ne olduğunu anlamadığım için bunu bir evlilik olarak saymamıştım, ancak daha sonra bir şans vermek için bir süre çıkmıştık. Ancak orada sevgi olsa da, şimdi bile, bir ilişki kurmak için gereken güven yoktu. Şu anki durumun da gösterdiği gibi.

"Cassie, anlamalısın," dedi Mircea, karşımdaki sandalyeye oturarak. Koltuğunun kenarındaydı, öne doğru oturdu, ellerimi yakaladı ve sonra tuttu. Biraz önce eksik olan karizma tam anlamıyla geri gelmişti ve ilk kez sahte olduğunu düşünmemiştim. Aradaki farkı anlamaya başlamıştım ve gözlerindeki dürüstlük gerçekten etkileyiciydi.

"Anlıyorum," dedim. "Sadece senin anladığını sanmıyorum."

"Neden?" Kahverengi gözler yanıyordu. "Biraz daha erken gidip, feyler daha gelmeden onu kaçırmamanın ne zararı var?"

Ona sabit bir şekilde baktım. "Fey zaman çizgisine zarar vermek dışında-

"Bunu bilmiyoruz-"

"-ve muhtemelen bizimkiler de, çünkü feyler bizimle düzenli olarak etkileşime giriyor?"

"O bir kadın!"

"Hakkında hiçbir şey bilmediğimiz bir kadın."

Adım atma ihtiyacı hissederek ayağa kalktım ve beni şaşırtarak gitmeme izin verdi. Saçları alışılmadık bir şekilde dağılmış ve eski Romen kostümünün yarısı hâlâ üzerindeyken sandalyeye geri yığıldı. Muhteşem pardösüsü bir sandalyenin üzerine atılmıştı ama tuniği yerindeydi ve güneşten bronzlaşmış göğsünün yarısına kadar çözülmişti.

Eski Romanya'da çok sayıda insan vampiri tanıyabileceği için, kılık değiştirmek amacıyla parlak ten rengini benimsediğini düşündüm.

gördüklerinde solgunlaştılar. Ama ona yakışmıştı. Tıpkı dudaklarını koyu kırmızıya boyayan viskinin yerine aldığı bordo şarabı gibi. Maun yelesindeki kumral ipliklere ve tuniğin derin V yakasının etrafındaki gizli işlemelere uyuyorlardı.

Gotik bir filmde başrolde olmalıydı, daha iyi görünümlü bir Heathcliff kader üzerine düşünmeliydi.

Ama değildi.

O, benimkini çalmadığı zamanlarda bile yakacak güce sahip usta bir vampirdi. Etrafındaki havaya nüfuz eden çatırdayan enerjide ve kahverengi gözlerini aydınlatan tarçınlı kehribar parıltısındaydı. Acısının ortasında bile, hangi taktiğin işe yarayacağını merak ederek, hesaplayarak, kurnazca adımlarken beni izleyişindeydi.

Ona söyleyebilirdim: hiçbir.

Bunun yerine ona başka bir şey söyledim. "Alorestri, sözde Yeşil Fey, yıllardır insan kadınları kaçırıyor, sürekli savaşları için daha fazla küçük asker yapmalarına yardımcı olmak için. Krallıkları Karanlık Fey topraklarının sınırında ve savaşlarda diğer tüm gruplardan daha fazla insan kaybediyorlar. Yine de doğum oranları aradaki farkı kapatamayacak kadar düşük, bu yüzden dışarıdan yardım arıyorlar.

"Öte yandan Svarestri, insanları hayvandan biraz daha iyi olarak görür ve soylarını kirletmeyi reddeder. Bırakın çalmak için hakkında çok az şey bildikleri bir dünyaya gitmeyi, Faerie'de insan köle bile satın almazlar. Karınız onlar tarafından bu nedenle alınmadı."

Mircea bana sabırsız bir bakış attı, belki de bunların hiçbirinin onun için yeni olmamalıydı. "Ve bunu sana gücün mü söyledi?"

"Sağduyu bana bunu söyledi. Peri'nin içini göremem. Bunu biliyorsun."

"O zaman emin olamazsınız. Bana onun iyi olduğunu söyleyemezsin. Mutlu olduğunu-"

"Şimdi kriter bu mu?" diye sordum. Masanın yanına geri dönmüştüm ama tekrar ona döndüğümde onun da bana katıldığını gördüm. "Onun hayatını kurtarmak için olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi. Öyleydi. Ama onun acı çekmediğini bilmeliyim, bundan emin olmalıyım. Onu yabancı bir dünyada korkunç bir kadere terk etmediğimden-"

"Uzaylı mı?" Gözlerimi ona diktim. "O muhafızlara ne yaptığını gördün-"

"Evet. Benim bilmediğim gizli bir büyü kanı olmalı. Muhtemelen o da bilmiyordu ama baskı altında ortaya çıktı-"

"Mircea, o bir büyü yapmadı! Onları vahşice öldürdü-"

Güzel gözleri parladı. "Ve sen de aynısını yapmaz mıydın? Onu öldüreceklerdi-"

"Ben aynısını yapamazdım! Pythian gücü olmadan olmazdı-"

"Ki onda yoktu!"

"-hiçbir insan yapmaz!"

Bana kaşlarını çattı. "Ne diyorsun sen?"

"Bariz olan." Ellerimi açtım. "Vlad'ın birkaç düzine muhafızını neredeyse benim söylememden daha kısa sürede öldürdü, yıldırım hızıyla kaçtı ve daha sonra feylere yabancı bir dilde bağıyordu. Yoksa yanılıyor muyum?"

Kaşları çatıldı ve bir pencerenin altındaki küçük bara gitti. "Onu duymadım."

"Ama ben biliyordum. Fey dilini bilmiyorum, herhangi bir türünü-" "O zaman ne olduğunu bilmiyorsun, değil mi?" "-Ama Romence değildi!"

"Anadilime bu kadar aşina olduğunuzu bilmiyordum." Kendine yeni bir içecek hazırlamakla meşgul olduğu için yüzünü göremiyordum ama ses tonu asidikti.

Ona biraz daha baktım. Belli ki telaşlıydı, şömineye doğru yürüdü ve bordoya benzeyen bir sürahiyi şöminenin üzerine bıraktı, sonra tekrar aldı. Sonra içindekileri boşalttı ve narin cam sapını çatlatacak kadar sert bir şekilde bir kez daha yere koydu.

Keskin kenar elini sıyırdı ve parmaklarının arasından tek bir damla kanın damlamasına neden oldu, loş ışıktaki bir yakut gibi parlıyordu. O

fark etmemiş gibi görünüyordu ki bu imkansızdı. Kan, bir vampirin her zaman dikkatini çeken tek şeydi.

Ama bu sefer değil.

Aniden banyoya doğru yürüdü ve bu sırada tuniği yırttı - kelimenin tam anlamıyla. Bir zamanlar güzel olan giysinin parçalanmış yarısına endişeyle baktım. Mircea'nın kişiliği ve eşyaları konusunda titiz olmadığı söylenemezdi. Yandaki yatak odasındaki dolaba gitseydim, katlanmış eşyalarda askeri bir hassasiyet bulurdum ve tüm askılar aynı şekilde çevrilirdi. Bunu bilmek için kontrol etmeme bile gerek yoktu.

Oysa pahalı bir ipek parçası artık bir paçavraydı.

Bara doğru yürüdüm ve kendime bir içki doldurdum. Viski güzeldi, ama tadına pek bakmadım ve pencerenin dışındaki manzaranın farkına bile varmadım. Catskills'de sonbahar çok güzeldi; parlak yeşilden en koyu mora kadar her tonda, sarılar, turuncular ve kırmızıların en baskın olduğu bir yaprak çağlayanı. Kar yağmıyordu, henüz yağmamıştı, ama havada bir gevreklik vardı, kışın hemen köşede olduğuna dair bir vaat.

Bunun sonuncusu olup olmayacağını merak ettim ve sonra kendime hüznlenmemem gerektiğini söyleyip içkimi içtim.

Dağlar bana az önce ayrıldığımız dağları hatırlattı, ancak bunlar daha parlak renkliydi ve çok daha sessizdi. Burası huzurluydu, uzaktı. Mircea'nın burayı bu yüzden mi sevdiğini merak ettim; başka yerlerdeki hayatının entrikalarından, saray politikalarından ve arkadan bıçaklamalarından bir sığınak olarak. Acaba bu yüzden mi onu özliyordu, genç ve daha az karmaşık bir zamanın hatırlatıcısı olarak. Ya da daha fazlası var mıydı?

Aptalca olsa da bu düşünce canımı yaktı. Ayrılalı iki ay olmuştu ve ben çoktan hayatıma devam etmiştim. Bildiğim kadarıyla Mircea da aynısını yapmıştı; benimle tanışmadan önce kesinlikle yalnız bir varoluşa inanmıyordu. Halihazırda biriyle görüşmüyor olsaydı, muhtemelen uzun sürmezdi.

Ya da belki de öyledir, çünkü onu Elena'dan başka kimseye karşı böyle davranırken görmemiştim.

Benim hakkımda hiç böyle davrandığını görmemiştim.

İçkimin kalanını geri attım, biraz boğuldum çünkü bundan kurtulacak kadar kötü biri değildim ve var olmayan ateşe dönmeye başladım. Ancak şaşkınlıkla durdum çünkü beyaz saçlı, yaşlı bir vampir tarafından gerçekten de bir tane yakılmak üzereydi. Belli belirsiz Viktorya dönemine ait bir takım elbise giymişti, muhtemelen takım elbiseyi o zaman satın almıştı ve yüz yaşlarında görünüyordu, çünkü değiştirildiği yaş da bu civardaydı.

Kahretsin, diye düşündüm, Mircea'nın en eski hizmetkârı ve eski öğretmeni Horatiu'yu tanıyarak.

Soylularla yaşadığı o meşum olaydan sonra Mircea'nın Eflak'tan kaçmasına yardım etmiş ve ardından gelen korkunç yıllar boyunca, eski öğrencisi ölümsüz hayatını anlamaya çalışırken onun yanında kalmıştı. Mircea, bu tür şeylerin nadiren iyi sonuçlanmasına rağmen, Horatiu'nun isteği üzerine ölüm döşeğinde yaşlı adamı nihayet değiştirmişti. Ama sanırım hayır diyebileceğini düşünmemişti.

Dürüst olmak gerekirse, Horatiu yeni varoluşunda onu takip eden berbat görme ve şüpheli işitme yetisinden pek de rahatsız olmuşa benzemiyordu. Öte yandan diğer herkes çok rahatsızdı, çünkü neredeyse her gün evi yakıp kül ediyordu. Genellikle, bir yangının hepsini öldürmediğinden emin olmak için hala yapmakta ısrar ettiği görevlerde bir hizmetçi onu takip ederdi, ancak bugün bir tane bile görmedim.

Yine de Horatiu'nun kanatlılardan birini ateşe vermek üzere olduğunu gördüm ve dar omuzlarından tutarak onları ocağa doğru çevirdim.

"Mircea?" diye durakladı, yaşlı adamın titrek sesi irkilmişti ama sakinleşmişti. Sonra burnunu çekti ve diğer duyularının aksine burnu gayet iyi görünüyordu, çünkü bana doğru kırıştı. "Sen Mircea değilsin."

"Cassie," dedim uzun çakmağı ondan alırken.

Horatiu itiraz etmedi. Yere bir deste odun ve gazete koymuştu, şimdi de ateşi yakmak için birkaç kâğıt topunu buruşturmaya başladı. Bu sefer onları gerçek şöminenin içine fırlatmayı başardığı için ocağın kenarına oturup onu izledim. Bir vampire göre garip bir şekilde kırılğan görünüyordu, diye düşündüm, beyaz saçlarının inceliğini, altından açıkça görünen yaşlılık lekeli kafatasını ve ağır damarlı ellerini fark ettim.

Görünüşün bir anlamı olduğundan değıl ama yine de. Bu bende ona yardım etme isteğı uyandırdı. Aramak zorunda kalmasın diye eline ıra tutuşturdum ve karşılığında kendime bir gülümseme kazandım. "İşte iyi bir kız," dedi bana. "Ve şimdi, bir çift güzel, şişman olan."

Birkaç büyük odun parçasını uzattım ve onları oldukça iyi bir yığın halinde, iyi dengelenmiş ve altında hava için bolca yer bırakacak şekilde dizdi. Boş boş onu izledim, nerede olduğunu bildiğine göre hareketlerinin ne kadar emin ve hızlı olduğuna hayret ettim, çünkü muhtemelen zamanında binlerce ateş yakmıştı. Ama onu gerçekten görmüyordum. Başka bir şey görüyordum, yani Mircea'nın daha önce yanımdan kaybolduğunu, çünkü Pythian gücünden başka bir yolla fey'i asla yakalayamayacağını doğıru bir şekilde varsaymıştı.

Bu yüzden, hiç tereddüt etmeden, hemen ve kararlı bir şekilde kullanmıştı.

Asıl soru şuydu: Bunu tekrar yapar mıydı?

Ya da, hayır, soru bu değıldi, diye düşündüm alayı bir şekilde. Mircea'yı tanıdığım için asıl soru şuydu: Bunu bir daha *ne zaman* yapacaktı? Ve bir dahaki sefere ne kadar ileri gidecekti? Ve bunu durdurmak için onu öldürmek dışında yapabileceğim bir şey var mıydı?

Çünkü onu öldüremezdim. Pythia olarak zaman çizgisini tehdit eden herkese karşı yapmam gereken şey buydu. Selefim Agnes ile yaptığım ilk gerçek konuşma, babam olduğı ortaya çıkan zaman yolcusu bir ucubeyi takip ederken olmuştu.

1600'lerde nemli bir mahzende. Ama yanında modern bir silah vardı ve onu kullanacağından hiç şüphem yoktu.

Çünkü beni kıcımdan vurduğunda bunu zaten yapmıştı.

Babamı vurmadı - onun yerine yakaladı - ama bu mümkün olmasaydı? Evet, onu tam gözlerinin ortasından mihlardı. Agnes tam bir sürtüktü.

Ama bazen iş buydu ve şu anda da *benim işim* buydu. Ama yine de yapamadım. Ve sadece duygusallık yüzünden değil.

Mircea tam olarak deli değildi - bunun neye benzediğini görmüştüm ve bu o değildi. Ama şu anda akli başında da sayılmazdı. Bir vampirin hayatının en tehlikeli kısmına giriyordu, en güçlüleri bile tökezleten ve etrafta neden bu kadar az sayıda gerçekten eski vampir olduğunu açıklayan kısma.

Dört, beş, hatta altı yüz yıllık ustalar? Elbette. On parmağında on marifet değillerdi ama onlardan bolca bulunuyordu.

Ama bin yaşında? İki bin mi? Daha da mı eski? O kadar da değil.

Elbette bunun bir önemi olmamalıydı. Vampirler insanlar gibi değildi. -Horatiu'ya bakarken çoğu vampir gibi düşündüm. Çakmağı bıraktığım yerde bulmuştu ama yanlış ucunu kullanarak ateşi yakmaya çalışıyordu.

Gazeteyi onun için çevirdim ve gazete yakalandı, yaşlı yüze memnun bir gülümseme getirdi. Horatiu yaşının her biri gibi görünüyordu ama bunun nedeni hasta ya da çok çok yaşlı insanların üzerini değiştirmenin tavsiye edilmemesiydi. Sık sık komplikasyonlara neden oluyordu. Ama değişim iyi gittiği sürece, çoğu vampirin gücü yaşla birlikte artıyordu, öyleyse neden etrafta çok yaşlı vampirlerden bolca yoktu?

Mircea'nın şu anda uğraştığı şey yüzünden.

Bunun için bir kelime yoktu, çünkü vampir toplumunda kimsenin bahsetmediği odadaki fildi. Bu tür şeyleri bırakın yeni işe alınacaklara, kendilerine bile itiraf etmezlerdi. Bu

"Sonsuzluk" aslında beş yüz yıl kadar bir süre anlamına geliyordu, ta ki vampirlerin takıntıya olan doğal eğilimleri onları yakalayana ve bir şeye takılıp kalmaya başlayıp o şeyin tüm dünyalarını ele geçirmesine kadar.

Ustaların düşmanları olduğu için, bu tehlikeli bir öneriydi ve neden bu kadar çok kişinin bir rakip tarafından ortadan kaldırıldığını açıklıyordu. İşaretleri görmediklerinden değil; sadece onları umursamadıklarından. Takıntıları dışında hiçbir şey umurlarında değildi.

Ve Mircea'nın takıntısı Elena'ydı.

"Sen şu küçük güzel sarışın, değil mi?" Horatiu aniden sorarak beni düşüncelerimden uyandırdı.

"Ben sarışınım," dedim bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak.

Sorusunun diğer kısmı şu an için tartışmaya açıktı. Süitin daha gerisinde, Mircea'nın muhtemelen temizlik yaptığı yerde bir duş sesi duyabiliyordum. Tüm yükümlülüklerimi yerine getirmek için zaman kaydırarak tekrar hile yapmak zorunda kalmadan önce bunu da yapmam ve harekete geçmem gerekiyordu.

Ama nedense orada öylece oturdum.

Ta ki budaklı, yaşlı bir yüz bir santim yanıma sokulana ve belirsiz mavi gözler bana dikilene kadar. "Hm, evet. Güzel," diye karar verdi bana bakarak. "Ama üzgün de. Neden üzgünsün kızım?"

"I . . . Değilim," dedim, hazırlıksız yakalandım ve sonra yüzüme doğru güldüğünde tekrar söyledim.

"Yalancı." Yavaşça ocağın üzerine oturdu, bunu yapmadan önce arkasındaki tuğlaları yokladı ve sonra dizime dokundu. "Efendi ile aranızda bir sorun mu var?"

"Hayır," dedim refleks olarak.

Horatiu duymamış gibi davrandı. Gerçi onun durumunda belki de gerçekten d u y m a m ı ş t ı . "Son zamanlarda çok sinirli," diye d ü ş ü n d ü . "Bir tanesi

Gördüklerimin en kötüsü. Ama ne yapacaksın? İki kişiyi sevmek her zaman zordur."

Ona göz kırptım, anladığımdan emin değildim. "Mircea ve ben birlikte değiliz.

."

Bana bir bakış attı. Ve romatizmalı yaşlı gözlerine rağmen oldukça kurnaz. "Bugün ona yardım etmek için hayatını riske attın, onu oraya, o korkunç zamana geri götürdün. Ama bir süredir birlikte yatmadığınız için onu artık sevmiyor musun?"

"Ben öyle demedim-"

"Oh, güzel. Kulaklarım eskisi gibi duymuyor. Ben de öyle dediğini sanmıştım."

Ona şüpheyile baktım ama tek gördüğüm tatlı bir yaşlı adam yüzüydü. Muhtemelen yaptığı her şeyin yanına kâr kalmasına izin veren türden. Ya da belki de bunun nedeni, efendinin gözdesi olarak dokunulmaz olmasıydı.

Horatiu ne isterse onu yaptı ve görünüşe göre onu da söyledi.

"Tabii ki Mircea'yı hâlâ seviyorum," dedim, konuyu değiştirmek üzereyken.

"O zaman seni de Elena kadar sevebileceğini anlamak neden bu kadar zor? İnsan kalbi her seferinde sadece bir kişiye yer açacak kadar dar değildir. Bir daha birlikte olup olmayacağınızı bilmiyorum; ben bir kahin değilim. Ama sen onu her zaman seveceksin, o da seni. Buna alışsan iyi olur."

Ona öfkeyle baktım. "Bu mevcut duruma yardımcı olmuyor!"

"Öyle değil mi? Aşkın her zaman yardımcı olduğunu sanırdım. Dinleyecek, ilgilenecek birinin olması ... ama belki de artık böyle şeyleri anlamak için çok yaşlıyım." Bana sertçe baktı. "Siz ikiniz aranızdaki sorunu çözene kadar hizmetçileri korkutmayı bırakmalısınız."

"Ne hizmetçisi?" diye sordum ve sonra çay taşıyıcısını hatırladım.

"Aşçının gönderdiği çocuk," diye doğruladı Horatiu. "Şu anda aşağıda, parlayan gözlerden ve ateş gibi yanan çalkantılı güçten bahsediyor. Oldukça travmatize olmuş durumda."

"O burada yaşıyor," diye belirttim. "Mircea'nın nasıl öfkелendiğini biliyor olmalı."

"Usta hakkında konuşmuyordu," dedi Horatiu. "Senin hakkında konuşuyordu."

Kaşlarımı çattım. "Gözlerim parlamıyor."

"Öyle değil mi?" Kaşlarını çatma sırası ondaydı ve sonra tekrar eğilip gözlerini kısarak bana baktı. Arkasına yaslanıp, malzemelerini taşımak için kullandığı pirinç tepsiyi bulana kadar etrafı karıştırdı. Üzerindeki tahta parçalarının tozunu aldı ve kolunun üzerinde parlattı. Sonra bana uzattı-

Ve lanet

olsun.

Şimdi ne

olacak?

"Gözlerim eskisi kadar iyi değil," dedi yüzyılın en hafif tabiriyle. "Ama bunu ben bile görebiliyorum."

Evet, ben de öyle. Her zamanki soluk mavi, son derece insani gözlerim arkalarında mum varmış gibi parlıyordu. Mircea'nın gücü artarken çıkardığı şenlik ateşiyle kıyaslanamazdı ama mesele bu değildi. Bu hiç olmamalıydı!

"Sanırım bu yeni bir şey?" Horatiu sordu.

"Evet." Dudağımı

ısırdım. Bu iyi bir şey

olamazdı.

Horatiu birkaç kez bulamayınca omzumu okşadı. "Bunun seni rahatsız etmesine izin verme," dedi bana nazikçe. "Genç vampirler güçleri artmaya başladığında genellikle böyle bir tepki verirler."

"Ben vampir değilim," dedim otomatik olarak ve sonra durdum. Ve rahatlayarak şömineye yaslandım, çünkü tabii ki. Tabii ki!

Ben vampir değildim ama Mircea öyleydi. Ve şu anda yeteneklerimizi paylaşmamızı sağlayan bir büyü'nün içindeydik. Görünüşe göre her türlü'sünü.

Bir sonraki randevumu düşünürsek bu bir sorundu.

Yola çıkmadan önce Mircea'da bıraktığım yedek kıyafetlerimin olduğu gece çantamı aldım ve cüzdanımı çıkardım. Birkaç hafta önce cüzdanımın bir cebine tıktırdığım küçük kart, arkasındaki hizmet listesiyle birlikte hâlâ oradaydı. Evet, bu işe yarayabilir.

Horatiu, sanki ben hiç konuşmamışım gibi, "Eski tanrılardan ikisinin savaştığını görmek gibi bir şeymiş," diye geveledi.

"Ben de bir tanrı değilim," dedim kısaca ve yer değiştirdim.

Dördüncü Bölüm

“N”Dükkân sahibine altı numara," dedim ve o da mecburen vitrinden uzun, mücevher şeklinde, hafif mor bir şişe çıkardı. "Bu iyi olanlardan biri mi?" Emin olmak istediğim için ekledim.

Alınmış görünüyordu. "Hanımefendi, stoklarımızdaki her şey "iyilerden biri "dir."

Ve evet, öyle tahmin etmiştim. Büyülü cazibelerin binlerce farklı çeşidi vardı; bir bakkalın doğaüstü eşdeğerinde bulabileceğiniz ucuzlardan, bunun gibi yerlerdeki süper pahalı modellere kadar her şey. İyi ki Pythian Court'un kredi limitine sahibim, diye düşündüm ve bir kart attım.

Smokinli, koyu renk saçlı ve kulağa oldukça lüks gelen adam acı çekmiş gibiydi. Nedenini bilmiyordum. Bu şeyin parasını başka nasıl ödeyebilirdim ki?

"Bunu sizin hesabınıza yazacağız," diye bana ciddiyetle güvence verdi.

"Bir hesabım var mı?" Londra'nın Chelsea mahallesinde göze çarpmayan bir ara sokakta bulunan dükkâna baktım. Dışarıdan, bölgedeki şık sıra evlerden biri gibi görünecek şekilde tasarlanmış, yavan da olsa çekici bir yerdi. İçerisi ise sihirli topluluklar için aşırı pahalı bir spa merkeziydi.

Gerçi şu anda görülebilecek büyü bir şey yoktu ama parfüm benzeri iksir şişesi tezgâhın üzerindeki küçük noktasında tek başına, yeni dönmüş bir topaç gibi sabit duruyordu.

Altın harfler ve som altından yapılmış gibi görünen şapkası, daha fazla satıcının potansiyel müşterilerle sohbet ettiği yan odadaki ışıltılı avizeler, yumuşak halılar ve rahat koltuklarla uyumluydu. Hepsi kadındı ama benim aksime saçları mükemmel bir şekilde toplanmıştı.

Kıyafetleri couture, kokuları da kan ve attan başka bir şeydi. Bir glamourie'ye ne ihtiyaçları olduğunu merak ettim.

Sadece Vampir Görüşü devreye girip bana göstermek için. Hafifçe geri çekildim, kanepelerdeki kibar grubun aniden başka bir şeye dönüştüğünü görünce biraz şok oldum. Çoğu durumda insan bile olmayan bir şeye.

"Pythian Sarayı'nın bir hesabı var," dedi satıcı ihtiyatlı bir şekilde ve dikkatimi tekrar ona çekti. "Belki teknisyenlerimizden birinin size yardımcı olmasını istersiniz?"

"Neye yardımcı olacağım?" Biraz dikkatim dağılmış bir şekilde sordum. Yine acı çekmiş görünüyordu.

Şu anda bir tür ters reklam olduğumu düşünerek beni yerden kaldırmak istediğinden oldukça emindim. Ama fazla zamanım olmadığı için kabul ettim. Gizli bir düğmeye bastı ve biz beklerken koridordan büyük bir trol çıktı, elinde hepsinin önünde altın bir lotus kabartması olan küçük çantalar vardı.

Buranın adı buydu: Altın Lotus. Her zamanki günlük spa türü şeyler - manikür, yüz bakımı, derin doku masajı - yanı sıra şimdiye kadar anlamadığım bazı daha ezoterik teklifler de sunuyordu: toynak düzeltme, boynuz parlatma ve diş gençleştirme. Ve elbette, evin spesiyalitesi olan, mümkün olan her türlü cazibe.

Bu tavsiyeyi Londra'da yaşayan baş yardımcım Rhea'dan almıştım. Eski Pythia olan annesi, hayatının son yıllarında, ofisin ve erken miras almak isteyen bir varisin gizlice zehirlemesinin zarar verdiği zamanlarda buraya sık sık uğrardı. Sihirli kozmetikler harikalar yaratabilirdi, ama tüm görünümünüzü gerçekten değiştirmeniz gerektiğinde, bir glamourie ile gidersiniz.

Sanırım bu yüzden, bir metreyi aşmış olması gereken ve üzerinde küçük mücevherli küpeler -diş halkaları? -Dış kapılardan geçerken birdenbire şık mavi bir takım elbise giymiş, kızıl saçlı bir sylph'e dönüşmüştü.

"Talep üzerine Glamourie en çok satan ürünlerimizden biri," dedi bir kadın sesi.

Kapıdan döndüğümde masanın yanında bekleyen bir teknisyen gördüm. Koyu renk, etekli bir takım elbise ve tertemiz beyaz bir bluz giymiş, siyah saçları güzel bir café au lait alnından kazınmış, yeterince insani görünüyordu. Ama gözleri canlı bir mordu.

"Talep üzerine mi?" Tekrar ettim.

"Her zaman giymek yerine, gerektiğinde gelip gidiyor," diye açıkladı. "İnsanların yaşadığı bölgelerde glamourie devreye giriyor, böylece kalabalığa karışabiliyorsunuz. Sihirle korunan bölgelerde ise otomatik olarak sönüyor ve çıkarmanız gerekmiyor."

"Güneş ışığında gölgeye dönüşen gözlükler gibi," dedim.

Biraz sivri kesici dişlerini göstererek gülümsedi. "Aynen öyle. Bu taraftan hanımefendi."

Beni trol kadının çıktığı koridordan geçirdi ve soyunma odası ile doktor muayenehanesi karışımı bir odaya soktu. Bembeyazdı, üç tarafı aynalarla kaplıydı ama ortasında banklar ya da giysi rafı yerine beyaz deri, dişçi koltuğu gibi bir şey vardı. Dilimin dişlerimin üzerinde gezindiğini hissettim, diş ipi kullanmayı hatırlayıp hatırlamadığımı merak ediyordum.

"Hanımefendinin de kıyafet değişikliğine ihtiyacı var mı?" diye sordu ihtiyatla, kan lekeli, ortaçağ köylü kıyafetlerime göz ucuyla bile bakmadan.

Gece çantamdaki kot pantolonumu ve firfırlı bluzumu düşündüm, ikincisi muhtemelen şimdiye kadar kırıxmıştır. Ve ne halt edeceğime karar verdim. Devam et.

"Evet, madam isterdi. Yani, ben yaparım. Teşekkür ederim."

"Tipi?" "Günlük kıyafet."

Başını salladı, ama kendisi gidip almak yerine, aynalardan birinin üzerindeki bir noktaya bastı ve ayna dönen bir ışık yansıtmaya başladı.

Birçoğu benim için fazla kadınsı olan giysilerden oluşan bir seçki. Ta ki beyaz benekli, buruşuk sarı kumaştan, üzerinde kısa beyaz bir ceket olan şirin bir sundress'e ulaşana kadar. Ona hemen aşık oldum.

"Şu."

"Hanımefendi nasıl isterse."

Sonra *aynaya* uzandı ve onu kaptı.

Bir gün bu tür şeyler beni rahatsız etmeyi bırakacak, diye düşündüm.

"Hanımefendi duş alırken boyayayım mı?" diye sordu bir başka gülümsemeyle. Bu, "kokuyorsun" demenin şimdiye kadar duyduğum en kibar yoluydu.

"Duş var mı?"

Başka bir aynayı işaret etti, tabii ki aynanın içinden geçebildim. Cildime biraz garip geldi, çok soğuk ve belli belirsiz sıvımsı, ama diğer taraftaki banyo altın mermer, pelüş altın havlular ve beni bir Türk masörü gibi her yönden döven devasa bir duşta en az dokuz duş başlığından oluşan bir harikaydı. Kahretsin, bunlardan birine ihtiyacım vardı!

Dışarı çıktım, kurulandım ve bir yerlere götürülmüş olan diğer giysilerimin yerine küçük sundress'in bırakılmış olduğunu gördüm. İç çamaşırı verilmemişti ama çoraplar hariç onlar da yanımdaydı ve bacaklarıma birkaç gün önce ağda yaptırmıştım. Öte yandan ayakkabılar bir sorundu, tek seçeneğim köylü botları ya da eski bir çift Keds'ti.

Ancak soyunma odasına geri döndüğümde, görevlinin elinde benim bedenime benzeyen beyaz sandaletler olduğunu gördüm.

"İstersen onları kapalı burunlu ayakkabılarla değiştirebilirim" dedi.

"Hayır, bunlar mükemmel." Onları giydim ve yansımamı kontrol ettim. Boyundan aşağı her şey iyiydi, hatta şirindi. Etek sallanıyordu ve saygıdeğer ile cha-cha arasındaki tatlı noktaya isabet ediyordu ve

sandaletler ve ceket mükemmel bir uyum sağladı. Ama boyundan yukarısı tam bir trajedi idi.

Israrla parlayan gözlerimin yanı sıra, sol elmacık kemiğimde büyük bir sıyrık vardı - muhtemelen yüzüme çarpan lanet olası ağaç dalları yüzünden - sağ çenemde bir çürük ve ... gibi görünen bir şey vardı.

Evet. Saç çizgime yakın bir yere yerleşmiş olan bir şeyi kaşardım ve birkaç parça moloz düşüp beyaz fayanslı zemine çarparak küçük takırtılar çıkardı. Görevli bir şey söylemedi, ben de söylemedim. Sanırım ikimiz de bunun gerçekleşmediği konusunda hemfikir olacaktık.

"Glamourie başın tamamını kaplayacak," dedi ve omurgamın gevşediğini hissettim.

"Tamam, hadi yapalım şunu."

On beş dakika sonra, aynaların birinden iki santim uzaktaydım ve gözlerimi kontrol ediyordum. Soluk mavi, biraz kan çanağı ve hafifçe bulaşmış bir rimel, çünkü ona beni çok mükemmel göstermemesini söylemiştim. Görüşeceğim adam mükemmelliğe asla aldanmayacaktı.

Ama, kahretsin, bu şey beni kandırabilir, diye düşündüm, hafif dağınık saçlarımı ve yarım yamalak makyajımı her yönden kontrol ederken. Teknisyen neden gece boyunca uyumamış ve yataktan yeni kalkmış gibi görünmek istediğini sormamıştı. Sadece uyum sağlamıştı.

Rhea haklıydı, burası harikaydı. Özellikle de üstünü değiştirmek için eve gidemeyen Pythias için, çünkü orada soru sorabilecek çok fazla insan vardı! Ve kolayca açıklayamayacağım kokuları algılayabilecek çok fazla vampir burnu.

Ama artık kimsenin fark edeceğini sanmıyordum. Glamourie'nin gerçekten farklı bir kokusu vardı, nahoş değildi -tam tersine- ama biraz baskındı. Sanki yüzüme bir çiçek tarlası çarpmış gibiydi.

Görevli, muhtemelen burnumun seğirdiğini fark ederek, "Koku zamanla kaybolacaktır," diye beni temin etti.

"Bunu hızlandırmanın bir yolu var mı?" diye sordum. Düzenli olarak iksir hazırlayan bir adamla öğle yemeği yiyordum. Nedenini bir kenara bırakın, bir glamourie giydiğimi anlamasına bile ihtiyacım yoktu.

"Korkarım ki hayır," diye uygun bir pişmanlıkla baktı. "Karışımda kullanılan fey florasının bir yan ürünü olan bu kokuyu maskelemek imkânsız."

"Fey florası mı?"

"Müşterilerimiz için sadece en iyisi." Tekrar gülümsedi.

Dişlerini gösterdiği için bunu yapmayı bırakmasını diledim ama bu isteyebileceğim türden bir şey değildi.

"Bununla birlikte, koku, baz olarak aynı bileşenlerden bazılarını kullanan parfümlerimize çok benziyor. Madam görmek ister mi?"

Trol kadının bütün o paketleri nasıl aldığını anlamaya başlamıştım. "Teşekkürler."

Daha fazla diş. Kahretsin, dikkat dağıtıcıydılar, muhtemelen bir vampirinkinden daha uzun ve kalın oldukları için, ki bu benim alışık olduğum türdü. Ama vampirler istedikleri zaman mükemmel Hollywood dişleri için dişlerini geri çekebilirlerdi. O yapabiliyormuş gibi görünmüyordu.

Elbette, belki de geldiği yer için bu normaldi. Dünyalarının dört bir yanından pek çok fey mülteci, oradaki sürekli savaştan kaçmak için bir süredir bizimkine geliyordu. Ve savaş yeni bir aşamaya geçmek üzereyken, bu düzenli akın bir sele dönüşmüştü. Bahse girerim böyle yerler çok iyi iş yapıyordur.

Kesinlikle benimle birlikteydiler.

Ayrılmadan önce aynada kontrol ettiğim glamourie'nin yanı sıra iki yeni parfüm aldım. "Peki bu ne kadar sürecek?"

"İki hafta garantili. Müşterilerimizin çoğu bir aydan daha uzun bir kapsama alanı elde ettiklerini keşfediyor, ancak büyü o zamandan önce titremeye başlayabilir."

"Bildiğim iyi oldu." Umarım Mircea ile aramızdaki bu meseleyi bundan çok daha kısa sürede çözerdim!

Görevli bana içinde parfümümün ve iğrenç köylü kıyafetlerimin olduğu beyaz ve altın rengi güzel bir çanta verdi. İkincisini birkaç blok ötedeki bir çöplüğe attım, bu sırada yağmur, satın aldığımda ücretsiz olarak aldığım güzel, sarı ve beyaz şemsiyeyi fark etti. İhtiyacım da yoktu, çünkü öğle yemeği randevuma biraz geç kalmıştım.

Dünyanın başlıca sihir örgütü olan Gümüş Çember'in Stratford'daki merkezi cehennem gibi görünüyordu. Bir kere, yer altındaydı.

-en azından bu kısmı- ve sadece konumu kastetmiyorum. Başımın üzerinde gerçekten toprak vardı, çünkü burası saldırıları caydırmak için tasarımcılar tarafından klostrofobik ve kafa karıştırıcı olacak şekilde kasıtlı olarak inşa edilmiş, birbiriyle bağlantılı tünellerden oluşan bir tavşan yuvasıydı.

Son zamanlarda pek işe yaramamıştı. Kavrayan eller gibi topraktan çıkan kararmış kökler bunu kanıtlıyordu. Ve bir kara büyücü büyüsü onları yırtıp cama dönüştürmeden önce kum olan duvarlardaki garip çizgilerden. Ve duvarlar boyunca yığılmış mağara kalıntılarından. Gerçek alevler yoktu -şu anda- ancak eski yangınların kokusu, son saldırının kalıntıları vardı.

Yani, yeni sayılır. Bir aydan uzun bir süre önce gerçekleşmişti, ancak savaş devam ettiği için temizlik öncelik listesinin oldukça gerisinde kalmıştı. Yani burası gibi daha uzak bölgeler kendi başlarının çaresine bakmaya terk edilmişti.

Gevşek bir toprak yığınının üzerine basarken, çok fazla mücadele etmediklerini düşündüm. Ve sonra oldukları yerde dondular. Çünkü küçük bir toprak kayması, temizlik ekibinin gözden kaçırdığı başka bir şeyi ortaya çıkarmıştı.

Çürüyen etin pis kokusu burun deliklerime çarpıyor, kaplıcanın pahalı parfümüyle mide bulandırıcı bir şekilde karışıyordu. Beyaz bir parıltı yoktu; onun yerine, çirkin sarı bir kemik, görünüşe göre

yırtık bir kol ya da belki bir pantolon bacağı. Emin değildim, tıpkı tüyler ürpertici kalıntıların ana üssünü savunurken düşen bir Sıhhiye Erine mi yoksa saldırısının ortasında durdurulan bir kara büyücüye mi ait olduğunu bilmediğim gibi.

Şimdi bunu anlayamamak çok komik diye düşündüm, bakarken. Vlad'ın ölümler şehrinin etrafındaki cesetlerin çoğunun bir süre sonra kadın mı erkek mi olduğunu anlayamaman gibi. Sadece kararmış ve yarılmış cesetlere dönüşüyorlardı, iç organları kurtçuklarla dolu ve bilinmeyen sıvılar damlıyordu. Anneler, babalar, sevgililer, arkadaşlar; ölümden hepsi aynıydı, neşeli mavi bir gökyüzünün altında çürüyorlardı ...

"Cassie!"

Biri beni tuttu, ki iyi de oldu. Çünkü ayağımı yere basmamıştım ve sallanmaya başlamıştım. Bir saniye daha geçseydi bir günde ikinci kıyafetimi de mahvedebilirdim. Ya da benim için bir gün, diye düşündüm başım dönerek, berrak yeşil gözlere bakarak.

"İyi misin?" Pritkin bir anda ortaya çıkıp üst kolumu tutmuştu ve şimdi endişeyle elini sıkıyordu. Ama sonra yüzüme baktı ve gözle görülür bir şekilde rahatladı. "Bir şeyin yok."

Bu çok çekici bir şey olmalı, diye düşündüm, midem bulanıyordu.

Başımı salladım ama yere baktım, elimde değildi. O da bakışlarımı takip etti. "Kahretsin!"

Her ne iseler, kalıntıların üzerine toprak attı ve bir saniye sonra yığının üzerinde havada parlayan sarı bir nokta belirdi.

"Sarı, insan kalıntıları anlamına gelir," diye bilgi verdi ben sormadan. "Kırmızı patlamamış mühimmat demektir. Yeşil ise patlamış bir boru ya da başka bir küçük sorun."

"Bu yeni mi?" Buraya en son geldiğimden puantiyeli bir koridor hatırlamıyordum.

"İşleri düzene sokmaya çalışıyoruz."

"Oh."

Beni götürdü.

Hiç kırmızı nokta görmedim -bazı şeylerin öncelikli olduğunu tahmin ediyordum- ama diğerleri her yerdeydi, artık onları aramayı biliyordum. Yeraltı suyuna karışmadan önce temizlenmesi gereken iksir kalıntıları için olduğunu öğrendiğim bazı mavi noktalar ve tünellerin ya da odaların gömülü girişlerini gösteren mor noktalar da buna dahildi. Karanlıkta parıldayan, pürüzlü ve çukurlu duvarlarda zar zor seçilebilen siyah olanlar da vardı. Ama Pritkin bana bunların ne anlama geldiğini söylemedi.

Ona baskı yapmadım.

"Zor bir gün müydü?" diye sordum, çünkü alışılmadık bir şekilde sessizdi, sorularıma sadece iki ya da üç kelimelik kısa cümlelerle cevap veriyordu.

"Meşgulüm." Elimi tutmasına rağmen arkasını dönmedi ve bizi enkazın içinden geçirdi.

"Hala öğle yemeği yemek istediğine emin misin?"

Bu bana omzunun üzerinden bir bakış kazandırdı. "Günümün en güzel kısmı." Neşelendim.

Elbette Pritkin ve ben Vegas'ta, yemeklerin daha iyi ve ortamın *çok daha* iyi olduğu Pythian Court'ta yemek yemeliydik. Çember tarafından korumam olarak atanmıştı ve gezegenin öbür ucundan bedenimi korumak biraz zordu. Ama Pritkin Faerie'yi herkesten daha iyi tanıyordu ve istila etmek üzere olduğumuzdan, güçler onun tavsiyesini istemişti.

Onu o kadar sık "ödünç" istemeleri dışında pek umursamazdım ki bu neredeyse yeniden atama anlamına geliyordu! Çok sinir bozucuydu ama son bir aydaki en büyük riskim -bugün hariç- bir kağıt kesici iken gerçekten şikayet edemezdim. Ya da bazı resmi toplantılarımda sıkıntıdan ölmek.

Kimse bana Pythia olmanın çoğunlukla zengin insanların yüzlerine karşı esnememeye çalışırken onların boktan küçük sorunları hakkında sızlanmalarını dinlemekten ibaret olduğunu söylememişi. Ancak biri bana savaşın dehşet dolu anların arasına serpiştirilmiş ciddi bir sıkıcılık olduğunu söylemişti. Ben de işimi mükemmel bir şekilde tanımladığımı düşünmüştüm.

Bu yüzden Pritkin'in geçici olarak görevlendirilmesini kabul etmiştim, her ne kadar eve dönmesini istesem de. Bu bana can sıkıntısından ya da bu durumda, korumayı bir sanat formuna dönüştürmüş olan diğer korumalarımın son maceralarımı açıklamak zorunda kalmaktan bir mola veriyordu. Ayrıca, kafeteryada çok güzel tereyağlı tavuk vardı.

Tavuktan biraz aldık, ayrıca biraz naan ekmeği, bir sepet dolusu çıtır küçük poppadum ve tandır tavuğu ile doldurulacağını düşündüğüm, ancak lapa bezelye ile dolu olduğu ortaya çıkan bazı samosalar aldık. Pritkin kahkahalarla gülüyordu, öyle bir kahkaha atıyordu ki yakındaki masalarda oturan insanlar önce bize bakıyor, sonra da iki kere gülüyorlardı, çünkü bu onun hakkındaki izlenimlerine pek uymuyordu. Her zamanki gibi umursamış ya da fark etmiş gibi görünmüyordu. Sanırım haki renkteki kıyafetlerini zorlayan şişkin kasları, yerçekimine meydan okuyan sarı saçları ve öfkesi olan yarı iblis bir savaş büyücüsü çavuşların kaçışmasına neden olan bir adamdı.

Kendi adıma, masasız da olsa, yemeği ona tahsis ettikleri küçük odaya götürmüş olmayı diliyordum. Yatakta yiyebilirdik, sonra da eğer vakti varsa yatakta başka şeyler yapabilirdik. İblis yarısının karabasan olduğu düşünülürse, bu adil bir bahisti.

"Sebzeye ihtiyacın var," dedi, ben daha öneride bulunamadan samosalara bakarak.

"Sebze yiyorum."

"En son ne zaman olduğunu söyle."

"Dün gece. Salata yedim."

Yeşil gözler bana şüpheyile baktı, çünkü Pritkin tam bir sağlık delisi.

"Ne tür bir salata?"

"Bilirsiniz, her zamanki gibi." Bakışları hiç değişmedi. "Taco," diye itiraf ettim.

"Bu salata değil."

"İçinde marul vardı!" "Bezelyeni ye."

İçimi çektim ve bezelye yedim. Yeterince Hint turşusu koyarsanız o kadar da kötü olmadıklarına karar verdim. Pritkin bir şey söyleyecekmiş gibi göründü ama sonra kendini durdurdu.

Savaşını seç, diye düşündüm sırtarak ve onu bavulumu kontrol ederken yakaladım. "Bir süre kalacak mısın?" diye sordu ve bir an için umutlu görünmesi beni gülünç derecede memnun etti.

Ve sonra gerçekler ortaya çıktı, çünkü lanet olsun. Tabii ki böyle düşünürdü, herkes düşünürdü. Bu yüzden ona gece çantası diyorlar, Cassie!

"Hımm," dedim, tannoy çalmadan hemen önce. *"Büyücü Pritkin, Büyücü John Pritkin, derhal eğitim bölümü 1'e."*

Rahatladığımı hissettim ve hemen ardından sinirlendim, çünkü daha yeni oturmuştuk!

"Ne istiyorlar?" Ben sordum.

"Bilmiyorum." Pritkin biraz naan ve bir yığın tereyağlı tavuktan hızlı bir Hint tacosu yaptı. Sonra da sarışın kaşlarını bana çevirdi. "Beni odamda beklemek ister misin?"

Şimdi, bunu neden düşünemedim? Tekrar sırtarak merak ettim.

"Çok uzun sürmesin."

Beşinci Bölüm

Irekor sürede bitirdim, sadece yemekler güzel olduğu için değil. Savaş beni birden fazla kez gazetelere çıkarmıştı, genellikle de tuhaf haberler altında.

ya da tehlikeli koşullar. Buna bir de tanınmış bir kara büyücü olan bir baba ve bu dünyadan olmayan bir anne eklenince bakışların olması kaçınılmazdı. Pritkin oradayken bakışlar çok daha incelikliydi ama daha sonra birkaç kişi gerçekten de bakmaya başlamıştı.

Yemeğimi fırlatıp çıktım, hâlâ açtım ama başka bir yerde olmak istiyordum.

Kendimi kütüphanede buldum çünkü daha önceki deneyimlerime dayanarak Pritkin'in o kadar kısa sürede döneceğinden şüpheliydim. Ve çünkü yapmam gereken bazı araştırmalar vardı. Kafenin hemen aşağısında yer alan, dört katlı, geniş bir lobiye açılan ve ön girişin hemen içinde büyük, yarım ay şeklinde bir masası olan bu yeri bulmak zor değildi. Yine de biraz şaşırtıcıydı.

Karargâh savaşındaki ana mücadelelerden birinin burada gerçekleştiğini, savaş büyücülerinin kendi başlarına direnmek zorunda kalan sivil çalışanlardan koparıldığını geç de olsa duyduğumu hatırladım. Ve hepsi şu ya da bu türden büyülü varlıklar olsalar da, eğitilmiş birlikler değillerdi. Bu bir katliamdı.

Hala öyle görünüyordu.

Lobinin duvarlarında, büyük büyülerin isabet ettiği daha açık, kırmızımsı taşla tam bir tezat oluşturan kararmış güneş patlamaları vardı. Rastgele oluşmuşlardı, sanki koğuşlardan sekmiş gibiydiler, merkezlerinde parıldayan ve karanlık yıldızlar gibi dışarıya doğru yayılan cam çizgiler vardı. Erimiş kum onları kalıcı hale getirdiği için temizlenmelerinin zor olabileceğini tahmin ettim ama kütüphanecilerin son direnişinden kalma raf barikatları da bazı bölgelerde hâlâ yerinde duruyordu.

Kendimi biraz dengesiz hissederek onlara baktım. Dışarıda insanlar koşuşturuyor, gülüyor, konuşuyor ve genel olarak hayatlarına devam ediyorlardı. İçeride ise raflarda kocaman delikler vardı; büyüün ahşapları, kitapları ve muhtemelen insanları yaktığı yırtık pırtık siyah kenarlar vardı.

Onları bu şekilde bırakmanın kasıtlı olup olmadığını merak ettim. En çok sevdikleri ve savunurken öldükleri şeylerden oluşan bir tür şehit anıtı. Bilmiyordum.

İçeri girdiğimde halının üzerinde daha büyük yanık izleri olduğunu fark ettim. Büyük parçalar kesilip atılmıştı; neden olduğundan emin değildim. Sonra kalan parçalardan birinde bir elin dış hatlarını gördüğümde anladım, alttaki halı taze, temiz ve yeni görünüyordu ama izi çevreleyen kısım siyah ve kabarcıklıydı.

Birdenbire bir destek kolonunun yanında duran tahta sandalyeye oturmak zorunda kaldım, dizlerimin bağı çözüldü.

Bazen beni de böyle aniden yakalardı. Savaşın gerçekliği değil - bu uzun zaman önce ortaya çıkmıştı - ama bir şekilde onunla savaşan başlıca insanlardan biri haline geldiğim gerçeği. Ve eğer başarısız olursam, çok daha fazla insanın sonunun, eli haliya dönüşmüş olan adam gibi olacağı gerçeği.

Belki de hepsi.

Oda yüzmeye başladı ve alnımı dizlerime değdirerek başımı öne eğdim. Fiziksel olarak midem bulanıyordu ama zihinsel olarak kızgın ve sabırsızdım çünkü bugün bunun için zamanım yoktu. Hiçbir gün buna vaktim yoktu!

Kendine gel, dedim kendime. Ve eğer o *tereyağlı* tavuğu kaybedersen. Bu gece ve lanet haftanın geri kalanında salata yiyin!

Midem bu korkunç tehditten sonra kendine gelmeye karar verdi ve bir anda halsizliğim geçmeye başladı. Tam o sırada başka bir el fark ettim, bu seferki kolumdaydı. Başımı kaldırıp baktığımda çok yaşlı bir adam gördüm.

Üç parçalı takım elbise giymiş, cep saati ve zinciri olan, eski moda bir bankacı gibi bir adam.

Ama bankacılar, hatta eski zaman bankacıları bile, parıldayan ya da bazı durumlarda güçle kaynayan yüzlerce küçük saat kösteğine benzeyen şeyler takmazlardı. Tılsımlar ve büyüler, fark ettim ki, bunlardan bir sürü vardı, çünkü böyle bir şeyden sağ kurtulduysanız işinizi şansa bırakmazdınız. Gerçi nasıl hayatta kaldığını bilmiyordum, çünkü uzun ömürlülük konusunda Horatiu'ya taş çıkartacak gibi görünüyordu.

"Yardıma ihtiyacınız var mı leydim?" diye sordu.

"Uh, hayır. Hayır, ben iyiyim." Sonra neden geldiğimi hatırladım. "Aslında bir büyü hakkında bilgi arıyordum. Bu konuda bana yardımcı olabilir misiniz?"

"Deneyebilirim. Bu benim uzmanlık alanım değil, ama korkarım ki Mrs. Lantham . . . artık aramızda değil."

"Anlıyorum." Aslında öyle olmamasını ve Bayan Lantham'ın yaşlı, mutlu ve yatağında ölmüş olmasını umuyordum. "Aşık Düğümü ya da İtalyanca adıyla *Nodo D'Amore* adlı bir büyü hakkında bilgi arıyorum. Bunu biliyor musunuz?"

"Korkarım ki hayır. Ama bu tarafa gelerseniz, bir göz atmaya çalışacağım. senin için."

Ayağa kalktım, tekrar ayaklarımın üzerinde durabildiğim için şükrettim ve onu kitap yığınlarının arasından takip ettim -tahminimce yıkılmış kitaplıklardan kurtarılanlar; iki yanımızdaki dağınıklığın arasından bir geçit oluşturacak şekilde yığılmış kitaplıkların kırık dökük kalıntıları; ve bazı büyücülerin el feneri yerine kullanmayı sevdiği soluk kürelerden oluşan fistolar şeklinde jüri tarafından tepeye yerleştirilmiş aydınlatma. Bir alandaki ortam ışığını yansıtarak onu kat kat büyütüyorlardı, her ne kadar burada üzerinde çalışılacak fazla bir şey olmasa da.

İlerledikçe bu durum daha da doğrulanıyordu, muhtemelen bu yüzden her biri bir torba ağın içinde, her yere dağılmış gibi görünen iplerden sarkan ışıklardan bu kadar çok vardı.

Rafları süslüyor, ara sokaklarda asılı duruyor ve hurda yığınlarını vurguluyorlardı: kırık masalar, yarısı yanmış kitaplar, bir büyü çok yaklaştıktan sonra bir şekilde erimiş heykellere dönüşen ve bazı gölgeleri tuhaf bir şekilde hala sağlam olmasa tanımlayamayacağım görev lambaları. Diğerleri gibi yarısı yanmış, tanımadığım ama muhtemelen tanımam gereken insanların resimleri de v a r d ı . Bir tanesinde erimiş bir çerçevenin içinde bir yüzün sadece üst yarısı kalmıştı, artık çoktan ölmüş bir kadının dingin gözleri biz ilerlerken beni takip ediyor gibiydi.

Buranın neden bu kadar boş olduğunu anlamaya başlamıştım.

"-Pythian kütüphanesi, ne kadar harika bir kaynak, ne kadar trajik bir kayıp," diyordu adam.

"Evet," dedim, çünkü dinlemiyordum.

"Bir kez görme şansım oldu, bilirsin, çocukken," diye itiraf etti. "Annem mahkemeyi ziyaret etti ve ben de küçük bir haylaz olarak kaçıp bodrumun yolunu buldum. İtiraf etmeliyim ki, gördüklerimin yarısını bile anlamamıştım ama bu benim hayatımda çok önemli bir olaydı. Sanırım kütüphaneci olmaya ilk o zaman karar vermiştim."

"Gerçekten mi? Bu çok ilginç."

"Evet, gerçekten de öyle. Gerçek bir hazine!" diye heyecanlandı. Ve sonra konuşmaya devam etti, ancak başka bir göz atmak için can atıyorsa, hayal kırıklığına uğrayacaktı. Eski Pythian Sarayı'ndaki kütüphane, birkaç ay önce gerçekleşen bir başka saldırıda, binanın geri kalanıyla birlikte alevler içinde kalmıştı.

Ama belki de bunu zaten biliyordu; daha önce kaybı hakkında bir şeyler söylemişti. Bilmiyordum. Dikkatimi vermekte zorlanıyordum. Burası sadece tuhaf hissettirmiyordu, aynı zamanda kokuyordu da. Eski kitapların küf kokusundan kullanılmış büyü'nün yapışkan kokusuna, eski kamp ateşinin ölü kül kokusundan kızarmış domuzun cızırtısına kadar her şey tarafından saldırıya uğruyordum-

Kes şunu, dedim kendime sertçe ve beynimin bir kapatma düğmesi olmasını diledim.

Ama yapmadı ve şimdi oynayabileceği yeni duyuları vardı. Vampir duyuları. Ve benim için savaşı yeniden yaratmakla meşguldüler.

Halının bir kısmı yırtılmıştı ama bir büyücünün oraya düştüğünü, bir aylık kanın görünmez bir şekilde sıçramasından anlayabiliyordum. İksir bombalarının kalıntıları temizlenmişti ama onları hâlâ zihnimin gözünde görebiliyordum; biber kırmızısı sıçramalar, savaş iksirlerinin ateşli törpüsü; canlı ozonlu mor dökülmeler, saldırganların kendi büyülerini onlara geri göndermek için tasarlanmış yansıma koğuşlarının kalıntıları; zihnimin yağmur kokusu olarak yorumladığı koruma büyülerinin temiz, serinliği. Bunlardan bazıları hâlâ işlevini sürdürüyordu; istiflerden aşağı damlayıp yerde birikmiş, yanmış küllerin yanında el değmemiş zemin ve bozulmamış kitaplardan oluşan parlak lekeler bırakmıştı.

"Önden buyurun," dedi yaşlı adam, beni şaşırtarak ve fark ettim ki ofisine ulaştı.

Ya da belki de Bayan Lantham'ındı. Çünkü sert sırtlı ahşap sandalyenin minderi pembe desenliydi, kalemlik olarak kullanılan kupa da öyle. Masanın üzerindeki resimde de çelik grisi saçları, çikolata moka rengi teni ve kırıksıklıkları büyük ölçüde önleyecek kadar dolgusu olan bir büyükanne, torunu olduğunu tahmin ettiğim bir çocuğa sarılmıştı.

Yaşlı adam masaya oturdu ve şık görümlü bir bilgisayara baktı. Şaşkınlığımı gördü ve hafifçe gülümsedi. "Biz çok moderniz, biliyorsun."

Diğer tek sandalyeye oturdum ve beklemeye başladım. Ya Bayan Lantham'ın koğuşları ortalamanın üzerinde olduğu için ya da şans eseri dışarıdaki kaos ofise dokunmamıştı. İşlerin nasıl yürüdüğünü bilecek kadar çok savaşa girmiştin. Yanı başınızda biri ölebilirdi, ama hayatta kalanların suçluluk duygusuyla yaşamak zorunda kalmayı saymazsanız, size bir şey olmazdı.

Birden kendimi burada çalışan kadın hakkında soru sormak isterken buldum. Ama sormadım. Büyük, beyaz, tüylü bir kedi kucağıma atlayana ve yaşlı beyefendi başını kaldırana kadar orada öylece oturdum.

"Kedi istemiş olma ihtimaliniz var mı?" diye sordu. "Eve kendim götürürdüm ama ne yazık ki karımın alerjisi var."

"Zaten üç tane var," dedim beceriksizce, çünkü yeni yardımcılarımdan biri bir kedi insanıydı ve evcil hayvanlarını mahkemeye getirmişti.

"Evet," dedi endişeyle. "Bugünlerde iyi evler bulmak çok zor. Özellikle de şımarık yaşlı domlar için. Korkarım başkalarıyla pek iyi anlaşıyor ama Emma onu çok sevdi."

"Emma." Demek Bayan Lantham'ın ilk adı buydu.

Yaşlı adam başını salladı. "Burada kalmasına izin veriyoruz ve onu kafeden kırıntılarla besliyoruz, ama eminim ki bu onun her zamanki diyetinden çok farklıdır." Masanın üzerine eğildi. "Onu tavuk ciğeriyle besledi, biliyorsun. Doğrudan kasaptan almış. Ve albacore ton balığı. Karıma söyledim, o kedi benden daha iyi yiyor."

Kravatını düzeltti. "O kadar da umurunda değildi."

"Hayır," dedim, hayvanın boynundaki tasmayı fark ettim, üzerinde bazı oymalar olan bir künne vardı. "Onun bir-"

Dünya yok oldu.

Kitap yığınlarının üzerindeydim, sert ahşap çıkıntı boyunca hızla koşuyor, yangından uzaklaşmaya çalışıyordum. Her yer yanıyordu, sürekli bir ölüm duvarı vardı ama ileride alevlerin arasında bir açıklık vardı ve ben oraya doğru atladım. Arka pençelerim yeni tüneğimdeki kitaplara takıldı ve tırmaladı, onlardan bir çağlayan düşüyordu, aşağıdaki şenlik ateşleri için daha fazla çıra. Ama başardım, zarif ve hızlı hareket ediyordum, aşağıdaki manyak insanlar için çok hızlıydım, dünya etraflarında yanarken gülüyorlardı.

Çıkardıkları sesleri ya da yüzlerindeki ifadeyi sevmiyordum. Tuhaf, çarpık, yanıltılar. Anlamadığım bir şekilde hastalıklıydılar.

Yine de onlardan kaçmak zordu. Her yerdeydiler, kıkırdıyor ve garip renklerde ateşler savuruyorlardı. Ama buranın her santimini biliyordum,

burada, insanımın masasının altında, bir gün bile yaşamamış bir sokak kedisinden doğmuştum. Ama ölmeden önce yavru kedileri olmuştu, minik miyavlayan şeyler, dördümüz, ama sadece ben hayatta kalmıştım. O zamanlar çaresizdim; göremiyor, duyamıyor, karnımı kemiren açlık ve sürekli soğuktan başka bir şey anlayamıyordum.

Ta ki sıcak ve dikkatli eller beni kucağına alıp sütle, hayatla doldurana kadar. Sonra beni her zaman sıcak olan bir yere koydu, ta ki kendi ısımla kendim yapacak kadar büyüyene kadar. Ve benim için yaptığı eski battaniyelerden bir yuvada, masa dedikleri şeyin altında ayaklarının üzerinde kıvrılmam için.

O bir insandı ama benim için hem anne, hem baba, hem de evlattı. O benim dünyamdı ve aşağıda bir yerlerde, karanlığın içinde, garip ateşin arasındaydı. Onu bulmak zorundaydım. Buradan gitmeliydik.

Başka bir yığına sıçradım ve işte oradaydı, hemen aşağıda. Ama garip insanlardan biri onunla birlikteydi. Genç görünüyordu, sarı kürkü ve soluk, çirkin gözleri vardı. Benimkiler gibi mücevher tonlarında değillerdi, safir gibi, her ne iseler öyle diyorlardı. Ya da onunkilerin sıcak kahverengisi. Bunlar arkasında hiçbir şey olmayan su gibiydi. Ateşlerin, ışıkların, adamın fırlattığı ve onun oluşturduğu bariyeri delip geçen tuhaf maddenin tonlarını yansıtıyorlardı.

Onun kanıyla akana kadar da temizdi, garip, kırmızı bir kalkan, o düşerken, adam gülerken, ben bir kez daha atlarken bile havada kaldı, ama bu sefer bir yığına değil. Ve artık çaresiz değildim. Yüzünü defalarca kestim, pençelerim onu parçalarken kuyruğum onu kör etti, annemi öldüren canavarın çirkin gözlerine yöneldim-

"Hanımefendi!" Ayağa kalktığımı, bir kediyi tuttuğumu ve acı, öfke ve mutlak, iktidarsız öfke dolu insanlık dışı çılgınlık attığımı fark ettim. Yaşlı adam bana bakıyordu, ben tökezleyerek geri çekilirken bile bir elini kaldırmış bana bakıyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Gitmem gerekiyor."

Kediyi de yanıma alarak kaçtım. Kimse beni durdurmaya çalışmadı, ki bu da iyi oldu. Hâlâ onlara bağırıp çağırabilirmişim gibi hissediyordum.

Yakındaki bir yan tünelde bir kahve dükkânı buldum. Kompleksin bu bölümü için bir merkez görevi gören arkamdaki ana kavşaktan daha sessiz ve daha dardı. Yüzlerce büyücünün gelip gittiği, bir o kadarının da kafelerin etrafında uzanıp dükkânların vitrinlerine baktığı ya da yukarıdaki katedral benzeri tavanı seyrettiği kalabalık bir yerdi.

Tünellerin çoğu alçak tavanlı ve klostrofobikti ama burası öyle değildi. Bu alan doğal bir mağaranın içine inşa edilmişti ve dışarıdan güneşi getirip mekâna yayan güçlü yansıtıcıların yardımıyla aydınlık ve havadar hissediliyordu. Sistemin bu bölümü bir tavşan kovanından ziyade, yeraltına düşmüş sıradan bir kasaba gibi hissettiriyordu.

Buraya atanan büyücülerin çoğu uzun süreler boyunca yüzeyin altında yaşadıkları için Kolordu'nun bir şeyler bulması gerektiğini düşündüm. Ama şu anda, özellikle de etrafta dolaşan tüm yeni acemiler varken, bana fazla açıkta gibi geliyordu. Eğitimleri arasında insanları izlemekten başka yapacak bir şeyleri yoktu.

Ben ve adını hala *bilmediğim* kedi, çünkü o zamanlar o tasmaya tekrar dokunmak, bir yan sokakta daha rahattı. Buradan hâlâ merkezi görebiliyordum ama bu kadar az insanın buraya kadar gelmiş olması şaşırtıcıydı ve çoğu da delilikten kaçan tuzlu köpeklere benziyordu. Bana pek dikkat etmediler.

Bir kahve aldım ve diğer ikramlara göz attım. Kafede ciğer yoktu ama Tom -şimdilik kedinin adı- bir tabak süt ve ton balıklı sandviçi kabul etti. Albacore, çünkü siktir et, işte bu yüzden. I

kahvemi içtim ve çok fazla titrememeye çalıştım ve nöbetin geçmesini bekledim.

Uzun zamandır bu kadar şiddetli bir şey yaşamamıştım ve hiçbir zaman bir hayvanın bakış açısından bakmamıştım. Bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum ve belki de tamamen mümkün değildi. Beynimin bazı boşlukları doldurduğundan ve bazı düşünceleri antropomorfize ettiğinden oldukça emindim ama hepsini değil. Özü gerçek gibiydi, korkunçluğundan bahsetmiyorum bile. Tom da ben de travma geçirmiştik.

Bir tatile ihtiyacım vardı.

Ayrıca trajik olayların yakınında bulunan eşyalara dokunmamam gerektiğini de hatırlamam gerekiyordu. Dokunmatik *basiret* tam bir baş belasıydı ve bende bazıları kadar kötü olmasa da bazen sizi böyle yakalayabiliyordu. Bastırılmış anılar bir korku plağı gibi çalıyor, sizi başka birinin en kötü kabusunu hafifletmeye zorluyordu.

Tom sandviçin tadını çıkarmıştı ve kalan ton balığı sularını bir parça ekmekten yalıyordu. Kalkıp ona bir tane daha getirdim, kendime de bir tane. Yanında da yerel meyveli çöreklerden birkaç tane, haçsız sıcak çörek gibi, çünkü İngilizlerin icat ettiği en iyi şeydi.

Tom ikincisini de neredeyse ilki kadar hızlı yuttu, bu da onu tam olarak kaç tane artıkla beslediklerini merak etmeme neden oldu. Bir yandan kahve içip çörek yerken bir yandan da zeytin tulumu giymiş bir grup adamın duvara ne yaptığını merak ediyordum. Kafenin karşısındaydı ve biraz aşağıda, merkezi dolduran binaların çevredeki kayadan fışkırdığı yerdeydi. Bir dakika önce düz tuğladandı, insanların hizmetler ya da aranan yardımlar için ilanlar astığı yerler hariç. Ama onlar temizleniyor ve yerlerine başka bir şey konuyordu, sadece ne olduğunu anlayamıyordum.

"Gidip görmek ister misin?" Tom'a sordum, o da bana ilgisiz bir şekilde Cidden doldurulmuş gibi görünüyorsun.

Bu çok kötü oldu, çünkü zaten gidiyorduk. Ama bu da bir sorun teşkil ediyordu, çünkü onun yaklaşık iki kiloluk tüylerini taşımak istemiyordum.

etrafta. Bu sorunu, tekerlekli olan gece çantamın fermuarını açarak ve içine çok dolu ve çok uykulu bir Tom koyarak çözdüm. Üstünü açık bıraktım, böylece isterse dünyaya bakabilirdi ama ipekli bluzumun içinde uyumayı tercih ediyor gibiydi.

Kaşlarımı attım. Kediler nasıl oluyor da her zaman tüylerini temizlemesi en zor olan eşyayı buluyorlar? Bu gerçekten bir yetenek. Ama olan olmuştu, bu yüzden onu orada bıraktım ve yola koyuldum, güzel parke taşlı sokaklarda yuvarlandım, çünkü bu bölge asfalttı.

Ancak tam yanımdaki duvardan bir grup dev kafa patladığında aniden durdum.

Birkaç adım geri gittim, çünkü önce birinin yüzüne, sonra kafasına, sonra da yüzüne girmiştım, çünkü duvarın yeni süslemeleri dönüyordu. O kadar büyüklerdi ki onlara iyice bakabilmek için caddenin karşısına geçmem gerekti ve sonra geçmemiş olmayı diledim. Gerçekten diledim.

Çünkü eskiden boş olan duvar artık suçluların dönen 3 boyutlu kafalarıyla kaplıydı.

Duvarın tepesindeki bir parşömene göre, benim ve sokağın geri kalanının şu anda baktığı şey çember'in en çok arananlar listesiydi. Yarısı erkek, dörtte biri kadın ve diğer dörtte biri de cinsiyeti hemen belli olmayan yaratıklardan oluşan belli belirsiz bir izlenim edindim çünkü çoğu insan formunda değildi. Ama bu sadece belirsizdi, çünkü gözümü ayıramadığım bir görüntü vardı.

Saçları soluk sarı, yüzü ince ve sıradan, göz rengi ise neredeyse renksiz denecek kadar açık bir griydi. Tüm bunlar, muhtemelen çoğu insan tarafından ikinci bir bakış bile atılmayacak, tamamen sıradan görünümlü bir bireye işaret ediyordu. Sol gözünün artık harap olmuş olması dışında.

Adı Jonathan'dı ya da en azından şu anda kullandığı takma ad buydu. Uzun süredir çember'in en büyük tehditlerinden biri olmasına rağmen kimse onun gerçek adını bilmiyordu. Aslında, son zamanlarda en az bir düzine çok önemli eylemi planlayarak listenin en tepesine çıkmış olabilir.

savaşta yaratıcı saldırılar. Buna Hong Kong'a yapılan ve neredeyse tüm şehri yok eden bir saldırı da dahildi.

Kafanın tekrar dönmesini izledim ve altında listelenen suçlar için olmasa da midem bulandı. Çünkü az önce yaşlı bir kadının yüzünü asitle erittiğini görmüştüm. İnsanlarla dolu bir şehir hayal etmenin zor olduğunu keşfettim. Pembe şal desenlerini seven ve bomba gibi bir kedisi olan Emma adında bir kadını hayal etmek daha kolaydı.

Tom'a, "Keşke iki gözünü de alsaydın," dedim ve yer değiştirdim.

Altıncı Bölüm

I Pritkin'e eve gittiğimi söyleme zahmetine girmemiştim, çünkü ona göre gitmiyordum. Zor bir ay olmuştu.

Erkek arkadaşımдан bahsetmiyorum bile, korumalarımı korkutmaya meyilli türden bir iniş çıkış. Bu nedenle, eski bir Pisidyen numarası olan zamanda geriye doğru kayma alışkanlığını edinmiştim ve planlanmamış yolculuklarda ayrıldıktan kısa bir süre sonra geri dönüyordum.

Böylece, diğer herkesin endişelendiği kadarıyla, hiçbir yere gitmemiştim.

Bazı günler çok uzun sürüyordu, ama dürüst olmak gerekirse, başka nasıl eğitimime devam etmem gerektiğini bilmiyordum - ki bu farklı bir dönemde gerçekleşiyordu, dikkatinizi çekerim - tüm mahkeme sorumluluklarımı yerine getirmem, savaşla ilgili toplantılara katılmam, küçük inisiyelerimle zaman geçirmem ve aynı zamanda bir hayatım olması gerekiyordu. Kelimenin tam anlamıyla bir günde yeterli saat yoktu.

Ben de biraz daha yaptım.

Dün gece tipik bir geceydi. Yatar yatmaz Mircea'nın evine geçtim, gecenin büyük bir bölümünde eski Romanya'da deli gibi dolaştım, sonra Pritkin'le "öğle yemeği" için benim saatimle sabah dörtte Stratford'da buluştum. Ayrıldıktan kısa bir süre sonra Vegas'a geri dönerek kendime yedi saat daha kazandım ve şimdi bunu biraz uyumak için kullanmayı planlıyordum.

Kaçırılmadan önce Pritkin'in evine varmak için alarmımı 3:30'a kurdum, kısa pijamalarımı giydim ve yeni kedimi özgür bıraktım. Yuvarlak ve o kadar büyük olan yatağıma şaşkınlıkla bakan kedime yeni bir isim vermek gerekiyordu. Belki de seks partisi boyutundaydı, çünkü on, belki de on iki kişi sığabilirdi.

"Biliyorum," dedim Tom'a. "Ama burayı ben tasarlamadım. Bu benim hatam değil."

Hâlâ etkilenmiş görünmüyordu. Ve hemen bavulumun içine girdi, o kadar geri çekildi ki tek görebildiğim karanlıkta bana parıldayan iki parlak mavi göz oldu. Yatağını seçmişti ve gömleğim çoktan mahvolduğu için onu kendi haline bıraktım.

Işığı kapattım, alarmımı iki kez kontrol ettim ve uyumaya gittim. Evet, diye düşündüm on dakika sonra, şimdi kesinlikle uyuyacaktım.

Evet, kabul ettim, yirmi dakika sonra. Bırakacağım. Her an olabilir.

Anladın, diye homurdandım, yarım saat sonra. İdeal olmayan koşullar altında bir gün boyunca uyanık kalmıştım. Vücudum ağrıyordu, beynim kızarmıştı ve gözlerim gerçekten yanıyordu. Hemen şimdi uyuyacaktım, lanet olsun!

Ama ben yapmadım. Dönüp durdum ve akla gelebilecek her pozisyonu denedim. Yastığımı dolgunlaştırdım, başka bir yastıkla değiştirdim ve sonra pes edip tekrar ilkinde dönmeden önce onu da bastırdım. Uyku maskesi taktım. Uyku maskesini çıkardım, çünkü vampir korumalarımın burada olmadıkları zamanlarda bile neredeyse her zaman kapalı tuttukları karartma perdelerim vardı. Uyku maskesine ihtiyacım yoktu, lanet olsun!

Sorun şu ki, neye ihtiyacım olduğunu bilmiyordum.

Ya da hayır, bu doğru değildi. Normal bir programa ihtiyacım vardı, böylece iç saatim sürekli olarak karışmak yerine saatin kaç olduğuna dair bir fikre sahip olacaktı. Jet-lag'in zaman gecikmesi üzerinde hiçbir etkisi yoktu, size söyleyeyim.

Sonunda kalktım, ayaklarımı terliklerin içine soktum ve mutfağa doğru yürüdüm. Birisi bana ılık sütün uykusuzluğa iyi geldiğini söylemişti. Kulağa kötü geliyordu ama denemek istiyordum. Şu anda her şeyi denemeye hazırdım.

Tabii ki bunun için eğlenceli ve heyecanlı bir oyun olan Sütü Avla oyununu oynamam gerekiyordu. Çatı katının mutfağı bir sürüyü beslemek için tasarlanmıştı; üç buzdolabı -iki normal buzdolabı ve tezgahın altında bir kısa buzdolabı- bağımsız bir dondurucu, iki şarap soğutucusu vardı,

Sadece bira için kullanılan başka bir şarap soğutucusu ve Tanrı bilir daha neler. Bulamadım, çünkü yarısını bile bulamadım!

Ve bulabildiklerimi de çoğu zaman istemedim.

Arkadaşım ve kendi kendini yaşam yöneticisi olarak atayan Tami ve ben, taşındıktan kısa bir süre sonra bir gece oturup garip, tek kullanımlık aletlerle dolu birkaç çekmeceyle "eşyayı tahmin et" oyunu oynamıştık. Bir avokado dilimleyici, bir havuç soyucu, bir çift bitki makası, bir çilek sapı çıkarıcı (tamam, bu konuda Google ile hile yaptık) ve bir dikey yumurta pişiriciyi doğru bir şekilde tanımlamayı başarmıştık. Ayrıca tanrıların arama motorunun bile bize yardımcı olamadığı bazı şeyler de vardı. Tami'nin bugünlerde mutfağa gelen ziyaretçileri karşılama yöntemi, onları gizemli eşya çekmecesine götürmek ve bir şeyler bulmalarını sağlamaktı.

Ama bulmak istediğin şey her neyse? Unut gitsin. Özellikle de Süt. Çoğu on iki yaşın altında olan yirmi sekiz küçük inisiyeyle birlikte süt sıvı altın gibiydi. Bu da muhtemelen insanların onu neden sakladığını açıklıyordu.

Sebze çekmecesinde, bir torba turpun altında gömülü olarak; şarap dolabında, şişelerin arkasına itilmiş olarak; bir bar arabasında - tahminimce birinin Beyaz Rus yaptığı yerde; uşağın kilerindeki, sadece parti tabakları için kullanılması gereken soğutmalı çekmecedeki; ve bir buz kovalarında şahsen bulmuştum. Buzsuz.

Bu her zaman bir meydan okumaydı. Bu yüzden de süt dolabındaki gerçek süt rafı baktığım son yerdi. Tabii ki oradaydı.

İzlendiğimi hissettiğimde kızgınlıkla ona bakıyordum. Önce etrafıma, sonra da aşağıya baktığımda dört çift gözün -üçü kahverengi, biri mavi-beni umutla izlediğini gördüm. Görünüşe göre Tom diğer kedi dostlarımızla tanışmış ve sıcak süt sevgisi üzerine bağ kurmuştu. Bu beni şaşırttı, çünkü bir gerginlikten korkuyordum.

Ama daha iyi bilmeliydim. Diğer üçü Annabelle'e aitti, benim tatlı yaşlı kadın yardımcılarımdan biriydi ve üç tekir annelerine benziyordu. En yakın yemek kabına -ya da bu durumda tabağına- paytak paytak yürümekten başka bir şey için enerji harcadıklarını sanmıyordum.

Onlar için mikrodalgada bir gece içkisi pişirdim ve sonra kendime sıcak çikolata yaptım, çünkü içinde süt var, değil mi? Yeterince yakın olduğuna karar verdim ve yatağa dönmek üzereydim ki bir kapının açıldığını duydum. Ve koridora benzeyen bir yerden çok kızgın bir ses bağıırıyordu.

"Hayır! Bunu tekrar yapmayacağım!

Dedim ki-" Ses aniden kesildi.

Başımı tezgâha koydum ve görmezden gelmeyi düşündüm. Şu anda altmış bir kişiden, inisiyelerden, korumalardan, yardımcılardan, Tami'nin evlatlık çocuklarından, cadı meclisinden ve ara sıra savaş büyücülerinden oluşan eklektik bir karışımdan oluşan bir evdeki sorun buydu. Bu sadece yemekle ilgili değildi; dramla da ilgiliydi.

Ve ben drama için burada değildim.

Ama iki şey beni durdurdu: Birincisi, sesin benim sorumluluğumda olan baş yardımcım ve muhtemel varisim Rhea'ya ait olduğundan oldukça emindim. Ve ikincisi, hiç hoşlanmadığım bir şekilde kesilmişti.

Ben ve kedi tugayı koridora yöneldik.

Sekiz yardımcıdan oluşan bir grubu salonun sonundaki taht odasının ortasında Rhea'nın etrafını sarmış halde buldum. Gündüzleri burası Pythian Sarayı'nın seyirci salonuydu ve tabandan tavana uzanan pencerelerden oluşan muhteşem bir duvar parlak Vegas güneşinin içeri dolmasına izin veriyordu. Geceleri ise artık yıldızlar ve neonlarla süslü bu arka plan gayri resmi spor salonumuz ve antrenman salonumuz haline geliyordu. Sadece, egzersiz ekipmanları ve saunalar yerine, bu tür şeylerin olduğu büyük bir boş alandı.

Rhea savunma pozisyonunda dönüyor, herkesi aynı anda gözünün önünde tutmaya çalışıyordu. Bu biraz garip görünüyordu çünkü

Antrenman kıyafetleri yerine uzun, dökümlü beyaz bir gecelik ve mavi bir bornoz giymişti ve bu da onu belli belirsiz Meryem Ana'ya benzetiyordu. Sırtından aşağıya dökülen uzun, siyah saçları, berrak, genç teni ve tatlı yüzü bu imajı daha da güçlendiriyordu. Ayrıca elinde bir asa vardı ki İsa'nın annesiyle karşılaştırma burada bozuluyordu.

"Rhea," dedim, ilerlemeye başladım ama duyduğundan şüpheliydim.

Sesim, korumalarımın biri olan ve önce iki, sonra üç arkadaşı tarafından zaptedildiğini fark ettiğim Rico'nun sesi tarafından bastırılmıştı. Çünkü sinirlenmiş bir vampir, rayları olmayan bir yük trenini sürükleyebilirdi. Ve Rico açıkça kızgındı.

"Bırak onu" diye hırladı. "Bırak onu yoksa ben-"

"Sakin ol," diye tersledi Fred. En küçük korumam neredeyse Rico'nun sağ kolundan sarkıyordu. "Yoksa Marco burada bir şeyler döndüğünü anlayacak. Marco'yla uğraşmak ister misin?"

Ama Rico sanki hiç duymamış gibiydi. Latin mizaçlı olduğu ve Rhea'nın yıldızları astığını düşündüğü için bu çok da şaşırtıcı değildi. Ve çünkü yardımcılardan biri az önce ona bir tür büyü yapmış ve çılgılık atmasına neden olmuştu.

Asaları olmadığı için ne yaptıklarını bilmiyordum ama zaten ihtiyaçları da yoktu. Her biri, bir savaş büyücüsü filosuna karşı koyabilecek ve ciddi bir kazanma şansı olan usta birer Pythian yardımcısıydı. Pythian gücüyle ilgili becerileri gelişmekte olan genç bir kıza karşı sekiz kişi çok daha azdı.

Herhangi bir gün.

Ama görünüşe göre tekrar çarpılmaktan kurtulmaya yetmemişti. Rhea bağırdı, Rico küfretti ve onu zapt etmeye çalışan üst düzey vampir üçlüsü yerlerde sürüklenmeye başladı. Tekrar müdahale etmeye başladım ama bu kez benden çok daha fazla Pythia'ya benzeyen bir kadın tarafından bir kez daha gölgede bırakıldım.

Bu doğruydu, çünkü yüzyılın başlarında bir yerlerde bebek yapmaktan vazgemeseydi o da bir bebek sahibi olabilirdi - ve sonuncusunu kastetmiyorum. Adı Hilde'ydi ve sözlükte "heybetli" kelimesine baktığınızda size bakan yüzünün asık suratlı ve hoş olduğunu görürdünüz. Grmediğiniz şey, çıkık göğüsleri, gr sesi ve başındaki bembeyaz buklelerden oluşan şapkaydı; ikincisi, yaklaşık iki yüz yaşında bir yerde olmasıydı. Kimse tam olarak nerede olduğunu bilmiyordu çünkü herkes sormaya korkuyordu, Hilde

. Hilde.

Sadece Rhea bunu unutmuş gibiydi. Gözleri parladı ve en yeni tehdide odaklandı, bu çoğu insanı endişelendirecek bir şeydi. Çünkü Rhea'nın kendisi de oldukça zorlu olabilirdi. O sadece cadılar meclisi tarafından eğitilmiş bir cadı değil, aynı zamanda son Pythia'nın ve dünyadaki en güçlü büyü organizasyonu olan Gümüş ember'in şu anki lideri Jonas Marsden'ın kızıydı. Henüz on dokuz yaşında olmasına rağmen gençti, ama ileride ne kadar etkileyici bir cadı olacağını açıkça görebildiğiniz zamanlar oluyordu.

Elbette bunun, zaten etkileyici bir cadı olan ve ğrencisi olması gereken kadına karşı sabrını açıkça yitirmiş olan Hilde üzerinde hiçbir etkisi olmadı.

"Kendini savun!" Hilde emretti.

"Bana bir kez daha saldırırsan yaparım!"

Hilde, "Nasıl istersen," dedi ve onun canına okudu.

Birkaç koruma daha, vampir dağının altında neredeyse görünmez olan Rico'yu zapt etmek için koştu ama Rico ilerlemeye devam etti. Zahmet etmesine gerek yoktu; Rhea kendini savunabilirdi. En azından asasını Hilde'ye doğrultma hatasını yapana kadar yapabilirdi, o noktada asa toz haline geldi.

"Kendini savun!" Hilde emretti.

"Bana asamı geri ver, ben de vereyim!"

"Sen bir Pythian yardımcısısın. Bir asaya ihtiyacın yok."

"Bu senin kararın değil!"

"Haklısın," diye kabul etti Hilde. "O senin. Eğer silahını geri istiyorsan, onu yaşılandır."

Ve bu basit yorumla ilgili bir şey Rhea'nın canını, kullandıkları şok tabancası benzeri büyüden daha fazla yakmışa benziyordu. "Yapamayacağımı biliyorsun!" dedi yüzü buruşarak.

"Yapmayacağını biliyorum," diye tersledi Hilde. "Yeteneğin var; kullan O!

" *Yapamam!*"

"O zaman çok rahatsız bir gece geçirmek üzeresin," dedi, ve çember aniden kapandı.

Rhea, beş ya da altısının aynı anda onu vurmasıyla çığlık attı; Rico kükredi ve dişlerini tamamen açarak bağlarından kurtuldu; ve ben tüm bunları sindirmek için biraz zamana ihtiyacım olduğuna karar verdim ve her şeyi yavaşlattım.

Bu büyü elbette yardımcıları etkilemedi ve hepsi de büyüü derhal kendi etraflarında parçalayarak bir buz dağından çıkan tanrıçalar gibi gerçek zamana geri döndüler. Zaman parçaları yere saçıldı ve ardından mevcut zamansal akışa yeniden dahil olarak derhal yok oldu. Ve kızlar - yüzün altında bir tane bile yokken onlara böyle diyebilirsiniz - bana reverans yaptılar.

Bir tanesi bundan daha fazlasını yaptı. Annabelle el salladı ve sonra kedimi görünce sevinçle ciyakladı. Tüylü terliklerinin izin verdiği kadar hızlı bir şekilde koşarak yanıma geldi, çünkü kızlar da yataklarından fırlamış gibi görünüyorlardı. Avlunun genel tuhaflığının ardından gelen bu ani hareket Tom için yeterliydi. Sırtını kamburlaştırdı, tısladı ve tükürdü, ama bu onu hiç rahatsız etmemiş gibiydi.

"Oh, ne güzel bir çocuk!" diye mırıldandı, daha iyi görebilmek için eğildi. "Güzel bir çocuk değil mi? Evet, öyle! Evet, *öyle!*"

Hilde, "Annabelle, kendini aptal yerine koyuyorsun," dedi. İç çek.

"Ama o çok güzel!" Annabelle bana baktı. "O senin mi?"

"Evet. Sayılır. Önceki sahibi öldü-"

"Zavallı bebek!" diyerek onu kucakladı, öyle bir kucakladı ki yüzünün pençelerle dolması gerekirdi ama Tom oldukça akıllı bir kedi gibi görünüyordu. Ekmeğin hangi tarafının yağlandığını çoktan anlamıştı. En yeni hizmetkârının tombul kollarının arasından kendini beğenmiş bir şekilde bana baktı, sanki 'Gördün mü? İşte bana böyle tapılmalı.

Annabelle endişeyle, "Çok zavallı ve cılız," dedi. "Bir deri bir kemik ve tüyden ibaret."

İki ton balıklı sandviç ve sütümüzün çoğunu da söylemedim, çünkü onu çoktan götürüyordu. "Gel, tatlı çocuk. Sana biraz nom noms getireyim."

"Annabelle! Bir şeyin ortasındayız," dedi Hilde sinirli bir şekilde.

Annabelle, "Evet, artık bitti," diye işaret etti ve çıkarken bana 'üzgünüm' dedi. İki kedisi de hiçbir şeyi kaçırmamak için hemen onu takip etti. Tabii ki bu kaosun önüne bile geçemedi. Rico, tamamen olmasa da Rhea'ya doğru etkileyici bir sıçrayışın yarısında donup kalmıştı. Yavaşlama ile zamanın durması aynı şey değildi, çünkü ikincisi çok zordu ve ben zaten bitmiştim. Ama çok uzakta değildi. Bu yüzden Rico'nun siyah ipek gömleğinin uzun kuyrukları neredeyse bir pelerin gibi arkasında dalgalanıyordu -ya da yıldızlı gece gökyüzüne karşı çerçevelenmiş bir süper kahramanın en iyi ağır çekim görüntüsü gibi.

Kötü çocuk Süpermen, diye düşündüm, Akdeniz'e hayranlıkla bakarak ten rengi, kaslı vücudu ve şık, siyah saçları vardı. Dişleri biraz sarsıcıydı, tıpkı şu anda parlayan altın rengi gözleri gibi, ama onları iyi takıyordu. Rhea'nın taze yüzlü masumiyetiyle ilginç bir tezat oluşturuyordu ama zıt kutuplar birbirini çekerdi.

"Leydi Cassandra," dedi Hilde ağır bir sesle ve beni yeryüzüne geri getirdi. "Bize katılmanız ne büyük incelik. 'Uyuduğunuzu' sanıyordum."

Son kelimenin etrafında neredeyse tırnak işaretleri vardı, çünkü Hilde benim küçük zaman hilelerimden haberdar olduğunu giderek daha açık bir şekilde ima ediyordu. Her ne kadar açıkça bir şey söylememiş olsa da, muhtemelen Pythias bu tür şeyleri hep yaptığı için onaylamıyor gibiydi. Sorunun ne olduğunu bilmiyordum ama şu anda uğraştığım sorun bu değildi, bu yüzden görmezden geldim.

Buralarda, savaşlarını seçersin.

"Yani öyle olmamı umuyordun," dedim, sonunda ileriye doğru yürürken. Ve bu sırada Rico'nun kelimenin tam anlamıyla üzerinden fırlattığı ve hafifçe yere doğru süzülen vampirlerin altından eğilmek zorunda kaldım. "Yardımcıma ne yapıyorsun?"

"Yapılması gereken buydu," dedi Hilde bir el hareketiyle, büyüden kurtulamadığı için hâlâ ellerini başının üzerine koymuş, yerde büzülmüş duran Rhea'yı göstererek.

İçimi çektim.

"Hâlâ öğreniyor," diye belirttim.

"Aksine, yapmadığı şey tam olarak budur."

"Hilde-"

"Onunla çalıştın," dedi Hilde, acımasızca. "Onunla çalıştım. Buradaki her yardımcı onunla çalıştı. İyiye gitmiyor."

"Yer bile değiştiremiyor, Leydim," dedi bir diğeri çekingen bir sesle. Hangisi olduğunu bilmiyordum, çünkü hâlâ Hilde'ye bakıyordum.

"Onu şok etmek işe yarayacak mı?"

"Muhtemelen. Bunu göreceğiz."

"Yardımcıma işkence edemezsin! Burada işler böyle yürümez!"

Hilde, en azından belli belirsiz rahatsız görünme nezaketini gösteren diğerlerine baktı. Ki öyle de olmalıydı! Cidden, bu da ne böyle?

"Bizi yalnız bırakın," dedi Hilde ve rahatlamış görünerek kaçtılar.

"Buna ne diyorsun sen?" Rhea'yı zaman büyüünden çıkarmak için ona uzanarak talepte bulundum.

Ama Hilde kolumu yakaladı. "Sert aşk."

"Bu onu sevdirmeyecek, Hilde!" Öfkeyle söyledim. "Zaten Pythian gücünü kullanmaya karşı bir tür zihinsel engeli var; bunu biliyorsun. Yani senin çözümün ondan *daha fazla* nefret etmesini sağlamak mı?"

"Benim çözümüm onu hayatta tutmak. Mollycoddling yapmayacak o-"

"Peki bu vasiyet?"

"Dediğim gibi, bunu zaman gösterecek. Ama bir şeyler yapılmalı. En basit büyüleri bile yapamıyorsa, bulunduğu pozisyonda kalmaya devam edemez."

"Bir sürü büyü biliyor," diye karşı çıktım. "Kendini geleneksel büyülerle koruyabilir; bunu gördün-"

"Ama seni koruyabilir mi? Çünkü senin varisin olarak diğer pek çok görevinin yanı sıra bu da onun görevi."

"Korunmaya ihtiyacım yok!"

"Ta ki bir gün bunu yapana kadar. Ona ihtiyacın olduğu gün geldiğinde ve o seni hayal kırıklığına uğrattığında, sence o zaman nasıl hissedecek Cassie? *Bu* ne kadar acıya neden olacak?"

Bir şeyler söylemeye başladım ama sonra Rhea'nın yüzünü gördüm, Koruyucu kollarının altında. Muhtemelen arkadaş olarak gördüğü kadınlar ona saldırdığı için trajik görünüyordu. Ama aynı zamanda yenilmişti; bu bir aydır devam ediyordu ve tekrarlanan başarısızlıklar onu yıpratmıştı.

Birkaç ay önce buraya gelen kızın parlayan gözlerini hatırlayarak, artık pek gülmediğini düşündüm. Rico'yla bile gülmüyordu. Boyundan büyük işlere kalkışmış ve bu konuda ne yapacağını bilmeyen birinin ağırlığını taşıyordu ve onu bu duruma sokanın ben olmam beni rahatsız ediyordu.

Hilde bana nazikçe ama acımasızca baktı. "Kendine sormanın zamanı gelmiş olabilir Cassie. Onun bu pozisyonda olmasını kendi iyiliğin için mi istiyorsun, yoksa senin iyiliğin için mi?"

Ona verecek bir cevabım yoktu. Bu bilmediğim bir sürü şeyden biriydi, çünkü bu iş beklediğim gibi ilerledikçe kolaylaşmıyordu. Aslında daha da zorlaşıyor gibi görünüyordu, ki zaten yüzde yüz elli performans gösterdiğim için bu bir sorundu. Kelimenin tam anlamıyla.

Arkamı döndüm ve yatağıma geri döndüm.

Yedinci Bölüm

ANasırlı elim yavaşça kalçamda geziniyor, pürüzlü kısımlar tenimin pürüzsüzlüğüne takılıyordu. Gerindim ve
Bir erkek vücuduna işaret eden sert ve yumuşak tüm büyüleyici zıtlıklarla birlikte bir sıcaklık sütununa doğru bastırıldı. Tanıdık bir vücut.

Karnıma giden ve göbek deliğimin etrafında daireler çizmeye başlayan el gibi. Biraz gıdıklandığımı hissederek kıpırdandım ve bir göğsümün yumuşaklığını kavramak için yukarı doğru hareket etti. Sıcak avuç içi beni içine çekerken nefesimin kesildiğini ve sonra bir iç çekişle serbest bırakıldığını duydum, bir şekilde vücudumdan hem sakın hem de heyecan akıyordu. Sıktı ve bıraktı, sıktı ve bıraktı, sonra hassas meme ucunu sertleştirmeye başladı.

Nefes verişim bu sefer daha çok bir inilti gibiydi ve vücudumun geri kalanı hala diğer tarafa doğru iterken, kendimi bu dokunuşa doğru daha fazla bastırmaya çalıştığımı hissettim. Garip ve tuhaf hissettirdi, ta ki tutuş aniden sıkılaşıp ve sertçe geri çekilene kadar. Beni öndeki güçlü el ve kol ile arkadaki sert vücut arasına sıkıştırdı ve içimden bir ses daha kopardı.

Bir parçam uyuduğumu, bunun gerçek olmadığını biliyordu. Ama bu, umursamayan parçalarım tarafından geçersiz kılınıyordu. Ki çoğu da öyleydi. Özellikle de aynı el karnımı tekrar düzleştirdiğinde, ama bu sefer orada durmadı. Kaburgalarımın ve kalça kemiklerimin üzerinden, uyluklarımın arasındaki pürüzsüz deriye, bacağımın kıvrımını takip ederek aşağıdaki daha da hassas kısımlara doğru kabaca kaydı.

Ve sonra sahip olmak için sıktı.

Nefes nefese kaldım ve geriye doğru bastırdım, bu sefer daha sertti ve bir parçasının tepki olarak sıçradığını hissettim.

Yüzümü ona dönmeye çalıştım, öpmek, dokunmak istiyordum ama bana izin vermedi. Bunun yerine bacaklarımı daha da ayırdı ve bana zevk vermeye başladı

yetenekli, hınzır parmaklarıyla. Bana nasıl dokunacağını, uzuvlarımı nasıl titreteceğini ve bedenimi nasıl sarsacağını, her damarımdan aşağıya altın sıcaklığını nasıl göndereceğini çok iyi biliyordu. Ben kıvranıp kıvranıp bağırana kadar, yarı çaresizlikten, yarı serbest kalmaktan, beni yüzüstü çevirdiğini fark etmedim bile.

Kaba eller sırtımı, kalçalarımın kıvrımına kadar düzleştirdi ve tekrar yukarı kaldırdı. Sonra tekrar yaptılar, yavaşça, sertçe, ta ki yatağın içinde eriyormuşum gibi hissedene kadar. Sanki kemiklerim sıvılaşmıştı ve ben artık bir kadın değil, sadece saf bir his kütesiydim. Basit bir masajla bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyordum ama o anda umurumda değildi. İçimi çektim ve günün tüm gerginliğini titreyen bir iç çekişle serbest bırakarak yatağa uzandım.

Tanrım, evet, bu tam olarak benim-

Bir kapı çarparak açıldı ve beni sarsarak uyandırdı.

Doğrulup balkon pencereinden süzülen güneş ışığına baktım, çünkü ilk kez perdeler arkada ve tamamen açıktı. Sonra kesinlikle çalmayan çalar saatimi elime aldım ve nedenini hemen anladım. Fişe takılı değildi.

Uyku sersemi beynim bir an için anlamsızca sallanan akora baktı.

Sonra Tami'nin elinde bir tepsıyla yatağa yaklaştığını fark ettim.

Artık çoğunlukla üretmedikleri ağır gümüş türdendi, çünkü kim kabartmalı narlar ve gümüş üzüm salkımları için değerli metali israf etmek ister ki? Ancak Tami, çatı katının önceki sakini tarafından geride bırakılan antika tabaklara karşı ciddi bir sevgi besliyordu ve bir ton ağırlığında olmalarına ve bulaşık makinesine konulamamalarına rağmen onları her zaman kullanıyordu.

"Ne oldu?" Uyku sersemi beynimi bulaşıklardan başka bir şeye konsantre etmeye çalışarak sordum.

"Yok bir şey. Uyuyakalmışsın."

Tepsiyi yatağımın başucundaki masaya bıraktı ve bir sandalye kapmak için yürüdü.

Her zamanki gibi, uçlarında minik cam boncuklar olduğu için hareket ettiğinde birbirine çarpan binlerce minik örgüsüyle Afrikalı bir süper model ile Mısır kraliçesi arasında bir şey gibi görünüyordu. Yaz yeşili yumuşak dökümlü üstünü ve geniş paçalı beyaz pantolonunu tamamlıyorlardı. Bugün altın rengi göz farı sürmüştü, muhtemelen askılı altın rengi sandaletleriyle uyumlu olması için.

Makyajı yeni yapılmış, gözleri parlak ve keskin, taze yüzlü ve toparlanmış görünüyordu, çünkü sabah onun günün en sevdiği zamanıydı. Yine de içeri giren ışınların açısına bakılırsa ne kadar sabah kaldığından emin değildim. Ve lanet olsun, uyuyakalmıştım!

Yorganı geriye attım ve ayağa kalkmaya başladım, ancak önüme bir kol atıldı. "Hiç şansın yok. Ve eğer üzerime kayarsan, yemin *ederim* hayatını cehenneme çeviririm."

Yavaşça yastığa yaslandım.

"İşte, bu daha güzel değil mi?" Tami sandalyesine oturup eline bir tabak alarak sordu. "Şimdi, bugün mücver sevdiğin günlerden biri mi yoksa nefret ettiğin günlerden biri mi?"

"Ben her zaman mücver severim," dedim şaşkınlıkla.

"Bu tam bir yalan." Gümüş bir servis tabağından biraz patates çıkardı. Sonra bir çift ters yumurta, bir oduncuya yetecek kadar domuz pastırması ve üç parça bol tereyağlı kızarmış ekmek koydu.

"Bana kalp krizi geçirtmeye mi çalışıyorsun?" Önümdeki yemek dağını kaydırđıđında sordum.

"Hayır. Bunu kendin yeterince iyi yapıyorsun." Saçmalık.

"Merak ediyorsan söyleyeyim, bu bir müdahale," diye ekledi kendi tabağına yardım ederken.

"Kahretsin, Tami! Ben-"

"Reçeliniz var mı? İşte," dedi ve bana içinde yarım düzine küçük kavanoz bulunan bir tabak -gümüş renkli tabii ki- uzattı. "Otel kapandığı için, bu şeylerden tonlarca var ortalıkta. Oda servisi belki işimize yarar diye birkaç kasa gönderdi."

"Portakal marmelatı yok," diye işaret ettim.

o.

Gözlerini devirdi. "Yaşayacaksın," dedi ve bir çileğin tepesini patlattı. Reçel.

Tostun üstüne reçel yedim. Sonra da yarım domuz kadar pastırma. Sonra da yumurta ve artık yerim kalmayan ama hakkında büyük bir anlaşma yapıldığı için yemek zorunda olduğum lanet mücver. Tami ayrıca bir sepet hamur işi getirmişti, bunların arasında bir tarafından tarçın sızan elmalı bir danish de vardı ama yiyemedim. Gerçekten yiyemedim.

Bu beni kızdırdı.

"Saatimin fişini çektin," diye suçladım.

Danışı eline aldı ve kasten büyük bir ısırık aldı. "Uh huh."

"Neden? Şimdi kaçırdım-"

"Yok bir şey. Bugünkü tüm randevularını iptal ettim."

"Ne?" Ona bakakaldım. "Tami! Bugün *mahkemem* var-"

"Artık yok."

"O insanlardan bazıları haftalarca bekledi! Öylece-"

"Oh, yapamaz mıyım?"

Ve aniden, daralmış gözleri, kızarmış yanakları ve içine girdiğimi söyleyen ifadesiyle süper modelden çok kraliçeye benziyordu. Hem de çok. Daha yeni uyandığım için bunu anlamamıştım!

"Geçen gece ne duyduğumu biliyor musun?" diye sordu.

"Hayır mı?"

"Yardımcılarınızdan ikisi gece geç saatte bir şeyler atıştırmak için mutfağa geldi. Kahyanın kilerinde lanet olası sütü bulmaya çalışıyordum.

beni görebilirler. Ama kapı panjurlu olduğu için onları duyabiliyorum."

"Ne dediklerini duydun mu?" Bilmek istemediğimden oldukça emin bir şekilde sordum.

Bana vahşice danish yedi. "İki kelime: zaman hırsızlığı."

Kahretsin.

"Bak," diye söze başladım, ama bunu kabul etmedi.

"Biliyor musun, neden yatağa bir çift pijamayla girdiğini merak ettim ve yarım saat sonra seni buzdolabında başka bir pijamayla gördüm. Ama düşündüm ki, hey, belki de sadece ateşliydi. Ama hayır-"

"Önemli bir şey değil. Ben sadece-"

"Önemli bir şey değil mi? Programınız o kadar sıkışık ki, sırf herkesi memnun etmek için zamanla oyun oynamak zorunda kalıyorsunuz ve yine de uyumadığınız için ortalıkta zombi gibi dolaşıyorsunuz-"

"Uyudum! Sadece uyudum-"

"Çünkü öyle olduğundan emin oldum! Sana kürek kürek yemek yediriyorum ama yine de kilo veriyorsun çünkü hangi gün olduğunu bilmediğin zaman düzenli yemek saatlerine uymak zor oluyor, değil mi? Tanrım, kızım, kanser falan olduğunu düşünmeye başlamıştım!"

"Ben iyiyim. Birkaç kilo vermem gerekiyordu-"

"Yapmadın!" Yüzünün kızarması daha da belirginleşiyordu. "Ben de senin nasıl geç yatıp erken kalktığını, on saat boyunca oturup başkalarının önemsiz sorunlarını dinlediğini, kızlarla oyun oynadığını ve sonra gecenin yarısında bir konsey ya da senato toplantısına katıldığını, sonra da kalkıp yine aynı şeyleri yaptığını merak ediyordum! Dayanıklılığına hayran kaldım, herkese bunu nasıl yaptığını bilmediğimi söyledim, haftalar önce duvara çarpmış olurdum. Sadece senin yaptığını öğrendim!"

Bu son yorumun ardından bir kahve fincanı tepsiye çarptı ve artık büyük ölçüde boş olan tabakları çingırdatacak kadar sert bir şekilde yere düştü.

"Ama sen sen olduğun için, bu yeterince iyi değildi," diye devam etti. "Tekrar tekrar duvara çarpmaya devam etmeye karar verdin. Kendini öldürmeye

Kimsenin yönetemeyeceği bir programa ayak uydurmak

için-" "Bu doğru değil," dedim inatla. "Diğer Pythias'lar-"

"Diğer Pythias'lar bunu yapmadı!"

"Onlar yaptı! Bu fikre nereden kapıldım sanıyorsun?"

"Yardımcıların öyle demedi."

Tami sandalyesine oturmuş, elinde danish'in kalıntılarıyla her bir parçanın tadını çıkarıyordu. Ve bana ders vermekten de aynı derecede zevk alıyordu, çünkü kazanıyordu. Ve bunu biliyordu.

"Bazı Pythias'ların *arada* bir, ya kritik bir zaman olduğu için ya da lanet olası Çember'in tüm işlerini bilmesini istemedikleri için biraz hile yaptıklarını söylediler. Geri kayarlarmış, biraz zaman kazanırlarmış ve sorgulandıklarında masum görünürlermiş-"

"Sanırım seni sorgulayıcı olarak görmediler."

Bunu görmezden geldi. "Mesele şu ki, bu sadece acil bir durum olduğunda yapıldı-"

"Tami!" Ona inanamayarak baktım. "Pythia olduğumdan beri her şey acil bir durum. Acil bir durumda yaşıyorum-"

"Evet. Ama sen yapamazsın. Sana anlatmaya çalıştığım şey bu." Öne doğru eğildi ve elini koluna koydu. "Herkes senden bir parça istiyor, her zaman, ama sen bunu onlara veremezsin. Ellerin de bir şey kalmayana kadar alacaklar da alacaklar. İnsanlar böyledir-"

"Anlamıyorsun!" Büyük yatağın üzerinde debelenerek ayağa kalktım, çünkü kendimi kapana kısılmış hissetmeye başlamıştım.

"O zaman bana açıkla."

Ona ters ters baktım, çünkü bu kadar erken saatte isteyeceğim son şey ruhumu açığa çıkarmaktı, ama Tami'yi tanıyordum. Onu, evlat edindiği bir grup büyülü kaçaktan daha büyük olmadığından beri ara sıra tanıyordum. Aslında bir keresinde ben de onların arasındaydım, rehberlik ve tavsiye için bakmayı öğrendiğim bir kadın tarafından çok korkutucu bir barınaktan çıkarılmıştım. Ama şimdi bana yardım edemezdi.

Keşke yapabilseydi!

"Apollo'nun Gözyaşları'nı biliyor musun?" Dayanıklılığımızı artırmak için Çember'in Pythias'lar için yaptığı bir iksire atıfta bulunarak sordum.

"Elbette. Yaşlı Marsden'in oyun oynamak istediği şeyler."

Başımı salladım. Gümüş Çember'in başı ve Rhea'nın ayrı yaşadığı babası Jonas Marsden ile Pythia olduğum ilk zamanlarda bazı sorunlar yaşamıştık. O her dediğini yapan, uysal, küçük bir kukla istiyordu, bense . . . değildi. Arada sırada hala biraz gerginlik oluyordu ama çoğunlukla barışmıştık.

Ancak iksir miktarını sadece bu nedenle kısıtlamamıştı.

"Ben ... çok fazla alıyordum," diye itiraf ettim. "Yani, çok fazla." Tami kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

Başımı kaldırıp gözlerine baktım, çünkü bunu yapacaksam doğru şekilde yapacaktım. "Bir süreliğine bağımlısı olmuştum."

Tami gözlerini kırıştırdı. "Ve sen bana söylemedin?"

"Bu, etrafınızdaki insanlara söyleyeceğiniz türden bir şey değil-"

"Arkadaşınsa yaparsın!"

"-ve seni endişelendirmek istemedim-"

"Beni *endişelendirmek* istemedin mi?" Öne doğru oturdu. "Şu anda ciddi misin? Seni etrafta dolaşan bir zombi olarak görmenin ve bir şeyler olduğunu bilmenin ama ne olduğunu bilmemenin ne kadar endişe verici olduğu hakkında bir fikrin var mı? *Bunun* beni endişelendirmediğini mi sanıyorsun?"

"Utaniyordum, t a m a m mı?" Bunu ona açıklamakta zorlandığımı söyledim,

Bunu düşünmek bile istemezken. Hakkımda söyledikleri hoşuma gitmiyordu. "Etrafta hiçbir zaman yeterince ben yokmuşum gibi görünüyordu ve ... ve buna ihtiyacım varmış gibi hissediyordum. Diğer Pythias'ların sadece acil durumlarda kullandığı, günü atlatmak için bir koltuk değneğine ihtiyacım vardı. *Utanç vericiydi.*"

"Diğer Pythias'lar savaşta değildi."

"Bazıları öyleydi."

Tami kaşlarını çatı. "Farklı türden bir savaş. Onların bebek savaşları vardı. Sen büyükbabayı aldın."

"Yine de. Kendimi başarısız hissettim. Ve bununla başa çıkamadım bile! Beni daha güçlü kılsın diye aldım ama neredeyse anında bağımlı oldum ve sonra Vazgeçemedim. Her şeyi çok daha kolay hale getirdi. Kendimi total bir paçavra gibi hissederken, dünyayı fethedebilecekmişim gibi hissediyordum-"

"O şey sadece seni fethederken." Ellerime baktım. "Evet. Ve şimdi ..." "Peki ya şimdi?"

Başımı kaldırdım ve tüm kızgınlığım geri geldi. Bu Tami için adil değildi, bunu biliyordum ama bunu yapan, beni bununla yüzleştiren oydu. Ve o anda, bunun için neredeyse ondan nefret ediyordum.

"Ne düşündüğünü biliyorum, tamam mı?" Acı bir şekilde söyledim. "Bir bağımlılığa karşı zafer kazanmadım, sadece birini diğerinin yerine koydum. Çünkü ben zayıfım ve başka türlü üstesinden gelemem!"

"O mu?"

"İşim, programım, *hayatım!* Günü atlatmak için hilelere ve yapay yardıma ihtiyacım var çünkü yeterince iyi değilim. İşte, söyledim! Mutlu musun? Bunu tek başıma yapamam!"

Tami hiçbir şey söylemedi. Sadece uzun bir süre bana baktı, öyle ki rahatsız olmaya başlamıştım. Bunların hiçbirisi rahatsız edici değildi.

Sonra ayağa kalktı ve sessizce tabakları dizmeye başladı.

"Tami?" Bir dakika sonra söyledim. Cevap vermedi.

"Tami, bak, bağırarak istememiştim."

Hala bir şey yok.

Büyük tepsiyi kaldırdı ve onunla birlikte yürümeye başladı, hızlı yürüdüğü için beni onun önünde kaymaya zorladı. Aniden durdu ve hiç mutlu görünmüyordu. Aslında onu uzun zamandır görmediğim kadar sinirli görünüyordu.

"İzninizle *hanımefendi*. Bulaşıkları yıkamam gerekiyor."

Hareket etmedim. "Neden böyle konuşuyorsun?" Kaplıcadaki satıcı kadın gibi konuşuyordu.

"Başka nasıl konuşabilirim ki, *madam*?"

"Bana öyle demeyi kes. Ne zamandan beri-"

"Sadece yardımcı olduğumu öğrendiğimden beri. Ne bir arkadaş, ne bir sırdaş, ne de lanet olası bir hayat yöneticisi, her ne halt olması gerekiyorsa. Sadece yüceltilmiş bir hizmetkar-"

"Değilsin!"

"Oh, ama öyle olmalıyım. Az önce bana kendi başına büyük bir bağımlılık yaşadığını söyledin ve şimdi de bununla uğraşıyorsun. Buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Ama sen de bunu tek başına yapıyorsun. Sanırım konuşmak, dayanmak için yeterince iyi değilim."

"Bu doğru değil. Biliyorsun ki-"

"O zaman bunu neden yaptın? Neden beni dışladın?" Bir şey söylememe sırası bendeydi.

Tepsiyi bir kalçasına taşıdı, çünkü boş bile olsa ağırdı. Elinden almaya çalıştım ama elime bir tokat yedim. "Buraya baş aşçı ve şişe yıkayıcısı olmak için gelmedim, tamam mı?" dedi bana. "Yemek pişirmek, personeli denetlemek, defterleri dengelemek ya da Marco'yla birlikte görev listesini hazırlamaya yardım etmek benim için sorun değil. Ama tüm bunları *sana yardım* etmek için yapıyorum, ama sen bana izin vermiyorsun. Sanırım bir hizmetçiye ihtiyacın vardı."

Tekrar etrafımdan dolaşmaya çalıştı ama ona izin vermedim. "Sen öyle biri değilsin. Sana defalarca söyledim, bunların hiçbirini yapmak zorunda değilsin. Birini tutabiliriz-"

"Her şeyi berbat etmek için mi? Ya da birileri her zaman sizi öldürmeye ya da sizden faydalanmaya çalıştığı ve onlara güvenemediğiniz için size ihanet etmek için mi? Bununla ilgilenmeyi kabul ettim ve ilgilenmek umurumda değil. Ama bunu umursuyorum! İhtiyacın olsun ya da olmasın, her lanet şeyi kendi başına halletme konusundaki bu aptalca ısrar. Bu lanet mahkemede başka insanlar da var!"

Çaresizce ona baktım, çünkü daha yeni kalkmıştım ve henüz o kadar uyanık bile değildim, ama şimdiden büyük bir hata yapmayı başarmıştım. "Bunu biliyorum. Ama yaptığım şeyde başkaları bana yardım edemez. Ve öyle olmasam bile güçlü görünmem gerekiyor. Tüm o diğer Pythias'lar çok hükmediciydi ve ben ..."

Denemeyi bıraktım, çünkü gözlerimde yaşlar vardı, çünkü Tami'yi incitmişim ve çünkü bir şekilde kendini bu konuda daha iyi olacağına ikna etmeyi başarmış ama asla başaramamış bir beceriksizdim.

"Nereden başlayacağımı bile bilemezdim," diye bitirdim.

Saçma sapan itirafım sırasında Tami'nin ifadesi yumuşamıştı; tanıdığım herkesten daha büyük bir kalbi vardı. Ama söylediğinde gözleri hâlâ kararlıydı: "Delege. Her şeyi. Üç şey hariç."

"Ne?"

Sonunda tepsiyi tutmaktan yoruldu ve yere bıraktı, çünkü etrafta başka bir şey yoktu. "Annem her zaman Üç Kuralı'nı hatırlaman gerektiğini söylerdi."

"Ne?"

"Bir insanın aynı anda üç şeyle, en fazla üç şeyle başa çıkabileceğini söyledi. Daha fazlasını eklerseniz beyniniz parçalanır ve odağınızı kaybetmeye başlarsınız. Bir sonraki adımda ne yapacağınızı ya da neye konsantre olacağınızı bilemezsiniz, çünkü yapmanız gereken o kadar çok şey vardır ki, sonunda kimseye faydası olmayan aptalca şeylerle vakit kaybedersiniz. Verdiğin tüm o dinleyiciler gibi."

"Bunları yapmak zorundayım-"

"Neden? Onlardan nefret ettiğini biliyorum ve her neyse, yardımcılarından bazılarına sordum ve hepsi aynı şeyi söyledi. Çoğu Pythias ayda sadece bir gün dinleyici kabul ediyormuş ve insanlar yer kapmak için savaşmak zorundaymış-"

"Bir savaşın ortasında değillerdi," diye belirttim. "Ve büyük bir birikimle-"

"Bütün yaz birikmiş işlerle ilgilenmediniz ve ben kimsenin öldüğünü görmedim."

"Hayatım için kaçıyordum!"

"Evet, sen daha önemli şeylerle uğraşırken dünya yoluna devam etti. Tıpkı şimdi yapman gerektiği gibi. Bırakın piçler bir süre haşlansın; bu onlara iyi gelecektir. Francoise'a kısa bir liste hazırlamasını söyleyeceğim - gerçekten kısa

-İzleyiciye ihtiyaç duymak için gerçek nedenleri olan insanlardan birini alabilirsiniz-"

"Tami-"

"-veya ayda iki gün ve zamanınız varsa onlarla ilgilenin. Pythia'yı görmenin bir ayrıcalık olduğunu anlamaları gerek. Bunu hak etmeliler! Ve siz de üçünüzün ne olduğuna karar vermelisiniz."

"Ben ..." Durdum çünkü dürüst olmak gerekirse hiçbir fikrim yoktu. Pythia olmak her zaman yapacak bir şeylerin olması demekti ve Tami'nin annesi haklıydı: bir süre sonra hepsi birbirine karışıyordu, tıpkı Strip boyunca yanıp sönen binlerce tabela gibi. Bu da önemli şeyleri daha az önemli ya da önemsiz olanlardan ayırmayı gerçekten zorlaştırıyordu.

Tami bunun farkına varmış gibiydi çünkü beni masaya çekti ve oturttu. "Gözlerini kapat," diye talimat verdi.

Gözlerimi kapattım.

"Tamam, zihnini olabildiğince boşalt. Tavşan kovalamaya kalkma, sadece bir dakika nefes al. Sakin, yavaş ve kolay."

Elbette, diye düşündüm. Çünkü bu şeyler bana çok doğal geliyordu! Ama o Tami'ydi, ben de denedim. Ve birkaç dakika sonra, onun yatıştırıcı sesi beni daha sakın ve belli belirsiz uykulu hissettirdi.

"Öncelikler," dedi yumuşak bir sesle. "Şu anda uğraşman gereken en önemli üç şey nedir? Diğer insanların -senden bir parça koparmak isteyen tüm o piçlerin- uğraşmanı istedikleri değil, kendin. Senin ilk üçün hangisi?"

"Rhea," dedi hemen, düşünmeme bile gerek kalmadan. bu konuda. "Ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum ama bir yolunu bulmalıyım."

"Ve?"

"Mircea." Bunu detaylandırmadım ve Tami de sormadı. Onu bu kadar çok sevmemin bir nedeni de buydu.

"Peki ya sonuncusu?"

"Sonuncusunu biliyorsun. Savaş." Kelimenin tam anlamıyla başka bir dünyayı istila etmek üzereydik ve son zamanlarda ortalık sakin olsa da bu şekilde kalma ihtimali olduğunu sanmıyordum.

"Pekâlâ. Yani, üçünüz var ve sadece üçünüz. Ben ve kızlar burayı kilit altına aldık, tamam mı? Küçüklerle ve hayır'ın ne demek olduğunu anlamayan dilekçe sahipleriyle kaleyi koruyacağız ve temelde insanlara lanet olası bir savaşın sürdüğünü ve Pythia'nın onların saçmalıklarıyla uğraşmaktan daha iyi yapacak işleri olduğunu bildirmekle ilgileneceğiz."

"Bunu biraz daha farklı ifade etmek isteyebilirsin," dedim ve gözlerimi açtım.

Tami'yi gülümserken görmek ve aynı zamanda biraz vahşi görünmeyi başarmak.

"Merak etme. Ne kadar diplomatik olabildiğimi bilirsin." Vay be.

Sekizinci Bölüm

Iyapılacaklar listemdeki bir numaradan başlamaya karar verdim ve Rhea'yı aramaya gittim.

Bana alt katta, eskiden evimiz dediğimiz otel ve kumarhanenin ana caddesinde olduğu söylendi. 'Eskiden' dedim, çünkü Dante's savaş sırasında büyük bir muharebeye sahne olmuş, bu muharebe caddeyi beton ve çivilere kadar yıkmıştı. Ancak özellikle son birkaç hafta içinde yeniden inşa konusunda oldukça hızlı bir ilerleme kaydedilmişti. Bu nedenle, aceleyle inşa edilmiş cephelerin içinde havadan başka bir şey olmadığı için şu anda adına uygun bir şekilde yaşayan bir Eski Batı hayalet kasabası manzarasıyla karşılaştım.

Ama bu, cadılar meclisi kızlarının ve yaşlı inisiyelerin planladıkları şey için mükemmeldi. Samhain, diğer adıyla Cadılar Bayramı yaklaşıyordu ve bu da cadılar meclisi takviminde önemli bir bayramdı. Genellikle doğada bir yerlerde ziyafetler ve şenlik ateşleriyle kutlanırdı, ancak savaş bunu biraz sorunlu hale getirdi. Bu yüzden, bu yıl, yerel cadılar meclisi ve meclisime katılmaları için gönderdikleri kızlar, Dante'nin evinde yapılıp yapılamayacağını sordular.

Otel müdürü, kıymetli, hasarlı bebeğinde şenlik ateşi yakılacağı düşüncesiyle küplere bindiğinden, bu yıl için şenlik ateşi yakılmayacaktı. Bunun yerine, hayalet kasaba büyük, kapalı bir karnaval için dekore ediliyordu. Samhain hafta sonuna kadar kutlanmayacaktı ama ondan önce yapılacak çok iş vardı ve her yer hareketliydi.

Birkaç yaşlı inisiyenin merdivenlere çıkmış, rengârenk ışık dizilerini cadde boyunca uzattığını gördüm. Diğer ışıklar çoktan direklerin etrafına sarılmıştı ve daha fazlası da bir vagonun etrafını süslüyordu. Bu arada, değiştirilen eşek heykeli ve ona bağlı taco arabası küçük kızların ilgi odağı haline gelmişti. Heykelin etrafında yarım daire şeklinde oturmuşlardı ve birkaç yardımcı onlara renkli kâğıt mendil ve borudan nasıl parlak kâğıt çiçekler yapacaklarını gösteriyordu.

Eşegin heybesine, yelesine, kuyruğuna ve büyük hasır şapkasına soktukları temizleyiciler.

Tepede, yüksek tavanda küçük ışıklardan oluşan sahte bir yıldız manzarası parıldıyor, her şeye çok köy-festival-gece hissi veriyordu. Haydutların ya da kovboyların gelip salonu aramasını beklerdim. Gerçi görselerdi çok şaşırırlardı, sadece henüz içki olmadığı için değil.

"Nedir *bu*?" Yardımcılardan birine sordum, sert yüzlü bir kadındı. adı Milly'ydi. Normalde çok kolalı ve gösterişli bir kadındı; ince bedeni eski moda elbiselerinin içine sıkıca iliklenmiş, tuzlu ve biberli saçları şakaklarına acıyacak kadar geriye taranmıştı. Ama bugün biraz daha az Spartalı görünüyordu, neredeyse kafası kadar büyük parlak kırmızı bir çiçeği kulağının arkasına sıkıştırmıştı.

"Hanımefendi."

Ne zaman bunu kesmelerini istesem sağır kesilen birkaç yardımcıdan biri olduğu için reverans yaptı. Bugünlerde bu eski moda nezaketi sadece misafirimiz olduğunda ya da dün geceki gibi dışarıda yakalandıklarında görüyordum. Ama Milly bunu hep yapıyordu ve ben de onu durdurmaya çalışmaktan vazgeçmiştim.

Birlikte çalıştığı, belki de dört yaşındaki küçük yardımcısı, büyük bir doku tomarını önceden hazırlanmış bulanık bir tel ilmeğin içinden geçirmeye çalışıyordu. Pek iyi gitmiyordu. Bu da söz konusu çiçeğin defalarca yere vurulmasıyla sonuçlandı.

"Şimdi, şimdi, Amelie," dedi Milly. "Pythia'nı böyle mi selamlıyorsun?"

Küçük kız başını kaldırdı ve gözleri büyüdü. Ayağa fırladı; nedenini bilmiyordum. İnisiyeleri her zaman görürdüm.

Ve sonra mükemmel bir reverans yaptığında nedenini anladım.

Orospu çocuğu.

Milly küçük çırağına gururla gülümsedi ve ben de aynısını yaptım, çünkü başka ne yapabilirdim ki? Bir kez daha bir yardımcım tarafından alt edilmiştim. Şimdi bana tereyağı erimeyecekmiş gibi bakan biri.

"Bir sorunuz mu vardı, Hanımefendi?"

"Evet. Nedir o?" Sokağın sonunu işaret ettim, orada bir grup eski moda, ev yapımı görünümlü süpürge yerden yaklaşık altı fit yükseklikte bir daire içinde uçuyordu. Hiçbir yere gitmiyorlardı ve hızlı da gitmiyorlardı, sadece bir tür atlıkarınca gibi kararlı bir şekilde aşağı yukarı sallanıyorlardı.

Milly kibarca, "Bu bir eğlence, hanımefendi," diye cevap verdi. Tabii ya.

"Daha küçük çocuklar için," diye ekledi.

"Orada nasıl durmaları gerekiyor?" Sordum, çünkü sanılanın aksine cadılar süpürgeye binmeyi hiç sevmemişlerdi. Eski kötü günlerde onları havaya yükselme büyülerini için platform olarak kullanırlardı, çünkü bazen bir kalabalığı atlatmanız gerekirdi. Ve süpürgeler genellikle kullanışlıydı.

Ama rahat değillerdi, üzerinde durmanın çok zor olmasından bahsetmiyorum bile.

Her ne kadar bazı insanların bir sorunu yokmuş gibi görünse de, bir tanesi tam tepemden geçerken eğilmeme neden oldu diye düşündüm.

Hafifçe sallanan çemberden kaçan biri değildi ve yalnız da değildi. Bir saniye sonra bir başka süpürge, ilkinin tam kuyruğunda uçarak geçti. O da yetişti ve ikisi başlarının üstündeki büyük boşlukta birbirlerinin etrafında dönüp durdular ve yaklaşık 2 Mach hızla ilerlediler.

"Kim bu *Rhea*?" diye sordum ve Milly'nin ağzı onaylamaz bir ifadeyle hafifçe büzüldü.

"Evet leydim. Onu geri çağırayım mı?"

"Hayır. Sadece ne yapıyor?"

"Vampirle yarışıyor," dedi Milly. "Ona meydan okudu ve ... şey. Zorlukları görmezden gelme konusunda pek iyi değil."

Sanmıyorum. Çünkü ne tür bir yarış yapıyorlarsa, Rhea kazanıyor gibi görünüyordu. Gerçi Rico da pek beceriksiz sayılmazdı, özellikle de süpürge üzerinde hiç işi olmayan bir vampir için! Ama gayet iyi idare ediyordu, nasıl olduğunu bilmiyordum ama birinin onun için büyü yaptığını tahmin ediyordum.

Kocaman odanın içinde birkaç kez daha başa baş döndüler ve yemin ederim, sanki bambaşka bir Rhea görüyor gibiydim. Koyu renk saçları arkasında uçuşuyor, yüzü kızarmış, kararlı ve mutluydu ve sonra Rico'nun süpürgesinin arkasını ayağıyla yakalayarak odanın içinde dönmesine neden oldu ve galibiyeti ona verdi. Ve bu mesafeden bile güldüğünü duyabiliyordum.

Hâlâ yukarı doğru bakıyordum ki arkamdan tuhaf bir ses geldi ve döndüğümde elinde süpürgesiyle sırttan bir vampirin orada durduğunu gördüm.

"Hanımefendi," dedi Rico, yüzü kızarmış ve saçları dağılmıştı ama terbiyesi yerindeydi. Elimini üzerine eğildi.

"Sakın başlama," diye uyardım.

Sırtışı genişledi. "Sizi burada ne zaman göreceğimizi merak ediyordum. Genç hanımlar çok çalışıyorlar. Rhea da dahil," diye ekledi, ben tekrar yukarı bakarken. "Onu sadece bir dakikalığına kaçırdım."

"Daha fazlası için onu kaçır. Uzun zamandır böyle güldüğünü duymamıştım."

"Peki neden yapsın?" diye sordu, muhtemelen Milly'nin onaylamama menziline çıkmak için kolumdan tutup beni uzaklaştırarak. "Dün gece ne yaptıklarını gördün."

"Bu daha önce de oldu mu?" Yolun diğer ucuna doğru ilerlerken sordum.

"Hayır, yine de onu çok zorladılar. Bunu kabul ettiğini sanıyordum-"

"Ne?"

"-Sen durdurmak için müdahale etmeden önce."

"Teşekkürler!" Böyle düşündüğü için kendimi incinmiş ve biraz da kızgın hissederek "Teşekkürler" dedim.

"Özür dilerim." Başımı kaldırıp bana bakan sıcak kahverengi gözleri gördüm, dün geceki güç dalgalanmasının altın rengi çoktan solmuştu. Rico'nun gözleri gülünç derecede çekiciydi; kalın, koyu renk kirpikleri benimkilerden daha uzundu ve eğer işe yarayacağını düşünürse bu kirpikleri kırabilirdi. Ama bugün gerçekten işe yaramayacaktı ve o da bunu anlamış gibiydi, çünkü çok hızlı bir şekilde tekrar ciddileşti.

"Rhea'yı hiçbir şeye zorlamaya çalışmıyorum," dedim ona. "Ve başka kimseye de söylemedim. Ama eski Pythian Sarayı'nda oldukça ... yoğun . . eğitim yöntemleri."

"Özellikle de bir varisi eğitmeye çalışırken," dedi bana bir bakış atarak.

Yürümeyi bıraktım, hem caddede sürüklenen bir çarşafın altındaki devasa bir şeyden kaçınmak için hem de bir şey olduğu için ifadesinde garip bir gerginlik vardı. "Öyle olmaları gerekmez mi?" Ben sordum.

Kaşlarını çattı, kısmen şaşkın kısmen de kızgın görünüyordu. "Neden bana soruyorsun? Nasıl hissettiğimi biliyorsun."

"Rhea'nın varisim olması konusunda mı? Hayır, bilmiyorum."

Aniden güldü, ama gülüşünde acı bir şeyler vardı. "O zaman beni olduğumdan daha iyi bir adam sanıyorsun."

Sokağın ıssız bir yerinde, dinleyen kulaklardan olabildiğince uzakta bir otostop direğinin yanında durduk. "Eğer söyleyecek bir şeyin varsa, bu iyi bir zaman olabilir," diye işaret ettim.

"Bunu zaten biliyorsun," diye tekrarladı. "Eğer Rhea senin varisin olarak kalırsa, onu takip etmek yasak olacak."

"Takip mi?"

"Kur yapmak. *L'amore*. Dokunulmadan kalmalı, değil mi?"

"Belki de. Ya da bu bir kocakarı masalı olabilir. Jüri hala kararını vermedi."

Pythian gücünün asıl kaynağı olan Apollon artık ölmüştü, savaşın bir zayıyatıydı ve anlayabildiğim kadarıyla iki taraftan da hiç kimse yasını tutmamıştı. Ama dev hıyar, ardında hiçbir şey bırakmadan ölmüştü.

Pythian gücünün onsuz nasıl çalıştığına dair kullanım kılavuzu, bu yüzden o zamandan beri kulaktan kulağa oynuyorduk. Bu yüzden varisimin en azından görevi devralana kadar bakire kalmak zorunda olup olmadığını bilmiyordum.

Ama şimdi bir sorum vardı.

"Bu konuyu son konuştuğumuzda bana onun seni aştığını söylemiştin," diye hatırlattım ona. "Lord Commander'ın kızıyla Napoli'den gelen zavallı çocuğun birbirine karışmaması gerektiğini söylemiştin. Ne değişti?"

"Hiçbir şey değişmedi. Burada her zaman Napoli'den gelen fakir çocuk olacağım." Bugün üzerine eldiven gibi oturan düz beyaz bir tişörtle örttüğü göğsüne dokundu. Diğer korumalarımın çoğu takım elbise giyerdi, Marco hariç, o da her fırsatta golf tişörtü giyerdi, muhtemelen şişkin kaslarının üzerine daha iyi oturduğu için. Ama Rico belki de daha rahat bulduğu için tişört ve kot pantolonu tercih ediyordu.

Ya da belki de sadece bakışlardan hoşlanıyordu, diye düşündüm, birkaç yaşlı inisiyenin bu tarafa baktığını fark ettim.

Tam bir romantik kahraman gibi, "Onu hak etmiyorum," dedi.

"Ama?" Dedim ki.

"Ama artık fakir değilim," dedi bana gururla. "Efendi kadar zengin değilim - kim zengin ki? Ama imkanlarım var. Ona bakabilirim. Hiçbir şey istemeyecektir; size söz veriyorum."

Aniden tutkulu bir hal alan yüzüne baktığımda, kendimi bir şekilde ateşli bir talibin ricasını dinleyen bir vasi pozisyonunda bulunduğumu fark ettim. Benden henüz onayımı istememiş olmasına şaşırmıştım, gerçi belki bu da gelecekti. En hafif tabiriyle rahatsız ediciydi.

"Rico-"

"Ne diyeceğinizi biliyorum," diye atıldı. "Ama siz ve efendi bir süre birlikteydiniz; bu tür birliktelikler bilinmeyen şeyler değil-"

"Hayır," dedim Jonas'ı düşünerek. Ve vampir bir erkek arkadaşın gelmesine nasıl tepki vereceğini merak ediyordum.

Bu konuşma gerçekleşirken duvarda bir sinek olmak isterdim.

"O halde izninizi alabilir miyim?" Rico sordu. "Onu takip etmek için mi?"

Gözlerimi devirmiştim. Yirmi dört yaşındaydım! O ise yaklaşık dört yüz yaşındaydı. Bu delilikti.

Bana da bağlı değildi.

"Bu Rhea'nın kararı," diye belirttim. "Benim değil. Ben onun annesi değilim-"

"Hayır, sen onun Pythia'sısın ve seni idol olarak görüyor." Bir an durakladı. "Doğru kelime bu, değil mi? Putlaştırmak?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Bence öyle," dedi kara gözleri kurnazca bakarak. "Ve Rhea'nın Pythia olmak istediğini sanmıyorum. Bence diğer büyülerde bu kadar iyiysen o büyülerde ustalaşamamasının nedeni bu."

Otağ direğine yaslandım ve veliahtımın tepemde uçuşunu izledim. Yukarısı karanlıktı; Rico'nun indiğini fark etmeyebilirdi. Onu arıyor gibi görünüyordu.

Ya da belki de bir süreliğine her şeyin üstünde olmayı, buradaki sorunlardan ve sorumluluklardan uzak durmayı seviyordu.

Anlayabiliyorum.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Ona sordum. "Yoksa sadece doğru olmasını mı istiyorsun?" "Başka bir neden düşünebiliyor musun?" diye sordu. "O mükemmel bir cadı, değil mi? Güçlü." Başını kaldırdı ve yüzünde gurur vardı. "Yapmak isteyip de yapamayacağı hiçbir şey yok. Ancak Bu."

"Eğer bu doğru olsaydı, istifa edebilirdi," diye belirttim. Burada bir hapisane işletmiyordum. Küçük kızlar, yeteneklerini ve bu yetenekten faydalanmaya çalışan herkesi kontrol edebilecek yaşa gelene kadar sarayda kalmak zorundaydı. Ama daha büyük olanlar ayrılabilirdi ve genellikle evlenmek, kariyer yapmak için ayrılırlardı - güçlü bir Kahin birçok iş için değerli bir varlıktı

-Ya da hayatı kendi şartlarına göre yaşamak.

Rhea istediği zaman gidebilirdi. Ama

Rico başını sallıyordu.

"Ben de sana bunu söylüyorum. İşini sevdiği için değil, *seni* sevdiği için bırakmayacak. Taşındığınız yükü biliyor; sizi bu yükün altından tek başınıza kalkmanız için bırakmayacak."

"Yani ona bunu yaptırmamı istiyorsun," dedim, sonunda ne demek istediğini anlamıştım. "Onu kovmamı istiyorsun."

"Elbette en iyi olduğunu düşündüğünüz şeyi yapmanızı istiyorum."

Gözlerimi devirdim. Elimde değildi. Rico bir vampirin sarayında büyüdüğümü ve yazın büyük bölümünde Mircea Basarab'ın ... bir şeyi ... olduğumu biliyordu. Yine de böyle saçma bir manipölasyon taktiği mi denemişti?

Hakarete uğramalıydim. Ama
çoğunlukla endişeliydim.

Rhea sonunda çarşafın altındaki büyük eşyanın yanına inmişti, ama artık çarşafın altında değildi. Ama hâlâ ne olduğunu bilmiyordum. O tarafa doğru yürümeye başladık ve Rico gözlerini ondan hiç ayırmadı. İlk görüşte aşka inanmazdım ama aralarındaki çekim oldukça yakındı.

Yani bir gündemi vardı. Ve bir vampire göre oldukça açık sözlü olsa da, o bir vampirdi. İçime bir şüphe tohumu ekerek koşulları kendi lehine çevirebilirse, bunu yapardı.

Ama bu onun hatalı olduğu anlamına gelmiyordu.

Rhea'yla konuşmamız gerekiyordu ama sadece bu kadar: konuşmuştuk. Birkaç kez. Ama söylediklerimin gerçekten yerine ulaşp ulaşmadığını bilmiyordum. Gerçekten de öyle görünmüyordu.

Ya bunun nedeni Rico'nun kazara ya da değil, haklı olmasıysa? Ya Rhea'nın hiç bitmeyecekmiş gibi görünen çıkmazı işini sevmemesinden ama ayrılamayacağını hissetmesinden kaynaklanıyorsa? Ya bilinçaltı onu istemediği bir geleceğe doğru ilerlemekten koruyorsa, oysa yanı başımda yürüyen ve istediği bir gelecek daha vardı?

Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama bu birkaç şeyi açıklıyordu.

Ama elbette başka olasılıklar da vardı. Rhea'nın yetiştirilme tarzını düşünürsek, bir sürü olasılık vardı. Kahretsin, sorunun ne olduğunu bilmiyordum ve o da bana söylemiyordu. Hatta bir sorun olduğunu bile kabul etmiyordu!

"Ah, anlamışlar demek ki," dedi Rico, sokağın sonundaki yaşlı inisiyeler sürüsüne yaklaşırken.

"Neyi alayım?"

"Daha yetişkin bir oyuncak," dedi, biri gizemli eşyayı açtığına ve sonunda neye baktığını anladım.

"Kahretsin," dedim, belli belirsiz dehşete düşmüş bir halde, devasa bir mekanik boğa işini yapmaya başladı, tepiniyor, dönüyor ve her yerde kendini müstehcen bir şekilde sergiliyordu.

Milly boka batıyordu.

"Ne oldu?" Rico sordu. "Hoşuna gitmedi mi?"

"Hayır, ben beğendim," dedim ona. "Ama bazı yardımcıları biraz ... gergin."

Güldü. "Fark ettim."

Sonra Rhea başını kaldırıp bizi gördü, muhtemelen gürleyen kahkahanın etkisinde kalmıştı. Ve Rico'nun gülümsemesi değişti. Onu gerçekten seviyor, diye düşündüm, yüzünde beliren ifadeyi izlerken.

Tekrar Rhea'ya baktım ve bu mesafeden kendi ifadesi hakkında pek bir şey söyleyemedim. Gülümsüyor olması dışında. Ve sanırım bu Rico için yeterince iyiydi, çünkü aniden harekete geçti.

"Rico!" Arkasından seslendim.

Geriye doğru koşmaya devam ederek arkasını döndü ve kollarını açtı. "Eğer burada uzun süre kalmayacaksa, yapabiliyorken tadını çıkarmalıyız!"

Arkasını döndü, boğaya doğru koştu ve durmasını bile beklemedi. Üzerine atladı ve vampir refleksleriyle o şeyi kaltağı yaptı. En yüksek ayarda bile onu deviremediler.

Herkes gibi gülüp alkışlayan Rhea'ya doğru yürüdüm. Ta ki beni görüp reverans yapmaya başlayana kadar.

Eski Pythian Sarayı'nda büyüümüştü ve hayat boyu süren alışkanlıklar zor ölür. Ama kendini tam zamanında yakaladı.

"Hanımefendi."

"O iyi," dedim Rico'yu izlerken. Biri ona bir kovboy şapkası fırlatmıştı ve o da şapkasını takıyordu.

"Evet, çok iyi." Biraz gergin bir şekilde bana gülümsedi. "Dün geceki yardımınız için teşekkür ederim. Her şeyi durduranın sen olduğunu duydum."

"Evet, o konuda. Sanırım bir süre antrenman yapmayı erteleyeceğiz."

"Hanımefendi?"

"Sadece bir süreliğine. Herkes sakinleşsin."

Rhea aynı anda hem şaşkın, hem endişeli, hem de biraz rahatlamış görünüyordu. "Hanımefendi, bunu yapabilirim," dedi ciddiyetle.

"Yapabileceğimi biliyorum. Ben sadece ...

. işleri yoluna koymak için biraz zamana ihtiyacım var."

Gülümsedim. "Evet. Ben de öyle düşünüyordum."

Dokuzuncu Bölüm

Nuzaktaki durağım, dün kaçtığım için özür mesajı attıktan sonra akşam yemeği için Pritkin'le buluşmam gereken merkezdi. Dün kaçtığım için Kedi. Beni sıcak patates gibi bıraktıktan sonra lanet şey bir işe yaramalıydı. Onu son gördüğümde, Annabelle'in yatağında kıvrılmış, tüylerini kabartıyordu.

Erkekler.

Görünüşüme biraz özen gösterdim, saçlarımı daha kabarık yapmak için biraz zaman harcadım ve yeni kıyafetimi giydim, çünkü Pritkin'in dün ona hayran kalacak vakti olmamıştı. Ama erkek arkadaşımın rahatlamadan önce yapmam gereken bir iş vardı. Neyse ki birkaç saatim vardı, çünkü onun vardiyası on bire kadar bitmiyordu.

Ayaklarımı kütüphaneye doğru çevirdim.

Daha da ıssız olması dışında dünküyle hemen hemen aynı görünüyordu. İçeri girdikten kısa bir süre sonra bankacı görünümlü adamı gördüğümü sandım, ama bir saniye sonra sadece bir grup parlayan saat kösteği bazı yığınların arkasında kayboldu. Onu aramaya gittiğimde de ortadan kaybolmuştu.

Anlaşıldı.

Sonunda bir kütüphaneci ya da arayan bir yetkili buldum, ancak ihtiyacım olan el yazmasının bulunduğu bölümün saldırıda bombalandığını öğrendim. Geriye hiçbir şey kalmamıştı. Dijitalleştirilmiş bir kopyası da yoktu, çünkü söz konusu kayıt kısıtlı erişime açılmıştı ve elektronik ya da başka bir şekilde kopyalanmasına izin verilmiyordu.

"Yani bana sonsuza dek gittiğini mi söylüyorsun?" Ona sordum.

Küçük bir çift pince-nez düzeltti ve burnunu çekti. "Tabii bir zaman makinanız yoksa," dedi ve uzaklaştı.

Bir süre arkasından bakakaldım.

İşte bir fikir, diye düşündüm ve yer değiştirdim.

Anlaşıldığı üzere kütüphane bir ay önce biraz daha farklı görünüyordu. Zaman dışında hareket etmediğim için, bir videoyu tersten izlemek gibiydi. Parçalanmış yığınlar tekrar bir araya geliyor, kitaplar yerden havalanıyor ve kendilerini yeniden düzenliyor, duvarlarda kararmış yıldız patlamaları ortaya çıkıyor ve halının kayıp parçaları, yapboz parçalarının yerine oturması gibi sihirli bir şekilde yeniden ortaya çıkıyordu.

Ve birden karşıma farklı bir kadın çıktı.

"Ah, canım," dedi ve bir adım geri çekildi. "Özür dilerim. Seni orada görmedim."

Hiçbir şey söylemedim. Daha önce sadece bir fotoğrafta gördüğüm kadının çelik grisi saçlarını, neredeyse pürüzsüz çikolata moka rengindeki tenini ve parlak mavi gözlerini incelemekle meşguldüm. Boynundaki küçük zincirde kütüphaneci olduğunu haykıran gözlükleri ve hiç de öyle olmayan parlak çiçekli bir elbisesi vardı.

Kahretsin, diye düşündüm, midemin düştüğünü hissederek. Buna hazırlıklı değildim.

"Yardımcı olabilir miyim canım?"

"Bayan Lantham?" Dedim, midem bulanıyordu.

"Evet." Gözlerini kısarak bana baktı, bu da muhtemelen önünde bir kadın belirdiğinde neden çılgılık atıp kaçmadığını açıklıyordu. Gözlükleri olmadan oldukça körmüş gibi görünüyordu. Tabii ki bunun için büyüler vardı ama buradaki koğuşlar onlara engel oluyordu, bu yüzden yaşlı personel gözlük kullanmaya devam ediyordu.

Elindekini burnunun üzerine yerleştirdi ve gözlerini kısarak yüzüme baktı. Kendimi hazırladım ama hiçbir şey olmadı. Sanırım şu anda o kadar da tanınan biri değildim, diye düşündüm.

"Belirsiz bir büyü hakkında bilgiye ihtiyacım var," dedim ona. "Bana görüşmem gereken kişinin siz olduğunu söylediler."

Gülümsedi. "Evet, ezoterik büyüler konusunda biraz otorite olarak tanınıyorum. Hangisi canım?"

"*Nodo D'Amore*. Anlamı-"

"Aşık Düğümü." Kaşlarını çatı. "Evet, biliyorum. Ama korkarım bu biraz zor."

"Kandırmaca mı?"

"Kısıtlı erişim altında. Çok gizli yetkiniz var mı acaba?"

"Bilmiyorum."

"İşe alındığınızda size söylemediler mi?"

"Ben ... tam olarak işe alınmadım. Ben, uh, ben Pythia'yım."

Gözleri kocaman açıldı ve kedisininkilerle neredeyse aynı renkte olduklarını görmeme izin verdi. "Ne büyük bir zevk! Yeni bir kedimiz olduğunu duydum tabii ki. Reverans yapayım mı?"

"Lütfen yapma."

Gülümsedi. "Yaşlanmış olmalısın, değil mi?"

"İnanılmaz bir şekilde."

"O zaman bunun için endişelenmeyelim." Eğildi. "Böylesi daha iyi. Bugünlerde aşağı inmekte sorun yaşamıyorum ama yukarı çıkmak sorunlu."

Gülümsedim, çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum.

"Seni doğrulayalım, sonra şu büyüye bakarız," dedi.

Doğrulamanın daha fazla büyü içerdiği ortaya çıktı - tabii ki. Başka ne bekliyordum bilmiyorum. Ve bunlar nazik küçük kütüphaneci tarafından da yapılmadı. Dakikalar içinde en az altı büyük savaş büyücüsü geldi, tesisin arka bölümünde etrafımı sardı ve bir dizi büyü uyguladı, bazıları o kadar güçlüydü ki cildimi yakmış gibi hissettim.

"Ow!" Sihrini kullanırken pek de dikkatli davranmayan iri yarı Asyalı bir adama "Ah!" dedim.

Bana bakmadı bile. "Sonuçsuz," dedi ve geri çekildi.

Lider olduğunu tahmin ettiğim uzun boylu siyah bir adam öne çıktı. Diğerlerinden geride duruyordu, bacaklarını dikmiş ve kollarını kavuşturmuştu,

bana bakıyordu. Bu daha büyük bir endişe kaynağı olabilirdi ama bu duruş savaş büyücülüğünün standart duruşuydu. Bunu eğitimde öğrettiklerinden oldukça emindim.

Bana yine Kolordu'dan bir arkadaşım olan Caleb'i hatırlattı ama pek dost canlısı görünmüyordu. Bana vurduğu büyü de öyle. Bir şey beni tokatladı, sadece yüzüme değil, vücudumun her yerine, sanki milyonlarca küçük iğne ucu aynı anda bana çarptı ve çılgılık atmama neden oldu.

Ve sonra gerçekten sinirlenmek.

Tek istediğim lanet bir kütüphane kartıydı!

. "Anlaştık," dedi -diğer adama- sonunda bana hitap etmeden önce. "Üzerinde güçlü bir büyü var. Nedir bu?"

"Seni ilgilendirmez," dedim çünkü kendimi pek işbirlikçi hissetmiyordum. Ve çünkü usta bir vampirle Aşk Düğümü'nde olduğumu itiraf etmek pek hoş karşılanmayacaktı.

Tabii ki ikisi de olmadı.

"Alın onu," diye bağırdı ve savaş büyücülerini neredeyse tek bir vücut gibi yaklaştı.

Ya da ben çemberin dışına, liderin arkasına geçene kadar öyle yaptılar. "Kesin şunu," dedim ona ve bana doğru döndü.

"Onu nasıl yakaladın!"

Bu, yarım düzine büyücünün uzanan ellerinin ve hamle yapan bedenlerinin hemen önünde kalarak orada, burada ve her yerde yer değiştirdiğim saçma birkaç dakikayı başlattı. Sonunda bundan bıkip bir yığının tepesine geçene kadar. Sonra da orada öylece oturup, artık orada olmayan birini aramak için aşağıda dolaşmalarını izledim.

Emma Lantham bana bakarak, "Sanırım yeterince gördüm," dedi.

"Hanımefendi!" Öndeki büyücü dedi ki. "Lütfen geri çekilin! Potansiyel bir kara büyücü saldırısı var-"

"Hayır, yok."

"-ve onu bulana kadar bu bölümü mühürlüyoruz. Benson! Sato!" Lider ekibinin iki üyesine baktı. "Kütüphanenin etrafının çevrilmesini istiyorum, hiçbir şeyin geçmediğinden emin olun. Görünmezlik büyüsü altındaki her şey dahil!"

"Efendim, evet, efendim!"

"Jenkins, Thompson, McKennon, benimle gelin!"

Deri paltosu etkileyici bir şekilde arkasından sallanarak uzaklaştı ve Emma ile ben onun gidişini izledik. Bir dakika sonra geri gelmeyeceği belli olunca tekrar ona doğru kaydım. İç çekti.

"Çok tatlı çocuklar," dedi bana. "Ama biraz ... aşırı hevesliler. . . zaman zaman. Benimle gelir misiniz leydim?"

Ben de onunla geldim.

Masanın altından bana bakan bir çift mavi göz gördüğümü sandığım ofisini geçtik. Sonra binlerce izmaritin izlerini taşıyan deri koltukların ve rahat, aşırı doldurulmuş kanepelerin bulunduğu hoş bir okuma alanına doğru ilerledik. Sonunda kütüphanecinin belindeki bir demetten çıkardığı anahtarla açtığı yan taraftaki küçük bir odaya geldik.

"İstediğiniz yere oturun," dedi bana. "Sana getireceğim."

Arşive gittiğini tahmin ettiğim küçük bir yan kapıdan geçerek gözden kayboldu ve ben de küçük bir masaya oturdum.

Oda da küçüktü, çıplak tuğla duvarlar ve birbirine yakın sekiz küçük ahşap karyola vardı. Her birinin kendi sandalyesi ve yeşil cam gölgeli eski moda bir görev lambası vardı, sanırım küçük yazılara yardımcı olmak için. Kendimi onlara bakarken buldum. Onları daha önce de görmüştüm, ya da tıpkı onlar gibi olanları, kırık ve yanmış mobilyalardan oluşan bir dağını içinde küçük kümeler halinde erimişlerdi. Sessiz, yaya ortamında dururken, tüm bu alanın yakında bir savaş alanı olacağına inanmak zordu.

Bana garip bir yer gibi geldi. Neden biri bir kütüphaneye saldırırsın ki? Aslında, neden birileri kompleksin bu bölümünde olsun ki? Pritkin'den anladığım kadarıyla, saldırının asıl amacı aşağıdaki yüksek güvenli katlardaki hücrelerden bazı düşmüş canavarları kurtarmaktı. Öyleyse neden buraya gelmişlerdi?

Saldırının bir dikkat dağıtma, savaş büyücülerini ana odak alanından kompleksin diğer bölümlerine çekmenin bir yolu olabileceğini düşündüm. Ama yine de tuhaf bir seçim gibi görünüyordu. Şu anda bile burada çok fazla insan yoktu, dışarıdaki geniş alana dağılmış bir düzine kadar insan vardı. Tehdidi arttırmak için daha kalabalık bir bölgenin peşine düşmek daha iyi olmaz mıydı?

Elbette, belki de öyleydiler. Ne de olsa bu bölümün ana merkezi çok uzakta değildi. Yine de o kadar zarar görmemişti. Aslında, binalardaki birkaç kararmış iz dışında, orada pek bir şey görmemiştim.

Yine de burası yerle bir edilmişti.

"İşte geldik," dedi Emma telaşla içeri girerken. Yanında kocaman, eski tokalı, deri ciltli bir kitap vardı. Rahatlamış bir homurtuyla kitabı arabalardan biri yerine masanın üzerine bıraktı, çünkü oraya sığacağından emin değildim.

Kitabı açtı ve içinde beklediğim gibi bir şey yoktu. Normal bir kitapta olduğu gibi her şeyin tek tip olduğu ve birbirine güzelce oturduğu tek tip sayfalar yoktu. Bunun yerine, tamamen kaybolmamak için büyük boş sayfalara monte edilmek zorunda kalan elim büyüklüğündeki küçük parçalardan, özenle süslenmiş ve altın harflerle yazılmış ortaçağ el yazması yapraklara, eski el yazması parşömenlere, Johannes Gutenberg'in kendi elleriyle yapmış olabileceği gibi görünen tahta baskılara kadar her şey renk, şekil ve boyutta bir karmakarışık. Tam bir karmaşaydı.

"Yasak büyülerin bir özeti," diye açıkladı Emma. "Kaldırıldı ... sorunlu olduğu düşünülen bir tane bulunduğunda, bir dizi başka grimoire'dan. Koleksiyon oldukça geniş bir zaman aralığını kapsıyor, ancak aradığınız şey Rönesans bölümünde olabilir."

Ayraç görmediğim için hangi bölümün ne olduğunu nasıl anladığını bilmiyordum. Ama bir sorunu yokmuş gibi görünüyordu, zarif beyaz bir eldiven çıkarıp taktı ve hızlıca sayfaları çevirmeye başladı

sayfalar. Ve sonra onları çevirmeye devam etmek. Ve sonra devam etmek . .
.
.

"Bir sorun mu var?" Sonunda sordum.

Kaşlarını çattı. "Özür dilerim leydim. Tam burada olmalıydı." Ön tarafa, elle yazılmış içindekiler sayfasının olduğu yere döndü. "Düşündüğüm gibi, bir numara doksan bir."

O tekrar arkasını dönene kadar bekledim, midemde bir huzursuzluk düğümü oluştu. Kes şunu, dedim kendime. Sadece paranoyaklaşıyorsun.

Bu doğrudu, çünkü bugünlerde bu benim varsayılan alışkanlığımı, ama bu yanıldığım anlamına gelmiyordu. Bir an sonra, bir-seksen-sekiz, bir-seksen-dokuz ve bir-doksan'ı çevirdiğinde, kesinlikle yanılmadığımı düşündüm. Ve sonra-

"Anlamıyorum," dedi Emma, önündeki boş sayfaya bakarken, şimdi eksik olan kelimelerin üzerinde çok tanıdık bir enerji oynuyordu. "Hiç anlamıyorum."

Biliyorum, diye düşündüm ve yer değiştirdim.

~~~

Kahve dükkânındaki kuyruk bugün daha uzundu ve büyük açık meydandaki kalabalık daha yoğundu. Görünüşe göre yaklaşan istiladan önce orduyu güçlendirmek için daha fazla savaş büyücüsü gelmişti. Çok daha fazla.

Bu da istilanın Faerie'den geldiği düşünüldüğünde anlamlıydı.

Kimsenin iyi vakit geçirme fikri değildi ama başka seçeneğimiz de yoktu. Doğaüstü dünya savaştaydı ve düşmanlarımız feylerin topraklarına sığınmıştı. Daha doğrusu, normalde insanlardan nefret eden ama bu durumda bir istisna yapan Svarestri'lerle birlikte kalıyorlardı. Çünkü koalisyonları, Svarestri'nin taptığı ve onlara dünyayı -belki de iki tanesini- vereceğine inandıkları eski tanrıları geri getirmeye çalışıyordu.

Her neyse, istilanın mızrak ucu vampir ordusuydu çünkü Dünya büyü Faerie'de pek işe yaramıyordu ama vampir bedenleri her yerde aynı işlevi görüyordu. Özellikle de iblislerin ele geçirdiği vampir bedenleri, steroidli vampirler gibiydi. Ama Çember kendi ordusunu da göndermekte ısrar etmişti, nedeninden emin değildim.

Belki de vampirlere güvenmiyorlardı.

Alaycı bir tavırla, bunun normal olduğunu düşündüm.

Görünüşe göre diğer büyü topluluklar da onlarla aynı fikirdeydi çünkü bugün meydanda sadece Çember üyeleri yoktu. Yanlarında kocaman sırtlanlar olan renkli cüppeler içinde tanımadığım bir grup büyücü vardı. Ve abanoz tenlerindeki altın dövmeler, sürekli desen değiştirdikleri için neredeyse büyüleyiciydi.

Bir kafenin önünde, yanlarında evcil hayvanlarıyla uzanıyorlardı ve meraklı bakışları üzerlerine çekiyorlardı. Özellikle de sırtlanlardan biri ayağa kalktığında, taktığı geniş, altın ve mücevherlerle süslü yakası ipekli kumaştan bir sele dönüştü. Ve sonra 'o' bir 'kadın'a dönüştü, bir anda şık bir hayvandan güzel bir kadına dönüştü ve sanki olağandışı bir şey olmamış gibi diğer büyücülerle birlikte masaya oturdu.

Sıra ilerledi ve ben de birkaç adım ilerledim, gözümü meydandan kaçırdım çünkü düşünmem gerekiyordu ve bu, dikkatimi dağıtacak şeyler olmadan da yeterince zordu. Son iki saatimi zamanda geriye giderek, o kitaptaki büyüün önüne geçmeye çalışarak geçirmiştım. Ve her seferinde başarısız oluyordum, çünkü ne kadar geriye gidersem gideyim, hep aynı kalıyordu: boş.

Ve her zaman da öyle olacaktı.

Bunu biliyordum çünkü üzerindeki büyüü tanıyordum. İblis yüksek konseyinin yakın zamanda Pritkin üzerinde kullandığı büyüün aynısı ya da çok benzeriydi. O ve iblis lordları o zamandan beri barışmışlardı -bir bakıma- ama bir zamanlar onu büyük bir tehdit olarak görmüşlerdi. Ruhunu zamanda geriye doğru savurup, o ana doğru hızla gönderecek kadar.

onun doğumunu. Eğer yolculuğunu ben ona ulaşmadan önce tamamlasaydı, onu kelimenin tam anlamıyla varoluştan silecekti.

Tıpkı birinin doksan birinci sayfaya yaptığı gibi.

Çünkü bu büyü tamamlanmış, her zaman dilimindeki odağını yok etmiş ve geride hiçbir şey bırakmamıştı. Birileri gerçekten *de Nodo D'Amore*'un tarihten silinmesini istemişti. Büyüyü y a p m a k için kütüphaneyi işgal edecek ve sonra da yaptıklarını gizlemek için kütüphaneyi yakacak kadar mı? Çünkü öyle görünüyordu.

Anlayamadığım şey ise nedeniydi.

Evet, Aşık Düğümü'nün çoğu kopyası yüzyıllar önce yok edilmişti, çünkü bazı talihsiz yan etkileri vardı. Bunlardan en önemlisi, iki kişiyi metafiziksel düzeyde birbirine bağlamasıydı, öyle ki sihirli bir şekilde konuşursak, onlar tek bir kişiydi. Yani biri ölürse, ikisi de ölüyordu.

Mircea'ya Faerie'deki o küçük sapma konusunda çok kızgın olmamın bir nedeni de buydu. Sadece kendi hayatını riske atmamıştı. Benimkini de riske atıyordu.

Ama normalde işler böyle yürümüyordu; aslında Aşık Düğümü'nü tarihin çöp yığına gönderen de tam tersi bir sorundu.

Bu büyü eski vampir savaşlarının bazılarında, usta vampirlere bir büyücünün gücünü vererek onları olduklarından daha da ölümcül hale getirmek için kullanılmıştı. Ancak karşı taraf bunu fark etmiş ve vampirlerin bağlı olduğu büyü kullanıcılarını hedef almaya başlamıştı ki bu da onları çok daha kolay öldürüyordu. Büyücü sevgilisi öldüğünde çok fazla usta kaybedildikten sonra, büyü durduruldu ve kopyaları yok edildi.

Görünüşe göre bu hariç.

Arkamda kopan gürültülü uğultular irkilmeme ve etrafıma bakmama neden oldu. Hiçbiri on altı yaşından büyük görünmeyen bir grup yeni askerin dönen kafalardan oluşan duvara ateş ettiğini gördüm. Büyüleri büyüü bir anlığına dağıtmış, en çok arananlar listesini kendi kişisel atış poligonlarına dönüştürmüşlerdi.

Ama eğlenceleri uzun sürmedi. Belirsiz bir kaynaktan mavi bir ışık yanıp sönmeye başladı, tuğlaları ve çocukların aniden endişelenen yüzlerini sıçrattı. Ve sonra bir çift kızgın görünümlü savaş büyücüsü birkaç kafatası kırmak için ortaya çıktı.

Bu oyunu bitirdi, ancak çocuklardan biri son bir büyüü tutuyordu ve yanlışlıkla serbest bıraktı, kulaklarından bir kelepçe kazandı ve Jonathan'ın kafasını patlattı. Ve bir kedinin gözlerinden gördüğüm o kısa, tuhaf görüntüyü hatırlamama neden oldu. O kütüphanede ne yapıyordu?

Anladığım kadarıyla Jonathan, savaşta düşmanlarımızla müttefik olan Gümüş'ün kötü muadili olan Kara Çember'de oldukça yüksek bir mevkideydi. General gibi bir şeydi, tuhaf, eski ve unutulmuş büyüler konusunda uzmandı ve savaştaki yaratıcı saldırıların beyniydi. Peki, bir baskında ne yapıyordu? Bunun için genellikle dalkavuk kullanmazlar mıydı?

Yine de oradaydı. Belki de Pritkin'e yapılan büyü herkesin yapabileceği bir şey değildi. Onu büyüleyen varlık, İblis Yüksek Konseyi'nin başıydı, Adra olarak bilinen son derece güçlü bir varlıktı. Normal bir büyücünün bunu *yapabileceğinden* bile emin *değildim*, ama yapabilecek biri varsa, o da Jonathan'dı.

Dokuz yüz yıl gibi bir sürede çok şey öğrendiniz.

Muhteşem hamur işlerinin olduğu tezgâha yaklaşıyordum ama bugün onlara odaklanamıyordum. Çünkü bunların hiçbiri mantıklı değildi. Görünüşe göre muhalefetin liderlerinden biri tehlikeli bir büyüün tüm kayıtlarını tamamen yok etmek için Çember'in merkezini işgal etmiş, sonra da bu büyüye olan ilgisini gizlemek için kütüphaneyi yakmıştı. Ve hatta belki de tamamen masum bir kütüphaneciyi, o bölümden sorumlu olduğu ve okumuş olabileceği için öldürmüştü?

Lanet olsun, diye düşündüm, aniden öfkelen dim. Emma *bunun* için *mi* ölmüştü?

Peki neden? Birinin bu büyüü elde etmesi için daha fazla yol yokmuş gibi değildi!

Mircea buna tesadüfen rastlamıştı çünkü bir modacı bunu eski bir büyü kitabında bulmuş ve neye sahip olduğunu fark etmemişti. Muhtemelen tasfiye sırasında gözden kaçmış başka kopyaları da vardı. Pritkin'in eski büyüleri topladığı için bunu ezbere bildiğinden bahsetmiyorum bile.

Aynı şeyi yapan başka büyücüler de vardı ve onların da sakladıkları kopyaları olabilir. Başlarına ne kadar bela açabileceğini düşünerek bunu yapmayabilirlerdi ama muhtemelen biliyorlardı. Hatta bunu bilen başka vampirler bile olabilir, çünkü o uzun zaman önceki savaşlar onlar için o kadar da uzun zaman önce değildi.

O zaman ne anlamı vardı ki?

Bilmiyordum. Tek bildiğim, iyi bir kadının öldüğü ve bir kütüphanenin, o anda üzerimde olan bir büyü yüzünden kızardığıydı.

Orospu çocuğu.

Onuncu Bölüm

I Korkunç koridoru tekrar cesaretlendirmek istemediğim için yükümü Pritkin'in odasına kaydardım. Ve kendimi bir çukurun içinde buldum. Tam anlamıyla.

Son saldırı karargâhın ana barınma alanlarından bazılarını çökertmişti ve bunlar onarılan kadar herkes idare etmek zorundaydı. Bu da spor salonlarında, kütüphanede ve hatta geceleri yeni katılanlar için derme çatma yatakhaneler olarak kullanılan kafeteryalarda sıra sıra karyolalar anlamına geliyordu. Kıdemli personel bile zorlanıyordu, bu yüzden Pritkin'in şu anki kazıları bir hobbit deliğine benziyordu.

Düşük kiralılardan biri, diye düşündüm, çantamı bırakıp kafeden ödünç aldığım tepsiyi koyacak bir yer ararken.

Vücudu kafeini neredeyse anında metabolize eden ve hissetmek için bile çok miktarda tüketmesi gereken Pritkin için on altı onsluk bir espresso double shot ve kendim için de normal bir fincan kahve almıştım. Ayrıca vitrinde biraz çılgınlık yapmış, birkaç şarküteri sandviçi, bir salata, bir büyük çorba, bir çeyrek pizza, iki ekler ve epik boyutlarda bir kremalı puf almıştım. Sonuncusu benimdi, pek de eğlenceli olmayan bir sabahın ödülüydü ya da onu bırakacak bir yer bulabilseydim öyle olacaktı!

Çok fazla seçenek yoktu. Pritkin hayatımda gördüğüm en derli toplu asker olduğu için yatak elbette yapılmamıştı, sanırım geç geldiği için. Kaba, yuvarlak, taş ve toprak duvarlarda raf yoktu, muhtemelen bir şey tutacak kadar sağlam değillerdi ve kapının arkasında bile sadece tek bir kanca vardı, o da şu anda bir savaş büyücüsü paltosunun bulunduğu yerd.

Pritkin'in değildi. Onunki odanın öbür ucundaydı, bir sandalyenin üzerine atılmıştı, çünkü karargâhın zorlu koşullarının içinde ona ihtiyacı yoktu. Bir kolunu hafifçe sallayarak bana doğru kaldırdı, bu muhtemelen yıllar boyunca üzerine yapılan kat kat büyülerin bir varlığa tepki vermesiydi.

odada. Ama yine de ona sıırttım. Beni gördüğü için mutlu olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu.

Diğer paltonun Caleb'ın olması gerektiğine karar verdim. Haftalardır Pritkin'in ona borçlu olduğu, yanlışlıkla yok ettiğimiz bir dış giysinın yerine geçecek, doğru yazılmış yeni bir dış giysi için söylenip duruyordu. Sonunda isteğine kavuşacak gibi görünüyordu.

Bunun dışında, içinde silahlar olduğunu bildiğim bir sandık ve eski bir şifonyerden yapılmış, içinde yine aynı şeylerin sıvı halde bulunduğu derme çatma bir iksir tezgahı vardı. Endişeyle baktım. Kremalı pufumun üzerinde bir şeylerin patlamasını istemiyordum.

Sandalyeydi o zaman.

"zgnm," dedim dost canlısı cekete. "Sizi götürmem gerekecek."

Tepsi bir anlığına dağınık yatağın üzerine düştü ve ben de paltoyu aldım. Ve kapıya doğru döndüm, iki sihirli eşyanın odayı düzgün bir şekilde düzenlememe yetecek kadar uzun süre birlikte yaşayıp yaşayamayacağını görmek niyetindeydim. Asla ğrenemedim.

Bununla birlikte, hecelenmiş bir kılıç hecelenmiş bir palto ile karşılaştığında ne olduğunu öğrendim: yani hiçbir şey. Paltoyu tutan kadının şok olması dışında, çünkü uçan bir kılıcın birdenbire ona saplanması beklemiyordu. Ya da bunu tekrar yapmasını!

Ama palto ikinci seferde de onu yakaladı, gerçi bir çürük daha olacaktı, çünkü bıçak başımı korumak için kaldırdığım koluma çarpmıştı. Ama deriyi yırtmamıştı ve bir şey kırdığını da sanmıyordum. Palto, normal giysilerin yapamayacağı bir şekilde momentumun gücünü emmişti.

Bu bana pek yardımcı olmayacaktı, çünkü lanet kılıç hala geliyordu!

Ta ki palto kollarımdan fırlayıp kendini benim için yeni bir şey olan büyülü havaya kalkan bıçağın üzerine atana kadar. Ama Pritkin'in bazı ilginç büyüleri vardı. Ve benden daha zeki bir palto, çünkü o sadece bir bıçak değildi.

Gözlerimi kırptım, silahlarından birini tetikleyecek bir şey *yaptığımı* düşünmüştüm çünkü cephaneliği havalanıyordu. Tüm savaş büyücülerininki öyleydi, bir adamın bir müfrezenin işini yapmasına izin veriyordu, bir sürü bıçak, silah ve iksir bombası onunla aynı anda saldırıyordu. Ama bu öyle bir şey değildi.

Palto kararlılıkla bir adam figürünün etrafını sararken, kahretsin, diye düşündüm.

Ya da en azından denedi. Ancak savaş büyücüsü paltoları sadece baldırın ortasına kadar geliyordu, yani palto uzun boylu görünen saldırganımı tamamen içine alacak kadar büyük değildi. Gerçekten uzun. NBA yıldızı ya da fey savaşçısı boyunda ve hangisinin bana saldırma ihtimalinin daha yüksek olduğunu biliyordum.

Kahretsin!

Ve sonra her kimse paltoyu yırttı, çünkü tılsımların içeriden o kadar güçlü olmadığını tahmin ettim, bıçak onu söylemesi gerekenden daha kısa sürede parçalara ayırdı. Ama harap olmuş giysi bana birkaç saniye kazandırmıştı ve ayrıca bana bir hedef vermişti. Ve bugünlerde bu yeterliydi.

Önümden bir zaman büyüğü gönderdim, bu büyü saldırganımı toz haline getirmeli ya da en azından görünmezlik büyüünü yok etmeliydi. Ama en azından adamı ıskalamış olmalıyım. Öte yandan, bana tekrar hamle yaptığında kılıcı paramparça oldu ve onun yerine sandalyeye çarptı, çünkü onun yaşına yüzlerce yıl eklemiştim. Ve hemen ardından yolumdan çekilerek Pritkin'in iksir masasının yanına gittim.

Saldırgana fırlatmaya başladığım şişelerin içinde ne olduğunu bilmiyordum ama Pritkin çok fazla iyi huylu karışım yapmıyordu. Ama fey bir tür kalkan çıkarmış olmalı, çünkü hiçbir şey geçemedi. Yine de iksirlerin *yaptığı* şey, söz konusu kalkanın her tarafına sıçrayarak bana tam bir konum vermek oldu.

Ve ona aynı anda iki büyüyle vurmamı sağladı: yavaşlatma ve hamster tekerleği.

İlki zaman durdurmanın çok daha kolay bir şekliydi, fey hızını bile normalin bir kısmına düşürürken tüm gücümü tüketmiyordu. İkinciyle özellikle gurur duyuyordum, eğitmenim tarafından bir hafta boyunca dövüldükten sonra yeni ustalaşmışım. Esasen minyatür bir zaman döngüsüne neden oluyor, kişiyi yerinde, daha doğrusu zamanda hapsediyordu. Büyü bitene ya da ben onu serbest bırakana kadar onu kısa bir döngüyü tekrar tekrar yaşamaya zorluyordu.

Ya da serbest kalana kadar, diye düşündüm, çünkü piç kurusu beş saniye sonra yırtılıp çıktı, ki bu da bana bir ton sihrin kazandırdığı tek şeydi!

Kahretsin, tam zamanlı bir mola vermem gerektiğini biliyordum! Ama bu tür şeyler zayıflatıcıdır. Yani, eğer işe yaramazsa -ki feyler Pythian gücüne karşı dirençliydi, bunun da az önce gösterdiği gibi- kolay hedef olurdu. Zaten şu anda da öyleydim, çünkü iksirle sıçrayan kalkanlarını düşürmüştü ve şimdi onu bir daha göremiyordum!

Ama kapının kırılarak açıldığını ve birinin odadan çıkarken duvara çarptığını görebiliyordum. Bir an için kafam karışsa da minnettardım. Ta ki hatırlayana kadar: burası benim odam değildi.

Orospu çocuğu!

Koridora koştum, çılgınca iki tarafa da baktım. Ama görececek bir şey yoktu, Cassie! Laboratuvar önlüğü giymiş, küçük, gelincik suratlı bir adamın burnu bir panoya gömülü halde aceleyle bu tarafa doğru koşması dışında.

Onu yakaladım ve sarstım. "Eğitim bölümü bir nerede?"

Pritkin'in dersi bitene kadar orada olması gerekiyordu. Ve eğer her zamankinden çok daha şanslı değilsem, müstakbel suikastçının gittiği yer de orasıydı. Ama Laboratuvar Önlüğü soruyu anlamamış gibiydi.

"Ne?" Şaşkın kahverengi gözleriyle bana baktı.

"Eğitim bölümü bir! Nerede o?"

"Şu taraftan." Sol tarafı işaret etti ve ben de hemen geri dönmek üzere yola çıktım. Çünkü bir fey çok daha hızlıydı.

benden daha fazla. Ve hiç gitmediğim bir yerde uzamsal vardiya yapamazdım! "Telefon?"

"Ne?"

"Telefon! Telefon! Telefonunuz var mı?"

Yüzüme bir telefon tutuşturuldu. Elimde telefonla koridorda ilerlemeye başladım ve çılgınca Pritkin'in numarasını tuşladım. Ancak çalışmadığını fark ettim!

"Çalışmıyor," dedi ufak tefek adam, muhtemelen telefonunu çaldığım için bana ayak uydurarak. "Ana koğuşlar çevrimiçi." Kahretsin!

Unutmuşum: koğuşlar, en azından büyükler, elektronik cihazlarla iyi oynamazdı, yeraltında olduğumuzdan bahsetmiyorum bile. "İçeri girmem gerek.

Mage Pritkin ile temasa geçin," dedim adama. "Burada bir suikastçı var!"

"Bu imkânsız," diye beni temin etti. "Bizim koğuşlarımız en iyi -"

Onu duvara yapıştırdım. "*Bir suikastçı var!* Büyücü Pritkin'in peşinde! Onu nasıl durduracağımı söyle, yoksa yemin ederim!"

Durdum ama şaşkın bakışlı adam işe yarar bir şey söylediği için değil - ya da herhangi bir şey. Ama yakınlarda bir alarm çalmaya başlamıştı, canımı acıtacak kadar gürültülüydü. Ve kalbimi sıkıştırmak için, çünkü Tanrım, Pritkin'e bu kadar hızlı ulaşmış olamazdı, değil mi?

"Bu da ne böyle?" Bir başka parlak mavi ışık koridorun sert duvarlarına bir polis flaşörü gibi sıçramaya başladığında talep ettim.

"Dediğim gibi, koğuşlar," diye kekeledi küçük adam. "Oldukça hassaslar ve şiddete çok az tepki veriyorlar."

"Haberim var! Büyücü Pritkin'in odasında bir şey beni neredeyse parçalıyordu!"

Şok olmuş bir ifadeyle, "Ama çeyrek odalarda çalışmıyor," dedi. "Bu mahremiyetin ihlali olur."

Bir nefes aldım ve onu yazlık kıyafetleriyle birlikte Kuzey Kutbu'na göndermeyi düşündüm. Çok düşündüm. "Odaları dışında ne yapıyorlar?" Dişlerimi sıktım.

"Şey, şu," dedi, belli belirsiz ışığı işaret ederek. "Rahatsızlık yeterince kötüyse, girişi kapatıyorlar."

"Neye erişim?"

"Her şeyi. Mekânı kapattılar."

Bir saniye ona baktım. Sonra onu diğer duvara fırlattım. "Dövüş benimle!"

"Ne?"

"Konuşmayı kes ve benimle dövüş!" Bağırdım ama yapmadı. Ben Pritkin'in odasına koşup tezgahdan bir kucak dolusu silah alana kadar orada öylece durup baktı. Sonra geri döndüğümde onu aynı yerde buldum, sanki orada donmuş gibiydi ama ben donmamıştım.

"Dövüş benimle!" Bağırdım ve bir iksir bombası fırlattım.

Onu vurmadım; ona nişan bile almamıştım. Ama bomba yerde patlar patlamaz, tavanı yalayan yeşil bir alev dili gönderdi, kanlı bir cinayet çığlığı attı ve korkmuş bir tavşan gibi kaçtı. Ve neredeyse bir tavşan kadar hızlıydı.

Peşinden koştum, duvarlara, tavana ve yere bir şeyler fırlattım. Bazen koridorun karşısına, bazen de tam önüne isabet ediyor, panik halindeki adamı aralarında pinpon oynamaya gönderiyor, bu sırada da çığlıklar atıyordu. Ve tam da söylediği gibi, koğuşlar bundan hoşlanmadı.

Bundan hiç hoşlanmadılar.

Tüneli aydınlatan renkler maviden sarıya, turuncuya ve son olarak da kırmızıya dönüştü. Ve kırmızı ışık vurur vurmaz küçük adam durdu, görünüşüne bakılırsa doğrudan bir şeye çarpmıştı. Orada da görececek bir şey yoktu, ama ona yetişip elimi uzattığımda, güçlü bir koğuş beni zıplattı.

"İşleri durdurmakla kastettiğin bu muydu?" Ben talep ettim.

"Augghhh!" dedi. "Augghhh!"

Evet, bu yardımcı oldu.

O koğuş gibi, ki söyleyebileceğim kadarıyla bir boka bulaşmamıştı. Ama diğerlerinden biri olabilir. Bu lanet şeyin nerede olduğunu bilmiyordum.

Eğitim bölümü öyleydi, ama koridorun yeterli bölümünü kapatırsak, fark etmez. Görünmez adam onlardan birinin içinde sıkışıp kalacaktı.

Laboratuvar önlüğünün kolunu tuttum ve bizi bariyerden geçirdim. Bana telaş ve şaşkınlıkla baktı. "Bunu nasıl yaptın? Ve neden _."

Sözünü kesti, çünkü zulamdan küçük kırmızı bir şişe çıkarıp ona doğru salladım. "Kaç!" diye bağırdım.

Koştu.

Ve dürüst olmak gerekirse, daha iyi bir ortak isteyemezdim. Sanırım hâlâ orada olup olmadığımı görmek için sürekli omzunun üzerinden bakıyordu. Bu da onun bir şeylere çarpmasına neden oldu -duvarlara, kapılara, diğer sekreter tiplerine -çünkü burası idari bir alan gibi görünüyordu- ve koğuşlara. Bir sürü koğuş.

Ve ikincilerden birine her vurduğunda, onu yakaladım ve bizi kaydirdim. Sağlam bir duvar gibi görünen bir şeyin içinden bize doğru koşan bir grup savaş büyücüsü şeklinde ciddi bir muhalefetle karşılaşmaya başlamamız için böyle  geçiş gerekti. Ve hiçbir şey açıklayamayacak kadar çığlık atan Lab Coat'u yakaladım.

Ben de onu yakaladım. "Dövüş benimle!" Onlara söyledim, çünkü başka bir şey için zamanım yoktu.

"Ne?" İçlerinden biri kızgınlıktan çok şaşkın bir ifadeyle "Ne?" dedi.

"Dövüş benimle!" ığlık attım ve mor bir duman bulutu içinde patlayan bir iksir bombası fırlattım.

Bu onlara zarar vermiyordu -Pritkin bu tür şeyleri sahada gizlenmek için kullanırdı- ama onları mutlu etmiyordu. Kendimi ve Laboratuvar nlğm uzun bir koridorun sonuna doğru kaydirdim ve arkama dönüp baktığımda bir savaş büyücüsü filosunun bu tarafa doğru grlediğini gördüm. Derme atma gaz maskesi görevi görmesi için yüzlerini deri kaplı kollarıyla kapatmışlardı ve nlerinden bir sürü büyü akıyordu.

Bu da az önce içinden geçtiğimiz koğuşa çarpıp geri sekti ve onların eğilmelerine ya da siper almalarına neden oldu.

Ortağıma "Bugünlerde iyi bir yardım bulmak zor," dedim ve ona bir el bombası salladım.

Fikri anlamış gibi görünüyordu, çünkü tekrar havalandı ve mecburen avazı çıktığı kadar bağırdı. Gerçi artık kulağa biraz yapmacık gelmeye başlamıştı ve dehşetten çok şaşkınlıkla bana bakıp duruyordu. Özellikle de benim onun dışında her şeye iksir fırlattığımı görünce.

"Formdan düştüm," diye karşılık verdi bir süre sonra, sesi soluğu kesilmiş gibiydi. "Buna daha fazla devam edemem."

"Şuradaki eğitim bölmesi mi?" Koridorun en sonundaki duvarda büyük, dikdörtgen bir açıklığı işaret ederek sordum.

"Evet," diye nefes nefese kaldı. "İşte bu... bu."

"Kapının üzerinde bir koğuş var mı?"

Birden durdu ve bana baktı. "Olabilir."

"Kaldır ve öyle kalsın. Hiçbir şeyin girip çıkmasına izin vermeyin ve işiniz bitsin" dedim.

Bana baktı, tombul eli boğazına doğru gitti. "Burada . . . burada gerçekten bir suikastçı var, değil mi?"

"Evet," dedim ve yer değiştirdim.

Eğitim bölümü geniş, açık bir alandı ve sağ tarafında bir spor salonu, sol tarafında bir sıra dolap ve arka tarafında da bir sürü karyola vardı. Ayrıca dışarıdaki koridordakiler gibi ortada bir bariyer vardı. Ama onlar gibi görünmez değildi, gerçi bu farklı olduğu için değil.

Ama ben olduğum için.

Odaya girdiğimde, söylememiş olmama rağmen VampirGörüşü açılmıştı. Daha da tuhafı, VampScent devreye girmişti, ya da süper hassas bir burna ne dersiniz deyin. Ve oda acayip *kokuyordu*.

Binlerce kirli ayak ve terli vücut tarafından saldırıya uğradım.

Yıllar öncesine; pipo dumanı, baharatın kalıcı bir ipucu

belki de bu sabah; sabun, saç kremi ve kolonya ile, çünkü burası gece yatakhanesiydi; ve harcanan sihir, silah yağı ve kir ile.

Ve başka bir şey tarafından.

Aniden ve şaşırtıcı derecede güçlü bir koku çarptı yüzüme: bu sefer çirkin bir koku değil, tam tersi. Bir an için, üzerimdeki glamourie'ye çok benzeyen parfümlü kokunun ben olduğumu düşündüm. Ama o ben değildim.

Ancak kokan yeni yüz maskemle aynı maddeden yapılmıştı: fey florası. O kadar yabancı ve o kadar mükemmel bir kılık değiştirmişti ki, koğuştakileri ve gözleri yanıltmıştı. Ama hiçbir şey bir vampirin burnunu kandıramazdı.

Aniden bir şey bana doğru hamle yaptı ama bir koku dalgası beni tam zamanında uyarmıştı ve ben de yer değiştirdim. Çok uzağa değil, sadece birkaç metre. Sonra dönüp bir zaman büyüğü yaptım ve tekrar yer değiştirdim.

Bir sıra dolabın kendi üzerine çöktüğünü, metalin yaşlılıktan aşındığını, içindekilerin artık toz olduğunu görmek için tam zamanında yeniden ortaya çıktım. Ve başka bir şey yoktu. Suikastçıyı yok edip etmediğimi anlayamadım ama bundan şüpheliydim. Eğer onu vurmuş olsaydım, illüzyonun da yaşlanıp yok olması ve yerde bir ceset olması gerekirdi.

Ama yoktu.

Odayı taradım ama tüm çabalarımın rağmen bir vampir bile bu illüzyonu göremedi. Hiçbir şey dalgalanmadı; hiçbir şey hareket etmedi. Kahretsin, çok iyiydi!

Ama Mircea da öyleydi.

Ve daha önce hiç anlamadığım bir şeyi keşfettim: vampirlerin gözlere ihtiyacı yoktu. Aslında şu anda onlar sadece dikkatimi dağıtıyordu. İhtiyacım olan şey diğer duyularıma güvenmekten görmek için zorlanmaya devam ettim.

Gözlerimi kapattım ve birisinin yakınlarda bir şeye vurduğunu belli belirsiz fark ettim. Pritkin. İçeri girdiğimde onu ve öğrencileri olduğunu tahmin ettiğim kalabalık bir grubu koğuşun arkasında sıkışmış halde görmüştüm. Ama o ana kadar kızgın olduğunu -hayır, öfkeliydi- ve birilerine lanet olası koğuşu indirmesi için bağırdığını fark etmemiştim.

Hemen indirin! Ama

Başka biri ona bir, belki iki dakika süreceğini ve bunun yeterli olduğunu söylüyordu.

Bu kadarı yeterliydi.

Bu sefer, koku dalgası üzerime geldiğinde hazırdım. Ve hiçbir dolabı parçalamaya zahmet etmedim. Fey neredeyse tepeme çıkana kadar bekledim, sinirlerim git, git, *git* diye bağırana kadar, neredeyse başka bir bıçağın kenarının *derimi* ısırdığını hissedene kadar-

Ve sonra eğitmenimin zamanının ve enerjisinin boşa gitmediğini kanıtladım.

"Astara," diye fısıldadım ve hemen ardından tiz ve korkunç bir çığlık ve sert toprak zemine çarpan bir bıçak sesi duydum.

Az önce ne olduğunu bildiğim için bir süre daha gözlerim kapalı öylece durdum. Ve ne kadar güçlü olursa olsun bir glamourie'nin saklayabileceğinden şüphe duyduğum bir beden içinde açılan bir ışık pentagramı görmek istemiyordum. Söz konusu beden parçalanırken, kollar, bacaklar ve gövdenin her biri farklı bir yere değil, farklı bir *zamana* gönderilirken değil.

Çok farklı.

Çığlıklar aniden kesildi ve büyü kapandı. Riske girip bir göz attım ve yerde bir kan gölü ile kapıdan içeri bakan şaşkın bakışlı bir grup savaş büyücüsünden başka bir şey görmedim. Ve Pritkin, kolları hâlâ kalkana vurduğu yerden kalkmış, odanın diğer ucunda, gözleri kocaman ama yüzü bomboştu.

On Birinci Bölüm

“Hİşte burada,” dedi Jonas, raftan büyük bir kitabı kaldırarak.

"Buralarda bir yerde olmalı."

Muhtemelen yüzümü görünce durakladı, göz kamaştırıcı ya da değil, muhtemelen yeşildi. Kovalamacanın adrenalini beni ofisine ulaşana kadar ayakta tutmuştu ama artık etkisi geçmeye başlamıştı. Ne düşünüyordum ki ben?

"*Aklından* ne geçiyordu?" Pritkin talep etti. Kafese kapatılmış bir aslan gibi volta atıyordu ama şimdi bana doğru döndü.

"Şimdi, şimdi," dedi Jonas. "Ona biraz zaman verelim, olur mu?"

"O Pythia! İsteddiği tüm anlara sahip!" Bana ters ters baktı. "Asıl mesele de bu zaten! Zamanda geri gidip bizi odamda bekleyen şey hakkında uyarabilirdin. Tesisin yarısında onu kovalamana ve neredeyse kendini öldürtmene gerek yoktu!"

Kendime söylediğim şey tam olarak buydu, ama bunun bana böyle söylenmesi beni kızdırdı.

"O zaman hemen geri dönelim," diye meydan okudum. "Onu yakalayabiliriz-"

Bana doğru döndü. "Peki ya yardım aldıysa? Biz ortaya çıkar çıkmaz seni öldürecek bir yardım?"

"Hiç yardım görmedim-"

"*Hiçbir şey görmedin!* Ve o odanın yakınına bile gitmiyorsun!"

Dudaklarıma bir karşılık geldiğini hissettim ama kendimi yutmaya zorladım. Ben onun gözleri önünde bir fey savaşçısını avlarken bir koğuşun arkasına hapsolmak tansiyonuna hiç de iyi gelmemiş gibiydi. Ve ben de erkek arkadaşımın anevrizmasına katkıda bulunmak istemiyordum.

"Eğitim salonundan dışarı çıkabilirdin," diye devam etti Pritkin, sesi buz gibi soğuktu. "Koğuşlar o yarattığı tuzağa düşürmüştü; o odaya girer girmez etkisiz hale getirilmişti. O odaya girer girmez

Bu iş için eğitilmiş adamlar tarafından kolayca ve hızla halledilebilirdi ama siz ne yapıyorsunuz? Onunla birlikte yer değiştiriyorsun!"

Tamam, nokta, diye düşündüm.

"Kendimi tehlikeye atmak niyetinde değildim," dedim. "Ama görünmez bir adam karnınızı deşmeye çalışırken doğru düşünmek biraz zor."

Ama Pritkin'in buna tahammülü yoktu. Pritkin'in hiçbir şeyi yoktu. "Saçmalık! Seni bundan daha iyi eğittim! Baskı altında nasıl düşüneceğini, doğru kararı nasıl vereceğini biliyorsun-"

"Yaptığımı sanıyordum-"

"Neredeyse *ölüyorduysan, doğru karar değildi!*"

"Belki de düşündüğün kadar iyi bir öğrenci değilimdir," dedim, ağladığımı hissederek. Bu beni daha da sinirlendirdi, çünkü şimdi sırası değildi, lanet olsun!

Jonas tekrar, "Şimdi, şimdi," dedi ve bu kez elimi okşadı.

Gerçekten endişeli görünüyordu, Jonas Marsden tanıdığım en iyi aktör olduğu için bunun hiçbir anlamı yoktu. Öyle de olmalıydı. Onlarca yıldır huysuz ihtiyar rolünü mükemmel bir şekilde oynuyordu ve aynı zamanda Gümüş Çember'in şu anki lideri olduğu düşünülduğünde bu zor bir satışı.

Pandomimine, uzaktan yakından tehlikeli görünmemesi de yardımcı oldu. Özellikle de uçuş kıyafeti olduğunu tahmin ettiğim ama Noel Baba vücudunda daha çok zeytin yeşili bir tulum gibi görünen bir şey giyiyordu. Yatmaya hazır olması için tek eksiği bir bippy ve battaniyeydi.

Ama onun yerine bir elinde kocaman bir kitap, diğerinde de burnuna yerleştirdiği bir çift yarım ay gözlük vardı. Özellikle de beyaz saçlarından oluşan vahşi yelesiyle birleştğinde Noel Baba havasını daha da arttırıyordu. Saçları bugün daha da dalgalıydı ve sanki bir klima havalandırmasının altında duruyormuş gibi kafasının etrafında dalgalanıyordu. Ama üzerinde dolaştığı şeyin hava olmadığını bilecek kadar uzun süredir büyü kullanıcılarının yanındaydım.

Kapı aralığını dolduran beş büyücü de ekstra kötü bir saç günü geçiriyordu. Güçleri artıyordu ama vuracak kimse olmadığı için

statik elektrik gibi havaya yayılıyordu. Ama hiçbir Pritkin'in eline su dökemezdi.

Parmağını elektrik prizine ya da belki bir şimşeğe sokmuş gibi görünüyordu, çünkü hareket ettiğinde saçları gerçekten çatırdıyordu. Eğer bu kadar korkmamış olsaydım, bunu büyüleyici bulurdum: odanın içinde volta atarken çatırdıyor, tepiniyor, çatırdıyor, tepiniyordu. Ama fazla hareket edecek yer yoktu, çünkü savaş büyücülerinin kemer sıkma fetişi vardı, bu yüzden Jonas'ın bile saray gibi bir ofisi yoktu.

Ve bu gerçek Pritkin'in öfkesini -ya da korkusunu, ya da daha büyük olasılıkla her ikisinin bir kombinasyonunu- besliyor gibi görünüyordu; bu yüzden adrenalin yüksekliğinden inmek yerine, yükselmeye devam etti.

"Kendine kalp krizi geçireceksin," dedim ona, bunun doğru olmasından korkarak.

"Bana kalp krizi geçireceksin!" diye hırladı, sonra aniden ayaklarımın dibinde diz çöktü, ama bu daha çok bir hamle gibiydi. Bir yerden bir savaş büyücüsü ceketini almıştı; odasına geri dönmediğimiz için nerede olduğunu bilmiyordum. Ama yine de oradaydı ve daha da tuhafı, onunkine benziyordu.

Ayrıca diz çökme manevrası yaptığı da etkileyici bir şekilde dönüyordu ki bu diz çökme değildi, çünkü yüzüme vurmak için tasarlanmıştı.

Tam içine. Pritkin aniden nefesini dudaklarımda hissedebileceğim kadar yakınıma gelmişti, bu normalde iyi bir şeydi ama ... şu anda değil. "Neden öyle görünüyorsun?" diye sordu.

"Ne gibi?"

Yeşil gözler yüzümü aradı ve fazla bir şey kaçırmadılar, bu da kıvrınmamak için çaba harcamama neden oldu. "Sanki tamamen sakin ve dinginmişsin gibi. Kızarmadın bile!"

"Belki de ben ... solgunum . . . ile, uh-"

"Orada kızarmadın bile!" diye bir kolunu uzattı, sanırım birinci eğitim bölümüne doğru, ama kim bilebilirdi ki? Buraya gelirken o kadar çok dönemeçten geçmiştik ki tamamen kaybolmuştum.

Tek bildiğim, yine yer üstünde, eski moda, güzel bir penceresi olan, elmas camlarla kaplı ve dışarıda güllerin açtığı küçük bir ofiste olduğumuzdu.

Başları gövdelerine göre biraz fazla ağırdı, bu da esintide sarhoş gibi sallanmalarına neden oluyordu. Çok sert estiğinde pencerenin altında kayboluyor, sonra da sanki çiçekli röntgencilermiş gibi aniden tekrar ortaya çıkıyorlardı. Rüzgâr, su içmeye çalışan bazı şişman yaban arılarına da zor anlar yaşıyordu. Çiçeklerle birlikte alçalıp yükseliyor ve sanki garip bir dans yapıyormuş gibi rotalarını ayarlarken küçük arı popolarını oynatıyorlardı.

"Leydi Cassandra," dedi Pritkin, dişlerini sıkarak ama unvanımı kullanarak, çünkü misafirimiz vardı. "Bir glamourie giymişsiniz."

"Yani?"

"Neden?" Çok açıktı. Aynı zamanda çileden çıkarıcıydı.

"Öyle hissettiğim için mi?"

"Çıkar şunu!"

"Şunu yapmayı

kes!" "Ne

yapmayı?"

"Bana çocukmuşum gibi davranıyorsun. Sebzelerini ye, odamda bekle, bana yüzünü göster-"

"Fey suikastçılarını biz sorgulayamadan parçalara ayırmayın." Jonas kitabından başını kaldırmadan hafifçe ekledi.

Gözlerimi ona diktim. "Çok fazla seçeneğim yoktu-"

Pritkin kötü bir kelime söyledi. Sonra büyücü arkadaşlarına baktı. "Çık dışarı."

"Git kendini becer," diye önerdi biri, çünkü hepsi kavga etmek için can atıyordu. Bir düşman üslerini işgal etmiş, korumakla yükümlü oldukları bir kadına saldırmış ve -onların bakış açısına göre muhtemelen en kötüsü- söz konusu kadın kendini kurtarmayı başararak onları pek de becerikli değilmiş gibi göstermişti. Ki bu haksızlıktı.

Koridorda o büyülerini bir patron gibi savuşturmuşlardı.

"İşte burada!" Jonas gözlüklerini düzeltti. "4th Eylül 1761 tarihli bir kayıttan: '*Bugün yedi numaralı eğitim salonunda bir erkek fey gövdesi bulundu*.'" Gözlüklerinin üzerinden bize baktı. "Bizim bir numara dediğimiz yer aslında yedinci kazılan yerd, ama diğer altısı 1883'te tamamlanan yeni tıbbi tesis tarafından devralındı-"

"Jonas." Pritkin'in dişleri biraz daha sıkılırsa, bir tanesini kıracaktı.

"Evet, tabii ki. Neredeydik? "*Gövdesi çıplaktı, klana ait olduğunu gösteren herhangi bir işaret yoktu ve ceset kötü bir şekilde çürümüştü. Bununla birlikte, hafif fey alt ırkından olduğu belirlendi ve yetkili makamlara haber verildi-*"

"Neden çıplaktı?" Daha önce konuşan aynı büyücü aniden sordu. Sesi Amerikalıymış gibi geliyordu.

"O ve zaman giysilerini parçaladı," dedim, bariz olanı işaret ederek.

"Ona bir zaman büyüyle vurdun ve o hareket etmeye devam mı etti?" Ona göz kırptım. "O. Ve hayır. O öldü."

"O zaman neden sadece gövde çürümüştü de giysiler yoktu?" diye sordu Sherlock Holmes gibi büyük bir çıkarım yaparak. "Et kumaştan daha hızlı çürür!"

"Jonas 'fena halde çürümüş' dedi," diye hatırlattım ona, savaş büyücüleri için IQ testleri olup olmadığını merak ediyor ve bunun yararlı bir fikir olabileceğini düşünüyordum. "Ve belki de boktan kıyafetleri vardı. Bilmiyorum-"

"Hayır, yok. İşte bu yüzden işimizi yapmamıza izin vermeliydiniz!"

"Onu göremedin bile," dedim öfkeyle.

"Ve sen yapabildin mi?"

Jonas kitabından başını kaldırarak, "Bu da bir nokta," dedi. "Onu nasıl tespit ettin Cassandra?"

"Leydi Cassandra," diye tersledi Pritkin omzunun üzerinden, volta atmaya geri dönmüştü.

"Evet, elbette." Jonas bana nazikçe gülümsedi.

Pritkin'in sözleri bana bir saniye kazandırdığı için minnettar bir şekilde, "Pythia şeyleri," dedim.

"Gerçekten mi? Ne türden olduğunu sorabilir miyim?"

"Sonra," dedi Pritkin, farkına bile varmadan yine yardımına koşarak. Ya da belki de öyleydi. Kızgın olabilirdi ama bu arkamı kollamadığı anlamına gelmiyordu.

"Elbette," dedi Jonas, çok kolay vazgeçerek, ama o anda umurumda değildi.

"Ceset fey temsilcisine teslim edildi," diye devam etti. "Doktorlarımız tarafından fey kökenli olduğu tespit edilen çok daha eski bir kaval kemiğiyle birlikte. Dr. Campbell bu bölgenin bir zamanlar kendi topraklarına gömülemeyen sürgün feyler için bir mezarlık olabileceğini tahmin ediyor-"

"O zaman geri kalanı nerede?" Geveze Büyücü talep etti.

Bu adamdan gerçekten sıkılmaya başlamıştım.

Görünüşe göre Pritkin de öyleydi. "Ne fark eder ki? O öldü-"

"Evet, anladım."

"-Bizim işimiz içeri nasıl girdiğini, ne istediğini ve bu lanet şeylerden daha fazla olup olmadığını bulmak!"

"Sen fey uzmanısın," dedi Mouthy. "Yoksa iblis miydi? Unuttum."

"Simpson," dedi Jonas, hâlâ okuyordu. "Uslu bir çocuk ol ve çıkarken kapıyı kapat, olur mu?"

Simpson, Pritkin'e bir kez daha "her yerde, her zaman" bakışı attıktan sonra gitti ve neyse ki diğerlerini de yanına aldı. Onu hemen özledim. Gevezelik sinir bozucuydu ama aynı zamanda iyi bir dikkat dağıtıcıydı ve şimdi birdenbire çok zeki iki çift gözün tek odak noktası haline gelmiştim.

Jonas, "Pozisyonun hakkında çok daha fazla şey öğreniyor gibisin," dedi. "Kullandığın teknik oldukça ileri düzeydeydi."

Cevap vermeye başladım, sonra bir cevabım olmadığını fark ettim. En azından paylaşabileceğim bir tane. Aslında, şu anda kaçınmam gereken o kadar çok konu vardı ki, bu konuşma bir mayın tarlası gibi hissettirmeye başlamıştı: bir ton Pythian kuralını çiğnediği için bilmemem gereken şu anki eğitmenim; Jonathan ve Emma'yı öldürmesi ve o büyüyü işe yaramaz bir şekilde yok etmesi; ve ödünç aldığı yetenekleri bir fey'i alt etmeme izin veren Mircea.

Birincisi, yanlışlıkla ağızımdan kaçırırsam, Pythian normlarının nedenleri konusunda ders almama neden olabilirdi. Bu özellikle de Hilde yanımdayken geçerliydi. Zaman çizelgesi açısından ne kadar az risk taşısa da beni Pythian gücü konusunda eğitebilirdi.

Ama hiç Pythia olmamıştı ve bu, yeni ve havalı büyülerden çok daha fazlasını içeriyordu. Kabul etmek istese de istemese de yaşlıydı, gerçekten yaşlıydı ve yapması tehlikeli olabilecek pek çok teknik vardı. Astaro gibi.

Muhtemelen Jonas'ın şüphelenmesinin nedeni de buydu: O büyüyü bana onun öğretmediğini biliyordu.

Ama açıkçası bana kimin ne öğrettiği ya da kaçırdığım eğitimi nasıl aldığım onu hiç ilgilendirmiyordu. Bu mahkemenin işiydi. Listedeki son iki maddenin aksine.

"Cassandra?"

Bu noktada muhtemelen gerçekten şüpheli görünmeme rağmen biraz daha durakladım. Ama Jonathan ya da Aşık Düğümü hakkında sunabileceğim işe yarar bir şey olup olmadığını bilmiyordum. Onlardan bahsetmek, şu anda gücümü engelleyebilen usta bir vampire bağlı olduğumu ağızımdan kaçırma riski taşıyordu ve ... evet, hayır.

Mircea'nın ne yaptığını kimse öğrenmeden o büyüyü yapmam gerekiyordu yoksa onu ilk kimin öldüreceği belli olmazdı: Pythia'nın koruyucuları olan Çember mi yoksa vampir senatosunun kıskanç üyeleri mi?

Belki sonunda bir konuda işbirliği yapabilirler, diye düşündüm acımasızca.

Ama benim söylediğim şuydu: "Güç Pythia'yı eğitir." Jonas bana gülümsedi. "Demek öyle."

"Ölebilirdin," dedi Pritkin, kemiği biraz daha endişelendirmeye devam ederek. Bu kez sesi alçak ve görünüşte sakindi, ki bu kötü bir şeydi. Pritkin bağırdığı sürece iyiydi; asıl endişelenmeniz gereken sessizleştiği zamandı.

Ama oturup ikisinden de ders almaya niyetim yoktu. Benim de söylemek istediğim bir şey vardı ve bu iyi bir şeydi. "Hedef ben değildim."

"Sana saldırdı-"

"*Senin* odanda. Olmamam gereken yerde. Muhtemelen iki rakiple yüzleşmek istemedi, bu yüzden ben ortaya çıktığımda önce beni indirip sonra seni beklemeye devam etmeye karar verdi."

Ama Pritkin etkilenmiş görünmüyordu. "Bir fey suikastçısının Pythia'yı, savaştaki en büyük rakiplerinden birini öldürme şansı var, yine de benim peşimde olduğunu mu düşünüyorsun?"

"O *senin* odandaydı," diye tekrarladım.

"*Senin* orada olacağını kimse bilebilir miydi?" Jonas bana sordu. "Bu düzenli bir etkinlik miydi?"

"Öğle yemeği, sayılır. Akşam yemeği, hayır. Pritkin'e ayarlaması için mesaj attım."

Pritkin, "Daha önce bir toplantı için üst kattaydım, koğuşların en az olduğu yerde," diye ekledi. "Mesajı aldığımda. Ama telefonum güvende-"

Jonas, "Hiçbir telefon güvenli değildir," dedi. "Şu andan itibaren sadece hecelenmiş iletişim."

Pritkin başını salladı.

Jonas dikkatini tekrar bana çevirdi. "Akşam yemeğini onun odasına mı götürdün?"

Bunun cevabını zaten biliyordu. Şu anda küçük alanın her yerinde sürünen savaş büyücüleri vardı. O piçlerden biri muhtemelen benim kremalı pufumu kanıt torbasına koymuştu.

"Kavşağın yakınındaki fırından aldım," diye onayladım. "Sanırım biri beni görmüş ve ne kadar yiyeceğim olduğuna bakarak yalnız yemek yemediğimi anlamış olabilir. Ama nereye gittiğimi bilmelerinin bir yolu yoktu-"

"Orada değil miydi?" Jonas sordu ama bana bakmıyordu.

Pritkin bir elini ensesine koymuş, başını eğmiş ve alnını düşüncelere dalmıştı. "Dikkatli davrandık."

"Ne kadar dikkatli?"

Ve birden, işte oradaydı: Noel Baba kılığının altından dışarı bakan kurnaz, tehlikeli büyücü. Pritkin ona bakmıyordu bile ama sesindeki değişimi duymuş olmalıydı. Çünkü omuzları sertleşmişti.

"Yeterli değil," diye itiraf etti.

"Ne için yeterli değil?" İkisinin arasında bir ileri bir geri bakarak sordum.

Jonas, "Düzenli olarak başka biriyle birlikte olduğunuz biliniyorsa, bu sizi savunmasız hale getirir," diye açıkladı. "Er ya da geç sevgilinizi ziyaret edeceğiniz bilindiğinde Pythian Sarayı'ndaki güvenliğiniz önemsiz hale gelir. Etrafınızın koğuşlar ve muhafızlarla çevrili olduğu ana üssünüzde birinin size saldırması gerekmez; sadece beklemeleri gerekir."

"Pritkin'in odasında. Karargâhın kalbinde." Bunun kulağa ne kadar çılgınca geldiğini anlayıp anlamadığını merak ettim.

"Kabul ediyorum, normal şartlar altında burada güvende olmanız gerekirdi.

."

"Burada güvendedim."

"Burada saldırıya uğradınız!" Pritkin tersledi.

Kollarımı kavuşturdum. "Peki hangimiz öldü?"

"Eğer fey menzilli bir silah taşıyor olsaydı, eğitim salonunda belirlediğin anda seni vurabilirdi! Yoksa bunu düşünmedin mi?"

Bir an için birbirimize ters ters baktık.

Jonas iç çekti. "Bu kısmen benim hatam," diye itiraf etti. "Buna daha önce bir son vermeliydim-"

"Neyi durdurmak için?" diye sordum.

"Ama faydalıydı. Birçok insan senin vampirlere çok yakın olmandan endişe ediyor Cassie. Bir savaş büyücüsüyle çıktığını görmeleri onlar için güven vericiydi."

"Aşk hayatım kimseyi ilgilendirmez-"

"Pythia olduğun zaman öyledir."

"-ve öyle olsa bile, bana ders vermek sana düşmezdi. Sen ve Agnes yıllardır birlikteydiniz!"

"Savaş zamanında değil." Sesindeki çelik yeniden ortaya çıkmıştı. "Bu noktada sizi savunmasız bırakacak her şey yeniden gözden geçirilmelidir."

"O zaman tekrar düşünün. Düşündükten sonra da fikirlerinizi kendinize saklayın."

Bana göz kırptı.

Umursamayacak kadar kızgındım.

Ben de bu konuşmadan sıkılmışım.

"Jonas, bir dakikanı alabilir miyim?" Pritkin'e bakarak söyledim.

Bir tartışma bekliyordum ama olmadı. Kitabını kapattı ve rafa geri koydu. "Elbette. Çay ister misin Cassie?"

"Sevgiler." Gitti.

Tam bir sessizlik büyüğü isteyecektim, çünkü o kurnaz yaşlı büyücüye hiç güvenmiyordum, özellikle de kendi ininde. Ama ben bunu yapamadan etrafımızdaki kapılardan biri kapandı. "Lord Kumandan'ın ofisini hecelediğime inanamıyorum," dedi Pritkin.

"Daha kötü şeyler de var," diye belirttim. "Çember'in senin Merlin olduğunu öğrenmesi gibi."

Son yarım saattir takındığı kaş çatma tavrı epik boyutlara ulaştı. "Ben o ismi hiç kullanmadım-"

"Myrddin, o zaman. Fark eder mi?" Bir şeyler söylemeye başladı ama ben sözünü kestim. "Feylerin senin ölmeni istemek için her türlü sebebi olduğunu çok iyi biliyorsun!"

Zümrüt gözleri kısıldı. Bu mideme garip şeyler yaptı, çünkü her zamanki gibi tıraş olmayı unutmuştu ve aynı zamanda kaslı kalçaları zorlayan haki pantolon ve güçlü, bronzlaşmış ön kolları göstermek için kıvrılmış gömlek kollarını içeren üniforma giymişti. Felaket saçlarına rağmen çok seksi görünüyordu.

Ama mesele bu değildi.

"Aeslinn oradaydı," diye hatırlattım ona, Svarestri kralından ve Pritkin'in ruhunu zaman içinde kovalarken yaşadığımız bir maceradan bahsediyordum. "Seni Camelot'ta görmüş-"

Pritkin kaşlarını çattı. "Öyle denmiyordu. Hiç denmedi-"

"Adının ne olduğu ne fark eder ki! Ya da sana ne denildiğinin, ya da herhangi bir şeye ne denildiğinin! Aeslinn geçen sefer tanrıları geri getirme planlarını mahvetmek için oynaman gereken rolü kolayca fark edebilirdi. Bunu tekrar yapabileceğinden neden korkmasın ki?"

"Ya da olabilir," dedi dünyanın en inatçı adamı. "Hatırladığım kadarıyla sen de oradaydın."

"Bu benimle ilgili değil-"

"Bunu bilmiyoruz."

"Bunu biliyoruz! Orası senin lanet odan!"

"Beyni olan herkesin senin nerede olacağını bilebileceği bir yerde. Cassie, bu araştırılacak ve tüm olasılıklar göz önünde bulundurulacak. Ama bu arada sarayda kalmalısın. Bana söz vermeni istiyorum-"

"Yapmam gereken bir iş var!"

"İstila gerçekleşmek üzereyken olmaz! Orada mükemmel koşullarınız var; sizi güvende tutacaklar-"

"Evet, burada çok yardımcı oldular."

"Saraydakiler aynı türden değil. Onları fey büyüsüyle katmanlandırımdım- üç farklı çeşit. Artık cadılar meclisi kızları da var."

Ekibime yeni katılanlar hakkında konuşurken ekledi. "Büyüleri fey büyüüne dayanıyor. Eğer Aeslinn peşinizden başka bir suikastçı gönderirse-"

"Bunu o göndermedi!"

"-Orada aklıma gelebilecek her yerden çok daha iyi korunacaksınız."

"Peki ya sen?"

Kaşlarını çattı. "Peki ya ben?"

Elimde değildi; gömleğinin önünü tuttum ve onu kendime doğru sürükledim. Sert bir el kalçama, diğeri enseme yerleşti, kimin kimi tuttuğu tam olarak bir soru haline geldi, ama umursamayacak kadar kızgındım. "Lanet olsun, Pritkin! Ya *haklıysam*? Eğer o şey senin peşindeyse _."

"Pek olası değil. Svarestri'nin beni çoktan efsane haline gelmiş bir sarayla ve artık kullanmadığım bir isimle ilişkilendirmesi için hiçbir neden yok."

"Neyi çözmüş olabileceklerini bilmiyoruz ve biz öğrenene kadar siz de mahkemeye geri dönmelisiniz. Dediğiniz gibi, oradaki koruma-"

"Kendimi koruyabilirim."

"Ve ben yapamaz mıyım? Sanırım az önce kanıtladım-"

"Benim güvenliğimi pervasızca kendi güvenliğinin önüne koyduğunu mu?" diye sordu, kaşları çatılmıştı. "Birden fazla kez yaptığın bir gerçek!"

"Çünkü tehlikede olan sendin-"

"Ya da öyleydin!"

"Kahretsin, Pritkin! Beni deli ediyorsun!"

"Siz Amerikalılar ne diyorsunuz? Ben de size," diye hırladı ve sert dudakları dudaklarıma yapıştı.

Güzel bir öpücüktü. Tamam, çok iyiydi. O kadar ki kendimi gömleğinin önünü bırakıp kollarımı boynuna dolamış halde buldum, bu sırada eli yeni eteğimi biraz avuçladı. Ve altında ne olduğunu.

Sonunda ayrıldık ve yüzü yumuşamıştı. Korkunç bir büyücüden, hüznü bir aşığa. Bir an için, gerçekten bir ödül kazandığımı düşündüm.

bir kez olsun.

"Riske atılamayacak kadar değerlisin," dedi ve kulağını tahtaya dayamış, hayal kırıklığına uğramış görünen Jonas'a kapıyı açtı.

Ama benim kadar değil!

Pritkin odadan çıkarken, "Evine git Cassie," dedi. "Ve orada kal!"

On İkinci Bölüm

Yatak odamın "iniş bölgesi" olarak belirlediğim köşesine kaydırıldı. İçinde cisimlenebileceğim her şeyden arındırılmıştı.

Genç inisiyelerin bazen içeri sürüklediği oyuncaklar, mobilyalar ya da insanlar gibi. Elbette, bir Pythia için mahremiyet göreceli olsa da, şu anda burada kimsenin olmaması gerekiyordu. Ama bir kez olsun, sanki-

Sonra puronun kokusunu
aldım. Lanet olsun.

Oda karanlıktı, balkonun perdeleri sıkıca kapatılmıştı. Bir Pythia'nın uyku döngüsü her zaman normal olmadığından, karartma türündendi, bu yüzden tam olarak ne zaman döndüğümü bilmiyordum. Ama her şeyi berbat ettiğimi hemen anladım.

Küçük zaman hırsızlıklarına o kadar alışmıştım ki, korumalarım ne zaman gideceğimi bildirmek gibi şeyler hakkında endişelenmeyi bırakmıştım. Çünkü genellikle bu konuda bana çok kızarlardı -hiçbir yere gitmememi tercih ederlerdi, asla- ve çünkü onlar anlamadan önce geri dönmüş olurdum. Ama bu sefer Tami'ye verdiğim sözü tutarak hiç keman çalmamıştım ve şimdi yakalanmıştım.

Hem de yalan söylemesi çok zor olan baş korumam tarafından.

"Yolculuğun iyi geçti mi?" Marco sordu, sesi alaycıydı. İçimi
çektim.

"Öyle olduğunu biliyorum," diye devam etti. "Kokusunu alabiliyorum...
bir bakalım... iksir kalıntısı, kir, kullanılmış büyü, kahve, yanmış odun-"

"Tüm bunların kokusunu alabiliyor musun?" Kendimi kokladım. Ama
ödünç aldığım duyularım biraz ara vermişti sanırım.

"-ve oh . . . diğeri ne? Bekle, bekle, bana söyleme. Her an
anlayabilirim."

"Kan benim değil," dedim test edercesine, çünkü elbette kastettiği buydu. Mikroskobik miktarlar bile bir vampir için yanıp sönen bir neon işaretiydi.

"Ya da bu dünyadan," diye ekledi Marco acımasızca. "Peri gibi kokuyorsun!"

"Fey" değil de "Faerie" dediği için kasten yanlış anlamaya karar verdim. Mircea'nın süper eğlenceli yan görevi bir yana, eski Romanya'ya yapılacak bir yolculuk bile iyi gitmeyecekti. Ama bir fey suikastçısı çok daha kötü olurdu.

Ayrıca, Marco'nun dünkü faaliyetlerini eski ailesinden duyma ihtimali ortalamanın üzerindeydi. Neden bir kez olsun ne ıkmayalım? Ve belki de bu süreçte bir sorunla ilgili yardım alabilirdi.

"Dolambaçlı yol için patronunu sulayabilirsin," dedim el yordamıyla odaya girerken. Vampir Görüşü de açılmamıştı ve onu nasıl tetikleyeceğimi bilmiyordum. Hiçbir şey göremiyordum.

"Artık bir patronum yok, tabii seni saymazsak," dedi Marco. "Ve seni sayamam, değil mi? Koruyacak bir bedenim olmadan koruma olamam!"

Puro tekrar alevlendi, yakışıklı İtalyan yüz hatlarını -ağır kara kaşlar, güçlü bir burun ve inatçı bir çene- aydınlattı ve nikotini kullanamayan bir sisteme çekti. Marco'nun iri cüssesi bir yana, bir bedenin kendisine hiçbir faydası olmayan bir maddeye nasıl bağımlı hale geldiğini bilmiyordum. Ama onun bağımlı olduğundan da emin değildim. Purolarının bir bebeğin emziğiyle aynı amaca hizmet ettiğine dair bir teori geliştirmiştim, stresli zamanlarında ulaşamayacağı biri yerine ona ezebileceği bir şey veriyordu.

şimdi geri dönmüş olmam çok kötü.

Ama en azından bir ışık yaktı. Bir lamba yanıyordu, uzun huzmesi karanlıkta parlıyordu, en sağlam koltuğumun üzerine örtülmüş 1.85'lik bir vücudu gösteriyordu, çünkü başka herhangi bir şey tüm bu kasların ağırlığı altında bklebilirdi. Marco eskiden bir gladyatrd,

Ve Şimdi giymeyi tercih ettiği pastel Izods -bu durumda soluk, kabuk pembesi- gerçeği gizlemek için kesinlikle hiçbir Şey yapmadı.

Belki de onları esnek oldukları için seviyordu, diye dűŐündüm, bebek kafası büyüklüğündeki pazuların kol gücünü test ediŐini izlerken. En azından düğmelerinin iliklenmesi gerekmiyordu. Elbise gömleğini asla kapalı tutamazdı, bu da neden çoĐu erkek gibi takım elbise giymediğini açıklayabilirdi.

Marco beni gördü ve her Şeye rağmen bana göğüs kaslarını gösterdi. Bu bende gülme isteği uyandırdı. Ve belki bir ders daha almayacağıma dair umudumu yeniden kazanmak istedim.

"Patron bensem bana bağırmazlar, değil mi?" Umutla sordum. Bana hak ettiğim bakışı attı.

Tekrar i çektim.

"Faerie'ye yolculuk benim fikrim değildi," diye tekrarladım. "Oradan nefret ettiğimi biliyorsun."

"Herkesin nefret ettiği bir yer için, içeri girmek için çok uğraŐıyorlar," dedi Marco ekŐiyerek, çünkü istilanın hayranı değildi. "Peki Mircea hakkında söylediğin neydi?"

Cevap vermedim çünkü uzun da olsa banyoma kadar olan yürüyüş için fazla karmaşık bir hikâeydi. Yatak odası/oturma odası/balkon/banyo kombinasyonum bazı apartman daireleri kadar büyüktü ve bu iş için seçilmeden önce Atlanta'da sahip olduğumdan daha büyüktü. Eski evimi ve yandaki dairenin çoğunu buraya sığdırayabilirdim ve burası "iki yatak odalı geniş bir mülk" olarak tanıtılmıŐtı.

Tabii ki "geniŐ" göreceli bir kavramdı, yani yemek masam duvardan aŐaĐı katlanmıştı ve akŐam yemeği için hazırlandığında mutfağa giremiyordunuz. Ama bazen bunu özlüyordum. Mesela Őimdi, diye dűŐündüm, Marco beni banyomun serin kucağına kadar takip ederken. Mavi beyaz ve Yunan adası temalıydı ve küçük bir havuz büyüklüğünde bir küveti vardı.

Tanrım, banyomu seviyordum! Normal olarak.

"Duş almam gerek," dedim takipçime ama bir vampiri, özellikle de hareket ettirilmek istemeyen Cebelitarık büyüklüğünde bir vampiri hareket ettirmeye çalışmak zaman kaybıdır.

"Kimseye haber vermeden daireden sıvışıp gidiyorsun," dedi ağır bir sesle, "kimseye haber vermeden-"

"Kestireceğimi söyledim. Tahmin etmeliydin-"

"-saatlerdir yoklar-"

"-rahatsız edilmek istemediğimi-"

"-uzaylı kanı kokarak geri gel-"

"Eğer endişelendiysen, bu senin hatandı. Burada olmamalıydın!"

"-ve senin gözlerinin nesi var?" Kahretsin.

Lavabonun üzerindeki aynadan onları kontrol ettim. Ve eminim ki yine iş başındaydılar. Öncekinden daha sönük ama olması gerekenden daha parlaktılar. Hem de çok daha parlak. Gözlerimi çok canlı gösteren şu renkli lenslerden takmış gibiydim.

Pritkin'in bir şeyler döndüğünü anlamasına şaşmamalı!

"Cassie." Marco'nun ciddi sesiydi, bu da bir açıklamadan daha uzun süre kaçamayacağım anlamına geliyordu.

"Banyo yapmam lazım," diye tekrarladım. "Ve bunu yaparken de -"

Neredeyse Hilde diyecektim, sihir konusunda tam bir baş belasıydı. Ama o da eski usul bir Pythian Sarayı üyesiydi, yani ben daha açıklamamı bitiremeden elinde bir kazık ve çekiçle Mircea'nın peşine düşmüş olurdu. Ve onu tanıdığım kadarıyla, onu yakalayabilirdi.

"-cadılar meclisi kızları," diye bitirdim.

Marco bana kaşlarını kaldırdı ama ben de inatçı olabilirim. Sanırım beni beklemenin daha kolay olacağına karar verdi. Gitti.

Soyunmaya başladım ama daha fazla ilerleyemeden bitişikteki soyunma odasından bir ses duydum. Büyük bir ses değildi.

hiçbir şey. Ama bugünlerde o kadar heyecanlıydım ki, sanki bir uçağın kalkış sesi gibi geliyordu.

Ya da biri içeride dolaşıyor gibi.

Marco'yu geri almayı düşündüm ama o bilmesede beni koruması için büyük, güçlü bir vampire ihtiyaç duyduğum günler geride kalmıştı. İnisiyeleri korumakta harika bir iş çıkarıyordu ama ben kendi başımın çaresine bakabilirdim. Ve eğer biri sarayımın savunmasını aşmayı ve kızlarımı tehdit etmeyi başarırda, bana hesap verecekti.

Ve ben 10 Marcos'tan daha kötü olurdum!

Makyaj çantamda bir silah olmasına rağmen silahla uğraşmadım. Çünkü evet, makyaj çantamda bir silaha ihtiyaç duyacağım türden bir hayatım vardı. Ama hızlı büyü yapmayı daha da kolaylaştırmak için elimi biraz Pythian gücüyle bağladım ve yaklaştım.

Banyom çok büyüktü, öyle ki korkunç bir yankı yapıyordu, ama giyinme alanım daha küçük ve daha samimiydi. Bir tuvalet masası ve sandalyesi, püsküllü bir puf, yarı Yunanlı bir duvar resmi ve büyük bir gömme dolap için yer vardı. Seslerin dolaptan geldiğine karar verdim.

Yine de odanın geri kalanını taradım, belki burada kim ya da ne varsa yedeklenmiştir diye. Bugünden sonra gözlerime güvenmiyordum ama burnum da pek bir şey seçmiyordu. Ve fey glamouries'in nasıl koktuğunu düşünürsek, sadece insan duyularıyla bile bir tanesini kaçırabileceğinden şüpheliydim.

Ama tek kokladığım yüz pudrası, oje çıkarıcı ve- *Ne oluyor?*

Sahip olduğum tüm parfüm şişeleri giyinme odamın üzerine saçılmıştı. masanın üzerindeydi, yarısının üstü açıktı ve bazıları tahtaya akıyordu. Öndeki çekmece de açıktı ve yağmalanmış gibi görünüyordu. Nadiren kullandığım makyaj malzemelerimi, akşam için süper ışıltılı olanları orada sakladığımdan, omurgamın gevşediğini hissettim.

Fey'in makyaj çekmecemi yağmalamak için bir vampir sürüsüne, bir grup cadıya ve bazı Pythian yardımcılara göğüs gerdiğinden şüpheliydim!

Sonra kıkırdamaları duyduğumda yapmadıklarını anladım.

Dolabımın panjurlu kapısı, tüylü bir boa, bir flapper başlığı, eski moda, cloche tarzı bir şapka ve bir grup drag queen'den daha fazla makyajla tamamlanan Samhain için hazır dört küçük yaramazın hikayesini anlattı.

Dudağımı sertçe ısırarak zorunda kaldım. Onlardan ikisi birkaç gün önce buraya gelmiş, bir kucak dolusu kıyafet taşıyan ve kapıyı açık bırakan saray tasarımcım Augustine'i takip etmişlerdi. Elbiseler birkaç dönemi kapsıyordu, giyecek bir şey için onu sürekli rahatsız etmeden başka zamanlara geçmemi sağlayacak bir projenin parçasıydı.

O sırada aklıma gelmemişti ama pullar, danteller ve alışılmadık süsler, birkaç şaşkın küçük kıza tanrıların kostüm kutusu gibi görünmüş olmalıydı. Bana bunun imkânsız olduğu söylenmişken, iki küçük hırsız daha toplayıp bir şekilde buraya girmişlerdi. Pritkin'e çok güçlü koğuşlarının altı yaşındaki dört çocuk tarafından hacklendiğini söyleyene kadar bekleyin!

Ya da daha büyük olasılıkla, suçlular Marco'ya fark ettirmeden onu buraya kadar takip etmişlerdi, çünkü onu her yerde takip ediyorlardı. Genç inisiyeler onu anne kazın peşindeki kaz yavruları gibi takip ediyor, devasa vampiri -ve cebinde sakladığı, benim bilmediğimi sandığı şekerleri-büyüleyici buluyorlardı. Muhtemelen şimdiye kadar onları duymazdan gelmeyi öğrenmişti.

Görünüşe göre bu durumdan sonuna kadar faydalanmışlardı.

Kapıyı açtım ve bir süre öylece durdum, artık ihtiyacım olmayan Pythian gücünü dağıttım ve kollarımı kavuşturdum. Ve bekledim. Bu biraz zaman aldı.

İşlerine çok dalmışlardı, özellikle de makyaj malzemelerinin yanında buldukları ama bir türlü çalıştıramadıkları bir çift takma kirpikle. *Biri* takma kirpiklerden biriyle sol gözünü kapatmış, diğeri ise *Otomatik Portakal*'daki Alex gibi sağ gözünün oldukça altına bir üst kirpik yapıştırmıştı. Ama görsel ikizinden daha nazikti;

Başını kaldırıp beni gördüğünde diğer kıza sorunu için yardım etmeye çalışıyordu.

Ve dondu.

Diğer ikisi ışıltılı göz farı denemeleri yapıyordu ve anlamaları biraz daha uzun sürdü ve zavallı tek gözlü olan beni en son fark eden oldu çünkü yeni korsan statüsünden giderek daha fazla hüsrana uğruyordu. Ama sonunda kafasını kaldırdı ve birden her şey çok fazla geldi. Göremiyordu, yeni güzel görünümü Kaptan Jack Sparrow'a dönüşmüştü ve şimdi yakalanmıştı.

Gözyaşlarına boğuldu.

Yanına gittim, onu kucağıma aldım ve kıpırdamayan diğerlerine baktım. İnsanları bu kadar dondurmayan zaman büyülerini görmüştüm. Ama "dışarı" dediğimde, tavşanın peşindeki tazılar gibi kapıya koştular ve zavallı korsanı geride bıraktılar.

Hırsızlar arasında onur yokmuş gibi görünüyordu.

"Hadi," dedim ona. "Seni iyileştirelim."

Biraz ılık su, kirpiklerinden birçoğunu da beraberinde götürmeden kirpiği gevşetmeyi başardı. Tuvalet masamdaki sakız da ağlamasını durdurdu. Kötü bir nane sakızıydı, bu yüzden gülümseyemedim ama her şeye sahip olamazsınız.

"İşte," dedim ona. "Şimdi daha iyi, değil mi?"

Düşüncelerim, başlangıçta sadece allığa bulaştığını varsaydığım tombul avucunu görünce dağıldı. Ama o tonda allığım yoktu. Sonra yeni ve güzel kıyafetimde bir leke fark ettim; banyo floresanlarının altında, yatak odasındaki lambanın loş ışığında olduğundan çok daha iyi görünüyordu.

O kadar ki, üzerimde binlerce küçük çil gibi kırmızımsı kahverenginin ince bir püskürmesini görebiliyordum -fey'den kaynaklandığını varsaymışım.

Görünüşe göre Marco'nun burnunun o kadar da çok çalışması gerekmemişti. Dudaklarımı yaladım, sonra leğene biraz ılık su döktüm ve küçük kızın eline bir bez tutuşturdum. Onu temizlemeyi yeni bitirmiştım

ve

kan lekeli kıyafetlerimi sürükleyerek çıkarırken, yardımcılardan biri kapıya vurdu. Ve sonra özürler dileyerek içeri girdi.

"Sorun değil," dediğimi duydum. "Sadece banyo yapmam gerekiyor. Şimdi banyo yapmam gerekiyor."

Kadın duymadığım bir şeyler söyledi ve küçük kızı arkadaşlarının yanına götürdü. Arkasından kapıyı kapattım ve sırtımı kapıya yasladım, sonra da fırladım -çok geç. Kan, sırtımı dayadığım beyaz boyaya bulaşmış ve beni bir kez daha temizlik yapmak zorunda bırakmıştı.

Korku filmi kıyafetlerimi çıkardım ve sutyenim ve külotumla orada durup lavabonun üzerindeki harap kıyafetlere baktım. Ve Pritkin'in söylediklerini hatırladım. "Zamanda geri gidip bizi uyarabilirdin."

Yapabilirdim de. Kendime daha fazla zaman kazandırmak için bütün ay boyunca yaptığım şey buydu. Artık neredeyse otomatikleşmişti.

Peki neden yapmadım?

Ona ve Jonas'a doğru düzgün düşünemeyecek kadar şok olduğum dışında bir açıklama yapmamıştım. Ama bu gerçekten doğru değildi, değil mi? Pritkin'in odasına koşup silahları alacak kadar net düşünmüştüm. Ve Lab Coat'u yarım mil kovalayıp korumaları tetikleyecek kadar. Ve saldırganı göremediğim halde kokusundan yerini tespit edebileceğimi fark edecek kadar.

Tüm bunları düşünmekte bir sorun yoktu, öyleyse ne olacaktı?

Uzandım ve parmağımı güzel buruşuk üst kısımda gezdirdim. Kan kurumuştı, sıvıdan toza dönüşmüştü ve parmağımı aşağı doğru hareket ettirdikçe bulaşıyor, narin sarı kumaşın üzerinde çirkin bir kesik bırakıyordu. Her bir damlacık o kadar küçüktü ki tek başına görülmesi zordu ama bir araya geldiğinde çok fazlaydı.

Pritkin'in çıldırmasına şaşmamalı.

Etrafta kan revan içinde dolaştığımı düşünürsek benim de aynısını yapmam gerekirdi. Ama en çok hissettiğim şey hayranlıktı. Fey'in içinde ne kadar kan vardı ki böyle bir su birikintisi bırakmış ve aynı zamanda her yere püskürtmüştü?

Parmağımın kendi kendine hareket etmesini izledim ve neyim olduğunu merak ettim. Küçük kızın elindeki kanı gördüğümde şaşkınlık, hatta şok hissetmişim. Bu mantıklıydı; bunu anlayabilirdim. Tıpkı şimdi tiksinti duymayı anlayabildiğim gibi.

Ama ben yapmadım.

Sanki Pritkin'in odasındaki o ilk sarsıntıdan sonra korku hissetmemiştim.

Bir adrenalın dalgası, ardından kovalamacanın heyecanı ve yaklaştığımı anladığımda artan bir heyecan vardı. Kalbim küt küt atıyor, kanım deli gibi akıyor ve kendimi tamamen avımı kovalamaya kaptırmışım. Çünkü o da öyle hissetmişti: av. Korkulacak biri değil, benden önce Pritkin'e ulaşabilecek olması dışında. Sadece bir avdı. Bana meydan okumaya cüret eden ve küstahlığının bedelini ödemesi gereken aptal, küçük bir şey.

Aynaya baktım ve bir an için bana bakan yüzü tanıyamadım. Daha zayıftı, elmacık kemikleri daha belirgin ve son zamanlarda verdiğim kilolardan dolayı gözler daha büyük görünüyordu. Tami haklıydı: Son zamanlarda o kadar çok koşturup duruyordum ki, zamanda bir ileri bir geri gidip geliyordum ve öğünler atlanıyordu. Bilerek değil; sadece takip etmek zordu.

Ama bir an için kendimi tanıyamadım.

Ve sadece zayıfladığım için değil. Orada da başka bir şey vardı, şimdi onu gizlemek için daha az çocuksu dolgu ile görünür. Daha keskin, neredeyse yırtıcı, Shakespeare'in zayıf ve aç bir bakış olarak adlandıracağı bir şey. Daha önce sadece gördüğüm bir şey.

Vampirler hakkında.

Ellerim mahvolmuş kumaşın içinde sıkıştı ve bir sonraki bildiğim şey, kan bulaşmış kıyafetlerimi bir top haline getirip çöp kutusuna doldurduğumdu. Üzerine kullanılmış kağıt mendil ve makyaj süngerini attım çünkü personeli korkutmak için bir neden yoktu. Sonra onu çıkardım ve yine de toz haline getirdim.

teneke kutunun içindekilerin geri kalanını, teneke kutunun kendisiyle birlikte. Çünkü vampirlerle yaşıyordum, lanet olsun, ve kan onlara hikayeler anlatıyordu!

İşim bittikten sonra orada öylece durdum, kalbim bir kez daha çarpıyor, nabzım hızla atıyor ve yüzüm berbat glamourie'den geriye ne kaldıysa onun altında kızarıyordu.

Lanet olsun, Mircea! Düşündüm de. Atlamanı istemediğim bazı şeyler var!

Sonunda duşa girdim ve köpürdüm, vücudumu o kadar sert keseledim ki işim bittiğinde bir vampirin burnunun bile koku almasına meydan okudum.

On Üçüncü Bölüm

Ellerim artık titremeyene ve kendimi daha iyi hissedene kadar dişlerimi fırçalamaya, diş ipi kullanmaya, nemlendirmeye ve her zamanki gece rutinimin geri kalanını yapmaya zaman ayırdım.

ya da daha az normale döndü. Bu lanet büyüden sonsuza dek kurtulmak için duyduğum ciddi arzu dışında! En sevdiğim ipeksi mavi bornozumu giydim ve yatak odasına bir amaçla yeniden girdim.

Ve tabii ki Marco'yu yerinde buldu. Bir keresinde bana ölümcül derecede meraklı olmanın işinin bir parçası olduğunu söylemişti ve işinde çok iyiydi. Ama şimdi onun önünde, yatağımın karşısındaki konferans masasında oturan iki kadın vardı.

Ben içeri girdiğimde de ayağa kalkmadılar elbette. Gümüş Çember'den benim mahkememle irtibat kuran Reggie adında genç bir adam, ne zaman bir odaya girsem ayağa fırlardı. Sanki selam vermemek için kendini zor tutuyormuş gibi bir izlenim edindim. Ama covenantler ...

Farklı bir türdü.

Selam vermediler. Selam verseler bile bunun tek parmakla yapılacağı izlenimini edinmiştim. Özerklikleriyle gurur duyuyor, Gümüş Çember'e ve kurallarına boyun eğmelerini söylüyor ve çoğunlukla kendi içlerine kapanıyorlardı.

Pythian Mahkemesi'nin söz konusu olduğu durumlar hariç.

Görünüşe göre savaş kudretli covenantleri bile ürkütmüştü. Kadim düşmanları olarak gördükleri Çember'le iyi geçinecek kadar değil ama belki de müttefiklere ihtiyaçları olduğunu düşünmelerini sağlayacak kadar. Bu yüzden beni seçtiler ve sarayına katılmaları için üç yetkin cadı gönderdiler.

En azından yetkin olduklarını umuyordum, yoksa hapı yutmuştum.

Çılgınlığa ara vermek isteyen kadınlar düzenli olarak dönüşümlü olarak çalışıyordu ve içlerinden biri hafta sonu tatilindeydi. Geriye Vi kalıyordu, bir kadın

Marco'nun sadece daha fazla dövmesi olan versiyonu ve pembe saçlı, punk bir tip olan Saffy, kaleyi tutmak için. Odaya yeni gelen güzel, uzun saçlı esmerle birlikte.

"Ah!" dedi Rhea. Rhea beni görür görmez elini ağzına götürdü.

Her zamanki gibi, başka bir çağdan gelmiş bir mülteci gibi görünüyordu. Hala porselen çay fincanları ve kartvizitlerin kullanıldığı ve yüksek yakalı, dantel bluzların şık bir fikir olduğunu düşündükleri bir çağdan. Ve güzel tavırları vardı, bu yüzden bana gözlerimin neden parladığını sormadı.

Ancak cadılar meclisi kızlarının böyle bir sorunu yoktu. Öne doğru yürüdüm ve Saffy iki kez baktı. "Orospu çocuğu! Ne oldu sana böyle?"

Vi bir şey söylemedi ama aniden ayağa kalktı. Ancak bu saygısından değildi. İfadesine bakılırsa, hayranlıktan kaynaklanıyordu.

Üzerinde, yapılı bir erkeğin imreneceği silahları gösteren kolsuz bir tişört, bir savaş büyücüsünün ceketiyile aynı temel işlevi gören siyah kargo pantolonu -her türlü ölümcül eşyayı saklamak için bir yol- ve yepyeni bir septum yüzüğünden oluşan tipik bir kostüm vardı. Zeytin rengi tenine ve kısa siyah saçlarına çok yakışıyordu ama bundan bahsetmedim çünkü şu anda yüzünde yoğun bir konsantrasyon ifadesiyle etrafımda dolanıyordu.

Havadan sudan konuşmanın zamanı değil gibiydi.

"Bir sorunum var," dedim.

"Sende bir şey var," diye kabul etti.

Tekrar döndüğünde kolunu yakaladım. Kaya gibi sağlamdı ve nasıl gerildiğine bakılırsa tutulmaktan hoşnut değildi. Ama bana karşılık vermedi ya da beni odanın öbür ucuna fırlatmadı, bunun tek nedeni Marco'nun gözlerini dikip beni uyarması değildi. Çünkü Vi tam olarak bir arkadaş olmasa da en azından buraya ilk geldiğinde olduğu gibi artık bana şüphe ve öfkeyle bakmayan biriydi.

Kovanlar kendilerinden olmayan hiç kimseye güvenmemeyi zor yoldan öğrenmişlerdi ama benimle biraz ilerleme kaydediyorlardı. O kadar ki, kolundaki elime kaşlarını çatarak bakarken

başını kaldırdı, ifadesi yumuşamıştı. "Bu şeylere nasıl giriyorsun?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok," dedim ona. "Ama bunu kimsenin bilmediğinden emin olmalıyım, tamam mı?"

Diğerlerinin hâlâ bakmakta olduğu masaya, sonra da kollarını kavuşturmuş duvara yaslanmış olan Marco'ya baktım; bu, ortalık karıştığında vermeyi en sevdiği pozdu.

"Bana bakmadığını biliyorum," dedi.

"Herkes bakıyorum. Size söyleyeceklerim bu odadan dışarı çıkamaz."

Dışarıda süper duyma yetisine sahip vampirlerle dolu bir avlu vardı ama benim odam hem sihirli hem de başka türlü ses geçirmezdi. Biri bunu gerçekleştirmediği sürece söylediğimiz hiçbir şey dışarı çıkmayacaktı. Ve bu olamazdı, kırgın olalım ya da olmayalım.

"Neden bize neler olduğunu anlatmıyorsun?" Marco söyledi.

"Neden önce bana yemin etmiyorsun?"

"Bu işi kabul ettiğimde zaten yemin etmiştim, yoksa vampir mahkemelerinin nasıl işlediğini hatırlamıyor musun?"

Ve evet, biliyordum. Ama burası bir vampir sarayı değildi ve Marco bana kan bağıyla bağlı değildi. Ama dürüst olmak gerekirse, bağlı olduğundan daha sadıktı.

"Özür dilerim," dedim ona. "Sadece bu biraz önemli."

"Yemin ederim," dedi Vi. "Bunu duymak istiyorum."

"Hepimiz yemin ediyoruz," dedi Saffy sabırsızlıkla. "Ne oldu böyle?"

Onlara olanları anlattım. En azından Mircea ile aramızda olanları. Marco'ya bir fey suikastçısını öldürmek zorunda kaldığımı söyleseydim, bu odadan bir daha asla çıkamazdım.

"Anne ... sevgili!" Vi, sözümü bitirdiğimde yüzü şok olmuş ve hafifçe dehşete düşmüştü ama kelime dağarcığı temizdi. Tami bir küfür kavanozu oluşturmuştu ve herkes katkıda bulunmaktan bıkmıştı.

Görünüşe göre Marco hariç, o daha az nazik bir şey söyledi. "Mircea ne halt düşünüyordu?"

"Değildi," dedim. "Tepki veriyordu."

Vegas'ta olması çok saçma olan ama küçük kızların marşmelov kızartma fırsatları için sevdiği şöminemin önündeki oturma alanına taşındık. Bir kanepa, birkaç sandalye ve içecekler için uygun bir sehpa sahip olması hoşuma gitmişti, hepsi de kum ve mavinin rahatlatıcı tonlarındaydı, ancak şu anda kimse içki içmiyordu. Herkes şok geçirmiş gibi görünüyordu ve onları suçlayamazdım.

Kabullenmesi çok zordu.

"Önerilere açığım," dedim ama Marco henüz devam etmeye hazır değildi.

"Şunu açıklığa kavuşturalım. O senin gücünü ele geçiriyor, seni bir sonra da Faerie'ye mi kaçıyor? *Ne oluyor lan?*"

Saffy sonunda bar arabasına gitmek için ayağa kalkarken, "Bu bir tür ne boktan durum," diye kabul etti. Balkonda bırakılmıştı ve ona erişmek için perdeleri açması gerekiyordu, turuncu renkli, gün batımı ışığının içeri dolmasına izin veriyordu. Gözlerimi kıstım ve tekrar açtığımda Rhea öne doğru oturmuş bana bakıyordu.

"Hâlâ parlıyorlar," dedi merakla.

"Bu sorun değil," dedi Vi. "Bunu örtbas edecek basit bir glamourie yapabiliriz. Asıl sorun büyü."

"*Nodo d'Amore*," diye kabul ettim. "Bunu çıkarmam lazım, tercihen dün. Yapabilir misin?"

Güldü.

Bunun hayır olduğunu tahmin etmiştim.

"Bunların hiçbirini anlamıyorum!" Marco, barmenlik yapan Saffy'ye el sallayarak, "Bunların hiçbirini anlamıyorum," dedi.

"Anlayacak ne var?" diye sordum. "Mircea, Elena'yı kaybedeceğini düşünene kadar iyi oynuyordu, sonra panikledi. Ben onun

onu geri getirmenin başka bir yolu olsaydı yeteneklerimi gasp ederdi. Ama şimdi var-"

"Tekrar yapacağından korkuyorsun." Bunu söyleyen şaşırtıcı bir şekilde Saffy'ydi. Rhea hiçbir şey söylememişti ama ağzı açık kalmıştı.

Ama Marco inanamayarak başını sallıyordu. "Mircea panik yapmaz!"

"Eski Mircea'nın yok," dedim ve öylece bıraktım. Ya da en azından denedim.

"Ne demek istiyorsun, eski Mircea?"

Marco'ya bir bakış attım. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Hayır." Gerçekten şaşkın görünüyordu. "Bilmiyorum."

Başka kimse de bilmiyordu ama bunu kızların önünde tartışmak istemedim. Ya da hiç. Ama Marco belli ki bu işin peşini bırakmaya niyetli değildi.

"Son zamanlarda bazı işaretler göstermeye başladı."

"Neyin?"

Vi'nin başının üzerinden gözleriyle buluştum.

"Takıntı." Marco başka bir şey söylemedi.

"Konuya geri dönebilir miyiz?" Saffy bana bir bardak uzatmaya çalıştı ama ben reddettim. Öğle yemeği yoksa alkol de yok demekti, tabii hasta olmak istemiyorsam. "Aşık Düğümü aşına olduğum bir büyü değil, ama sadece aurasından . . ."

"Evet?" dedim. Dedim, çünkü mutlu görünmüyordu.

"Gerçekten çok güçlü," dedi Rhea usulca.

Diğerlerinin aksine, sek viskiye benzeyen bir içkiyi kabul etmişti. Bu onun doğasındaki zıtlığın bir başka işaretiydi: görünüşte yumuşak, tatlı ve nazikti - bunların hepsi doğrudu, özellikle de genç inisiyellerle uğraşırken. Ama aynı zamanda kendinin ve benim şiddetli bir savunucusu da olabiliyordu.

Ama yine de dantelli bir üst ve diz altı etek giymiş eski moda bir kızın, hiç ürkmeden bir atış yaptığını görmek tuhaftı.

Ama sonra, o bir İngilizdi.

"Çıkarabilir misin?" Rhea yetenekli bir cadı olduğu için sordum.

Başını iki yana salladı. "İki insanı iç içe geçiren büyüler zordur. Elinizde bir anahtar olmadığı sürece, normalde her iki tarafın da aynı fikirde olması gerekir."

"Anahtar mı?"

"Büyünün içine yerleştirilmiş, kapatma düğmesi işlevi gören bir şey," dedi Saffy, kanepeye geri çökerek.

Evet, bunu daha önce de duymuştum, diye düşündüm. Mircea ve ben bir keresinde başka bir büyü tarafından bağlanmıştık, kaldırmak için biraz yaratıcı bir çözüm gerektiren bir *geis*. Bunun gerçekten daha kolay olacağını umuyordum.

"Lover's Knot'ta var mı?"

Saffy bana göz kırptı. "Hiçbir fikrim yok. Hissederek anlayamazsın."

"Nasıl anladın?"

"Onu atan kişiye sorarsın-"

"Ya da onu tasarlayan kişi," diye ekledi Vi. "Kim olduğunu biliyor musun?"

Başımı salladım. "Bu gerçekten eski bir büyü, muhtemelen bu yüzden bilmiyorsun. Paris'te bir elbise tasarımcısı eski bir grimoire'da yeniden keşfedene kadar yüzyıllar boyunca kaybolmuştu. Ama sadece bir parçasını, tasarladığı bazı büyülü couture'lerde kullanıyordu. Bildiğim kadarıyla tamamını hiç kullanmadı."

"Ama biri yaptı," diye belirtti Vi.

Marco'ya baktım. "Bir fikrin var mı?"

Yıllardır Mircea'nın ailesinin bir parçasıydı, benimle aynı safta yer almadan önce. Muhtemelen hâlâ herkesi tanı mıyordu, çünkü aile çok büyüktü ve dünyanın dört bir yanına yayılmıştı. Ama benden daha çok şey biliyordu.

Yine de başını sallıyordu. "Çok fazla insan olabilir. Usta, kadrosunda hatırı sayılır bir sihir işçisi grubu bulunduruyor-"

Vi homurdandı. "Evet, boktan sihir işçileri. Vampirler için sadece en dandikleri çalışır."

"Belki bazı mahkemelerde," diye düzeltti. "Ama iş senato üyelerine gelince? İstediklerini seçebilirler."

"Kimin?" diye meydan okudu. "Kovanlar zaman zaman onlara büyü satabilir ama onlar için çalışmazlar ve Gümüş Çember de kesinlikle-" Marco'nun yüzünde giderek artan alaycı ifadeyle aniden durdu. "Ciddi olamazsın."

"Kara Çember mi?" Saffy öne doğru oturarak içkisini unuttuğunu söyledi.

Marco gözlerini devirdi. Sarayıma yeni katılanları seviyor gibiydi ama vampirler hakkında bu kadar cahil olmaları onu sık sık dehşete düşürüyordu. Tıpkı cadılar meclisini anlayanların ne kadar az olduğuna şaşırdıkları gibi; onların sözleri, gelenekleri, tabu konuları, vs. Burada herkesin birbirini anlamayı öğrenmek zorunda olduğu sıradan bir Birleşmiş Milletler yönetiyordum.

Ama bu yavaş bir süreçti.

"Sanki tek yetkin şebeke dışı büyücüler onlarmış gibi davranıyorsun," dedi Marco. "Ama bir sürü iyi büyücü var ve bazıları iyiden de iyi.

-Çember'le ya da başka bir büyülü örgütle başı derde giren ve tüneyecek bir yere ihtiyaç duyan kişiler. Ama karanlığa katılmak istemezler-"

"Yani vampirlere mi katılıyorlar?" Vi bunu yeni duymuş gibi görünüyordu.

"Babam da öyleydi," diye onayladım. "O bir büyücüydü, bu da Çember'in ona güvenmediği ve onu işe almayacağı anlamına geliyordu. Sonunda Mircea'nın ustalarından biri olan Tony Gallina için çalışmaya başladı ve sonra Mircea onunla tanıştı ve kendi sarayı için onu ayartmaya çalıştı."

"İşe yaradı mı?" Saffy sordu.

"Hayır." Dirseğimin dibine bıraktığı içkiyi akıllıca olmamasına rağmen yudumladım, çünkü öyle bir gündü. "O zamandan önce öldü."

Küçük bir sessizlik oldu ve sonra Vi tekrar konuştu. "Eğer büyüü kimin yaptığını bilmiyorsanız, o zaman iki seçeneğiniz var. Büyü kaldırma konusunda uzmanlaşmış, bazı adli tıp çalışmaları yapabilecek ve anahtarı bulmaya çalışabilecek insanlar var. Ama onlar da muhtemelen kimin yaptığını bulacaklardır.

ve eğer bunun ortaya çıkmasını istemiyorsanız
."

"Dışarı çıkamaz."

Vi, "O zaman tek seçeneğiniz onu ya da onun yerine kim atmışsa onu çıkarmayı kabul ettirmek," dedi.

Kaşlarımı
çattım.

Harika.

"Zaten bunu yapman gerekiyor," diye belirtti. "Ya da istediği zaman yeniden yaptırabilir."

Ama Saffy düşünceli bir ifadeyle başını sallıyordu. "Bileşenlerden biri eksikse olmaz."

"Anlamı?"

"Aşık Düğümü. İsminde yazıyor. Cassie büyüünün karabasan büyüü üzerinde çalıştığını, iki kişi arasındaki duygusal bağı güçlerini birleştirmek için bir kanal olarak kullandığını söyledi. Biz de aşk karşıtı bir büyü yaptık. Kanal yoksa bağlantı da yok demektir."

"Aşk karşıtı büyüler mi var?" Şaşırarak sordum.

Saffy başını salladı. "Eğer bir büyü varsa, genellikle tersi de vardır. Örneğin yerçekimine karşı koymak için kullanılan kaldırma tılsımları, yerçekimini büyük ölçüde artırmak için de kullanılabilir ve bu da nesneleri kaldırılamayacak kadar ağır hale getirir."

"Neden biri bunu yapmak istesin ki?" Saffy
sırıtan Vi'ye baktı. "Söyle ona."

Saffy omuz silkti ve "Bir keresinde bir savaş büyücüsüyle ufak bir çarpışma yaşamıştım," dedi. "Bana bir sürü silah fırlattı, o sırada desteğim yoktu ve hepsini aynı anda izleyemedim..."

Vi, sevgilisiyle gurur duyuyormuş gibi görünerek, "Onlara yükselmeyi önleyici bir tılsım yaptı," dedi. "Yere düşmelerini ve oraya tutkal gibi yapışmalarını sağladı. Adamı son gördüğünde küfrediyor ve kaldırımdan bir silah almaya çalışıyordu, ancak silah ateş aldı ve ayak başparmağını vurdu!"

"Ateş edip etmediğini bilmiyorum," dedi Saffy. Ama o da sırtıyordu.

Kendime bir cadıyı kızdırmamam gerektiğini yüzüncü kez hatırlattım.

"Bir dene bakalım," dedim.

Saffy mecbur kaldı. Vi'nin aksine o büyülu kargo pantolonları kullanmıyordu. Seçtiğı kıyafetler değışiyordu ama bugün dar bir kot pantolon ve bir omzundan sürekli kayan büyük boy bir tişört giymişti. Sihrini bileklerinde, küçük tılsımlar, muskalar ve jujularla dolu düzinelerce ince siyah kordonda tutuyordu. Bir tanesini çıkardı, bronz g i b i görünen küçük sevimli bir papatya tılsımıyla dizilmişti, önemli değildi. Onları bit pazarlarından, ikinci el mağazalarından ya da ilginç bir şey bulduğı her yerden topladı. Bu

Daha sonra onlara yaptığı büyüler önemliydi.

Bunu bileğimin iç kısmına taktı ve bir büyüyle etkinleştirdi, eli zarıf, kadim hareketlerle hareket ederken bir düzine kadar diğeri bileziğı güneş ışığında parlıyordu.

Papatya bir süre sonra ısındı ve sonra derime batarak beni küçük bir dövme benzeyen bir şeyle baş başa bıraktı. Bekledim, farklı hissetmiyordum ama hissetmem gerekip gerekmediğinden de emin değildim. Beklentiyle bana baktı, sürmeli gözleri parlıyordu.

Sonra kaşlarını çatı.

"İşe yaradı mı?" Ben sordum.

Marco ağır bir sesle, "Kafandaki lazer ışınları bir şey ifade ediyorsa, hayır," dedi.

"Bunun olacağını tahmin etmiştim," dedi Vi, şöminenin üstündeki aynada her şeyi kontrol etmek için ayağı kalktığımda. "Duygular zordur ve onları kontrol etmeye çalışan büyüler isabet eder ve ıskalar. Bu genellikle uygunsuz bir ezilmenin üstesinden gelmek için kullanılır."

"Benim sahip olduğum şey bu değil," diye onun yerine sözümü bitirdim. Bir zamanlar olabilirdi ama Mircea ve ben bunun için çok fazla şey yaşadık. Artık birlikte olmayabilirdik ama Horatiu haklıydı. Muhtemelen onu her zaman sevecektim.

Bu bir sürük değil miydi?

Saffy tekrar denedi, zavallı papatyayı Tanrı bilir ne ile kapladı ama hiçbir şey işe yaramadı. Sonunda pes etti ve görünüşe göre bir tılsıma ihtiyaç duymayan gözlerim için hızlı bir glamourie yaptı. Beklentiyle aynaya baktım, çünkü büyüler, topikal glamourie çeşitlerinin aksine, biraz zaman alıyordu.

"Umarım bu işe yarar," dedim endişeyle. "Sonuncusu bir gün bile dayanmadı."

Vi alaycı bir tavırla, "Saç boyasıyla aynı reyondan bir glamourie alırsan olacağı budur," dedi.

"Ben almadım. Bana bir servete mal oldu ve iki hafta garantili olması gerekiyordu. Paramı geri istemeyi düşünüyorum."

"Hangisini kullandın?" Saffy sordu.

"Chelsea'deki spadan Wild Orchid diye bir şey."

Rhea, "Burası iyi bir kaplıca," dedi.

"Sanırım, eğer Orchid serisini taşıyorlarsa." Saffy etkilenmiş görünüyordu. "Bu cadılar meclisi yapımı, fey ithalatından. Ne kadar ödediniz? Sekiz yüz falan mı?"

"On iki."

Vi ıslık çaldı. "Kandırılmışsın. Yine de şaşırmadım; böyle yerler her zaman her şeyi işaretler."

"Mahremiyet için para ödüyorsun," dedi Saffy. "Soran olursa, seni tanımıyorlar. Yine de işe yaramalıydı." Kaşlarını çattı. "Belki de kötü bir parti ya da başka bir şey almışsındır."

"Ya da belki de sen daha iyi bir cadıydın," dedim gözlerimin normale dönmesini izlerken. Rahat bir nefes aldım ve tek rahatlayan ben değildim.

"Çok doğru," dedi Saffy. "Ben de yeteneğimi kaybettiğimi düşünmeye başlamıştım."

Vi bir kolunu onun boynuna doladı. "Aşk tılsımlarını benim üzerimde deneyebilirsin, tatlı turtam. Hey, belki de beni ilk başta bu şekilde elde ettin."

"Ha! Beni haftalarca takip ettin."

"Ben öyle hatırlamıyorum," dedi Vi, onu kapıya doğru götürürken.
"Sanırım yasadışı cazibeler için kontrol edilmem gerekiyor. *Her yerimin.*"

Saffy güldü ve kollarını birbirlerine dolayarak ayrıldılar.
toplantı sonunda dağıldı.

Yani, çoğunu.

Bölüm On Dört

Marco tabii ki hiçbir yere gitmedi. Bunu gerçekten beklemiyordum.

Yine de Rhea'yı bana yemek getirmesi için gönderdi.

Takdir ettim.

Oda yüzmeye başlamıştı.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz, "Ne zamandır tanıyorsun?" diye sordu.

Ne demek istediğini anlamamış gibi davranmaya bile çalışmadım. "Altı hafta."

"Altı *hafta* mı?" Siyah gözleri parladı. "Bana ne zaman söylemeyi planlıyordun?"

Değildim, söylemedim, çünkü işe yarayacağından şüpheliydim. Bir dakika kazanmak için yeniden doldurmak üzere ayağa kalktım ama Marco bardağı elimden aldı. Ve geri döndüğünde bardak suyla doluydu.

Yine de içtim.

"Bunun bir sorun olmama ihtimali vardı," diye açıkladım. "Mircea'nın takıntısı Elena ile. Açıkçası bununla başa çıkmak bazı vampirlerin takıntılarından çok daha kolay. Dünyayı yönetmek ya da borsayı ele geçirmek istemiyor. Tek bir kadın istiyor. Yani, tamam, geçmişe gidip onu buraya getireceğiz-"

"Onu *buraya* mı getirdin?"

"-O zaman artık bir takıntısı yok. Ve o öldüğüne göre, yokluğu zaman çizgisini etkilemeyecek. Yapılabilir görünüyordu." Marco sadece bana baktı. "Belki bir kez olsun bir sorunun önüne geçebiliriz diye düşünmüştüm," dedim savunmaya geçerek.

Aniden ayağa kalktı ve konferans masasına çarpana kadar odanın içinde volta attı, sonra aniden geri döndü. "Lanet olası bir orduyu *Faerie*'ye götürmek üzere olduğunun farkındasın değil mi?"

"Elbette, biliyorum-"

"O zaman ne halt ediyorsun? Kahretsin, Cassie! Ölecek ve muhtemelen yanında bir sürü insanı da götürecektir! Aklını kaçıtırıp böyle bir iş yapamaz!"

"Anladım-"

"Anladığınızı sanmıyorum!"

Marco tedirgindi, bunun için onu suçlayamazdım ama bu kadar kötü olmasını beklemiyordum. Gerçi belki de beklemeliydim. Marco benim baş korumam olabilirdi ama yüzyıllar boyunca biri askerlik olmak üzere birçok başka iş yapmıştı.

"Alternatifi neydi?" Ben sordum. "Konsolosa söylemek mi? Hey, majesteleri, generalinizin savaşın ortasında sincap gibi davranıp karısının peşinden koşabileceğini bilmeniz gerektiğini düşündüm-"

"*Bunu gerçekten yapmasına* karşı mı?"

"O kadar ileri gittiğini sanmıyorum-"

"Ya yanıyorsan?"

Tekrar kanepeye oturdu, Saffy'nin birkaç katı kadar yer kapladı ama bu irilik onun cazibesinin bir parçasıydı. Bu savaşta karşılaştığımız bazı şeylerle benden daha iyi mücadele edemeyeceğini bilmeme rağmen Marco yanımdayken kendimi daha güvende hissediyordum. Ama beynimin daha ilkel kısmı büyüklüğü güvenlikle eş tutuyordu ve her zamanki sakinliğin, sıcak tüylü bir battaniye gibi etrafımı sardığını hissediyordum.

Ne yazık ki, onun üzerinde aynı etkiye sahipmişim gibi görünmüyordu.

"Henüz yirmi yaşındaydım ve ilk büyük macerama atılmıştım," dedi bana ciddi bir şekilde. "Yahudiye'de görev yapan başka bir kafilenin görevini devralmaya giden bir grupla birlikteydim - yeterince basit bir görev ve iyi bir ilk görevlendirme. Ya da komutanımız afyonlu şarapla işini yapmaktan daha fazla ilgilenmeseydi öyle olurdu!"

"Marco-"

"Bir gece yolda olağan önlemleri almayı ihmal etti, sanırım güvenli bölgede olduğumuzu düşünüyordu. Ya da belki de güzel bir

Yakındaki bir kasabadan gelen çocuklar, önlerinde sivri çivilerle dolu dev bir hendek olmadan daha kolaydı. Her neyse, o aylaklık ederken bir grup haydut tarafından saldırıya uğradık. Bu doğru, bir Roma birliği bir grup yerel hırsız tarafından yok edildi ve nedenini biliyor musunuz?"

"Marco-"

"Hayatta kaldım çünkü kalkanımı bulamadan at sırtında topuz kullanan bir pislik tarafından bayıltıldım. Uyandığımda ölümlerle doluydu, geri kalanların çoğu kaçmıştı ve komutanımızın kellesi mızrağın ucundaydı! Ordu bunu örtbas etti elbette, itibarlarının zedelenmesini istemiyorlardı. Ve daha sonra bir lejyonla ortaya çıkıp haydutları yok ettiler. Ama bu, liderimizin dikkati dağılmasaydı hiçbiri ölmek zorunda kalmayacak olan o ölü çocukları geri getirmedi!"

Bacaklarımı yukarı çektim. Bu sayede ayak tırnaklarımın kırmızının on farklı tonunda olduğunu fark ettim, bazıları simli bazıları simsizdi, çünkü geçen gece ne yaptıklarını umursamayacak kadar yorgun olduğumda birkaç genç inisiye bana bulaşmıştı. Marco için hazırladığım gökkuşağını elime aldım.

"Tamam, ama tekrar soruyorum, alternatif ne? Konsolosa Mircea'nın aklını kaçırmak üzere olduğunu söylerim ve o da onu öldürür. Zaten yeterince güçlü. Ama Pythia gücü onun emrindeyken, sadece benim üzerimdeki etkisiyle değil, kendi gücüyle de? Ona meydan okuyabilir. Kazanabilir."

"Yapmayacak. İşi istemiyor. Hiç istemedi-"

"Ve buna inanacak mı?"

Marco dudaklarını büzdü. "Söylemesi zor. Kartlarını göğsüne yakın oynuyor."

"Duyduğum söylentiye göre, savaş bittiğinde ve artık işine yaramadığında onu öldürmeyi planlıyormuş-"

"Bu söylenti en az bir asırdır ortalıkta dolaşıyor."

"Belki de o kadar uzun zamandır planladığı içindir!"

Marco alaycı bir tavırla, "Ya da bunu kullandığı için," dedi. "Herkes Mircea'yla aralarının çok iyi olduğunu düşünürse, bu onun diplomatik çalışmalarını sekteye uğratır. Bazen, doğru teşvik verildiğinde patrona sırt çevirmeye istekli olabileceğinize inanacak birine ihtiyacınız vardır. Sizinle bir şansları olduğunu düşünmelerine yardımcı olur, böylece içlerini dökerler. Ya da bir sonraki konsolosla konuşma ihtimaline karşı size taviz verirler."

"Duyduğun bu mu?" Göğsümdeki düğümün biraz gevşediğini hissettim. Omuz silktili. "Elli kadar söylentinin arasında. Nasıl olduğunu bilirsin." İçimi çektim ve ayak parmaklarımı karıştırmaya geri döndüm. "Politikadan nefret ediyorum."

"Bir Pythia'da kötü bir özellik."

"Diğer yüzlerce kötü özelliğim gibi mi?"

Bunun üzerine hafifçe sırtıttı. "İnsanın üzerinde büyüyorsun."

O da biliyordu ama şu anda bunun bir faydası yoktu. "Onu öldürse de öldürmese de," diye belirttim, "neredeyse kesinlikle onu ortadan kaldıracak ve yerine başka birini koyacak-"

"Güzel!"

"Hayır, iyi değil. Bu şeyi başka kimse yönetemez."

"Bunu bilmiyorsun-" Marco başladı ama ben devam ettim. Çünkü bunu biliyordum. Açıkçası son zamanlarda vampir politikaları konusunda istediğimden daha fazla eğitim alıyordum. Ve bunların hiçbirisi iyi değildi.

"Diğer senatolar - Tanrım, nasıl olduklarını biliyorsun! Yüzyıllardır birbirlerinden nefret ediyorlar ve savaş da bunu değiştirmede. Mircea'nın tüm çekiciliğine ve yıllar içinde kurduğu tüm dost ve ittifaklara rağmen, bu hala kedi gütmek gibi bir şey. Herkes bir diğerinden şüpheleniyor, herkes savaşı kendi lehine kullanmak ya da iktidarı ele geçirmek için bir fırsat olarak kullanıyor, herkes bir araya gelmezsek sonrasının *olmayacağı* gerçeğini umursamadan gözünü sonrasına dikmiş durumda!"

Marco bana bakarak, "Senato senin için," dedi.

"Kesinlikle! Mircea onları bir şekilde hizada tutabilen tek kişi. O olmadan ne bir ordumuz ne de

bir istilamız var, hiçbir şeyimiz yok - muazzam bir karmaşa dışında!"

"Başka biri olmalı-"

Başımı salladım. "Yeterince insanın güvendiği kimse yok. Tüm bu ittifak Mircea'nın bebeğiydi. Kimse onun bunu yapabileceğini, altı kavgacı senatoyu tek bir senato haline getirebileceğini, hatta muhtemelen dünyanın sonunu getirecek bir savaşı önleyebileceğini düşünmüyordu. Ama o başardı ve şimdi ittifaka -en azından ordu kısmına- liderlik ediyor ve bunu yapabilecek tek kişi de o. İnsanların ölmesinden mi bahsediyorsun? Mircea'yı denklemden çıkar ve insanlar ölmeye başlasın, Marco."

"Yani ona istediğini vererek bu işi kurtarmaya çalışıyordunuz," diye özetledi.

"İhtiyacı olan şey," diye düzelttim. "Aksi takdirde nasıl olacağını biliyorsun."

Marco kaşlarını çattı ama bunu tartışmadı. Kendisi de vampir hastalığıyla mücadele etmişti. Onun durumunda, o savaştayken katledilen karısı ve kızı yüzünden olmuştu. Geri döndüğünde onların çürümeye yüz tutmuş cesetlerini bir hendekte bulmuştu ve uzun yaşamı boyunca bunun için kendini suçlamıştı.

Ancak Mircea'nın aksine Marco hiçbir zaman bir vampir ailesine liderlik edecek kadar güçlü olmamıştı. Her zaman bir başkası için çalışmıştı, bu yüzden ne zaman zihinsel sorunları sorun yaratmaya başlasa, başka bir efendiyle takas edilip başkasının sorunu haline getiriliyordu. Bu zor ve tehlikeli bir hayattı çünkü bazı efendiler sorunlarını takas etmek yerine kazığa bağlamayı tercih ediyordu. Altta yatan faktör hakkında hiçbir şey yapılmadığından bahsetmiyorum bile.

Ta ki Pythian Sarayı'na, ona umutsuzca ihtiyacı olan ve kurtarabileceği bir sürü küçük kızla birlikte gelene kadar.

Sonunda zihnindeki kargaşayı yatıştırmış gibi görünüyordu. bana Mircea fikrini vermişti. Sonuçta, gerçekten yaşlı vampirler yaygın olmasa da, tamamen bilinmeyen de değillerdi. Marco'nun kendisi yaklaşık iki bin yaşındaydı. Kuzey Amerika Vampir Senatosu'nun lideri olan konsolos daha da yaşlıydı. Eğer vampirler

saplantılarının yol açtığı tümseklerde neredeyse ölümsüzdüler.

Eğer.

"Şimdi planımız ne?" Marco kocaman kollarını bir o kadar kocaman göğsünün üzerinde kavuşturarak sordu. "Eğer ölmediyse Elena'yı buraya getiremezsin."

"Hayır. Ama Mircea onun iyi olmasına kafayı takmış gibi görünüyor. İyi bir hayatı olmasına. Sanırım bunu kabul ederdi - eğer bunu kanıtlayabilirsem."

"Evet, ama nasıl bir hayatı olduysa, muhtemelen Faerie'deydi. Peki bunu nasıl öğreneceğiz?"

Başparmağımdaki bir tutam kiraz kırmızısı cilayı soyarken başımı kaldırdım. "Biz mi?"

Biraz kırgın görünüyordu. "Eskiden bazı eski efendilerim için müfettişlik yapardım. Mircea için de. Etrafa sorabilirim."

"Caedmon'a sor," dedim, hafif feylerin üç büyük evinden birinin liderinin adını söyleyerek. "Onu götüren askerler Svarestri zırhı giyiyordu, bu yüzden bir şey bilmiyor olabilir."

"Ama casusları ve muhbirleri var. Olduğunu biliyorsun."

Başımı salladım, kolay gülümsemesi ve ona uymayan yaşlı gözleriyle çarpıcı sarışını düşündüm. Caedmon esrarengiz olmayı neredeyse vampirler kadar iyi beceriyordu ama her zaman her şeyi biliyor gibiydi. Denemeye değerdi.

"Yapabileceğimiz başka bir şey göremiyorum." Kapı çalındı.

"Bu senin akşam yemeğin olacak," dedi Marco, çünkü muhtemelen kokusunu alabiliyordu. Ayağa kalktı. "Sessiz olacağım ve bakalım ne bulabilecek."

"Teşekkür ederim."

Kocaman bir el saçlarımı düzeltti. "Bana teşekkür etme. Sadece anlamaya çalış."

"Neyi anladın?"

"Pythia olmak yalnız olmak demek değildir. Tam tersi. Güvenebileceğiniz insanlar var. Yalnız kurt olmaya çalışmayı bırak ve

paketi."

"Yoksa onlar olmadan yenmek mi?"

Kalın siyah bir kaşını kaldırdı. "Sen söyledin, ben değil."

Gitti.

Rhea kolunun altından güçlükle geçerek içeri girdi, çünkü aralarında bir ayak kadar boy farkı vardı. Ben ona yardım etmek için kıpırdayamadan kocaman bir tepsiyi masaya bıraktı ve kapağını açtı. Ve ortaya aile boyu bir yemeğe benzeyen bir şey çıktı.

"Tami hepsini yememi söyledi, yoksa nedenini öğrenmek isteyecek," dedi Rhea nefes nefese, sanki alıntı yapıyormuş gibi. Dudağını ısıırıp utanmış görünüyordu, çünkü insanlar Pythias'la bu şekilde konuşmazdı.

"Bunların hepsini yiyemem." Bir defans oyuncusu bile o tepsiyi kaldıramazdı. "Bana yardım eder misin?"

Başını salladı, çünkü Tami'nin öfkesi dillere destandı. Neyse ki yemek pişirme becerisi de öyleydi. Harika bir safranlı paella, bir demet sarımsaklı tost, maruldan daha fazla malzemesi olan doyurucu bir salata ve biraz şeftalili sangria paylaştık. İki kişi için bile hala çok fazlaydı ama en azından kafam artık yüzmüyordu. Sonunda kendimi tıka basa doymuş, mutlu ve tüm insanlığa karşı saçma bir düşkünlük içinde hissederek arkama yaslandım.

Belki de savaşı Tami'nin yemekleriyle bitirebiliriz.

Kürek çekmekten çok tabağındaki karidesleri itip kakan Rhea hâlâ sıkıntılı görünüyordu. Nedenini sormadım; genellikle konuya gelmesi biraz zaman alırdı, doğuştan gelen alınganlığı yıllarca görülmek ve duyulmamakla savaşmak zorundaydı. Alınganlık genellikle kazanırdı, ama ona bir dakika vermeniz gerekirdi.

Yarım bardak sangria içmiş olmama aldırış etmedim.

"Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?" diye ağzından kaçırdı sonunda.

Şeftali dilimi yiyordum, bu yüzden cevap vermem biraz zaman aldı. "Ne hakkında?"

Gözlerini bana dikti. "Lord Mircea hakkında! Temelde haydut bir acolyte ile aynı - daha da kötüsü, bir acolyte'nin ya da hatta bir varisin yeteneğine sahip olmadığı için, *sizinkine* sahip. O haydut bir *Pythia*-"

"Ve siz de onunla ilgilenilmesi gerektiğini düşünüyorsunuz."

Masanın üzerine eğildi. "Öyle *olmalı*. Elbette, bunu görmelisiniz!"

"Savaş için ona ihtiyaç var, Rhea." Ağzını açtı ama ben elimi kaldırdım. "Biliyorum. Bunun ne kadar kötü olduğunu anlıyorum. Ama savaşı kaybetmek de kötü olurdu, değil mi?"

"Bizim bir ordumuz var-"

"Lider olmadan pek işe yaramayan bir lider. Mircea'nın bensiz hiçbir yere zamanında gidemeyeceğinden bahsetmiyorum bile-"

"Ama yapabilirdi," diye ısrar etti. "Senin gücünle-"

"Kendi başına zamanda geri gidebilir, evet, ama nasıl geri dönecek? Güç ödünç almak için orada olmazdım-"

"Güç çalmak!" dedi öfkeyle.

"Peki nasıl geri dönecek? Mircea pek çok şey olabilir ama aptal bunlardan biri değil. Bana ihtiyacı olduğunu biliyor."

Ama Rhea ikna olmuş görünmüyordu. "Emin misiniz? Bu Aşık Düğümü büyüğü hakkında hiçbir şey bilmiyoruz, nasıl çalışıyor?"

"O da bilmiyor. Ödünç almak için *ödünç aldığınız* kişinin orada olması gerektiğinden oldukça eminim. Ama her iki durumda da emin olamıyor, bu yüzden riske atamazdı. Aksi takdirde sıkışıp kalabilir."

Ama Rhea hâlâ mutlu değildi. "Onun peşinden gitmen gerektiğini biliyor. Bir Pythia birinin zaman içinde yer değiştirmesine izin veremez. Orada olduğu her gün -her saat- zaman çizelgesi için bir tehdit oluşturacaktı. Ve sen bunu yapar yapmaz-"

"*Eğer* yaparsam. Hilde'yi gönderebilirim," diye belirttim. "Ya da diğer kızlardan bazılarını."

"Beni gönderebilmen gerekirdi," dedi Rhea endişeyle. "Şimdiye kadar yer değiştirebilmeliydim. Sana yardım edebilmeliydim-"

"Bana başka şekillerde de yardım ediyorsun," dedim, çünkü bu doğrudu. Elbette, diğer Pythian görevlerinin çoğunu yapabilmesinin ön koşulu olan vardiya değiştirebilmesinin gerçekten iyi olacağı da doğrudu. Ama ben bir şey söylemedim. Rhea zaten yeterince mutsuz görünüyordu.

"Kartlarda ne yazdığını görmek yardımcı olur mu?" diye sordum ve gözlerinin parladığını gördüm.

Şifonyerime gittim ve eski bir tarot destesi çıkardım. Eski mürebbiyem Eugenie tarafından beş on sente satın alınmıştı, bu da neden standart Ryder-Waite lamine edilmiş ucuz bir şey olduğunu açıklıyordu. Köşeleri yıpranmış, kırıklıkları kirlenmiş ve yakın zamanda suya batırıldığı için bazı kartlar dokunulduğunda biraz bulanıklaşmıştı. Eugenie'nin bir yıl doğum günüm için bir cadıya büyü yaptırmış olması dışında özel bir yanı yoktu.

Bunun iyi bir şey olup olmadığına hâlâ karar verememiştim.

Deste neredeyse elime atlayacaktı ve bir kart fırladı, zaten mutlu bir şekilde gürlüyordu. *"Asılmış Adam bir ağaçta baş aşağı asılı duran bir adamı gösteriyor. Bu, olayları farklı bir perspektiften görmenin kartıdır. Eski düşünce kalıpları ve birbirine dolanmış fikirler sorgucuyu geride tuttuğunda ve dünyaya yeni bir bakış açısına ihtiyaç duyulduğunda bir okumada ortaya çıkma eğilimindedir. En iyi eski bir deyişle somutlaştırılır: "Sizi buraya getiren şey sizi oraya götürmez." Eğer şimdi gerçek bir ilerleme kaydetmek istiyorsanız, eski kavramları kafalarının üzerine koymanız ve uzun süredir devam eden durumlarda yeni olasılıklar görmeniz gerekecektir."*

Kartlar devam etti, çünkü hepsi çok uzun solukluydu, ama ben artık dinlemiyordum. Kartlar sadece bir yenilikti, ama bir durumun genel iklimini tahmin etmede ürkütücü derecede doğru olduklarını kanıtlamışlardı. Görünüşe göre bugün hariç.

Ne kadar denesem de, bu tavsiyede işe yarar bir şey göremedim. Zaten yeni bir durumum vardı - sorun da buydu! Ve kartın üzerindeki, gülünç pozundan bana sırtan arsız küçük böcek de yardımcı olmuyordu.

Onu güverteye geri ittim ve Rhea'nın beni izlediğini görmek için başımı kaldırdım. "Bir sorun mu var leydim?"

Ona bir daha ilk adımı kullanmasını söylemedim. Vazgeçmiştim. "Hayır. Sadece pek işe yaramadı."

Tabii ki ne olacağını bilmiyordum. Mircea ile ilgili verebileceğim her karar kötü bir karar gibi görünüyordu, bu da kartın diğer anlamını, eğer zaman tanısaydım destenin bana söyleyebileceği anlamı gündeme getirdi. Çünkü Asılmış Adam aynı zamanda bir kişi kendini çıkmazda hissettiğinde, net bir yönü olmadığında, sahip olmadığı bilgiye veya rehberliğe ihtiyaç duyduğunda da ortaya çıkıyordu.

Rehberlik, diye düşündüm. Ve sonra dudağını ısırarak *ben* oldum. Ve Şu anki akıl hocamı düşünüyorum, eğer ona öyle demek isterseniz.

Kahretsin, diye düşündüm. Bunun için beni parçalayacaktı. Ama belki, sadece belki, onun da bazı tavsiyeleri olabilirdi. Pythian işi hakkında benim bilebileceğimden çok daha fazlasını unutmuştu.

Lanet olsun.

Yumuşak bir el benimkini kapladı. "Hanımefendi, emin misiniz?"

Zorla gülümsedim. "Evet, her şey yolunda. Aslında, aklıma harika bir fikir geldi."

Rhea gülümsedi. Geri, ve Şüphe Temizleme itibaren onu gözleri. "Bu harika! Bir şeyler düşüneceğini biliyordum."

Gülümsememin dağılmasını engelledim -sadece. "Birkaç gün için çantanı hazırla," dedim ona. "Bir yolculuğa çıkıyoruz."

On Beşinci Bölüm

O Tabii ki o gece gitmedik. Kırbaçlanmışım ve hala yapmam gereken bir iş vardı. Aslında iki tane. Mahkemem olduğundan bahsetmiyorum bile. Çünkü bazı insanlar ani iptalden dolayı *gerçekten* mutsuz olmuşlardı ve içlerinden birkaçı kıyameti koparacak kadar güçlüydü.

Yeni atama sekreterim Françoise, işgalden önceki son oturum için beni ikna etmişti ve tam bir tımarhane olacaktı. Savaş ve çirkin tahtımda oturup ahkam kesmek yerine hayatım için koşarak geçirdiğim bir yaz sayesinde kolumdan daha uzun bir dilekçe birikimim vardı. Bazen koşmayı özliyordum.

Diğer zamanlarda o kadar da değil, diye düşündüm, konsantre olarak.

"Ne yapıyorsun?"

"Augghhhh!"

Az önce yüzümde bir hayalet belirdi ve onu boğazından tutup sarsmama neden oldu, çünkü sinirlerim o kadar kötüydü. O kadar ki, uzun zamandır yol arkadaşım olan Billy Joe bana bağırana kadar onu tanıyamadım. "Delirdin mi sen? Bırak beni kadın!"

Elimi onun cansız bedeninden çekerek onu bıraktım ve sendeleyerek duvara yaslandım. "Ödümü kopardın," dedim ona.

"*Seni* korkuttum mu? *Bu* da ne böyle?"

Billy'nin mevcut projeme karıştığını fark ettim, bu normal bir insanı bu kadar rahatsız edecek bir şey değildi, ama hayaletler normal değildir. Ayrıca herhangi bir şey tarafından alıkonulmaya da alışık değillerdir. Duvarların içinden geçebilen biri için, kendini birdenbire parıldayan altın bir ağın içinde bulmak onu korkutuyordu.

"Çıkarın şunu! Çıkar şunu!"

"Çırpınmayı kes!" Günün ikinci kalp krizini geçirdiğim için artık daha sakın bir şekilde "Dur!" dedim. Yoksa üçüncü müydü? "Kıpırdama, sana yardım edeceğim."

Ama Billy panikliyordu ve ya beni duymadı ya da umursamadı.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdı, hayalet gibi bir kolunu havaya kaldırdı, sanki özellikle zengin şekerlemelere batırmış gibiydi, gerilen ama kırılmayan türden. Ağa yakalanmış bir böceğe benziyordu, ki bu gerçekten çok uzak değildi ve bununla savaşılmaya devam ederse daha iyi olmayacaktı!

Sonunda pes ettim ve her şeyi çökerttim, onu serbest bıraktım ve yirmi dakikalık sıkı çalışmayı mahvettim. Ama en azından çılgılık atmaya bıraktı. Ve şaşkınlık içinde kapımın pervazından sarkan altın renkli şeye baktı. "Bu şey de ne?"

"Zaman koğuşı. Ya da öyleydi."

"Ne?"

"Pratik yaptığım bir şey ama henüz çok iyi değilim."

"Bu işi yapmanıza izin vermeden önce almanız gereken bir sertifika falan yok mu?" diye sordu.

"Evet, buna Pythia olarak atanmak deniyor," dedim ve yeniden başladım.

Billy bir kovboy gibi lotus pozisyonunda biraz havalandı.

Buda, ve beni izledi. Bir süre sonra sıkıldığı her halinden belli olan hayalet gibi bir sigara yaktı. Kırmızı firfırlı gömleği, silahşör şapkası ve giydiği western kot pantolonu ile iyi uyum sağlamıştı; bunların hepsi bir zamanlar korkmuş İrlandalı bir çocuğun yeni vatanına uyum sağlamak için oluşturduğu kişiliğin bir parçasıydı.

Bu pek işe yaramamıştı ve seçtiği kart köpekbalığı mesleği de Mississippi'ye derin bir dalışla sonuçlanmamıştı. Bir çuvalın içinde. Bağlı.

Neyse ki ölümden sonra işler daha iyiye gitmiş ve sonunda Pythian Sarayı'nda dünyadaki yerini bulmuştu. Büyük, Katolik bir aileden geliyordu. Billy etrafta koşuşturan bir grup çocukla kendini evinde gibi hissediyordu, özellikle de bu çocukların çoğu onu görebiliyorsa. Onlarca yılını neredeyse tek başına geçirmiş bir adam için bu bir keşif olmuştu.

bir nehrin dibinde. Ya da yıllar önce bir rehin dükkanında peşine düştüğü kolyeye rastladıktan sonra benden başka konuşacak kimsesi yoktu.

O zamandan beri pek de dinamik olmayan bir ikiliydik, çünkü Billy dünyadaki en enerjik hayalet diyebileceğim kişi değildi. Şov kızlarının soyunma odalarını gözetleyerek ya da benimle kâğıt oynayarak geçirdiği zaman, birilerini korkutarak geçirdiği zamandan daha fazlaydı. Bu yüzden iyi anlaşırdık. Çoğu hayalet deliydi; Billy ise sadece biraz tembeldi.

Ama umarım bugün kendini neşeli hissediyordur, çünkü onun için bir işim vardı.

Sonunda geri çekilip, bir kez daha kapımın üzerine gerilmiş ısıltılı, altın bir örümcek ağına benzeyen eserime hayranlıkla baktım. Eğitimcim bir balıkçı ağı gibi fırlatabileceği bir ağ yapabiliyordu ama ben henüz o tür bir ustalığa sahip değildim. Bu çok kötüydü, çünkü bugün gerçekten işe yarayabilirdi.

Pythia işi zordu.

"İşin bittiğine göre," dedi Billy, hasta oldum-hastaya bak- nasıl-hasta oldum sesiyle, "tekrar ediyorum: bu ne lan?"

"Dil," dedim otomatik olarak, çünkü buradaki bazı kızlar onu duyabiliyordu.

"Burada senden ve benden başka kimse yok ve neden başka bir koğuşa ihtiyacın var?" diye sordu. "Ve o şey *beni* nasıl yakaladı?"

"Hayaletleri de zaman yönetir," diye hatırlattım ona. "En azından bu uçak."

"Yani?"

"Yani zaman koğuşı kişiyi uzayda değil zamanda sabitliyor, ama bunlar aynı şeyin iki yüzü olduğu için uzayda da sabitliyor. Ya da öyle bir şey." Hâlâ teoriyi anlamaya çalışıyordum. "Her neyse, herkes üzerinde işe yarayan tek koruyucu bu."

"Ve evrensel bir koğuşa ihtiyacınız var çünkü?" Ona söyledim.

"Gerçekten bir fey suikastçısının *buraya* geleceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu sözümü bitirdiğimde. "Çıldırması olmalı!"

"HQ için de herkes aynı şeyi söylerdi. Kim çılgın savaş büyücüleriyle dolu bir yeraltı sığınağına girer ki?"

"Buraya giremeyen biri mi?"

Ona bir bakış attım. "Şimdi Pritkin gibi konuştun."

"Belki de haklıdır. Sanki ilk günden beri herkes ve köpekleri size suikast düzenlemeye çalışmıyor. Ve savaş kızışırken-"

"Neden benimle vakit kaybediyorsun?" Koğuşumun biraz orantısız olsa da idare edeceğine karar vererek onun yerine sözümü bitirdim. Yatağın yanına gittim ve yatağın altını açmaya başladım.

"Pythia olduğun için mi?"

"Aynen öyle. Faerie'ye gidemem. Gücüm orada çalışmıyor, yani savaşın bir sonraki aşaması için çok önemli değilim. Düşmanlarımızın istilaya yardım eden insanlar konusunda daha endişeli olacağını düşünürsünüz."

"Pritkin gibi insanlar."

Başımı salladım. "Ve onun odasıydı. Bu yüzden bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Oh, oğlum." Billy sigarasını botunun üzerinde söndürdü. "İşte geliyor."

"Beraberlik alacaksın," dedim ona, menzilini artırmak için verdiğim enerji takviyelerinden bahsederken. "Büyük bir tane."

"Artık bundan hoşlanmayacağımı biliyorum."

Yatağa girdim ve yastıklara yaslandım. "Benim de hoşuma gitmiyor ama başka ne yapabilirim bilmiyorum. Pritkin beni dinlemiyor-"

"Senin adın Cassandra. Etrafta kehanetlerde bulunan ama kimsenin ona kulak asmadığı ve sonunda hepsinin öldüğü hatun değil miydi o?"

Kaşlarımı çattım. "Bu konuyu açmanın sırası değil!"

"Sanırım farklı bir isim istiyorsunuz."

"Farklı bir sonuç istiyorum. Pritkin'in iç organlarının dışarıda kalmasını içermeyen bir sonuç!"

"Neden bu konuda endişeleniyorsun?" Billy şapkasının altından sinsice bana bakarak sordu. "Zamanda geri gidip onu kurtarabilirsin. Yani bunu yaparsın"

"Şimdi, değil mi?"

Elbette Billy neyin peşinde olduğumu biliyordu. Benim çılgın programım yüzünden onun planlı çekilişleri aksamıştı ve bir hayalet için hiçbir şey onu ayakta tutan enerjiden daha önemli değildir. Neredeyse hemen anlamıştı.

Tembellik aptallık demek değildi.

Can sıkıcı, diğer yandan . . .

"Ben öyle bir şey yapmam," dedim huysuzca. "Ben bunu hiç yapmadım."

"O zaman ne yapıyordun?"

"Hiçbir şey! Beni anlıyorsanız, aynı anda hem uyumama hem de çalışmama izin vermek dışında."

"Pek sayılmaz."

Belki de o aptalca yorumu tekrar gözden geçirmem gerekecek diye düşündüm.

"Tarihi yeniden yazmıyordum," diye açıkladım. "Bir gece senato toplantısına giderdim, çünkü toplantılar o zaman yapılırdı, uzun bir gün geçirdikten hemen sonra. Sonra ayrıldıktan kısa bir süre sonra geri döner ve aynı gece boyunca uyurdum. Ama tek yaptığım uyumaktı, hiçbir şeyi değiştirmiyordum."

"Yani bana Pritkin bir fey tarafından parçalansa onu kurtarmayacağını mı söylüyorsun?"

Billy'ye ters ters baktım. "Neden bunun üzerinde duruyorsun?"

"Neden sorudan kaçıyorsun?" Kahretsin,
bazen ...

"Kaçmıyorum! Bunun bir sorun haline gelmesini önlemeye çalışıyorum!"

"Sadece sınırın nerede olduğunu merak ediyorum," dedi. "Pritkin'e geri dönüp Çember'i o suikastçı hakkında uyarmak istediğini söylemişsin. Ama zaman değişiyor, değil mi? Ve bir de Mircea var-"

"Mircea hakkında konuşmak istemiyorum."

"Seni suçlamıyorum. O vampirin bela olduğunu hep söyledim ama dinledin mi? Belki de adım Cassandra olmalı."

"Daha frilli bir gömleğe ihtiyacın var."

Billy yere baktı. "Bu çok firfırlı. Ellerindeki en firfırlı şey buydu."

"Bana bir şey mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Bunca zaman sonra mı?" diye sırıttı. "Hayır, kızlardan hoşlanıyorum. Havalı olmadan önce sadece bir metroseksüeldim."

"Vahşi Batı Beau Brummel."

"Mississippi tam olarak Vahşi Batı değildi ve sen konuyu değiştiriyorsun." Yatağın üzerine oturdu, bu da hafifçe üzerinde süzüldüğü anlamına geliyordu. "Sınır nerede Cass?"

"Her zaman olduğu yerde," dedim ve Billy bana bir bakış fırlattı. "Öyle! Sadece ... bugünlerde işler o kadar basit değil."

"Hiç oldular mı?"

"Sayılır, evet. Eskiden sadece kendimi hayatta tutmak için endişelenirdim.

Şimdi . . . Başka pek çok insandan sorumluyum."

"Saçmalık. Dışarıdaki küçük kızları kastetmiyorsan, o saçmalık Cass."

Ona kaşlarını çattım. "Bu saçmalık değil. Ben Pythia'yım-"

"Ve bu seni tanrı yapmaz, tamam mı? Evrenden sorumlu değilsin, zaman çizelgesinden sorumlusun. Lanet olsun, bu *yeterli* değil mi?"

Yastıklara yaslandım. "Daha fazla."

"O zaman herkes gibi sen de etrafta dolaşp bir şeyleri değiştiremezsin. Bunun kademeli bir etkiye neden olabileceğini ve her şeyi mahvedebileceğini bana kendiniz söylediniz."

"İşte bu yüzden yapmıyorum."

"Ama sen teklif ettin. Jonas'ın ofisinde."

"Üzgündüm ve ciddi değildim. Pritkin'in beni kabul etmeyeceğini biliyordum-"

"Ya o yapsaydı? Ya da Jonas yapsaydı? Kazandığı sürece kuralları esnetmeyi umursamıyor gibi görünüyor."

Billy'ye baktım.

Jonas Marsden'in hiç bu kadar iyi tanımlandığını duymamıştım.

"Öldüğünüzde aynı türden pek çok insan görürsünüz," dedi Billy. "Hepsinin küçük bir hücreye sığıldığını söylemiyorum, ama bir süre sonra . . . Evet. Kalıpları görmeye başlıyorsun. Jonas bana eskiden tanıdığım yaşlı bir kumarbazı hatırlatıyor. Nehir gemilerine yeni gelenleri kanatları altına alır, onlara işi öğretirdi. Sonra onları hile yapmasına yardım etmeleri için kullanırdı, ama nedense hep onlar yakalanırdı ve sonunda parayı alan hep o olurdu."

"Jonas'ın beni kullanmaya çalıştığını mı söylüyorsun?"

"Seni zaten kullandı. Tekrar iktidara gelmesine yardım ettin, değil mi?"

"Alternatiften daha iyiydi."

Billy buna itiraz edemezdi, çünkü diğer seçenek düşmanlarımız tarafından yoldan çıkarılmış bir hain olmaktı. "Sadece dikkatli ol, Cass."

"Neden birdenbire Jonas'ın üstüne düştün?" diye sordum.

Billy gözlerini kıstı. "Ciddi misin? Bana bunun bir tuzak olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?" Başparmağını omzunun üzerinden benim berbat koğuşuma doğru kaldırdı.

Bazen, Billy biraz daha aptal *olsaydı* hayatımın daha kolay *olacağına* karar verdim.

Yorganı yukarı çektim. "Jonas bir konuda haklıydı: Sorgulayabileceğimiz birinin olması iyi olurdu."

"Peki ya onun yerine ölürsen? Feylerin Pythian gücüne karşı dirençli olduğunu söylemiştin. Ya o şey onu durdurmazsa-"

"Bunun onu durdurması gerekmiyor. Onu tuzağa düşürmesi gerekiyordu."

"-ve neden hep senin başın ilmikte?"

Billy hayalet gibi bir sigara daha yaktı; sırf dumanın içinden bana bakabilmek için yaktığından emindim.

"Bu bir ilmik değil," dedim. "Bunu ekstra bir koruma katmanı olarak düşün, buraya birilerinin geleceğini varsayarsak, ki bundan şüpheliyim. Bence Pritkin'in peşinde."

Billy aniden bir ipucu yakaladı. "Hayır-"

Tekrar doğruldum. "Sadece kısa bir süre için-"

"O lanet büyücüye bebek bakıcılığı yapmayacağım!"

"Pritkin'i sevdiğini sanıyordum."

Billy gözlerini devirdi. "Onu vampirden daha çok seviyorum çünkü her zaman seni kullanmaya çalışmıyor. Ama bu demek değil ki-"

"Billy-"

"-elini tutmak istediğimi. Her neyse, onun seni koruması gerektiğini sanıyordum, tam tersi değil!"

"Benim bir korumaya ihtiyacım yok. Ama şu anda öyle. Bir fey savaşçısını alt edebilir ama onun geldiğini görmezse olmaz-"

"Peki onu nasıl göreceğim? Hayır, hayır, söyleme. Sadece bekle."

Billy kot pantolonunun arka cebini karıştırdı ve Eski Batı'da kesinlikle bulunmayan türden küçük bir defter çıkardı. Yani sırf şirretlik olsun diye enerjisinin bir kısmıyla bu defteri oluşturmuştu. Bu tür bir adanmışlığa hayran olmak gerekirdi.

"Bir bakalım. Zincir takırtıları, uluma ve inlemeler, zıplama korkutmaları - her zaman favoridir - dolap kapaklarını açma, ışıkları açıp kapama
-"

"Billy."

"-ve yaşayanları gözetlemek." Birkaç sayfayı çevirdi. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Feylerin büyüünü görmek benim yeteneklerim arasında değil! Sanırım lüks versiyonunu almalıydım."

"Billy."

"Ama yapmadım. Yani zaten etrafını sarmış olan bir sürü büyücüden daha fazla işe yaramazdım. Orada sardalye gibi paketlenmişler, kendin söyledin."

"Ama feyleri göremiyorlar."

"Ben de yapamam!"

"Onu görmene gerek yok. Kokusunu alabilirsin." Uzandım ve neyse ki soyunma odama yapılan baskından kurtulmuş olan yeni parfüm şişelerimden birini aldım. "Bunun gibi."

Yüzünü buruşturdu ama bir nefes çekti. "İğrenç," diye karar verdi.

Bu haksızlıktı. Karışım çoğunlukla limonla karıştırılmış gül gibi kokuyordu. Biraz sıra dışı ama kesinlikle iğrenç değil.

"Bir suikastçının altında olacağı cazibe fey olmalı, yoksa Karargâh'ın koşulları bunu tespit ederdi<" dedim. "Geldiğinin kokusunu bir mil öteden alırsın."

"O zaman büyücü neden yapamıyor?"

"O aramayacak, sen arayacaksın."

Billy bana inatçı yüzünü gösterdi, bu bir sorundu çünkü ona hiçbir şey yaptıramazdım. O benim kölem değildi; o benim arkadaşımdı. İsteddiği gibi bana iyilik yapabilir ya da yapmayabilirdi.

Ve şu anda, pek umut verici görünmüyordu.

Tekrar yastığa yaslandım ve tavana baktım. "Bir fey tarafından takip edilen bir erkek arkadaşım, Pythia olduğuna karar vermiş bir eski sevgilim, yakında gerçekleşecek bir istila ve herkesin bana bağırması var-"

"Kimse sana bağırıyor," dedi Billy.

"Sadece son iki gün içinde Mircea, Hilde, Tami, Pritkin ve Marco tarafından azarlandım. Bir de Rhea tarafından."

"Rhea?"

"Çok inceydi. Onun nasıl olduğunu bilirsin."

Billy, "Alttan üstten," diye onaylayınca ona bir tokat attım.

"Bunu benim için yapacak mısınız? Lütfen? Uyuyabilmem için listeden en az bir şeyin işaretlenmesine ihtiyacım var."

"Varsayalım ki bu işe bulaşacak kadar aptalım. Onu nasıl uyurabilirim?"

"Nasıl olduğunu biliyorsun. Geçen sefer yaptığın gibi."

Billy bir ay önce, savaşın ortasında benden Pritkin'e bir mesaj taşıdığında kıcıımı kurtarmıştı. İnsanlığın kendisine yaptığını düşündüğü tüm yanlışlar için zaman çizgisini yok etmeye kararlı olan Jo adında haydut bir yardımcı tarafından bağlanmışım. Kendisine tapılması gerektiğini düşünen öfkeli bir narsist olduğu için bu çok fazlaydı.

Her neyse, hayatım için savaşıyordum, bu da yeterince kolay olmalıydı. O ve Jonathan'ın iyi arkadaş olmaları dışında.

Kara Çemberler'in rezervlerinden çalınan büyük miktarda güçle onu sarhoş etmişti. Ayrıca bir kısmını, kesinlikle yemek için çalışacak olan birkaç bin aç hayalete yedirmiş ve kendine öldürülemez bir ordu yapmak için onları çürüyen cesetlerin içine doldurmuştu. Ve daha ortaya çıkmadan önce gücümü tüketmek için beni ayrıntılı bir engelli parkura soktu.

Ve onun Pythian gücüyle eğitildiğinden ve benim eğitilmediğimden bahsetmiş miydin?

Evet.

Sonuç, zaman çizgisi etrafımızda yavaşça parçalanırken kışımın bana teslim edilmesiydi. Benim hayatta olmamın ve Jo'nun *sonunda* ölmesinin tek nedeni, onu ikinci kez öldürmek zorunda kalışımıydı.

-Billy Joe'ydu. Benim için Pritkin'e bir mesaj götürmüştü.

Aşık Düğümü aracılığıyla gücünü benimkiyle birleştirdi, Jo'nun gücünü boşaltmam, bedenini yok etmem ve hayaletlerine kalanlarla beslenmeleri için bir smorgasbord açmam için bana yeterince uzun süre karabasan yeteneklerini ödünç verdi.

Sakın bana hayalet bir arkadaşına sahip olmanın zahmete değmeyeceğini söylemeyin.

Sonuç olarak, riskleri bir kenara bırakıp biraz eğitim almam gerektiğine karar vermiştim ve Billy bir ay boyunca kendini beğenmiş görünüyordu. Hâlâ da öyle yapıyordu, dudaklarında küçük bir anımsama gülümsemesi vardı. Ta ki aniden kaşları çatılana kadar.

"Büyücü beni duyamadı," dedi. "O yarı karabasan, ama kulağına bağırarak bir hayaleti duyamazdı, lanet kafasının içinden süzülüp doğrudan beynine fısıldamak zorunda kaldım."

"Öyleyse tekrar yap," dedim. "Eğer bir şey fark edersen, ona haber ver. Gerçekten."

"Ha, ha." Billy eğlenmiş görünmüyordu. "Eğer bir daha 'bedensel özerkliğini ihlal edersem' beni neyle tehdit ettiğini biliyor musun? Bir hayalet için anatomik olarak mümkün olduğundan değil, ama yine de-"

"Eğer onun hayatını kurtarırsanız, sanırım anlayacaktır."

"Burada kalıp seninkini kurtarmayı tercih ederim." Genelde alaycı ve şakacı olan yüzü birden ciddileşti.

"İhtiyacım yok-"

"-koruma, evet, evet, biliyorum. Bir aylık eğitim aldın ve birdenbire süper Pythia, zayıfların savunucusu ve her yönden kötü adam oldun. Ama hâlâ aynı savunmasız bedendesin Cass. Jo dünyadaki tüm güce sahipti ama bu onu kurtarmadı. Bunu unutmamalısın."

Ama onun yerine başka şeyler hatırlıyordum. Mesela onun deyimiyle sadece Cassie ve Billy'nin gösterisi olarak geçen onca yılı. Birbirimizi kaldırdığımız, birbirimizle konuştuğumuz, tartıştığımız, yaygara kopardığımız ve onun geride bıraktığı ve benim hiç sahip olmadığım kardeşler gibi kavga ettiğimiz onca zaman. Sonra uzandım, onu kendime çektim ve sarıldım.

"Bu ne içindi?" Billy irkilmiş görünerek sordu. Çünkü ben hiçbir zaman sarılmayı seven bir tip olmamıştım. Ama bu, küçük inisiyatiflerden günde birden fazla kucak almadan önceydi, neredeyse normal hissetmeye başlamışlardı.

Sanırım ikimiz de buraya alışmıştık, diye düşündüm.

"Bir nedeni yok," dedim. "Sadece çok geciktim."

On Altıncı Bölüm

[Bir saat kadar dönüp durdum, sonra kalkıp yatağımın kenarına oturdum, kendimi yorgun, ağrılı, keyifsiz ve sinirli hissediyordum. İçimde bir yarın dolu bir gün! Ama vücudum umursadı mı?

Kesinlikle değil.

Esniyordum, aynı anda hem uyku hem de uykusuz hissediyordum ki bu imkânsız olmalıydı. Ya da hayır, diye düzelttim, öyle değildi. Bitkin düşmüştüm çünkü Billy'ye müthiş bir beraberlik yaşatmış, iyi bir akşam yemeğinin ve iç çamaşırlarımla uzandığım bir gecenin bana verdiği rezervlerin çoğunu kullanmıştım. Ama uykum yoktu.

Hiç uykum yoktu.

Lanet olsun!

Ayağa kalktım, kapıya doğru yürüdüm ve hatırlayıp geçmeden önce neredeyse kendi koğuşumda yakalanıyordum. Mutfığa gittim, gece yarısı bir şeyler atıştırmayı umuyordum ya da saat kaç olursa olsun. Ama kiler kapısını ittiğimde, sanki menteşeleri sıkışmış ya da biri yanlışlıkla kilitlemiş gibi yerinden oynamadı.

Bu yüzden ben de bu süreçten geçtim.

"Oh, kahretsin. Yakalandım," dedi biri, ben diğer tarafta yeniden maddeleşirken.

Kim olduğunu görmedim. Destansı boyutlardaki bir ziyafetin altında inleyen orta adaya serilmiş yayılmanın büyüüne kapılmıştım. Bir İspanyol ziyafeti, çünkü Tami'nin paellası birilerine fikir vermiş olmalıydı.

Evet, sırtımdan düşündüm.

Sonra ses tekrar geldi. "Ah, boş ver. Sadece Cassie."

"Hey!" dedim, kafamı kaldırıp bakarak. Ve en kısa boylu, en tombul korumam Fred'in elinde bir çalkalayıcı, üzerinde bir çift boxer ve her zamanki gibi bir kulağının altında olan kravatıyla adada durduğunu gördüm. Çoraplarını da giydiğini fark ettim.

Başka da bir şey yok.

"Rahatsız mı ediyorum?" Adanın etrafındaki taburelerde toplanmış ne idüğü belirsiz insanlara bakarak sordum.

"Biraz tapas al," dedi Vi, bir tabağı önüme iterek. Üzerinde bir spor sütyeni ve ceviz kıracak kadar sert kalçalarını gösteren bir kot pantolon vardı. Ama bu Vi için normal bir kıyafet olduğundan, yalınayak olması dışında beni çok fazla endişelendirmezdi.

Vi'nin ayakkabılara, özellikle de uyumlu olsun olmasın her şeyle giydiği çelik burunlu botlara karşı bir ilgisi vardı. Bir zamanlar bir savaş büyücüsü tarafından kesik camın üzerinden kovalanmakla ilgili bir şey. Bu da adanın ucunda, yanında oturan, çoğunlukla çıplak bir savaş büyücüsünün mahcup görünmesini daha da garip hale getiriyordu.

Pritkin değildi.

Reggie ilk kez selam vermek için ayağa kalkmadı. Sadece sıska göğsünden aşağıya doğru, çillerin hayalet beyaz ten lehine durduğu yere kadar kızardı. Yüzünde de bir sürü çil vardı, öyle ki birkaç tane daha olsa teninin asla veremediği bronzluğu verebilirdi. Ama şu anda ateş kırmızısı yanaklarının arasından onları görmek zordu.

Saçlarımla uyumlular, diye düşündüm ve kraker üzerine biraz tapenade yedim. Atıştırdığım için kendimi kötü hissetmedim, çünkü küçük bir orduya yetecek kadar yiyecek vardı, bu da muhtemelen Fred'in tedavi ettiği anlamına geliyordu. Fred iksir boyutunu anlamıyordu. Fred porsiyon büyüklüğünü anlamak istemedi. Çünkü Fred'in taze yemekten daha çok sevdiği tek şey artık yemektir, tercihen beş ya da on farklı çeşitten oluşan bir haftalık alımının geriye dönük bir incelemesi.

Ancak bu malzemenin hafta sonu gösterisine hazır olması için bir süre küflenmesi gerekecekti, çünkü tazeydi.

"Sana bunu benim odamda yapmamız gerektiğini söylemiştim," dedi Fred, ben hamsi dolması zeytin, domates soslu deniz tarağı ve golf topu büyüklüğünde ilginç bir ekmek arasında karar vermeye çalışırken.

"Ne yaptın?" diye sordum, bir yandan kızarmış isticidyemi yerken bir yandan da ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Saffy Fred'e, "Ben de sana arşıflarına kırıntılar bulaşacağını söylemişim," dedi. Üzerinde bir tanga ve bir tişört vardı, tişört tabureye takılmasaydı mini elbise sayılabilecek kadar uzundu.

"*La Bomba*," dedi Fred, bakışlarımı takip ederek. Ve sormadığım soruya cevap verdi. "Bomba anlamına geliyor ve öyle, gerçekten *öyle*."

"Ama nedir bu?" Merakla sordum.

Golf toplarından birini benim için küçük bir tabağa koydu ve bir bıçak aldı. "Hazır mısın?"

"Hazır."

Kesti. "Baharatlı bir dana köfte, kremalı patates püresi ile kaplanmış, sonra her şey ekmek kırıntıları ile kaplanmış ve-bekle ..."

Nefesimi tuttum.

"Derin yağda

kızartılmış."

"Kızarmış mı?"

"Derin. Kızarmış."

Az önce kestiği yarısını çatalla aldı ve bana yedirdi.

Gözlerim kocaman açıldı. "Oh. Oh, Tanrım."

"Değil mi?" Fred sırtıttı. Yemeği severdi ve yemeği seven diğer insanları takdir ederdi.

Sonra da köftemin diğer yarısını yedi.

"Hey!"

"Şefin ayrıcalığı."

"Sen mi pişirdin?" Şüpheyile sordum.

"Aldım, pişirdim, ne fark eder ki? Bak, bir tane daha alabilirsin."

Ben bir tane daha yedim. Ardından kırmızı şarapta pişirilmiş dumanlı chorizo, kırmızı biberle ovulmuş ve zeytinyağında kızartılmış bebek ahtapot ve közlenmiş kırmızı biber soslu yengeç kekleri geldi. Hepsi çok lezzetliydi.

"Oku ve ağla," dedi Vi, tabakların arasında masaya bir poker eli uzatarak.

Düz floşun görülmesinin ardından bir inilti korusu yükseldi.

"Tamam," dedi Fred. "Beni yakaladın." Ve eli boxer'ının kemerine gitti.

Saffy'den gelen bir ciyaklamayla birlikte daha yüksek bir grup inilti duyuldu. "Hayır, hayır. İşte, *seni* yakaladım," dedi ve ona bir bilezik fırlattı.

"Ne? Buna ihtiyacım yok. Ben hallederim."

"İstediğimiz şey örtünmek," dedi Vi. "Örtünmek iyidir."

Ama Fred sadece arkasını döndü ve omzunun üzerinden bize nazlı nazlı baktı. Mavi ve bok rengi çizgili boxer'ının içinde çok dolgun olan poposunu salladı ve yavaşça aşağı çekmeye başladı. Sonra da bizim dehşet dolu ifadelerimize güldü ve kravatını fırlattı.

"Ne kaçırdığınızın farkında değilsiniz."

"Ve bu konuda hiçbir sorunumuz yok," dedi Vi, rahatlamış görünerek.

Tezgâhın üzerine bir sürü başka giysi parçası atılmış ve ortalık aydınlanmıştı. "Strip poker mi oynuyorsun?" Dedim. "Burada mı?"

"Kapı kilitliydi," diye belirtti Vi.

"Hilde'nin yer değiştirebildiğini

biliyorsun, değil mi?" "Tanrım," dedi

Reggie.

Tüm bu süre boyunca tamamen mutsuz görünüyordu, utançtan olduğunu varsaymıştım. Gözlerimin içine bir kez bile bakmamıştı ve masanın altından kaymaya çalışıyor gibiydi. Ama Vi onu yakaladı.

"Haydi. Öde bakalım," diye emretti.

"Yapamam." Mümkünse daha da parlak bir tonda kızardı.

"Ne demek yapamam?" diye sordu masanın üzerine eğilerek. Ve sonra güldü. "Seni piç! Hâlâ *daracık donun* var sanıyordum. *Komando* mu oldun?"

"Oynayacağımızı bilmiyordum," diye fısıldadı. "Ben de kazanacağımı sanmıştım. Rico gidince-"

"Rico burada mıydı?" Ben sordum.

"Bütün giysilerimiz nereye gitti sanıyorsun?" Vi söyledi.

Fred gözlerini devirerek, "Rhea mutfağa geldi ve o da ortadan kayboldu," dedi.

Saffy, "Balkonda, ay ışığının altındalar," diye ekledi ve kıkırdadı. Belli ki sangria'yı oldukça sert içmişti.

"İyi ki kurtulduk," dedi Vi. "Yemin ederim hile yapıyordu. Tıpkı bu zavallı piç gibi."

Reggie, "Özür dilerim hanımefendi," diye fısıldadı.

"Hükmen mağlup! Hükmen mağlup! Hükmen mağlup!" Saffy masaya yumruğunu vurdu. "Çıplak tavuk dansı talep ediyoruz!"

"Ssshhh!" Fred aniden söyledi. "Sanırım bir şey duyuyorum."

Herkes durakladı.

"Oh, kahretsin! Bu Hilde!"

Ortalık karıştı ve Fred pantolonunu kaptı.

"Benimkini ver!" dedi Saffy ama Fred sadece ellerini açtı. "Onları göremiyorum. Rico almış olmalı."

"Rico *kotumu* mu aldı?"

"Çabuk!" Fred bana söyledi. "Onları bir yere gönder!"

"Nerede?"

"Herhangi bir yer!" Saffy etrafına bakınarak konuştu. Reggie orada öylece oturmuş, dehşet içinde donup kalmıştı.

Vi bir gizleme büyüsü yapmaya çalışıyordu ama o da birkaç kadeh içmişti. İçkisini o kadar iyi saklıyordu ki ben fark etmemiştim ama büyüsü fark etmişti. Mutfağın flaşlar yanıyormuş gibi yanıp sönmesini sağlıyordu ama aslında hiçbir şeyi gizlemiyordu.

"Oh, Tanrım!" Fred panik içinde, "O burada!" dedi. "O burada!"

O hariç herkesin yerini değiştirdim, çünkü son anda kolumu tutmuştu ve büyü beni de beraberinde götürecekti. Onlar gider gitmez ortam tamamen değişti. Fred pantolonunu tezgâha geri fırlattı ve bir istiridye aldı.

"Onları nereye gönderdin?" diye sordu kayıtsızca.

"Rico'ya. Kıyafetleri onda, değil mi?"

Fred bir kahkaha patlattı. "Hayır." Bir dolabı açtı ve Saffy'nin kot pantolonu da dahil olmak üzere hepsi oradaydı.

Balkondan bazı bağışmalar geliyordu ama çok uzaktı. Yatak odalarına ulaşacağından şüpheliydim. Üzgünüm, Rhea, diye düşündüm, yüzümü buruşturarak.

Fred memnun bir ifadeyle, "Bu onlara burada böyle şeyler yapmayı öğretir," dedi. "Bu evde çocuklar var!"

"Sanırım Hilde gelmiyor?"

"Tabii ki hayır. Horlamasını buradan duyabiliyorum."

Nefesimi tuttuğumu bilmediğim bir iç çekişle bıraktım. "Sen bir piçsin," dedim ona.

Fred sırttı ve bana *bomba* yedi.

Biraz sangria kalmıştı, ben de kendime bir bardak doldurdum ve banyoya götürdüm. Alkol ve ılık su kombinasyonu beni uyutmadıysa, ne uyuturdu bilmiyordum. Yatıştırıcı olduğunu duyduğum için lavanta banyosu bombası ekledim ve içine girdim. Çok güzeldi.

Bir süre etrafta yuvarlandım. Güzel kaldı. Ve uzaktan yakından uyku getirmedi.

Kahretsin, sorunumun ne olduğunu bilmiyordum!

Tamam, bu bir yalandı. Ne olduğunu tam olarak biliyordum ve Pritkin'le konuşup iyi olduğunu doğrulayana kadar uyumayacaktım. Ama onunla nasıl bağlantı kuracaktım?

Stratford'a kadar gidemeyecek kadar bitkin durumdaydım ve zaten uzak durmam konusunda özellikle uyarılmıştım. Ayrıca, bunun için Çember'in labirentinin neresinde olduğunu bilmem gerekiyordu ve ben bilmiyordum. Biraz zihinsel hesap yaptım: Stratford bizden sekiz saat ilerideydi, yani orada sabah olmuştu. Her yerde olabilirdi.

Kahretsin, onunla konuşmam gerekiyordu! Ama Jonas sayesinde telefon kullanamıyordum ve Pritkin de muhtemelen yeraltındaydı. Bu sadece-

"Cassie?"

Sarsıldım ve etrafıma bakındım, çünkü bu Pritkin'in sesiydi. Tabii az uyku yüzünden halüsinasyon görmeye başlamadıysam. Ama bir süre sonra lavabonun üzerindeki aynalardan birinden bakan tanıdık bir çift yeşil göz gördüm.

Büyücüler aynaları ya da herhangi bir refleksif yüzeyi Skype'ın büyüğü bir versiyonu gibi davranacak şekilde büyüleyebilirlerdi, gerçi bugünlerde pek çok kişi telefon taşıyordu. Ama büyüğü kırmak daha zordu, bu yüzden bunun Jonas'ın yasağına karşı bir çözüm olduğunu tahmin ettim. Koğuşlardan ve yeraltında olmaktan tamamen etkilenmediğinden bahsetmiyorum bile.

"Cassie?" Pritkin tekrar söyledi, çünkü bulunduğu yerden beni göremiyordu, aynalar çok yüksekti.

"Banyoda."

Gözleri kenarlarından hafifçe kırıştı. "Ne giyiyorsun?"

Bir çilek emdim. "Kesinlikle hiçbir şey. Burada olmak istemez miydin?"

"Evet." Kesin bir ifadeydi.

"Kötü bir gün mü?"

"Sevgilim kendini öldürmeye karar vermeden önce mi sonra mı?"

"Buna tekrar başlamayacağız, değil mi? Çıplak olduğumu söylemiş miydin?"

"Kanıtla."

Sırıttım. "Bu güvenli bir kanal mı?"

"Geldiği kadar güvenli."

"Çünkü yarın Pythia'nın müstehcen resimlerinin basında yer almasını istemiyorum."

"En azından sonunda savaşı manşetlerden düşürmüş oluruz."

Güldüm. Sıska bacaklarımla mı? Pek sayılmaz.

Ama Pritkin hiç şikâyet etmemişti, özellikle de kulaklarının etrafındayken. Tanrım, keşke burada olsaydı! Ama arkasındaki taşlı topraklı arka plana bakılırsa hâlâ karargâhtaymış gibi görünüyordu.

Duvara akordeon bir düzenele sabitlenmiş küçük makyaj aynasını fayanslardan uzaklaştırdım. Onu hiç kullanmadım, çünkü kim makyajını küvette yapar ki? Ama birinin yaptığını tahmin ediyordum, çünkü standart olarak gelmişti, gerçi artık buğulanmıştı.

Elimi üzerinde gezdirdim ve işte oradaydı. Bu sefer yüzünün tamamını görebildim. Yorgun ve stresli görünüyordu, ama aynı zamanda yarı alaycı ve yarı beklenti içindeydi, çünkü bunu yapacağımı düşünmüyordu, ama emin de değildi.

"Tamam," dedim ona.

"Hazırlan." Sonra aynayı dizime doğru eğdim.

"Bak," diye takıldım. "Köpüklü ve seksi."

Aynayı biraz salladım. Sonra aynayı tekrar yüzüme çevirdim ve Pritkin'in dudaklarının titrediğini gördüm. "Ben yarı karabasanım," dedi bana. "Bununla çalışabilirim."

"Keşke burada olup onunla çalışsaydın. Daha ne kadar sürecek?" Sızlanıyordum; bunu biliyordum ama umurumda değildi. Jonas erkek arkadaşına kazık atmıştı ve ben buna çok içlerimmişim.

"Bugünden sonra mı? Oldukça uzun bir süre."

"Neden? Ne oldu şimdi?"

"Artık hiçbir şey olmadı. Tabii feylerin üssümüze nasıl sızdığını keşfedemediğimiz gerçeğini saymazsak."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir koğuşun rahatsız edilmediğini kastediyorum. Bazıları son saldırıda hasar gördüğü için onları üç kez kontrol ettik. Bir ya da daha fazlasının yanlış okumalar veriyor olabileceği düşünüldü. Hatta Kara Çember'in saldırıda kendilerine bir arka kapı bırakmış olabileceği bile tartışıldı - başka bir zaman tekrar içeri girmek için bir kanal olarak kullanabilecekleri tehlikeye atılmış bir koğuş. Böyle bir şey onarımlar sırasında tespit edilmeliydi, ancak Kolordu bu kadar gerilmişken, ince bir şey gözden kaçmış olabilir."

"Öyle miydi?"

"Hayır. Şu anda dördüncü kontroldeler ama bence bir şey kaçırmış olma ihtimalimiz çok düşük. Anladığımız kadarıyla izinsiz kimse gelmemiş."

"O zaman ... bir haininiz olduğunu mu düşünüyorsunuz?" Karargâhın kontrol noktalarındaki nöbetçileri nasıl kandırabildiklerini anlamakta zorlanarak sordum. Genelde sadece yer değiştirerek onlardan kaçınırdım ve bunun iyi bir nedeni vardı. Pritkin'le yerel bir lokantada yediğim öğle yemeğinden sonra bir kez geçtiğimde, yanan iğneler yağmurunda yürümek gibi hissetmiştim.

Pritkin kuru bir sesle, "Eğer fey olmasaydı, bu bir düşünce olabilirdi," dedi. "Bu haliyle, bu bir gizem."

"Bu da tekrar olabileceği anlamına geliyor." Birden, Billy'yi gönderdiğim için hararetle sevindim ve henüz orada olup olmadığını merak ettim. Muhtemelen değildi; insanlardan farklı yollarda seyahat ediyordu ama Stratford hâlâ oldukça uzaktaydı.

Pritkin, "Endişe de bu zaten," diyerek aynı fikirde olduğunu belirtti.

"Kokuya dikkat et," dedim ona ciddiyetle. "Fey glamouries'in gerçekten güçlü bir kokusu vardır, en azından ilk birkaç gün için."

"Peki bunu nasıl biliyorsun?" diye

sordu. "Bir şeyler duyuyorum. Cadılar

meclisi kızlarından." Buna

inanmıyordu.

"Bir konuşma yapacağız. Yakında," diye söz verdi.

"Eğer bu senin geri döneceğin anlamına geliyorsa." Ve tek parça halinde.

"Büyücü Pritkin?" Yan taraftaki bir yerden biri adını seslendi ve o da onlara doğru baktı.

"Gitmem gerek Cassie."

"Koku hakkında söylediklerimi unutma!" Kendime söyledim. Çünkü aynadaki tek şey benim sıcaktan kızarmış yüzümdü.

Lanet olsun!

Küvetten çıktım. Rahatlamak yerine kendimi eskisinden de kötü hissettim; endişeli, gergin, endişeli ve sinirli. Ve sonra daha da kötüleşti.

Kurulanmayı yeni bitirmiştim ve kısa geceliğimi başıma geçiriyordum ki cehennemdeki bütün köpekler ulumaya başladı. Bir kasırgada. İtfaiye araçlarından oluşuyordu.

Hayatımda duyduğumu sandığım en kötü sesti ve bir anda ortaya çıktı, neredeyse yerimden sırayacaktım. Geceliğimle boğuşurken neredeyse kendimi boğuyordum, sonunda onu indirdim ve yatak odama koştum. Bir de ne göreyim-

"Ne oluyor be?"

Banyo kapısının arkasına kaçtım ve bir an sonra bir şey yumruk gibi, duyulabilir bir gümbürtüyle kapıya çarptı. Yeni boyanmış ahşabın çatlamasına, parçalanmasına ve eskimesine neden olan bir şey. Ve muhtemelen yumruğun indiği yerde bir delik açıldı.

"Cassie!" Dışarıdan Fred'in sesini duydum ve iim daraldı.

"Dışarıda kal! Sorun yok, sadece ... buraya gelme," diye seslendim ve elimi Pythian gücüyle bağladım. Bir sürü, bir tutucu eldiveni büyüklüğünde bir tomar gibi.

"Sorun nedir?" Fred sordu.

"Bir şey yok. Sadece küçük bir ... koğuş arızası," dedim, sözde korumamdan geriye kalanlar yeni sitimin etrafında ping pong yaparken... Ki bu hızla eski sitime dönüşüyordu, ya da en azından parçaları, o şey nereye arptıysa.

Kahretsin, nesi vardı bunun?

"Ben onları dışarıda tutarım," dedi Fred ve eldiveni önümde kapıdan içeri girdim. Ve altın bir topun, özel mavi ve beyaz girdapta bir delik açtığı halıya; yayılan kahverengi bir lekenin sıvayı yediği tavana; sarkan ve sonra eski bir tahta yığınına ufalanan bir sandalyeye çarpmasını izledim; ve son olarak-

"Hayır!" dedim. Pythian enerji topu yerleşik dzenime çarpıp sonra da içinden geçerek kitapların patlamasına ve uçan sayfalardan oluşan bir fırtınanın tozdan yapılmış kuşlar gibi hiçbir şeye dnşmemesine neden olurken, öfkeyle, dedim. Doğru

Sonunda derme çatma yakalayıcı eldivenime çarpmadan önce sıktım, sıktım, sıktım ve boğdum!

Belki de birkaç dakika sonra, nefes nefese, soluk soluğa ve ter içindeyken, bir süre daha nöbet tutmamam gerektiğine karar verdim.

Sonra başımı kaldırıp baktığımda Fred'in kollarını kapının eşiğine dayamış olduğunu gördüm, arkasında da Hilde'nin en önde olduğu bir grup vampir, yardımcı ve cadı vardı.

Beni süzdü -saçlarım akıyordu, geceliğim buruşuktu, ters duruyordu ve kaynayan bir güç eldiveni vardı- ve iç çekti. "Sen de herkes gibi strip poker oynayamaz mısın?"

Hepsini dışarı attım ve yattım.

On Yedinci Bölüm

I nihayet ertesi gün öğleden sonra, saatlerce sandalyede oturduktan ve tavsiyelerde bulunduktan sonra kendimi mahkemeden kopardım. kimsenin umurunda değildi. Pythian Sarayı'na gelen ziyaretçilerin bir zamanlar barda tarot okuduğum insanlara ne kadar benzedikleri beni şaşırtmıştı. Tavsiye istemiyorlardı, özellikle de kendilerinin herhangi bir çalışma yapmasını gerektirecek türden bir tavsiye. Güven tazelemek, onaylanmak, övülmek ya da değiştirmeye hiç niyetleri olmayan şeyler hakkında içlerini dökmek istiyorlardı.

Çileden çıkarıcıydı.

Bu aynı zamanda Tami'nin her zamanki gibi haklı olduğunun da bir örneğiydi. Bunu yapmak için bu kadar çok zaman harcamama gerek yoktu. *Bunu* yapabilecekken değil.

Önümdeki devasa, iyi aydınlatılmış konağa baktım ve gülümsedim.

Mircea otelin sahibi olduğu için yaşamaya başladığım Vegas'taki Pythian Mahkemesi bir sapmaydı. Benden birkaç yüzyıl önce saray, Londra'da mermer ve heykellerle, yağlıboya tablolar ve halılarla dolu, herhangi biri muhtemelen çoğu evden daha pahalı olan büyük bir Gürcü malikânesini işgal etmişti. Rhea'nın çocukluğunun büyük bölümünü geçirdiği, biraz korkutucu olsa da muhteşem bir yığındı.

Ama şu anda o kadar da tanıdık gelmiyordu.

Bizi ezmekle tehdit eden bir at arabası hızla yanımızdan geçerken Rhea'yı kaldırımdan çekip ön basamaklara çıkardım. Londra'da geceydi, tipik bir Edward dönemi sisi manzarayı gizliyor ve sokak lambalarını hemen hemen hiçbir şeyi aydınlatmayan parlaklık halelerine dönüştürüyordu. Bu yüzden taksicinin çok uzağı görebileceğinden şüpheliydim.

Ama yine de pelerininin kapüşonunu yukarı çektim, çünkü burada olmamam gerekiyordu.

"Burada olmamanız gerekiyor!" diye huysuz bir ses beni bilgilendirdi, ön kapı aniden sarsılarak açıldıktan sonra.

Yeni moda elektrik ışığının selinde siluet halinde duran kadın biraz şaşırtıcıydı, çünkü onun da burada olmaması gerekiyordu. En azından kapılara cevap vermiyordu. Ayrıca uzun kahverengi saçları dağılmış, yanakları kızarmış ve her zaman mükemmel bir şekilde ütülenmiş beyaz dantel elbisesi kirli ve bir tarafı yırtık olduğu için alışılmadık derecede dağınıktı.

Eğer fark etseydi -ve eğer fark etseydi- Agnes'in hassas duygularını öfkeliendirecek bir kalça parıltısı vardı. Ama Agnes her zaman çivi gibi sert olmuştu. Kapıyı üzerime kapatmaya çalışarak gösterdiği gibi.

Ama numarası bende vardı ve çoktan bir adım atmıştım.

Arkadaşımdan küçük bir ses duydum ve omzumun üzerinden bakmadan önce ezilmiş ayağım için sempati duyduğunu düşündüm.

Kahretsin, diye düşündüm Rhea'nın yüz ifadesini görünce.

Çünkü unutmuşum; eski Pythian Sarayı'nda tanıdık bir eşya vardı, değil mi?

Agnes Weatherby, kapı aralığındaki kız, büyük bir tavrı olan küçük bir şeydi. Tahtın şu anki varisi ve geleceğin Pythia'sı olduğu için oldukça önemli biriydi. Ya da kendini beğenmiş, diye düşündüm, bana ters ters bakarken.

"Randevuma erken geldiğimi biliyorum-" diye söze başladım, bir yandan diplomasiyi deniyor, bir yandan da endişeyle Rhea'ya bakıyordum.

"Üç gün erken!" Agnes tersledi.

"-ve dışarıda olmamam gerektiğini biliyorum. Ama birinin içinde cisimlenme riskini almak istemedim." Agnes'e döndüm. "Gerçekten bir iniş alanı oluşturmanız gerekiyor."

"Bir iniş alanına ihtiyacımız yok!" dedi bana öfkeyle. "İnsanlara çarpmamak için geleceği önümüze nasıl yansıtacağımızı biliyoruz!"

"Aferin sana," dedim ve onu iterek geçtim.

Rhea beni içeri kadar takip etti, ağzı açık kalmıştı. Evet. Muhtemelen onunla buluşabileceğimizi söylemeliydim.

Annesi. Çoktan ölmüş olan annesi bu dönemde oldukça canlı ve öfkeliydi.

Onlara yan yana bakınca aralarındaki benzerliği gerçekten görebiliyorsunuz, diye düşündüm. Birinin gözleri mavi, diğerinin kahverengiydi ve Rhea biraz daha uzundu ama ikisinin de sırtlarına dökülen uzun kahverengi saçları, İngiliz gülü tenleri ve tatlı yüzleri vardı. En azından Agnes'inki bana bakmıyor olsaydı daha tatlı olurdu.

Sorununun ne olduğunu bilmiyordum ama belli ki bir sorunu vardı.

Şu anda umurumda da değildi, çünkü az önce bir hata yapmıştım, yapacak çok fazla işiniz ve düşünecek çok fazla şeyiniz olduğunda olan türden bir hata. Bazı şeyler gözden kaçır, önemli şeyler bile.

Rhea'nın duyguları gibi, ki yanlışlıkla her şeyin içine sıçmıştım.

"Bir saniyeye ihtiyacım var," dedim Agnes'e ve yardımcımı küçük, yan salona çektim.

Bir keresinde neredeyse boğularak öleceğim yer de burasıydı, çünkü eski Pythian Sarayı'ndaki deneyimlerim her zaman mükemmel olmamıştı. Ama Agnes'in yüzüne kapanan bir kapısı ve Rhea'yı üzerine çektiğim yeşil kadife bir kanepesi vardı. Ve pencereden içeri sızan az miktarda sokak ışığı dışında dünyayı kapatan yeşil kadife perdeler.

Bana, evet, bir pislik olduğumu göstermeye yetti.

"İyi misin?" Böyle durumlarda böyle sorulduğu için ben de sordum ama cevap açıkça hayırdı. Rhea az önce bir hayalet görmüş gibi görünüyordu. Şu anda kapıyı yumruklayan bir hayalet, lanet olsun!

Kapıyı tekrar açtım ve kafamı dışarı uzattım. "'Bir saniyeye ihtiyacım var' cümlesinin hangi kısmını anlamadın?"

"Defolup gitmenin hangi kısmını anlamadın?"

"Bunu bana söylememiştin," dedim.

"Kendine söylenmiş say!" Ve kaltak beni sokağa doğru itti.

Neyse ki Rhea'nın yerini değiştirmemişti. Çünkü Pythian Sarayı bir tür gece teslimat rotasında gibi görünüyordu.

dışarıdan geçen trafik. Ve bu da benim neredeyse tekrar ezilmeme neden oluyordu!

Varillerle dolu bir arabadan kıl payı kurtulduktan sonra içeri girdim ve Agnes'i ağlamaklı, şoka girmiş yardımcımınla birlikte buldum. Şu anda ön kapıya doğru sürüklüyordu. Saçlarından tutmuyordu ama öyle olmasını tercih edermiş gibi görünüyordu.

"Dur bakalım," dedim, omzunu tuttum ama elim tokatla geri çekildi. Sertçe.

"Buraya gelmen bile yeterince kötü," dedi Agnes, açıkça öfkeliydi. "Elini tutacak biri olmadan işgal ettiğin pozisyonun temellerini idare edemiyorsun. Ama şimdi bir de -o da ne?"

"Ne?" diye sordum. diye sordum, çünkü sınırlarım hala "vagon!" diye bağıırıyordu.

"O da ne?" Agnes bağırdı ve Rhea'yı bana doğru itti.

Kızınız, söylemedim, çünkü günün Pythia'sıyla yaptığım anlaşmanın bir parçası da buradayken ağzımı kapalı tutmamdı. Kazara ağzımdan kaçıracağım en ufak bir bilgi tarihi değiştirebilirdi. Ve bu özellikle Agnes'in bir gün kuralları benden çok daha fazla çiğneyeceğini, sadece uzun süreli bir ilişkisi değil, bir de kızı olacağını bilmesini sağlamayı içeriyordu.

Ancak düşünmek için duraklamam pek iyi karşılanmadı.

"Defol. Dışarı!" Agnes bağırdı ve beni tekrar kaydıldı ama ben büyüye ele geçirip onu tekrar küçük salona yönlendirdim. Ve düşünceli bir şekilde yardımcımı bana fırlattığı için Rhea da geldi.

Kapı aralıktı -sanırım Agnes, Rhea'yı dışarı sürüklerken kapama zahmetine katlanmamıştı- ama fazla değil. Önce şaşkınlık, sonra da öfkeyle etrafına bakındığını, sonra da tepinip gittiğini görmeme yetecek kadar. Muhtemelen ayağa kalkmaya gitmişti, ki bu sorun değildi, çünkü bir kavgadan kaçınmaya çalışmıyordum. Yardımcımınla biraz zaman kazanmaya çalışıyordum.

Kanepeye çökmüş, solgun yüzlü ve iri gözlü, baş etmeye çalışıyordu.

"Özür dilerim," dedim ona. "Düşünmedim. Seni hemen geri göndereceğim."

"Hayır." Rhea başını kaldırdı. "Hayır, iyi olacağım. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

Başımı salladım ve şu anda görebildiğim ön koridoru kontrol ettim. "Muhtemelen elinizde olan bu kadardır," dedim ona. "Agnes işinin ehlidir. Gertie-Lady Herophile," diye düzelttim, Rhea böyle şeylere duyarlı olduğu için eğitmenimin gerçek saltanat unvanını kullanarak, "beni daha önce onunla çalıştırdı. Genellikle kıcımlı tekmeler."

"Her zaman yetenekliydi," diye fısıldadı Rhea.

Kapıdan dönüp baktığımda kollarını kendine dolamış, kambur durduğunu gördüm. Beden dilinden pek anlamam ama bu bana pek de iyiye işaret gibi gelmedi. Rhea'yı Pythian kütüphanesini kullanması için getirmiştik, çünkü karargâhtaki bankacı kılıklı adam oranın tüm bilgilerin kaynağı olduğunu düşünüyordu ve Aşık Düğümü hakkında bilgi sahibi olabileceğini umuyordum. Kütüphane, şu anda işgal ettiğimiz evle birlikte savaşta yok edilmişti ama bu zaman diliminde hâlâ vardı ve Rhea küçük bir kızken orayı kullandığını söylemişti.

Bir kez olsun bir sorundan kurtulmanın kolay bir yolu gibi görünmüştü. Ama tabii ki öyle olmadı. Şimdiye kadar böyle bir şey beklemeyi bıraktığımı sanıyordun.

Ve tam zamanında Agnes geri döndü. Ve bu sefer yanında bir misafiri vardı. Özellikle de düz, itici bir yüzü ve geleneksel dantel elbisenin hiçbir şey katmadığı kutu gibi bir vücudu olan genç, tombul bir kız. Ama görünüşündeki eksikliği yetenekle kapatıyordu.

Çok özel bir yetenek.

"Kahretsin," dedim Rhea'ya. "Bu Ermengard."

"Kim?"

"O bir çeşit Pythian tazı eşdeğeri. Pythian gücünün küçük bir ipliğini neredeyse her yerde takip edebilir. Onu genellikle Zaman Kuralları'nı ihlal eden karanlık büyücülerin izini sürmek için kullanırlar, ama muhtemelen o da aynı derecede iyidir."

Bizi buluyor, diye düşündüm, sessizce işaret ederken.

Agnes hışımla yolumuza çıktı ve ben de üst kattaki her zamanki yatak odama geçtim. Sonra tekrar aşağı indim ve Ermengard yeni bir hedef söylerken Agnes'in bir seksenlik dönüş yapmasını izledim. Yarım düzine yardımcı ve birkaç savaş büyücüsü gürleyerek merdivenlerden yukarı çıkarken ben de Rhea'ya döndüm.

"Bu onları uzun süre kandırmaz."

"Onları kandırmaya hiç gerek yok," dedi, başı yukarı kalktı ve omuzları geriye gitti. "Ben iyiyim leydim. Ve eve gitmek istemiyorum."

"Emin misin?" Çünkü evet, kütüphaneler pek bana göre değildi ve Rhea olmadan ihtiyacım olan şeyi bulmam muhtemelen çok daha uzun sürerdi, tabii burada olduğunu varsayarsak. Ama son zamanlarda çok şey yaşamıştı. Onu daha fazla sıkıntıya sokmak istemiyordum.

Biraz da hüznle, o gülünç süpürgeye binerken duyduğu sevinci düşündüm.

Rico'yla birlikte. Belki de onu geride bırakmalıydım. Belki de onu hep birlikte terk etmeliydim.

Hilde'nin sesi birden aklıma geldi: *Onun bu pozisyonda olmasını kendi iyiliği için mi yoksa senin iyiliğin için mi istiyorsun?*

İyi soru, diye düşündüm acımasızca.

Ama sonra nazik bir el koluma dokundu.

"Bu senin seçimin elbette," dedi Rhea ve bu kez gözleri kuruydu. "Ama ben kendi adıma kalmak istiyorum."

Ve evet, düşündüm. Herkesin onun hakkında unuttuğu şey buydu. Yumuşak ve tatlı görünüyordu, ama tatlılık kesinlikle orada olsa da, yumuşak değildi. Hiç de yumuşak değildi. O omurgada annesinin ve biraz da babasının çeliği vardı.

Muhtemelen benden daha güçlüydü ve eğer isterse kalmaya hakkı vardı.

"Tamam," dedim ona. "Sadece güzel olmasını bekleme."

Rhea başıyla onayladı ve saklandığımız yerden çıkıp hâlâ ıssız olan fuayeye girdik. Burası etkileyici olması için tasarlanmış büyük, mermer bir alandı,

Ve başarılı da oldu. Duvarlarda eski dünya panelleri, yukarı çıkan muhteşem eski ferforje demir işçiliğine sahip nefes kesici bir merdiven ve hem devasa hem de aynı zamanda zevkli avizeler vardı.

Ayrıca çok kokuyordu.

Burnumu kırıştırdım. Agnes tarafından azarlanmakla meşgul olduğum için fark edememiştim ama Pythian Sarayı ıslak köpek gibi kokuyordu. Ya da muhtemelen bir sürü ıslak köpek, çünkü bu çok pis bir kokuydu. Belki de Agnes'in tepesini attıran şey buydu: temizlik gününde gelmiştik.

"Bir sorun mu var?" Rhea sordu.

"Kokuyu almıyor musun?"

"Ne kokusu?"

"Bilmiyorum. Ama iğrenç."

Ve sonra Agnes geri döndü, intikam hırsıyla yer değiştirdi, çünkü kandırılmaktan hoşlanmıyordu. Kendi adıma, gaza getirilmekten hoşlanmıyordum. O da neydi öyle?

Öne eğildim ve onu kokladım. Hayır.

Geriye çekildi, sonra öfkeyle kızardı ve yüzüme baktı. "Çık dışarı!"

"Neden?"

"Meşgulüz!"

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordum, çünkü önemli bir şey göremiyordum.

üz

eri

nd

e.

Ve sonra ne olduğunu öğrendim.

"Auuuggghhh!" diye bağırdı biri. O ben olabilirdim. Yap

Muhtemelen bendim, çünkü devasa ve dişli bir şey beni devirmiş ve yere doğru sürüklüyordu.

Rhea'nın bağırdığını, Agnes'in küfrettiğini, kanın kulaklarımda uğuldadığını duydum. Ve sonra yaratığı üzerimden attım, sekiz ya da dokuz yüz kilosunu, ama Pythian gücünü kullanarak değil. Bu konsantrasyon gerektirir ve o anda hiç konsantrasyonum yoktu.

Ancak başka bir şey daha vardı.

Orospu çocuğu! diye düşündüm ve saldırganım -büyük, kürklü ve hırıltılı- uçmaya başladı.

Ve Aşık Düğümü, bileşen parçaları farklı yüzyıllarda olsa bile işe yarıyor gibi görüldüğünden, bu gerçek bir ifadeydi. Küçük bir araba büyüklüğünde bir gövde duvara çarptı ve sertçe vurdu, ama çarpmadı. Pythian Sarayı yıllar boyunca başına gelenlerden payına düşeni almıştı ve sağlam inşa edilmişlerdi.

Bunun yerine, yaratık sıçradı, büyük miktarda tahta ve sıvayı da beraberinde götürdü ve orada bir saniye durdu, büyük, tüylü kafasını salladı ve bana ona ilk kez iyice bakmamı sağladı. Bir Were olduğunu tahmin ettim, muhtemelen bu kelimenin son kısmı kurttu, ancak bunu söylemek zordu. Çok iriydi, ayrıca sadece bir anlık bir bakış atabildim, çünkü sersemlemişken bile şimşek gibi hareket ediyordu.

Tek gördüğüm kocaman kahverengi bir kürk yığını, şeytani sarı gözler ve bana doğru gelen ayak uzunluğunda dişlere benzeyen bir şeydi.

Ve sonra çömelmiştim, onu almaya hazırdım, ince kollar ve her şey, çünkü bir vampirsenez fiziksel gücün önemi yoktur. Ya da bir vampirin gücünü ödünç alıyorsanız ve bu konuda birinci seviye bir ustaysanız. Meydan okuma aniden damarlarımda şarkı söylüyordu ve kan arzusu duyularımı dolduruyordu, boğazımda ve dilimde zengin ve etli, lezzetli.

Mircea'nın dövüşü sevmesine şaşmamalı!

Sadece o değildi. Yaratık, hiç görememem gereken bir hızla üzerime geldi, çünkü insan gözleri böyle çalışmaz. Ama vampirlerin var.

Sıçrayışının yarısında, düşünmeme bile gerek kalmayan sıvı bir hareketle yakaladım ve diğer yöne doğru roket gibi fırlattım. Koridorun karşısındaki büyük merdivene çarptı, bir anda döndü ve tekrar bana doğru fırladı. Bu da dudaklarıma hızlı bir gülümseme getirdi.

Ne yapacağımı nasıl bildiğimi, bunu da Mircea'dan mı ödünç aldığımı, yoksa süper güç ve hızın her türlü yeni olasılığı mı açtığını bilmiyordum. Tek bildiğim hiç tereddüt etmediğim, hiç

Yapmadan önce bile bunun işe yarayacağından şüpheliydim. Büyük canavar hamle yaparken altından geçtim, arkasına atladım, arka ayaklarından birini yakaladım ve onu yere yapıştırdım.

Bu hiç hoşuna gitmemişti; koca kafası ileri geri sallanıyor, çeneleri hırlıyor ve kocaman pençeleri parçalamaya çalışıyordu. Ama yere düştüğünde sırtına atladım ve başının arkasından kavradım. Kolum boynunun yarısına kadar gelmişti, ulaşabildiğim en uzak noktaydı ama bu kadarı yeterliydi.

Onu geri çekmek, kocaman boğazını ortaya çıkarmak için.

"Hanımefendi!"

Rhea'nın sesiyle kendime geldim, kalbim hızla çarpıyordu, ağzım kör insan dişlerimin tam olarak parçalayamadığı etle doluydu-

Etrafımda dehşete düşmüş yüzlerden oluşan bir halka görmek için.

Kovalamacadaki grup buraya geri dönmüş ve arkadaşlarını getirmiş gibi görünüyordu. Ya da belki de dövüşün sesi onları buraya çekmişti. Her iki durumda da, büyük salonda her dakika daha fazlası koşan bir kalabalık vardı: akolitler, büyücüler, kolalı siyah beyaz eski moda dadılar gibi giyinmiş insanlar ve çocuklar - tahmin ettiğim gibi şu anki inisiye mahsulü - hepsi bana büyük gözlerle bakıyordu.

Bir an için arkama baktım, iki içgüdü -insan ve vampir- kafa karışıklığı içinde birbirine karışmıştı. Ve sonra bir farkındalık seli vurdu. Dişlerimi yavaşça Varlık'ın etinden çektim, ki bu görüldüğünden daha zordu.

Çok daha zordu, çünkü derinlere gömülmüşlerdi.

Kan çenemden aşağı süzülürken, sanırım deriyi delip geçtim, diye düşündüm.

Sonra duydum: koridordan biri geliyordu, küçük Viktorya dönemi topuklu ayakkabıları fayanslarda tıkırdıyordu. Bir an sonra onu gördüm, mor bukleleri dağılmıştı, yuvarlak yüzü her zamankinden daha da kırmızıydı ve kısık gözlerle doğrudan bana bakıyordu. Gertie de beni gördüğüne sevinmiş görünmüyordu.

"Bilebilirdim! Leydi Cassandra! Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

Cevap vermeye çalıştım ve veremediğimi fark ettim, ta ki bir parça et tükürene kadar. Sarı ve kırmızı damarlı, tepesi kıllı ve korkunç, iri canavarın keçeleşmiş kahverengi kürkünün üzerinde duruyordu. Bir an için titredi, tüm gözlerin odağı oldu, sonra bir sıçrayışta yere düştü.

Tamam, hastalıklı bir şekilde düşündüm.

Bu hafta gerçekten benim haftam değildi.

On Sekizinci Bölüm

Itekrar kustu.

Üzerine eğildiğim leğen, Tami'nin öğle yemeği için yaptığı tavuklu börek, ardından gelen pastadan kalan şeftali parçaları ve kanla doluydu. Hem *de çok fazla*. Porselen kabın kenarlarına küçük benekler halinde sıçradı ve sonra tekrar aşağıya damlayarak zaten midesi bulanana mideme yardımcı olmayan kırmızı şeritler oluşturdu.

Görünüşe göre, Were'ye saldırırken bir atardamarı kesmiş ve farkına bile varmadan bir karın dolusu kanını yutmuştum.

Şimdi fark ediyordum.

Rhea saçlarımı yüzümden uzak tutuyor ve yorum yapmaktan kaçınıyordu. Herhangi bir yorumdan. Özellikle de şu anda duymak istemediğim "Sana söylemişim," sözlerinden.

Ama onu suçlayamazdım. Aşık Düğümü konusunda haklıydı ve neyse ki öyleydi. Hiçbir neden yokken saldırıya uğradığımda Mircea'nın yetenekleri işe yaramıştı çünkü bu benim hatam *değildi*.

Agnes ne derse desin.

Ama bu tersinin de doğru olduğu anlamına geliyordu: Mircea'nın becerilerini başka bir zamanda ödünç alabiliyorsam, o da bana aynısını yapabilirdi. Ve istediği zaman zaman çizgisinde gezintiye çıkabilirdi. Oraya gitmek ya da geri dönmek için bana ihtiyacı yoktu ve muhtemelen şu anda bunu yapmamasının tek nedeni bunu bilmemesiydi.

Ancak neredeyse altı yüz yaşındaki bir ustanın, özellikle de başlangıçta aptal olmayan birinin sorunu, her şeyi çözmesiydi. Çabucak. Benim de bazı şeyleri çözmem gerekiyordu, yoksa mahvolurdum. Ancak şu an iyi bir zaman gibi görünmüyordu ve bunun tek nedeni bir kâseyi yeni ve korkunç şekillerde süslemekle meşgul olmam değildi.

Ama bu yüzden, diye düşündüm, yüzümü buruşturarak.

Yan tarafta bir şey çarptı, başka bir şey kükredi ve Gertie'nin sesi otoriter ve yüksek bir şekilde cınladı, çünkü burası onun mahkemesiydi ve belli ki canına tak etmişti. Neyden, bilmiyordum ama birileri isyan yasasını okuyordu. Muhtemelen sıradaki ben olduğum için sempati duydum.

Rhea usulca, "Biraz su içmeye çalışın, hanımefendi," dedi ve elime bir bardak tutuşturmaya çalıştı.

Midem bulandı ve boğazım yanıyor olsa da onu ittim. Mide asidi bunun bir kısmını açıklıyor olabilirdi, ama görünüşe göre Were kanının da biraz aşındırıcı bir etkisi vardı. Vampirler zaten hemen iyileştikleri için muhtemelen umursamıyorlardı ama ben kendimi kötü hissediyordum.

Çok sert, hastalıklı olduğunu düşündüm.

Ama içinde bulunduğum oda loş, serin ve sakindi, yine bir salondur çünkü bu yerde sadece yüz kadar salon vardı. Bu salonda, şu anda bağırsaklarımı kustuğum küçük, yuvarlak bir masa, büyük, yuvarlak bir halı ve duvarlarda geçmiş Pythias'ların portreleri vardı. Ayrıca Gertie'yi görmek için bekleyen insanların, Gertie onlara yaklaşmak isteyene kadar topuklarını vurabilecekleri bir sürü narin küçük sandalyesi vardı.

Benim gibi insanlar.

Bana kalırsa acele etmesine gerek yoktu. Rhea'nın dokunuşu rahatlatıcıydı ve birkaç odadan gelen bağırışlar dışında oda çoğunlukla sessizdi. Gertie'nin özel süiti benimkinden bile daha geniş görünüyordu. Daha da iyisi, bu işlem için onun varisine ihtiyaç varmış gibi görünüyordu, yoksa Agnes'ın burada olup beni azarlayacağı kesindi.

Ya da belki de değildir, diye düşündüm, yoktan var olup neredeyse üzerime çıkarken.

Bu kasıtlıydı - önceden görebildiğini söylemişti - ve yeterince ürkütücü olabilirdi, ama aynı zamanda elinde kan damlayan bir bıçak tutuyordu. Bu yüzden, sanırım geri çekildiğim için affedilebilirim.

Alarm. Ve sonra ani hareket kırılğan mideme çarptığında üzerine parçalar kusmak.

Lanet olsun.

Sendeleyerek geri çekildi, üzerindeki kan yüzünden bir cinayet kurbanını andırıyordu. Ya da belki bir katili, çünkü hâlâ bıçağı tutuyordu. Bıçakla bana saldırmayı planlıyormuş gibi görünüyordu ama Rhea ona engel oldu.

"Sanırım sakinleşmemiz gerekiyor," dedi Rhea.

"Senin ne düşündüğün kimin umurunda?" Agnes hırladı ve kızını iterek yolundan çekti.

Gözlerindeki bakıştan hoşlanmadığım için bıçağı elinden çekip aldım ve dışarıdaki koridorun ahşap döşemelerine çarparak birkaç savaş büyücüsünü korkutmasına neden oldum. Ve hepsi bu tür şeylere aynı şekilde tepki veriyor gibi göründüğünden, hepsi bana doğrultulmuş, havalanan silahlardan oluşan bir bulutla çevrili olarak içeri daldılar. Sanırım Agnes'e de, çünkü o yanımda duruyordu.

Bu yüzden silahları hiçbir yere koymadığım halde aniden ortadan kayboldular.

Büyücüler bu durumdan hoşnut değildi ve en sevdikleri ikinci şey olan bağırmaya başladılar. Agnes de bağırarak karşılık verdi ve onları silahları nereye gittiyse oraya göndermekle tehdit etti. Başımı masaya koyabilmek için leğenin yerini değiştirdim ve hiç düşünmemeye çalıştım.

Ta ki partiye yeni biri katılana kadar.

"Burada neler oluyor?" Gertie kapı aralığında belirerek sordu.

"Hanımlar" diye bir koro vardı ama ben katılmadım.

Kendimi bok gibi hissettim.

"Sana bir soru sordum!" Gertie söyledi ve şimdi ses daha yakındı.

Bir an sonra tek gözümü zorla açtım. Evet, bana bakıyordu. Daha doğrusu ters ters bakıyordu.

"Kötü bir gün geçirdim," dedim ona.

"Daha kötüsünü yaşamak üzeresin." Acımasızdı.

Yaşasın.

Ama mor saçlı dinamo en iyi yaptığı şeyi yapıp herkese emirler yağdırarak etrafta kasıla kasıla dolanmaya başlayınca biraz rahatlardım. Savaş büyücülerine silahlarını ağır eğimli çatıda bulmaları söylendi, çünkü Agnes tam bir sürtüktü. Kanlı leğen, yüzünde iğrenme ifadesi olan bir yardımcı tarafından götürüldü ve yerine bir kova getirildi. Agnes patrona meselenin "halledildiğini" bildirdi, her ne demekse. Ve kendimi Gertie'nin oturma odasına götürülürken buldum.

Son gördüğümünden biraz daha farklı görünüyordu.

"Yeniden dekore etmek mi?" Kovamı tutarak mırıldandım.

"Eğer tekrar hastalanacaksan, bunun oraya düşmesini sağlayacaksın," dedi bayan bana ve kabı işaret etti.

"Fark eder mi?" Etrafıma bakarak sordum.

Duvarlardaki büyük kesik izleri, devrilmiş mobilyalar ve halıyı binlerce parlak parçayla toz haline getiren kırık bir ayna ile burası bana bir temizlik işi gibi göründü.

Ayaklarımın altında camlar çıtırdarken Gertie sinirli bir şekilde, "Evet! Temizleyecek yeterince şeyim var," dedi.

Ve sonra aniden ortadan kaybolduğunda tökezlememe ve neredeyse düşmeme neden oldu.

Kanepeye doğru sendeleyerek yürüdüm, bu sırada tüm kırık parçalar tekrar bir araya geldi, kocaman, parlak bir levha halinde eridi ve duvardaki yerine çarptı.

"Ne oldu?" Rhea aynanın ters kırılma sesini duyunca biraz irkilerek sordu ve Gertie'nin ona bakmasına neden oldu.

"Peki bu kim?"

"Yardımcım, hatırladın mı?" Dedim, çünkü Gertie onu daha önce görmüştü. Ama hepimiz için çok sıkıntılı bir geceydi, farklı bir yardımcı zamanı parçalamaya çalışmıştı, bu yüzden hatırlamadığı için affedilebileceğini düşündüm.

Düşünecek olursak, bu muhtemelen Rhea'nın zaman çizgisinde dolaşan bir vampir kavramından neden bu kadar korktuğunu açıklıyordu. Birinin bunu en son denediği zamanı düşünüyordu. Bu beni de daha mutlu etmedi ama bunu ya da başka bir şeyi tartışmanın zamanı değil gibiydi. Hele de çok yakın bir yerden kükreme, bağırma ve ulumalardan oluşan bir koro havayı parçalıyorken.

Ses, Gertie'nin az önce onarıp duvara yeniden yapıştırdığı apliklerdeki kristalleri salladı ve etrafa ışık prizmaları saçtı. Küçük elmas şekillerinin dansını izledim ve yanan boğazım ve çalkalanan midem yüzünden hiçbir şey söylemedim. Ama yardımcım açıkça farklı hissediyordu. Son olaylar onu da her zamanki suskunluğundan sıyırmış görünüyordu ve söyleyecek bir şeyleri vardı.

"*Bu da ne?*"

"Ses tonunu düzelt," diye tersledi Gertie, belki de az önce onardığı duvar kâğıdında bir kabarcık olduğu için keyfi kaçmıştı.

"Seninkini ılımlı yap!" Rhea karşılık verince Gertie'den sert bir bakış, benden de yalvaran bir bakış aldı.

"Rhea," diye başladım-

Buraya kadar gelebildim ama Gertie yüzünden değil. Rhea kendini arkadan yakalanıp döndürülürken ve sonra da öz annesi tarafından tokatlanırken buldu. Agnes arkamızdan gelmişti ve belli ki istenmeyen konukların patrona kaba davranmasına karşı çıkıyordu. Elbette bir konuğun neredeyse yenmesine izin vermek de kabalık sayılırdı ama henüz tüm gerçekleri bilmediğim için yargılamayı askıya alıyordum.

Çünkü yemeğin çoğunu ben yedim.

Kızlar birbirlerine bağırırken yüzümü kovamın içine soktum ve bir süre nefes aldım.

Öfkeleri birbirine benziyordu.

Bir süre sonra birinin kanepede yanıma oturduğunu hissettim ve başımı kaldırdığımda Gertie'yi donuk gözlerle gördüm. "İyi görünmüyorsun," diye gözlemledi.

"Daha iyi oldu," diye mırıldandım.

"Sizin türünüzün hasta olduğunu düşünmemiştim." Alnımı kırıstırdım.

"Benim türüm mü?"

Zamana ayak uydurmak için tasarlanmış eski moda elbisemin yakasını boynumdan çekti. Ve sonra nefesini içine çekti. "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. "Ama yine de görmek zor. Sanırım bu yüzden yardımcınızı da yanınızda getirdiniz?"

"Ne?"

"Senin yerine geçme ritüeli için."

İçimden bir ses, bir yerlerde bu konuşmanın konusunu kaybettiğimi söylüyordu. Tabii o konuşmayı yaptığımı varsayarsak. "Onu kütüphaneyi kullanması için getirdim," dedim.

Bu Gertie'nin kafasını karıştırmış gibi görünüyordu.

"Kütüphane mi? Bir Hortlağın ne işine yarar ki?"

"Ölümsüz mü?" Sertçe etrafıma bakındım, çünkü bu kelime pek çok anlama gelebilirdi ve pek azı iyiydi. "Nerede?"

Gertie kaşlarını biraz daha çattı. "Sen öyle değil misin?"

"Ne?" Şaşkınlıkla ona baktım.

Uzandı ve yakamı tekrar açtı. "Isırılmışsın!"

Bir an düşündüm. Öyle bir gün olmuştu. "Evet, bir süre önce. Hiçbir şey olmadı," dedim, beni boğmakla tehdit eden elini çırparak. Bu da beni daha da yaklaştırmaktan başka bir işe yaramadı.

"Buna hiçbir şey mi diyorsun?" diye sordu.

"Nefes alamazsam buna hiçbir şey diyemem," diye mırıldandım, çünkü Gertie beni dinlemiyordu.

"Orada olanlara hiçbir şey mi diyorsun?" diye devam etti, bir elini arkamızdaki giriş holüne doğru savurarak. "Karşı tarafa geçtiniz!"

"Yapmadım!"

"Yeterince dikkatsiz davranan ilk Pythia-" Durdu.

"Ne demek yapmadım?"

Bir süre onunla boğuştum ve sonunda kendimi kurtarmayı başardım. Ve sonra orada oturup ters ters baktım, boğazım beni boğmaya çalışmadan da yeterince kötü hissediyordu! "Kes şunu!" Dedim.

"O zaman açıkla kendini!"

"Yani, ben vampir değilim!" Yaralı boynumu ovuşturarak ve deli kadın için heceleyerek söyledim. "Karşı tarafa geçmedim, ölmedim, hiçbir şey yapmadım! Üzerime saldıığınız şey tarafından neredeyse öldürülmek dışında!"

"Sen ölmedin mi?" Gertie bu noktaya odaklanmış gibiydi.

"Ölü insanlar yemeklerini kusar mı?" Bunu tekrar yapmak üzere olup olmadığını merak ederek kalın bir sesle sordum.

"O zaman senin derdin ne?"

İçimi çektim ve daha iyi bir zamanı bekleme fikrinden vazgeçtim. Ona söyledim.

~~~

"Kesinlikle kabul edilemez!" Rhea onu hiç görmediğim kadar öfkeli bir halde yatak odamdaki eşyaları birbirine çarpıyordu. Muhtemelen hiçbir şey onu ailesi kadar sinirlendiremediği içindi.

Ya da Pythia'sının yarım saat boyunca asırların kışını çiğnediğini görmek gibi görünüyordu.

Hiçbir şey söylemedim, o anda bunu yapacak durumda değildim. Geniş, rahat, yumuşak tepeli yatağa uzandım ve tavanın üzerimde yavaşça dönmesini izledim. Ve diğer Pythias'ların da benim kadar kutsanmış olup olmadığını merak ettim. Pek olası görünmüyordu. Kimsenin Gertie'yle benimle düzenli olarak konuştukları gibi konuştuğunu hayal bile edemiyordum.

Bu geceden önce yapamazdım.

Her şeye rağmen yüzümde küçük bir gülümseme belirdi, çünkü Rhea muhteşemdi. Eğer bir gün benim yerime geçerse, Gertie'nin küçük salonunda aynı anda birbirlerine saldıran dört Pythias olduğunu düşündüm. Aslında üçü öyleydi.

Çoğunlukla oturup tencere turtası kusmuştum. Ama en azından sonunda bütün Were kanından kurtulmuş gibiydim. Ve Rhea'nın yardıma ihtiyacı yoktu.

Sadece Gertie'ye öfkelenmeyi bitirmesini diledim, çünkü şu anda gerçekten uyku vardı.

"-Cüret etmeleri için ve bir *Pythia*'ya-" diyordu büyük bir gardıroptan bir şeyler atarken.

"Onlar da Pythias," diye mırıldandım, çünkü boğazım acıyordu. Acaba bir şey mi arıyordu yoksa sadece bir şeyler savurmaktan mı hoşlanıyordu?

"Bu mazeret değil!" dedi bana dönerek. "Sen dünyayı kurtardın, hem de defalarca! Onlar ne yaptı ki?"

Ağzımı açtım ama görünüşe göre bu soru retorikti çünkü devam etti.

"Hilde ve diğerleriyle buraya son geldiğimizde ne yapmışlardı? Jo zaman çizgisini parçalıyor, diğer çağların parçalarını bu çağa gönderiyor ve her şeyi yok etmekle tehdit ediyordu! Peki onlar ne *yaptı*?"

"Yardım ettiler-"

"Hiçbir şey! Onu durdurduk, özellikle de *seni*. Biz seni korumak için elimizden gelen her şeyi yaparken, sen onunla sonuna kadar savaştın! Jo sana karşı bir *ordu* gönderdi ama sen bir kez bile tereddüt etmedin! Bu arada,

kenarda durdular ve gerçek tehlike geçtikten sonra biraz temizlik yaptılar, ancak yine de küstahça, tamamen, tamamen-"

"Rhea."

"-Cüret etmek büyüklüktür- ikisi de dizlerinin üzerine çökmüş, sana teşekkür ediyor olmalıydılar, özellikle de o. Jo onun lanet olası yardımcısıydı!"

Ben bir şey söylemedim. Rhea'nın verdiği bilgiler biraz çarpıktı, çünkü geç gelmişti ve her şeyi görmemişti ama bunu belirtmenin sırası değildi. Agnes'in tokat izi yüzünde hâlâ görünüyordu, ne kadar güçlü olduğunun bir kanıtıydı bu. Muhtemelen moraracaktı ama buradaki en büyük sorunun fiziksel acı olduğundan şüpheliydim.

Rhea'nın anne sorunları olduğunu söylemek hafif kalırdı.

Ve bunun bir sebebi vardı. Gençlik yıllarını cadılar meclisinde geçirmiş, onların büyüsunü öğrenerek cadılar meclisi tarafından eğitilmiş bir cadı olarak kabul edilmişti. Ama oraya gönderilmesinin nedeni bu değildi. Agnes'in cadılar meclisine bağlı akrabaları vardı ve kızını kimsenin bilmeyeceği bir yerde saklamak istediğinde aklına onlar gelmişti; en azından Rhea başka bir isimle saraya katılacak yaşı gelene kadar.

Hamileliğini nasıl gizlediğini bilmiyordum ama zamanda bir yolculuk yaptığından ve muhtemelen ayrıldıktan birkaç saniye sonra bebekle birlikte geri döndüğünden şüpheleniyordum. Tabii ki böyle bir şey yasaktı. Pythia'ların acil durumlar dışında ve kendilerine değil başkalarına fayda sağlamak için zaman yolculuğu yapmamaları gerekiyordu. Ama belki de Pythia itibarını sağlam tutmanın yeterli olduğunu düşünmüştü.

Hepimizin kendi tanımları vardı, değil mi?

Agnes'i yargılayabilecek bir konumda olduğumu düşünmüyordum, özellikle de şimdi. En azından Mircea bir krono hücresinde olmalıydı, biz bunu nasıl özeceğimizi bulana kadar oturacağı gerçek bir "zaman aşımı". Ama Gertie'ye de belirttiğim gibi, bu onun zaman çizgisinde gezintiye çıkamayacağını garanti etse de, ruhsal durumuna hiç yardımcı olmazdı.

Ve durum ne kadar kötüye giderse, savaşın da o kadar kötüye gitmesi muhtemeldi.

Sarayda büyümüş olmasına rağmen onun anladığı, Rhea'nın ise anlamadığı şey, bu işin o kadar da basit olmadığıydı. Gücünüz size bir şeyler gösterirdi -bazen- ve eğer şanslıysanız bunların ne anlama geldiğini bile anlayabilirdiniz. Ama o zaman bile, onlar hakkında ne yapacağınıza karar verecek olan sadece ve sadece sizdiniz.

Bu yüzden daha kötü bir şey yerine bir kutsama almıştım ve ardından yatağa götürülmeden önce bir fincan sıcak çay içmiştim. Gertie şu anda bana kızgın olabilirdi ama Pythias'ın bazen hiçbir yardım almadan, hatta doğru olduklarına dair hiçbir güvence olmadan gerçekten yürek burkan kararlar vermek zorunda kaldığını biliyordu. Anlayacağını düşünseydim Marco'ya da aynı şeyi söylerdim.

Pythia olmak yalnız olmak demektir.

Düşünecek olursanız, Agnes'in Jonas Marsden'la ilişkisi de muhtemelen bu şekilde başlamıştı. Pythia'nın doğaüstü topluluktaki anlaşmazlıkların tarafsız hakemi olması gerektiği düşünüldüğünde, bu da bir hayır-hayırdı, baş üyelerinden biriyle çıkarken biraz zor bir şeydi. Ama bazen, sonuçta insan olmayan ve sizinle konuşamayan ya da dertleşemeyen gücünüzün sağır edici sessizliği çok fazla geliyordu ve sadece sarılacak birini istiyordunuz.

O konuda da benzer şeyler söyleyebilirim. Aslında, bu işi ne kadar uzun süre yaparsam, Agnes o kadar az ilk düşündüğüm bilinmez, mükemmel bir örnek ya da acımasız bir kaltak gibi hissettirdi ve daha çok elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışan çok insani bir kadın gibi hissettirdi. Ne yazık ki elinden gelenin en iyisi her zaman yeterince iyi olmamıştı.

Acaba bir gün ben de bunu anlayabilecek miyim diye merak ettim.

"Agnes hakkında konuşmak istersen," diye başladım, belki Rhea'nın anlayışlı bir kulağa ihtiyacı vardır diye düşünerek.

Ama öyle görünmüyordu.

"Bunu neden yapmak isteyeyim ki?" diye tersledi.

Rhea asla terslemezdi.

"Bu benim hatam," dedim ona dikkatlice. "Bunu anlıyorum-"

"Bunlar nasıl senin suçun oluyor?" diye sordu, su şişesine benzeyen bir şeyi inceledikten sonra başını kaldırıp bir kenara attı.

"Buraya son gelişinde annenle hiç iletişim kurmadın.

Her şey çılgıncaydı ve ... şey, zaman yoktu-"

Güldü ve bu acı bir gülüştü. "Ne zaman oldu ki?"

"-ama burada, araştırma yaparken, muhtemelen günlerce ... birbirinize rastlayacağınızı düşünmeliydim. Özür dilerim. Çok odaklanmıştım-"

"Şunu söylemeyi

kes!" Gözlerimi

kırıptım. "Ne?"

"Hep özür diliyorsun! Bu konuda hiçbir şey senin hatan değilken!"

"Tamam," dedim, çünkü uysal küçük Rhea kesinlikle gitmişti ve onun yerine, gerçek kadına her zaman gördüğüm versiyonundan çok daha yakın olduğundan şüphelenmeye başladığım alt kattaki tükürük ateşi vardı. Ailesinin kim olduğu düşünüldüğünde bu çok da şaşırtıcı değildi. Pofuduk bir kedi yavrusuna dönüşmesine imkân yoktu.

Gerçi şu anda daha çok kızgın bir dişi kaplan gibi görünüyordu.

Birdenbire yüzüme vurdu.

"Annemi mi öğrenmek istiyorsun?"

Gözlerimi biraz daha kırıptım. "Bilirsin işte. Eğer konuşmak istersen-"

"O zaman başka birine sorman gerekecek!" Çok sertti. "Onu hiç tanımadım. Bana diğer kızlarla neredeyse tamamen aynı şekilde davrandı, tabii yardımcı olarak eğitilmeme izin vermemesini saymazsak. Haftada bir kez -eğer *vakti* varsa- herkesi bir eğitim çalışmasına gönderdikten sonra odasında çay içerdik. Bana çalışmalarımın nasıl gittiğini sorardı. Bana kreşteki çalışmalarım hakkında iyi şeyler duyduğunu söylerdi. Ve hepsi bu kadardı! Sonrasında benden bir hafta daha kurtulur, varlığımı unuttu!"

Gardıroba doğru dönmeye başladı ama sonra arkasını döndü.

"Bu yüzden yaptı, biliyor muydun?"

"Ne yaptın?" Biraz kafam karışmıştı.

"Asla eğitilmeme izin verme! Eskiden yeterince iyi olmadığımı düşünürdüm.

."

"Rhea-"

"-ve belki de bu doğrudu. Ama yaşımla ilerledikçe farklı bir nedenden daha çok şüphelenmeye başladım. Eğer beni bir yardımcı yaptıysa, her gün beni görmesi, etrafımda olması gerekirdi. Yardımcıların yaptığı budur: Pythia'ya katılırlar. O zaman benden kaçamazdı-"

"Rhea!" Doğrudum, oda yüzmeye başlayınca bunun kötü bir fikir olduğuna karar verdim ve onun yerine kendimi bir yastığa yasladım. "O senin annendi. Neden kendi kızından kaçmak istesin ki?"

"Neden seninki?"

On Dokuzuncu Bölüm

TŞapka beklediğim son tepkiydi. "Ne?"

Rhea bir battaniyeyi göğsüne bastırarak durakladı. Ve o sırada Vücudu ince bir genç kadıninki olabilirdi ama yüzü birdenbire bir çocuğunkine dönüştü. Kocaman, mutsuz gözleriyle ona sarılmak istememe neden olan bir çocuk.

"Bana geri döndüğünü söylemiştin," dedi. "Ölmeden önce aileni görmek için."

Dikkatle başımı salladım. "Birkaç kez."

Pythia olmak, ölüm gibi küçük bir şeyin buluşmaya engel olmadığı anlamına geliyordu. Başka engeller olmadığından değil, bir sürü engel vardı. Aileme ulaşmak zor olmuştu ve bir kez ulaştığımda Neden zahmet ettiğimi merak etmiştim.

Karşılamanın pek de sıcak olmadığını söylemek hafif kalır.

Bu özellikle annem söz konusu olduğunda geçerliydi. Her ne kadar Rhea'nın Agnes'le olduğundan farklı nedenlerle olsa da, benim için biraz hassas bir noktaydı. En azından o neye kızdığını biliyordu. Bense hemen hemen hiçbir şey bilmiyordum. Annem içine kapanık, soğuk ve sessizdi. Şimdi bile onun hakkında mitoloji kitaplarında okuduklarımdan fazlasını bilmiyordum.

Ve sınırlı deneyimime dayanarak, nazik olduklarını söyleyebilirim.

"Ama seni görmek istemediğini de söylemiştin," dedi Rhea dikkatle. "Ya da seninle konuşmak bile."

"Tam olarak arkadaş canlısı değildi," diye kabul ettim.

"Demek nasıl bir şey olduğunu biliyorsun," dedi yatağın kenarına oturarak. "Bana bunu anlattığında, nihayet anlayan biri var diye düşündüm. İstenmemenin ne demek olduğunu bilen biri."

"Ben ... tam olarak istenmediğimi bilmiyorum-"

"Seni o vampirle bıraktı! O Gallina-"

"Çünkü o *öldü*, Rhea."

Teknik olarak, elbette, tanrıçalar yok olmadı. Sadece yok olup gittiler. Ta ki yetim kızını evlat edinmek isteyen ama önce gerçekten yetim olması gereken kıskanç bir vampir tarafından yerleştirilen bir araba bombasıyla yok edilebilecek kadar zayıflayana kadar.

Bu, Yunanlıların Artemis'i, Romalıların Diana'sı ve Agnes'in sarayında bir yardımcı olarak saklanırken Elizabeth O'Donnell olan güçlü avcı için bile geçerliydi.

Oraya nasıl gittiğine dair uzun bir hikaye vardı ama temelde, binlerce yıl önce farklı tanrı grupları arasında Dünya'yı kimin kontrol edeceğine dair bir savaş vardı ve annem kazandı. Annemin grubu değil ama *annem* tek başına kazanmış. Lakabını geyik değil iblis avlayarak almış ve bu süreçte tonlarca güç biriktirmişti. Kendi gücüne ek olarak, bu güç ona diğer tanrıları gezegenden atma ve arkalarından metafizik bir kapıyı sertçe çarparak kapatma imkanı vermişti.

Aslında o kadar zordu ki, o zamandan beri Dünya'dan -ve Dünya'ya bir kanal sağladığı için annesinin büyüğü tarafından da kuşatılmış olan Faerie'den- men edilmişlerdi. Ama kazanmış olmasına rağmen, bu kusursuz bir zafer olmamıştı. Sahip oldukları kısa süre içinde diğer tanrılar da savaşmış ve savaş onu ciddi şekilde tüketmişti. Öyle ki artık iblisleri avlama riskini göze alamazdı, hem de kendisinden bir tane, onlardan milyonlarca varken ve hepsi de intikam almak için can atarken.

Bu nedenle saklanmaya başlamış, kalan gücü yüzyıllar içinde yavaş yavaş tükenerek açlıktan ölmenin eşiğine gelmişti. Çaresizlik içinde, kılık değiştirerek Pythian Sarayı'na katılmıştı, çünkü Apollo'nun bir zamanlar kahinine verdiği güç, Dünya'da kalan tek tanrısal enerji kaynağıydı. Ancak bu planın kendi tuzakları vardı, Ares'in geride bıraktığı bazı yarı tanrı oğulları da dahil olmak üzere, er ya da geç ortaya çıkacağını bilerek sarayı izliyorlardı.

Onun hakkında bu kadarını biliyordum, çünkü geçmişe yaptığım bir yolculukta bir kısmını bizzat görmüştüm ve Pritkin geri kalanını doldurmak için bazı araştırmalar yapmıştı. Ama tüm bildiğim buydu. Agnes'in onu zamanda yasadışı bir gezintiden geri getirdikten sonra burada sarayda tanıştığı babamla bir şekilde takıldığı dışında. Ve sonra, bir sebepten dolayı, beni doğurmaya karar vermişlerdi.

Ya da belki sadece hamile kalmıştır. Belki de bundan daha karmaşık olmasını istiyordum, oysa gerçekte ben sadece tanrısal bir seks çağrısının ürünüydüm. Bu, onunla tanıştığımda neden bu kadar soğuk davrandığını açıklardı.

"Nasıl bir şey olduğunu biliyorsun," diye tekrarladı Rhea beni izleyerek. "Sen o vampirle kaldın; ben de cadılar meclisiyle. Ama annem ölmedi ve sonunda benim için geri geldi."

"Bu onun önemseydiğini göstermiyor mu?" Ben sordum. "Seni orada öylece bırakabilirdi-"

"Yapabilir mi? Kovenler Çember'den tutkuyla nefret ederken ve babamın kim olduğunu her an öğrenebilecekken? Bu bilgiyi ona zarar vermek için kullanacaklarını biliyorsun - öğrenir öğrenmez de öyle yaptılar!"

Başımı salladım, çünkü bu olay daha yeni olmuştu. Neyse ki Agnes o sırada öldüğü ve tahta yeni bir Pythia geçtiği için skandal çok az olmuştu. Vampirlerle de Çember'le olduğu kadar bağı olan biri.

Ama muhtemelen Jonas'ın Pritkin'e dikkatli olması konusunda yaptığı yorumun büyük bir nedeni buydu. Bir savaş büyücüsüyle takıldığının, hatta biriyle çıktığının görülmesi bir şeydi. Onunla çok yakınlaştığının, hatta etkilenebilecek kadar yakınlaştığının görülmesi ise başka bir şeydi. Pritkin ve benim Agnes ve Jonas'ın 2.0 versiyonu gibi görünmememiz gerekiyordu. Ki değildik!

Pritkin Çember'in başı değildi ve bana mahkememi nasıl yöneteceğimi söylemeye çalışmadı.

Ama insanlar buna inanır mı?

"Ne düşünüyorsun?" Rhea muhtemelen yüzümdeki farklı ifadeleri izleyerek sordu.

Ona cevap versem mi vermesem mi bilemedim. Ona Pythia olmanın nasıl bir şey olduğunu kişisel düzeyde anlatmak benim yararına değildi, ki bu kesinlikle bir satış noktası değildi. Ama Hilde'nin yorumu hâlâ kulaklarımda çınlıyor ve beni kendimden utandırıyor. Ve gerçek şu ki, onun ailesi hakkında başka hiç kimsenin sahip olmadığı bir bakış açısına sahiptim.

"Annem hakkında pek bir şey bilmiyorum," dedim. "Babamı gerçekten seviyor muydu, yoksa babam sadece bir araç mıydı, korumaya ya da yürüttüğü bir plan için yardıma ihtiyacı olduğu için seçtiği kullanışlı bir aptal mıydı? Bunu asla bilemeyebilirim. Ama annenin babanı sevdiğini biliyorum ve seni sevdiğini de biliyorum."

Rhea bana baktı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü birlikte olmak için neleri riske attıklarını, bunun ne kadar zor olduğunu biliyorum. Ve Jonas bundan başka bir şey elde etmiş olabilir, nüfuzunu artırmış ya da Çember'e sorunlarıyla ilgili yardım etmiş olabilir, ama annen ..."

"Evet?"

"Hiçbir şey alamadı. Arkadaşlık dışında tabii ki. Ama bunun bir bedeli vardı. Bir kadın olarak kariyer ve özel hayat arasında denge kurmak zaten yeterince zorken bir de Pythia olarak mı? Herkes sizi sürekli izlerken ve herkes hayatınızı nasıl yaşayacağınızı söyleme hakkına sahip olduğunu düşünüürken? Evet, eğlenceli."

"Özür dilerim," dedi Rhea. "Sen ve Büyücü Pritkin'in zor durumda olduğunuzu biliyorum."

"Çok değil. Çok uzak değil. Ama olacak. Bundan emin olacaklar."

"Onlar mı?"

"Herkes. Vampirler bir büyücüyle, özellikle de bir savaş büyücüsüyle birlikte olmamdan hoşlanmayacaklar. Şimdiden bu konuda sızlanmamalarının tek nedeni bir savaş olması ve bana ihtiyaçları olması, ayrıca şu anda başka öncelikleri var. Ve çünkü çoğu bilmiyor.

"Çoğunluk hâlâ Mircea'yla birlikte olduğumu ve onun beni Vampir Senatosu'nun istediği yere, kendi evcil Pythia'ları olarak getirdiğini düşünüyor. Pritkin hakkında duydukları tüm söylentilerin, usta bir vampirle olan ilişkimden dolayı Çember'de oluşan endişeyi azaltmak için senato tarafından yerleştirildiğini varsayıyorlar. Bu arada büyücüler de Mircea hakkında aynı şeyi düşünüyor: vampirinin küçük çırağıyla gerçekte olduğundan daha yakın bir ilişkisi olduğunu iddia ederek statüsünü yükseltmeye çalıştığını."

"Bu fikri nereden bulmuşlar?" Rhea şaşırılmış görünerek sordu.

"Mesela baban. Jonas başından beri bu söylentiyi yayıyordu, gerçi ben bir süre bilmiyordum. Ve şimdi bir savaş büyücüsüyle çıktığıma göre ... şey, başından beri istediği şey buydu, biliyor musun? Hatta bir keresinde bana bir tane göndermişti-"

"Sana ne gönderdi?"

"Bugüne kadar bir savaş büyücüsü."

"Yapmadı!" Rhea önce şaşırılmış, sonra da benim adıma sinirlenmiş görünüyor.

Başımı salladım. "Özenle seçilmiş, çiçek ve şeker taşıyan. Ve büyüleyici olmaları emredildi."

"Bu korkunç!"

"Bu politika."

Nedenini bilmediğim bir şekilde gözlerini kırptırdı. Sarayda büyümüştü. Bir Pythia'nın yaptığı her şeyin, öyle olsun ya da olmasın, politik olduğunu biliyor olmalıydı. İnsanlar bunu kendi çıkarları için kullanmaya çalışırdı.

Belki de Agnes onu bu yüzden çocuk odasında tutmuştu, tüm bunlardan korumak için.

Teşekkürler Agnes, diye düşündüm. Çok teşekkür ederim.

"Pek iyi gitmedi," dedim bir süre sonra. "Ama sonra yine de Pritkin'le çıkmaya başladım, her ne kadar Jonas orada pek mutlu olmasa da. Bana gönderdiği savaş büyücüsü iyi bir sıhhiye eriydi."

Çember'in ihtiyaçlarını ilk sıraya koydu. Pritkin bu konuda pek emin değil. Ama bir vampir olacağına o olsun daha iyi, yani ..."

"Bu onu ilgilendirmez!" Rhea söyledi. "Onları ilgilendirmez!"

"Hayır, ama Pythia olduğunda böyle oluyor. Annen için de böyleydi. Her grup seni şu ya da bu yöne çekmeye çalışıyor, nüfuz elde etmek, olumlu bir karar almak ya da senden her ne istiyorlarsa, her zaman bir şey var. Tanrı korusun, kendine ait bir hayatın olmalı.

"Ama Agnes yine de kendisi için bir tane yaptı, Jonas'ı ve seni de içeren bir tane."

Rhea kalktı çünkü dışarıda yağmur başlamıştı ve pencere yarı açık bırakılmış, tüller etrafa savruluyordu. Ve rüzgâr doğru estiğinde yatağın üzerine hafifçe su serpiyordu. Kanadı indirdi ve perdeleri kapattı, acele etmiyordu, asıl istediği düşünmek olduğu halde meşgulmüş gibi davranıyordu.

Ben aldırmadım.

Sonunda yatağa geri döndü ve oda serin olduğu için gardıroptan aldığı battaniyeleri sermeye başladı. "Demek bu yüzden Büyücü Pritkin sarayda yaşamıyor," dedi yavaşça, sanki anlamaya çalışıyormuş gibi. "Ve neden onun ya da vampir hakkında resmi bir açıklama yapmadığınızı da."

"Lord Mircea," dedim nazikçe, çünkü sarayda onun hakkında başka türlü konuşma alışkanlığı edinirse, bu hiç de iyi olmayacaktı. Benimle birlikte olan vampirlerin hepsi özgürdü ve istediklerini yapabilirlerdi. Ama bir zamanlar Mircea'nın çocuklarıydılar.

Ve bir kez vampir bir ailede, her zaman vampir bir ailede.

Özgürlük sadece artık doğrudan emir almadığınız anlamına geliyordu. Kimsenin patrona saygısızlık etmesine katlanmak anlamına gelmiyordu. Özellikle de Mircea gibi ailesine karşı her zaman çok iyi davranmış bir patrona.

"Lord Mircea," diye kabul etti Rhea. Yatağı hazırlamayı bitirdi ve alnı kırıışmış bir halde tekrar üzerine oturdu. "Sen de bir oyun oynuyorsun, değil mi?" dedi.

"Öyle miyim?" Tavandaki lamba ışığının titremesini izledim.

"Herkesin özel hayatınız hakkında istediklerine inanmasına ve duymak istedikleri hikayeyi anlatmalarına izin veriyorsunuz. Vampirler senin Lord Mircea ile birlikte olduğuna inanıyor. Onun işaretini taşıyorsun ve halkı da sarayını korumaya yardım ediyor. Ama sen büyücülerin senin Büyücü Pritkin'le birlikte olduğuna inanmalarına izin veriyorsun-"

"Çünkü ben aslında Büyücü Pritkin ile birlikteyim."

"Ama sizin şartlarınızla. O seni etkilemiyor, sana yardım ediyor. O sana sadık, Jonas'a değil."

"O da Kolordu'ya sadık, ama körü körüne değil."

Rhea sanki bunu düşünüyormuş gibi bir an sessiz kaldı. "Bunu anladıklarında ne olacak?" diye sordu sonunda. "İnsanlar ne yaptığınızı anladıklarında? Ya bir çocuğunuz olursa?"

"Neyi anlamaya?" Dedim, daha zor olan soruyu geçiştirerek. "Ben etrafta dolaşan uçarı bir genç kadını. Bir dahaki sefere kiminle olacağımı kim bilebilir?"

"Bu doğru değil."

"Bildikleri kadarıyla öyle. Fey kralı Caedmon sarayına musallat oldu ama yeni bir eş mi arıyor yoksa başka bir planı mı var bilmiyorum. Onu okuyamıyorum. Ve büyük Were reislerinden biri bana kendi kestiği yeni kesilmiş bir geyik gönderdi. Görünüşe göre bu flört sayılıyor."

"Biliyorum." Rhea burnunu kırıştırdı. "Teslim edildiğinde ben de oradaydım. Korkunçtu. Temizlememişlerdi, hatta derisini bile yüzmemişlerdi. Ya da kafasını koparmamışlardı! Dili dışarıda, gözleri dışarıda sallanıyordu-" ürperdi.

Tami'nin o sabah servis ettiği adaçayı sosisinin içinde ne olduğunu ona söylememeye karar verdim.

"Bunun sonsuza dek bir bahane olarak işe yaramayacağını biliyorum," dedim. "Ama şu an için işe yarıyor."

"Ya diğeri?" diye ısrar etti. "Bir çocukla ne yapardınız?"

"Bilmiyorum. Henüz o kadar ileri gitmedim."

"Ne yapmayacağını biliyorum," dedi. "Onu uzaklara göndermezdin. Onu sadece sevgilinin itibarını kurtarmak için geri getirmezdin. Ona istemediğin bir hataymış gibi davranmazdın, onu dünyadan gizlemezdin, ona başka bir isim verip o yokmuş gibi davranmazdın-"

Aniden durdu ve gözyaşlarına karşı koymaya çalıştığını anlayabiliyordum.

"Seni geri getirmesinin tek nedeninin bu olduğunu mu düşünüyorsun gerçekten?" Bir süre sonra sordum.

"Neden başka?"

"Güzel olduğun için mi? Ve zeki? Ve güçlü ve onun kızım?"

Rhea yatak örtüsüne bakıyordu ama bu söz üzerine başını kaldırdı ve sanki kendisinden hiç böyle söz edildiğini duymamış gibi irkildi. Ama sonra yüzü düştü. "Bana hiç öyle şeyler söylemedi. Böyle hissetmiyordun-"

"Bunu bilemezsin."

Eli, tokat izinin hâlâ yanmakta olduğu yüzüne gitti. "Sanırım bunu biliyorum," diye fısıldadı.

Canı cehenneme dedim, yatağa doğru süründüm ve son yarım saattir yapmak istediğim gibi kolumu ona doladım. "O tokat senin için değildi," dedim ona. "Benim içindi."

"Ne?" Yukarı baktı.

"Agnes benden hoşlanmıyor. Buraya ilk geldiğimde birlikte bir eğitim tatbikatı yaptık ve Ben kazandım."

Rhea kararlı bir tavırla, "Elbette yaptın," dedi, ki bu çok saçmaydı. Agnes'in güç konusundaki bilgisi benimkinden çok daha iyiydi ve kontrolü -saniyelik zamanlama da dahil olmak üzere- daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu.

Belki anneminki hariç.

"Eğer balo salonunu yaşlandırmayı ve bu süreçte yedek bedenimi öldürmeyi kazanmak olarak görüyorsanız," diye kabul ettim. "Sanırım Agnes öyle düşünüyor, çünkü o zamandan beri benden nefret ediyor ve bu gece hıncını senden çıkardı."

"Kıskanıyor," dedi Rhea. "Leydi Herophile'in yardımcıları arasında her zaman açık ara en iyisiydi."

"Ben bir yardımcı değilim."

"Hayır, sen bir Pythia'sın. Ondan çok daha yaşlı olmayan bir Pythia." Rhea bana bir bakış attı ve biraz daha iyi göründüğünü, hatta gülümsediğini görünce rahatladım. "Çok rekabetçidir. Herhangi bir konuda kendisinden daha iyi birinin burada eğitim görmesi onu rahatsız ediyordur, bir süreliğine bile olsa."

"İşim bittikten sonra bunların hiçbirini hatırlamayacak," dedim. Gertie onun hafızasını silecekti. Yapmak zorundaydı; Agnes bir gün hayatımda büyük bir rol oynayacağını öğrendiğinde dehşete düşecekti.

Çok büyük.

Sonra aklıma başka bir şey geldi. Birçok yönden annesine benzeyen Rhea'ya baktım. Aynı görünüş, aynı büyü yeteneği, aynı doğal inatçılık...

Onun da rekabetçi olup olmadığını merak ettim.

Yüzümden bir şey okunuyor olmalıydı, çünkü Rhea telaşlı görünmeye başlamıştı. "Ne oldu?"

"Yok bir şey." Başka hiç kimse ona ulaşamamıştı ve ... şey, Agnes'in kızına biraz eğitim borçlu olduğunu düşündüm. Hiç değilse Rhea annesini odanın içinde biraz dolaştırabilirdi.

Katartik olabilir.

"Hiçbir şey söylememenden hoşlanmıyorum," dedi Rhea endişeyle. Sırıttım. "Pythia'na güvenmeyi öğrenmelisin."

"Sana güveniyorum, sadece ..."

"Sadece ne?"

Yutkundu ve sonra ağzındaki baklayı çıkardı. "Olaylara alışılmışın dışında bir bakış açınız var!"

"Merak etme. Eminim Gertie er ya da geç bana bir çözüm bulacaktır."

"Gertie'nin durumu da pek iyi değil!"

Güldüm. Hayır, değildi. Aslında ben ortaya çıkmadan önce Gertie, Pythias'ın uzun ve çoğunlukla akli başında olan soyunun vahşi çocuğuydu. Bu yüzden vampirler tarafından yetiştirilmiş yarı tanrıça bir çocuğa bir şeyler öğretmeyi teklif eden tek kişi oydu.

Tabii ki, muhtemelen şimdi bu kararından pişmanlık duyuyordu.

"Banyo yapmam lazım," dedim, konuyu değiştirmek için ve doğru olduğu için. Duşumun etkisi çoktan geçmişti ve her yerimde kurumuş kan lekeleri vardı.

Rhea yataktan kayarak, "Sana bir gece içkisi getireceğim," diye söz verdi.

"Alkolsüz, lütfen." Oda zaten yeterince dönüyordu.

"Sıcak çikolataları var mı bir bakayım. Eskiden küçük inisiyeler için hep yapardım, uyumalarına yardımcı olsun diye. Buraya ilk geldiklerinde çok huzursuzlardı."

"Ya da sadece çikolatayı seviyorlardı," dedim kuru bir sesle.

"Ya da sadece çikolatayı seviyorlardı." Gülümsedi. "Marşmelov var mı diye bakacağım. Bu çağda hâlâ gerçeğini kullanıyorlardı."

O gitti ve ben de yüzümde mutlu bir gülümsemeyle yatağa yaslandım.

Bu yüzden yardımcılarınız vardı.

Yirminci Bölüm

DPis olmasına rağmen, yattığım yerde uyumayı ciddi ciddi düşündüm.

Yatakta kıcınızı kavrayan kuş tüyü dolgulu şiltelerden vardı.

Sanki ellemeye çalışıyormuş gibi ve sonra sizi saran yumuşaklığın içine çekiyor. Oda soğuktu ve yorgan yoktu ama Rhea sayesinde bol miktarda battaniye vardı ve onları biraz sardığımda güzel, yumuşak bir yuva oluşturdular.

Ama kandan dolayı kaşınıyordum ve önce banyo yaparsam daha iyi uyuyacağımı biliyordum. Bu yüzden tembel kıcımı kaldırdım ve banyo yaptım. Küvet yatakla gardırobun arasında durduğundan çok uzağa gitmem gerekmedi, ev ayrı banyoların olmadığı zamanlardan kalmaydı. Tuvalet koridorun sonundaydı ama temizlenmek istiyorsan burada yapıyordun.

Fark etmezdi; yine de muhteşemdi. Sıcaklık iliklerime kadar işliyordu ve komodinin üzerindeki eski moda fenerin ışığı -çünkü yeni moda elektrik lambaları henüz buraya kadar gelmemişti- tavanda parıldıyordu. Bu bana Pritkin'le burada geçirdiğimiz, aynı odayı, aynı küveti paylaştığımız geceyi hatırlattı.

Bir an için, sudan kayganlaşmış tenimdeki altın ışığa, ağzımdaki sıcak bir ağza ve ıslak sarı saçlarımdaki lamba ışığının parıltısına geri döndüm. Ve daha da iyisi, yakınlık hissi, birlikte olduğumuz sürece her şeyin yoluna gireceğine dair güvence. Bir yolunu bulacaktık.

Kahretsin, keşke şimdi yanımda olsaydı!

Ama sevgilime bile söyleyemeyeceğim bazı şeyler vardı. Ben daha hikâyenin yarısını anlatamadan Mircea'yı takip etmeye başladım ve ben o ikisini kavga ederken görmek istemiyordum. Hayatımda zaten yeterince dram vardı.

Bir el bezini kolum boyunca kaydardım ve bu sıcak, sürükleyici bir okşamaydı, tenimde gezinen buharlı dudaklar gibiydi. Yanlarıma vuran küçük dalgalar kaburgalarımda oynayan parmaklar gibiydi. Sırtımı yatağa yaslayıp rahatlardım.

Küvetin ucunda, lamba ışığında altın yağ damlacıkları gibi göğüslerimin üzerinde boncuk boncuk biriken suyu izliyor ve burada olup onları yalamasını diliyordum.

Kesin şunu! Kendime söyledim. Pritkin burada değildi ve onu hayal ederek hayal kırıklığına uğrayacaktım. Az önce aşağıda olanlardan dolayı çılgına döneceğinden bahsetmiyorum bile.

Görünüşe göre Rhea ve ben Gertie'nin yerel vampirlerden bazılarıyla kavgalı olan bir Were klanıyla diplomasi girişimini yarıda kesmiştik. İşler pek iyi gitmiyordu ve bizim gelişimiz de pek yardımcı olmamıştı. Sevgilinin Düğümü üzerimdeyken, Were'lerin hislerine bir vampir olarak kaydedilmiştim. Ailesinin kalesine yapılan birkaç vampir saldırısından zaten ürkmüş olan ve hiçbir vampirin olmaması gereken bir yerde bulunan söz konusu Were, doğal olarak en kötüsünü düşünmüştü. Bir suikast girişiminin yakın olduğunu düşünmüş ve ... aşırı tepki vermişti.

Dışarıda bekleyen ailesinden bazıları da onun değiştiğini hissettiklerinde saldırmışlardı ve bu da büyük bir soruna yol açabilirdi. Ama Agnes bir sürtük olsa da asla korkak değildi. Onları sakinleştirmeye gitmiş ve bir saray hizmetlisini şişlemek için kullanıldıktan sonra birinden bıçağı uzaklaştırmıştı.

Kısa bir süre sonra burayı koruyan savaş büyücüleri geldi ve ortalığı sakinleştirdi. Ve duyduğuma göre, hizmetkâr ağır yaralanmamıştı ve iyileşecekti. Ama kıl payı kurtulmuştu.

Gertie'nin yerinde olsaydım, ben de kendimden pek memnun olmazdım.

Gertie yüzünden olmasa da biraz titredim. Banyo sıcaktı ama odanın soğuk havası tüylerimin diken diken olmasına neden oluyordu. Küvete daha fazla sıcak su koydum ve su havayla temas eder etmez her yerden buhar bulutları yükseldi. Saunada yıkanmaya çalışmak gibiydi.

Ama çooooook güzel hissettirdi. Gerindim, ayak parmaklarımı küvetin sonuna doğru oynattım ve üzerime harika bir uyuşukluk çöktüğünü hissettim. Belki de burada uyuyabilirdim.

Ama bir yanım o kadar da yorgun değilmiş gibi görünüyordu.

G ğ slerim artık neredeyse tamamen su altındaydı, sadece uçları köpüklü yüzeyi kırırıyordu. Denizden çıkan minik adalara benziyorlardı ama volkanik adalar olmalıydılar çünkü soğuğa tepki olarak her seferinde daha da yükseliyor ve dikleşiyorlardı. Ta ki sarmal buhar etraflarında birleşip soğuğu kovana ve minik kasları gevşetene kadar.

Onları tekrar zirveye çıkarmadan önce, bu sefer farklı bir nedenden dolayı.

şaşırtıcı bir şekilde sıcak bir ağız gibi hissettiren şey narin etin üzerine kapandı, şaşkınlıkla hafifçe sarsılmama ve küvetin kenarına sıçrayan bir köpük dalgası göndermeme neden oldu. Ama şok uzun sürmedi. Hayalet ağız önce ağrıyan küçük bir tümseğin, sonra da diğerinin tadına bakarak beni kıvrandırıp soluk soluğa bırakıp kıpırdatırken, tüm vücudumu saran altın bir parıltıya dönüştü.

Hayal gücüm bu gece aşırı hızdaydı, diye düşündüm hayal meyal. Dil beni okşarken dudakların ıslak tenimde hafifçe kaydığını neredeyse hissedebiliyordum. Pürüzsüz ve sert ama beni  entiklememeye dikkat eden dişlerin ara sıra yaptığı sıyrıkları hemen hemen ayırt edebiliyordum. Tekrar gerindim, hayal ettiğim hislerin tadını çıkarıyordum ve sanki ağzı bir saniyeliğine göğsümden düşmüş gibi hissettim, sadece toparlanıp tekrar üzerine kapandı.

Buharın nasıl bu kadar gerçekçi hissettirebildiğini merak ederek gözlerimi kırptım. Kendimden geçme, dedim kendime sertçe. Erotik rüyalar küvette boğulana kadar iyidir!

Ama sonra ağzı emmeye başladı ve ben her şeyi unuttum. Her  ekişte, güçlü ama nazıkçe, çıkardığım her küçük seste ve doğrudan merkezime vuran her küçük zevk titremesiyle, ılık ıslaklık daha katı, daha gerçek görünüyordu. Bir inilti çıkardım ve elim sanki kendi başına bir hayatı varmış gibi el bezimi i  uyluğumdan aşağı kaydırdı. Tenimi yumuşatırken iyi hissettirdi; iyiden de iyi hissettirdi. Sanki sahip olduğum her his yükselmiş ve on bire kadar çevrilmişti.

Ama olabileceği kadar iyi değil.

Çünkü arzuladığım benim dokunuşum değildi. Beni okşamasını istediğim şey sis ve buhar değildi. Kimi istediğimi çok iyi biliyordum ve gözlerimi açtığımda dönen buharın içinden bir yüzün çıktığını görünce şaşırmadım bile.

Pritkin, diye düşündüm hülyalı bir şekilde, beynimin canlandığı görüntünün farkına vararak. *Keşke burada olsaydın.*

Buhar bir kez daha yoğunlaştı ve el bezi içe doğru döndü. Nefesim kesildi çünkü neredeyse bir dil gibi hissediyordum, biraz yumuşak, biraz sert, araştıran, sorgulayan. Hoşlandığınız şeyleri ve tercihlerinizi öğrenmeye başlayan bir sevgili gibi. Bu aptalcaydı, çünkü Pritkin benimkini zaten biliyordu. Yarı karabasan hızlı bir çalışmaydı ve o da hevesli bir öğrenciydi!

Tıpkı şimdi tenimin üzerinde kayan sulu eller gibi. Onlar sadece dalgalardı, bunu biliyordum ama öyle hissettirmiyorlardı. Dalgaların sizi saran avuç içleri, sizi keşfeden parmakları ya da uyluklarınızı ayıracak gücü yoktur.

Dizlerim açık kaldı, küvetin iki yanına uzandım ve el bezi artık ihtiyaç duyulmadığı için uzaklaştı.

Yine de ılık, ıslak okşama aniden yoğunlaştı. Daha iyi bilmeseydim, bunun gerçekten bir dil olduğunu söyledim, akıllı küçük kas, bezin bıraktığı yerden devralmaya başlamıştı. Sadece bir su altı dalgalanması olabilirdi ama sanki bir ağırlığı ve özü varmış gibi hissediyordum.

Çok fazla madde var, diye düşündüm, kamburlaştım, nefesim kesildi.

Tekrar titredim, sertçe, ama soğuktan değil. Ama büyük bir burun tarafından tadılma, keşfedilme ve buruna sokulma hissi. Ve sonra

-

Oh, Tanrım, evet! İşte orası! Tam orası!

Ilık, esnek su o ele avuca sığmaz küçük yumrunun etrafını sararken ve ona en keyifli şekilde işkence etmeye başladığında vücudum zevkten iki büklüm oldu. Beni inleyen ve vücudumu banyodan çıkarmakla tehdit edecek kadar kamburlaştıran bir şey. Ama sulu eller beni tuttu, her birinin üzerinde birer tane

İç baldırlarımı okşuyor, masaj yapıyor ama beni sıkıca yerime sabitliyordu.

Ama bu bir hayalet değildi. Ölü çağıran babam sayesinde onları tüm biçimleri ve permütasyonlarıyla tanıyordum. Kendimi bildim bileli tanıyordum ve bu onlardan biri değildi. Hayaletimsi bir gövde buharın içinden yavaşça çıkarken, belli belirsiz bir şekilde, öyle görünmesine rağmen bir adam da değildi, diye düşündüm. Kafasını göremiyordum; suyun altında meşguldü. Ama güçlü bir sırt oluşmuştu ve çok tanıdıktı.

Sonunda banyodan çıkan çok daha belirgin yüz de öyleydi.

"Pritkin," dedim nefes nefese, sonunda küvette uyuyakaldığımı fark ettim. Ya da belki de bu benim bilmediğim yeni bir karabasan yeteneği idi. Çünkü sevgilim yarı iblisti ve her ne kadar bastırmış olsa da bu yetenekleri zaman zaman ortaya çıkıyordu.

Ve muhteşemlerdi.

Orada uzanmış, geniş bir göğsün, güçlü kolların, iyi tanımlanmış bir burun ve çenenin üzerinde boncuk boncuk biriken suyu izliyordum. Baş hâlâ biraz bulanıktı, kolları ve bacakları da öyle. Vücudunda, içinde hâlâ dönüp duran soluk buhar dışında hiçbir renk yoktu. Ama yine de şaşırtıcı derecede gerçektir.

Dudakları sanki bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi kıpırdadı ama duymadım. Daha yakına eğildi ve tekrar denedi ama aynı şey geçerliydi. Odada suyun hafifçe şırıltısı, pencere camlarına vuran yağmurun uzaktan gelen sesi ve ara sıra eski bir evin gece için yerleşirken çıkardığı gıcırta dışında hiçbir ses yoktu.

Yavaşça kalkmakta olan elini küvetin üzerine, dizlerimden birinin hemen üzerine koydu ve başımı çevirip hayranlıkla onu izledim. Bazı sabun köpükleri hapsolmuş ve şeffaf yüzeyin altında sallanıyordu, bu da onun beyaz eldiven giymiş gibi görünmesine neden oluyordu. Ve başka hiçbir şey, fark ettim ki, sudan kısmen yükselip bu gerçeğin kanıtını en ince ayrıntısına kadar ortaya çıkarırken.

Altın rengi ışık sert göğüs kaslarında, sivri meme uçlarında ve altılı kaburga kemiğinde parılıyordu. Göbek deliği bile unutulmamıştı, bariz bir Adonis kemerinin üzerinde yüzeyi hafifçe çukurlaştırıyordu. Garip vücuttan akan sular yağmur gibi banyoya akıyor, suyu rahatsız ediyordu ama yeterli değildi. Çünkü asıl gösteri hâlâ yüzeyin hemen altında gizliydi ve ne kadar kıvranırsam kıvranayım, onu ortaya çıkarmaya yetmiyordu.

"Pritkin!" Şikayet ettim-

Bir saniyeliğine, sert bir ağız benimkine inmeden önce.

Bu çok garip bir histi: öpücük tanıdıktı ama değildi. Sadece dudakların benimkilere karşı tuhaf hissettirmesinden dolayı da değil. Bunun bir su balonunu öpmek gibi hissettirmesini beklerdim, kaynayan buharın üzerine gerilmiş ince bir deri. Ama öyle olmadı. Dudaklar bunun için fazla sert, fazla sıcaktı. Neye benzediklerinden emin değildim, çünkü bunu düşünecek vaktim yoktu.

Pritkin'in neden beni öpmeyi bilmediğini merak etmekle meşguldüm.

Kötü bir öpücük değildi, ama her zamanki öpücüğüne kıyasla ... beceriksizce değildi, sadece ... garipti. Sanki neyi sevdiğimi bilmiyormuş gibiydi. Ama çok çabuk anladı, alt dudağımı ısırды, dilimi emdi, sonra ağzımı öyle tutkuyla yağmaladı ki diğer her şeyi unuttum.

Ta ki aniden geri çekilene ve etkileyici gövdesi sudan çıkana kadar. Sonuçta altında şekilsiz buhardan başka bir şey olmadığını fark ettim. Havaya doğru kaynayarak onu lambadan çıkan bir cin gibi gösteriyordu ve açıkçası hayal kırıklığı yaratıyordu.

Ama uzun sürmedi. Ben izlerken buhar kalınlaşmaya ve bir araya gelmeye başladı, tıpkı göğsün yaptığı gibi, gergin bir arka kısım, güçlü kalçalar ve kalın baldırların üst kısımlarını oluşturdu. Ve nihayet bulmacanın son parçası da ortaya çıktı ve ... gözümü kırıştırdı.

Pritkin büyük bir çocuktu ama bu kadar değil. Hala su gibi parlak ve kristal berraklığındaki et sütunu çok büyük, çok geniş görünüyordu ve uyku sersemi beynimde garip düşünceler uyandırıyor. Acaba sığacak mıydı? Olmak zorunda mı? Eğer su idiye, herhangi bir şeye dönüşebilmesi gerekmez miydi?

Sevdiğim şekli? Bana tam olarak uyuyor, beni tam olarak dolduruyor, tam olarak istediğim ve aniden umutsuzca ihtiyaç duyduğum boyutları alıyor muydu?

Bu düşüncelerin nereden geldiğini bilmiyordum ama onlara cevap veriyor gibiydi. Kendini eline aldı ve o köpüklü eldivenlerden birinin sulu sütunu okşadığını görmek bile bende gülme isteği uyandırmadı. Daha da kalınlaşması, daha da uzaması için ikna etti ama bu sırada o tuhaf gözler kendisinde değildi.

Beni izliyorlardı.

Ve onlar . . . garipti.

Onun geri kalanı gibi şeffaf olmalarını ya da o tuhaf derinin içinde hâlâ kaynayan buharla beyaz olmalarını beklerdim. Ama değillerdi. O muydu, yoksa arkasında sulu beden tarafından çarpıtılan bir şey mi vardı bilemiyordum ama siyah ve pırıl pırıldılar.

"Pritkin?" Dedim ve ilk kez sesimdeki tedirginliği duydum. Cevap gelmedi. Sadece yaklaştıkça bozulmada bir dalgalanma oldu.

O garip teninden akan buharı hissedebileceğim kadar yakın, kendi tenime karşı sıcak; omzundan dudaklarıma damlayan köpüklerin tadını alabileceğim kadar yakın; hayır, arkasında bir şey olmadığını görebileceğim kadar yakın; o gözler gerçekten siyah ve ışıltılıydı.

Güzel olduğunu düşündüm. Ve lamba ışığını minik buz sarkıtları gibi yansıtan uzun, kristal kirpiklerle çerçevelenmişti. Yarı renksiz, ışık doğru vurduğunda yarı sarı olan dikenli saçları gibi. Ya da yanaklarındaki kirli sakal gibi, çünkü her zamanki gibi tıraş olmayı unutmuştu.

Hiç düşünmeden elimi kaldırdım ve yüzünü kavradım. Bıyıklarını tenimde *hissedebiliyordum*. Minik iğne uçlarıydı, sert ve tam olarak fark edilmişlerdi ve şimdi de renklerle dolup taşıyorlardı.

Ama bu sefer lambadan değildi. Elim çenesi boyunca ilerledi ama arkasında berrak bir su yerine başka bir şey bıraktı. Parlak şeftali renginde bir iz yerinde duruyordu, sanki elimi boyaya daldırmışım da sonra onunla yüzünü okşamışım gibi.

Suyun yüzeyine batmadan ve bütünün içinde erimeden önce bir anlığına sıcak, parlak ve canlı bir şekilde parladı. Ama yok olmadı. Yüze, başın tamamına hafif bir renk kattı. Buharın yaptığı gibi spiral çizdiğini, omuzlara doğru aşağıya düşmeden önce alanı doldurduğunu ve aşağıdaki daha büyük su denizinde kaybolduğunu görebiliyordum.

Aynı şey, diğerleri gibi emilmeden önce bir saniyeliğine çene çizgisini belirleyen, yaptığım yeni parmak izlerine de oluyordu. Onlar da pek bir fark yaratmadı, en azından renginde. Ama gözleri üzerinde bir etkileri oldu.

Geri kalanının aksine, benim yardımım olmadan kendi renklerini koruyorlardı. Ve gözle görülür şekilde parlamışlardı. Siyah ve ışıltılıydılar, sanki gökteki tüm yıldızlar bana bakıyordu.

Beni almaya hazırlanmasını izliyordum.

Çünkü yapmak üzere olduğu şey buydu, soğuk bir el vücudumu yumuşatırken, bunu yaparken renk ve sıcaklık alırken fark ettim. Sonra bacaklarımın arasına daldı ve bu sefer ne bir sakarlık ne de bir tereddüt vardı. İki parmağı içime girdi ve sanki daha önce hiç hissetmemiş gibi hatlarımı keşfederek derine doğru iterken nefes nefese kalmama neden oldu.

Ve ortaya çıktıklarında, sanki etten oyulmuş gibi gerçek ve sağlamdılar.

Tamam, diye düşündüm aniden, şimdi uyanma zamanı. İçgüdüsel olarak geri çekilmeye çalıştım ama uyluğumdaki hala çoğunlukla yarı saydam olan parmaklar sıkılarak beni yerimde tuttu ve sulu bir diz beni diğer tarafta açık bir şekilde tuttu. Orada öylece uzanıp üzerimdeki insan şeklindeki çarpıklıktan odayı izledim ve kendimi biraz da öyle hissettim: kafam karışmış, yönümü kaybetmiş ve tamamen hareketsiz kalmıştım.

Önemli değil, diye düşündüm; tek yapmam gereken ona beni bırakmasını söylemekti. Ne de olsa bu Pritkin'di. Rüyasında bile, asla-

Kalın, kocaman ve ten sıcaklığından daha sıcak bir şey bedenimi itince düşüncelerim kesildi. Ve büyük, hâlâ çok büyük, diye düşündüm.

yükselen panik. O zaman gerçekten savaşmaya başladım, hala bir yere gitmiyordum ama küvetin kenarlarından akan su dalgalarını gönderecek kadar sert mücadele ediyordum.

Ta ki garip bir durgunluk beni kaplayana, çırpınışılarımı yavaşlatana, zihnimi bulandırana ve bedenimi yavaşça porselene doğru geri dökülmeye gönderene kadar, mücadele edemiyor, hatta tam olarak neden orada olduğumu bile hatırlayamıyordum. Vücudumun rengi yukarı doğru yükselirken, gövdesine dökülürken, kalça kemiklerine renk sıçratırken, denizinde birikirken, soluk parmaklarını alt kaburgalarına kadar yıkarken rahatsız edici bir hayranlıkla izlemekten başka bir şey yapamadım.

Ve nereye giderse gitsin, dönen buhar geri çekildi ve vücut çok farklı bir görünüme büründü. Sadece renk olarak değil, öz olarak da, belirsiz ve tanımsızdan sert ve katıya, kalın kaslara, kadifemsi bir tene ve ışığı yakalayan minik altın tüylere dönüştü. Artık sisten yapılmış bir hayalet değil, gerçek, elle tutulur bir adamdı.

Ve aniden, bu artık uzak ve puslu bir rüyadan kaynaklanan bir fantezi değildi. Olabildiğince yakındı, korkutucu bir şekilde. Yine de bedenim hiçbir yere gitmedi, zihnimin giderek daha sertleşen komutlarını görmezden geldi.

Çünkü sonunda metamorfozunu tamamlamıştı.

Görebildiğim kadarıyla nefes kesecek kadar büyüktü ama eskisi kadar değil. Pürüzsüz başın içeri girmesini engelleyecek kadar değil; hâlâ inletecek kadar büyük olan geniş shaftın takip etmeye başlamasını durduracak kadar değil; onu durduracak kadar değil-

"Pritkin!" Kalçaları aniden öne doğru itilirken o ışıltılı gözlere bakarak çığlık attım.

Ve başından beri bilmem gereken bir şeyi fark ettim.

O Pritkin değildi.

Bölüm Yirmi Bir

TKapı patlayarak açıldı ve koridordan soğuk bir hava seli içeri girdi. Zar zor fark ettim, çünkü başka bir sel -sıcak yağmur- aniden yağmaya başlamıştı.

Etrafımı sararak vücudumu banyo suyunun altına gönderdi. Ve sıçrayarak ve nefes nefese yukarı çıktığımda-

Sahte Pritkin gitmişti.

Artık çoğunlukla buharsız olan yatak odasına baktım, nefes nefese ve vahşi gözlerle, ama görececek bir şey yoktu. Sadece havada uçuşan birkaç parça, yerde bir sürü su ve kapının girişinde elinde bir tepsiyle siluet halinde duran Rhea. Yanıma koşmadan önce neredeyse bir masanın üzerine fırlatıyordu.

Yalnız görünüyordu. Merdivenlerden başka kimse gürleyerek çıkmadığına göre, çılgılığımın düşündüğüm kadar yüksek olmadığını varsaydım. Belki de değildi.

Rhea çok korkmuş görünüyordu.

"Sen iyi misin?" O da etrafına bakarak sordu. "Ne oldu?"

Bir sorun mu var?"

Elini, cadılar meclisindeyken kullanmayı öğrendiği asayı sakladığı koluna götürdü. Ama onu çekmedi. Muhtemelen yarı boğulmuş bir Pythia dışında nişan alacak bir şey olmadığı için.

Kafası çok karışık biri.

"Ne gördün?" Kolunu tutarak mırıldandım.

"Gördün mü?"

"Kapıyı açtığında! Ne *gördün*?"

"Hiçbir şey, Leydi." Gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Çılgılık attığını duydum ve saldırıya uğradığını sandım. İçeri daldım-"

"Ve neyi gördün?" Sesimin bozuk plak gibi çıktığını biliyordum ama o anda umurumda değildi.

"Ben görmedim. Yani hiçbir şey görmedim. Çok fazla buhar vardı ve sonra buhar dağıldı ve sadece sen vardın."

Yutkundum ve etrafıma biraz daha bakındım. Evet, ama orada sadece ben yoktum. Var mıydı?

Birdenbire emin olamadım. Bir dakika önce çok taze ve net olan saldırı görüntüleri zihnimde çoktan solmuş, kendimden şüphe etmeme neden olmuştu. Ve ne kadar denersem deneyeyim, davetsiz bir misafirin izine rastlayamadım. Vücudumda, o sulu elin beni tuttuğu yerde hiçbir iz yoktu. Islak tahtalarda Rhea'nınki dışında ayak izi yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Yine de yabancı dudakları üzerimde hissedebiliyordum, yabancı dil ağzımı keşfediyordu, yabancı eller vücudumun haritasını çıkarıyordu, çünkü saldırganım bunu bilmiyordu. Pritkin -gerçek Pritkin- beni emmiş, yalamış ve her santimimi incelemişti. Ama bu adam, bu şey, beni neyin kıvrandırdığını, neyin iç çektiğini, neyin kıvrandırdığını bilmiyordu ve bilmiyordu. Bunu anlamak zorundaydı, tıpkı bedenini değiştirmek zorunda kaldığı gibi-

Birden ürperdim, sertçe ve Rhea'nın elleri omuzlarımı kavradı. "Leydi'yi getiriyorum," dedi bana ve bu onun sert sesiydi. Balkon korkuluklarına fazla yaklaşan genç inisiyeller için kullandığı sevgi dolu ama amansız ses.

"Hayır," dedim kısık sesle. Gertie zaten berbat durumda olduğumu düşünüyordu; bunu teyit etmeme gerek yoktu. Kendim bile ne olduğundan emin değilken.

"Hanımefendi-"

"Koğuşları kontrol et. Sessizce," diye ekledim, kolunu tutarak.

İtiraz edecek gibi görünüyordu ama yüzümdeki bir şey onu durdurdu.

"Ne arıyorum ben?"

"Her şey. Her şey." Ne diyeceğimi bile bilmiyordum.

"Seni terk etmek istemiyorum," dedi, yüzü çelişkiler içindeydi.

"Ben i y i olacağım." Eğer başka bir şey, herhangi bir şey olursa, buradan defolup g i d e c e k t i m . Çıplak ya da değil!

Ama Rhea'da annesinin inatçılığı vardı, her ne kadar daha tatlı bir görüntünün ardına gizlenmiş olsa da. Ve benim cevabım açıkça yeterince iyi değildi. "Önce yan odaya gelebilir misin?"

Nedenini bile sormamam ne kadar kendimde olmadığının bir örneğiydi. Sadece başımı salladım ve ayağa kalkmaya başladım ama bunu yapamayacağımı anladım. Yarı yolda bacaklarım tutmadı ve bedenim aşağıya sıçrayarak Rhea'nın üzerine köpüklü su sıçrattı.

Sorunun sadece sabundan kayganlaşmış bir ayak olmadığını kabul etmeden önce tekrar denedim. Küvetin kenarına tutundum, başım dönüyordu ve maraton koşmuş gibi nefes nefese kalmıştım. Bir dakika önceki sıcaklık ve rehavet gitmiş, iliklerime kadar üşümüştüm. Kalbim çarpıyor, boğazım düğümleniyor ve vücudum ...

O kadar yorgundum ki küvetten bile çıkamadım.

Rhea bana yardım etmek zorunda kaldı, belki de benimkinin onda biri kadar olan yüzlerce soru karşısında sürekli dudağını ısırды. Beni kocaman bir havluya sardı, çünkü benim için bir gece çantası yoktu, çünkü sadece taksi servisi olmam gerekiyordu. Titreyerek bir sandalyeye yığıldıktan sonra da damlayan saçlarımı hiddetle kurulamak için başka bir havlu kullandı.

"Ölümüne yakalanacaksın!" dedi bana.

Bir şey yakalayacağım, diye düşündüm, hala etrafa bakınıyordum-

Neredeyse Pritkin diyecektim ama kendimi durdurdum. Lanet olsun! Bu o olamazdı!

Rhea beni sıırıslıklamdan nemli bir hale getirmeyi başardıktan sonra etrafıma bir havlu daha sardım ve gece çantası yatağın üzerinde olduğu için onun odası olduğunu tahmin ettiğim yere geçtik. Çantayı yere koydu ve beni yorganın altına soktu, uzanamayacak kadar huysuz olduğum için yatak başlığına yaslanmama yardım etti. Gitti ama neredeyse unuttuğum sıcak çikolatanın bulunduğu tepsiyi elinde bırakarak hemen geri geldi.

"Hemen döneceğim," diye söz verdi, fincanı ellerime koydu ve tutabileceğimden emin olana kadar kendi fincanını ellerimin etrafına sardı.

Ve o zaman bile, o gittikten sonra neredeyse yatak örtülerinin üzerine döküyordum, çünkü çok zayıf düşmüştüm.

Neyim vardı benim?

Titreyen parmaklarımı esnettiğimde iyi görünüyorlardı ama yaşlı bir kadınlıklar gibi hissediyordum. Yine de dizlerimi masa gibi kullanarak ve ellerimi bardağın iki yanına koyarak kakaoyu içtim. Yağlı, ezilmiş marshmallows ve küçük çikolata parçalarıyla doluydu ve haşlama ile sadece sıcak arasındaki mükemmel sıcaklıktaydı. Yine de su da olabilirdi, umurumda değildi. Tadına bile bakmadım.

Ancak birkaç dakika sonra vücudumu saran titreme azaldı ve kendimi biraz daha iyi hissetmeye başladım. Her şeyden çok sıcak olduğu için fincanı boşalttım ve yataktan kalktım. Havluyu attım, üzerime bir battaniye sardım ve eski moda tuvalet masasına oturdum. Bu çağda bile antika sayılabilecek bir masaydı, üzerinde birilerinin yama yapıp zımparaladığı küçük kurt delikleri vardı ve bu da ahşaba hafiften çürümeye benzer bir nitelik veriyordu.

Tahta girdaplara baktım ve havada çalkalanan buharı tekrar gördüm. Tek bir banyonun, hatta bir düzinesinin bile kaldıramayacağı kadar çoktu bu. Bunu neden fark etmemiştim? O sırada mı uyuyakalmıştım, eğer uyuduysam? Yaratığın birleşmeye başladığını ilk gördüğümde mi?

Hatırlayamadım.

Ama o gözleri hatırladım; siyah ve parıltılı. Ve sonra bana doğru parıldıyordu, çalınan güçle aydınlanmıştı. Benim gücümle.

Daha önce de benzerlerini görmüştüm, Galler'de rüzgârlı bir ovada, arka planda ateş eserken ve eski bir tanrı gökyüzünü yırtarken. Ve yine o odada, o küvette, lamba ışığında parıldarken. Ve daha sonra yakındaki yatağın yumuşaklığında, Pritkin ve ben bir bütün olarak birlikte hareket ederken ...

Incubus gözleri.

Ama bu hiç mantıklı değildi. Pritkin'in karabasanının bana saldırmak için hiçbir nedeni yoktu ve olsaydı bile, bir yüzyıldan fazla geçmişte kalmıştık! O vardı

Bana buradan ulaşmanın bir yolu yok.

Yani, başka bir karabasan mıydı? Ödünç aldığım güçlerim yüzünden bana çekilen biri, tıpkı Were gibi? Bir karabasanın, onları kolayca kovabilecek ve muhtemelen kışlarına tekme basabilecek usta bir vampire saldırdığını hiç duymamıştım. Incubi'ler en güçlü iblisler değildi ve genellikle doğrudan saldırmak yerine baştan çıkarmayı tercih ederlerdi.

Ama ben usta bir vampir değildim. Sadece biriyle bağlantım vardı, karabasan büyüsünü kanal olarak kullanan bir büyünün oluşturduğu bir bağlantı. Girişimci bir iblis, Mircea'nın aramızdaki bağı kapatmadan kaçınamayacağı destansı boyutlarda bir ziyafete giden yol olabileceğimi fark etmiş miydi?

Bunun mümkün olduğunu tahmin etmiştim -her ne kadar beni oldukça hızlı bulmuş olsa da. Ama belki de karabasan büyüsüyle titreşen bir kanal büyük bir çekicilikti ve bu zaman diliminde iblis konseyinin koruması altında değildim. Evde onlarla bir ittifakım vardı, ama burada . . . Ben adil bir oyundum.

Ama hâlâ büyük bir sorun vardı. Bana saldıran her kimse Pritkin'in yüzünü takınmıştı. Bu şekli alacağını nasıl bildi?

Çünkü incubi'lerin zihinsel güçleri olduğunu hiç duymamıştım. En yakın olanı, partnerlerinin ne hissettiğini bilmelerini sağlayan bir tür empati yeteneğiydi. Ve bu bile, insan yarısı yeteneğini sulandıran Pritkin de dahil olmak üzere, çoğu kişi için isabet ya da ıskalamaydı.

Ama belki de zihnimi okumasına gerek yoktu. Belki de onun işini ben yapmıştım, beynim onun yerine görmek istediğim görüntüyü canlandırıyordu. Belki de bu yüzden incubi'lerin rüyalarda saldırdığı söylenirdi: Kurbanınızın beyni sizi otomatik olarak fantezi sevgilisinin derisiyle kapladiysa bir glamourie'ye ihtiyacınız yoktu.

Bunu görecektim kimse olmamasına rağmen başımı salladım. Hayır. Sadece buna inanmadım. Gelir gelmez Varlık tarafından saldırıya uğradığımı biliyordum ama o zaten buradaydı. Sadece birkaç oda ötede Gertie ile konuşuyordu ve kokum ona ulaşır ulaşmaz saldırmıştı.

Bu mantıklı; bunu kabul edebilirim. Ama Pythian Sarayı'na musallat olan rastgele bir inkübi olduğunu sanmıyordum! Ya biri gerçekten şanslıydı, ya da ...

Ya da ne?

Bilmiyordum.

Tekrar titredim ve battaniyeyi üzerime çektim. Ve sonra keşke yapmasaydım dedim. Çünkü onu ayarlarken yansımama baktım.

Tuvalet masasının aynası pek iyi değildi. Yatak odalarında artık alt kat için uygun olmayan tüm mobilyalar varmış gibi görünüyordu: ayakları aşınmış masalar, solmuş halılar, yatağın diğer tarafında poponun gitmesi gereken yerde aşınmış bir yama olan bir şezlong. Ve sadece uyumsuz olmakla kalmayan, aynı zamanda gümüş kaplamasının büyük bir kısmı eksik ve lekeli bir ayna.

Ama buna ve ışığın az olmasına rağmen kendimi gayet iyi görebiliyordum. Nemli sarı saçlar, banyodan dolayı kızarmış olması gereken ama bunun yerine gözlerinin altında koyu halkalar olan ölü beyaz bir yüzün etrafına dağılmıştı. Bu benim için iyi bir görüntü değildi, çökük yanaklar ve gölgeli mavi gözler de öyle. Son beş ayda çok şey görmüşlerdi ve bu da iz bırakıyordu.

Elbette başka bir şey daha yapıyor.

Yansımama baktım ve öfkemin yükseldiğini hissettim.

Pembe yüzüme geri aktı ve elmacık kemiklerim boyunca sıcak bir şekilde yandı; paniklemiş gözler sabitlendi ve yanmaya başladı, öyle ki neredeyse göz kamaştırıcılığın ötesini görebileceğimi düşündüm; titreyen eller durdu ve içlerinden biri bir tarak kaptı ve başımdaki düğümlere saldırmaya başladı.

Çok da uzun olmayan bir zaman önce, böyle bir saldırı karşısında histeriye kapılır, çığlık atar, kaçar ve saklanacak bir yer arardım. Hâlâ biraz öyle hissediyordum, içimde bir yerlerde sessizce çığlık atan o kızı hissedebiliyordum. Ama artık orada başka biri daha vardı.

Daha büyük biri. Daha kötü biri. Gücü tatmış ve onu nasıl kullanacağını bilen biri.

Kızdırmanın çok kötü bir fikir olduğu biri.

Ve yeni yetenekleri olan biri, diye fark ettim, tarak hâlâ elimdeydi. *Nodo d'Amore*'un tüm mantığa göre çalışmaması gerekirken neden burada çalıştığından emin değildim. Belki de insan mantığı ile büyülü mantık genellikle çok farklı şeyler olduğu içindir. Sadece işe yaradığını biliyordum ve bu da bazı yeni olasılıkların önünü açıyordu, değil mi?

Belki de neler olup bittiğini öğrenmenin ya da en azından denemenin bir yolu vardı. Ve bir parçam denemek istiyordu. Benden mi yoksa yeni vampir içgüdülerimden mi kaynaklandığından emin değildim ama bir yanımda sadece kızgın değil, öfkeliydi. Sevgilimizin derisini giyen bir şey tarafından saldırıya uğramıştık ve bu saldırıdan sorumlu olanı parçalamak, yırtmak, tamamen yok etmek istiyordu.

Ama bunun için önce onu bulmamız gerekiyordu.

Masada sessizce oturdum, izleyen biri olsaydı muhtemelen bir an önceki halimle aynı görünürdüm. Ama korku içinde titremek yerine, eski ve yeni tüm duyularımı genişletiyordum. Arıyordum . . .

Emin değildim.

Ama bir şey buldum; hatta *her şeyi* buldum.

Karanlık bir odada tek başıma oturuyordum, ancak ev aniden etrafımda hayatla parladı. Diğer varlıkları göremiyordum, en azından olağan şekilde. Ama onları, zihinsel görüşüme karşı parlak ısı ve ışık sütunları olarak *hissedebiliyordum*.

Her yerdeydiler: mutfakta bir kedi, sobanın yanında kıvrılmış, rüyalarında küçük bir yaratığı kovalarken küçük uzuvları seğiriyor; çatıda bir dizi kuş, tüyleri kabarmış, vücutları bacalardan çıkan sıcak havaya olabildiğince yakın; bir köpek, bir fareyi kovalayıp sokağın aşağısına doğru kaçana kadar ön taraftaki zevkli bir çitin arkasındaki çöp kutularının etrafında homurdanıyor.

Ama en parlak ışıklar, gecenin içinde fener gibi parlayan insanlardı. Duyularım genişledi ve ev etrafında bir origami yapısı gibi açıldı. Gözlerimi kapalı tutmak zorundaydım, yoksa fiziksel görüş zihinsel görüşle karışıyordu, ama yüzümün farklı yönlere döndüğünü hissedebiliyordum, tamamen büyülenmiştim.

Sarayı koruyan savaş büyücülerinin devriye gezdiklerini görebiliyordum, kaynayan büyülü enerji kütleleri bulutlar gibi onları takip ediyordu. Gittikleri her yerde arkalarında büyü izleri bırakıyor, evin ve bahçelerin her yerinde parlayan patikalar oluşturuyorlardı. Ve bir yol tamamen kaybolmadan önce, başka bir büyücü gelip onu tekrar yeniliyordu.

İçerideki çok daha küçük ışıkların etrafında sağlam bir koruma duvarı bırakıyor.

Çoğu uyuyordu, küçük bedenleri kat kat battaniyelerin altında kıvrılmıştı, nefesleri az ve eşitti. Bu kattaki kreşe yeni başlayanlar olduklarını tahmin ettim. Hepsi yatakhane benzeri yataklarında bir araya toplanmıştı.

Biraz daha büyük ışık sütunları, evin her tarafına dağılmış üç ya da dört kişilik odalara yerleştirilmişti. Hâlâ acemilerdi ama biraz daha mahremiyete, kendilerine ait diyebilecekleri biraz daha fazla odaya ihtiyaç duyacak kadar büyüklerdi. Onlar da çoğunlukla uyuyorlardı, ancak bazıları uyanıktı ve yorganın altında birbirleriyle kıkırdıyorlardı. Nedenini bilmiyordum-

Ta ki aniden fark edene kadar. Çünkü Mircea aynı zamanda bir zihin uzmanıydı, bunu uzun zamandır biliyordum, ancak yeteneklerinin bu kızların zihinlerine bu kadar kolay dalması, istenen bilgileri hiç çaba sarf etmeden alması şok ediciydi. Üçü yorganın altında bir moda dergisini inceliyor, hecelenmiş bir mumla sokağa çıkma yasağına meydan okuyor, bir kat aşağıda bir diğeri ise bir pulp fiction kitabı okuyor ve yakışıklı kahraman için iç geçiriyordu.

Büyük kızların muhtemelen kendi odaları vardı, ama orada değillerdi. Nedense Gertie'nin süitinde bir araya toplanmışlardı,

Çünkü o da uyumuyordu. Gerçi muhtemelen birileri öyle olmasını dilemiştir.

"-Benim evim, benim kurallarım."

Her zamanki yüksek, neredeyse sert sesi bu kadar uzaktan kulaklarıma zayıf bir şekilde geliyordu, vampirleşmiş işitme duyumla bile. Ama onu duyabiliyordum. Ve belirli bir konuya odaklanmak yeteneklerimi geliştiriyor gibiydi, çünkü Gertie şeklindeki ışık sütunu aniden çok daha iyi odaklandı.

Söyleyebildiğim kadarıyla mutlu görünmüyordu. Ve ona cevap veren ses de öyle. "Senin evin, senin sorumluluğun!"

Gırtlaktan gelen bir sestti, neredeyse anlaşılamayacak kadar çok. Ama sorun bu değildi. Sorun sesin nereden geldiğiydi.

Saldırganımı bulmuş olabileceğimi düşünerek gerildim, çünkü Gertie açık havaya hitap ediyor gibi görünüyordu. Ama sonra çenesinin hafifçe yukarı doğru eğik olduğunu fark ettim ve zihinsel gözüm onun görüş hattını takip etti. Ve genişledi, çünkü bir değil, iki Weres havada asılı duruyordu, vücutları neredeyse tavana değiyordu ve avize tarafından arkadan aydınlatılmışlardı, bu yüzden onları hemen fark etmemiştim.

Bu ve onları iki büyük, tüylü balon gibi havada süzülürken görmeyi beklemediğim gerçeği!

Onlar da bunu beklemiyormuş gibi görünüyorlardı ve hırlayıp havayı pençeliyor, neredeyse oldukları yerde koşuyorlardı. Ve hiçbir yere gitmiyorlardı. Ama tam olarak neden gitmediklerini anlayamadım.

Sonra Vampir Görüşü'nün telefoto lens özelliğinin bir tekrarını yaşadım. Onları neyin tuttuğunu görmeye çalışarak odağımı genişlettim, ama bu şekilde daha iyi bir görüş elde etmek yerine, duvarlardan, merdivenlerden ve daha fazla duvardan geçerek ileriye doğru roketle gönderildim. Ta ki aniden o odadaymışım gibi hissedene kadar, mobilyaların hayalet çizimleri etrafımdaki parlayan bedenler tarafından karartıldı.

İkisi Gertie'nin Pythian gücü sayesinde ayakta duruyordu.

Nasıl olduğunu bilmiyordum - sanırım henüz o derse girmemiştik - ama açıkça görebiliyordum: omuzlarından yayılan parıltılı, altın çizgiler, neredeyse kanatlar gibi. Ya da daha doğrusu, iki Kurt'u boğazlarından tuttukları için, onları boğmakla tehdit eden fazladan eller gibi. Ama ne yazık ki konuşmalarını engelleyecek kadar değil.

"Seni sorumlu tutuyoruz, Pythia! Kaltağı teslim et ya da-"

"Ya da ne?" Gertie gerçekten meraklı bir ses tonuyla sordu. "Zaten tüm yerel vampir nüfusunu kendine karşı kıskırttın. Şimdi de bir Pythia dostunu tehdit ediyorsun-"

"O Pythia değildi!" diye hırladı Weres'lerden daha iri olanı. "Buna tanıklık etmek için boğazımda kayıp bir parça var!"

Diğer Were hırladı ve Gertie'nin canını sıkıyor gibi görünen bir sesle onayladı.

"Bana tavsiye için geldin," dedi açıkça. "İşte sana tavsiye. Git vampirlerle barış yap. Anlaşmayı ihlal eden senin halkındı ve eğer o katı gururundan biraz olsun vazgeçmezsen bunun acısını çekecek olan da senin halkın olacak-"

İkisi de aynı anda kesilen iki öfke çılgılığıyla bölündü. Muhtemelen Pythian gücü boyunlarına bir ilmik gibi geçirildiği içindi. Gertie onlara bir dakika süre vererek, çırpınışlarının faydasızlığını ve beyne giden kan akışının aniden kesildiğini hissetmelerini sağladı.

Başlangıçta pek bir şeyleri yokmuş gibi görünüyordu ama yine de sessizleştiler.

Gertie yumuşak bir sesle, "Siz de ziyaretçimi rahat bırakacaksınız," diye devam etti. "Kendisinin de gösterdiği gibi, ani saldırılara karşı kendini mükemmel bir şekilde savunabilir, ancak ben de . misafirperverliğimin herhangi bir şekilde ihlal edilmesine-"

"Sihhiye Erleri dışarıdaki koridoru doldurduğunda söylemesi kolay!" diye hırladı daha büyük olan.

"Onlar mı?" Gertie şaşırmış gibiydi. "Onlar vitrin süsü. Mahkemeyi ben koruyorum. Bunu unutmamalısın."

Ve sonra gittiler.

Onları nereye kaydırıldığını görmeye çalışmadım; anlamadığım garip yeni yetenekler sayesinde Londra üzerinde çılgın bir uçuşa ihtiyacım yoktu. Saldırganı bulmam gerekiyordu.

Ama bunu bu şekilde yapmayacaktım.

"Hiçbir şey yoktu," dedi Rhea yatak odasına geri dönerken. Sesi buraya kadar koşmuş gibi nefes nefese geliyordu. "Koğuşlarda herhangi bir saldırı görünmüyor, Leydi."

Evet, bunu tahmin etmeliydim. Aksi takdirde, alarmlar çığlık çığlığa çalışıyor, savaş büyücüleri kaynıyor ve Gertie bağırıp çağırıyor olurdu. Bunun yerine, şimdi Wereler gittiğine göre, odalarının dışında kümelenmiş olan büyücüler rotalarına geri dönüyorlardı; yardımcılar merdivenlerden odalarına akın ediyorlardı; ve Gertie kendine çok hak ettiği bir gece içkisi dolduruyordu.

Kısa süre sonra, herkes geceyi geçirmek üzere yerleşirken ev karanlık ve sessiz olacaktı.

Bu iyiydi.

Yapmam gereken bir iş vardı.

Yirmi İkinci Bölüm

Pythian Sarayı'nın büyük kütüphanesi, eski ve görkemli konağın bodrum katının tamamına yayılmıştı.

Birkaç yüz yıldan çok daha eskiye aitti. Işık loştu, yukarıdaki evden merdivenlerden aşağıya sadece soluk bir ışık sızıyordu, Rhea'yla buraya gelmek için üç kat inmek zorunda kaldığımızı göre bu da pek yardımcı olmuyordu. Sanırım elektrik de bodruma inememişti, değil mi? Neden bir fener getirmediğimizi merak ederek düşündüm.

Ben de neden burada olduğumuzu merak ediyordum. Yukarıda kulağa hoş geliyordu: Bana neyin saldırdığına dair bir fikir edinmek, hayal görmediğimi varsaymak ya da Aşık Düğümü hakkında bilgi almak ve buradan defolup gitmek! Her iki yol da işime gelirdi. Ama şimdi . . .

Şu anda gerçekten hissetmiyordum.

Işık, yer yer hâlâ belirgin olan eski keski izlerine benzeyen, ayaklarının altına serilmiş altın kumtaşının bir bölümünü aydınlatmaya yetiyordu. Eşleşen sütunlar tavanı destekliyor, mekâna bir tür tapınak havası veriyordu; Rhea ve ben merdivenlerden aşağı indikçe bu his daha da arttı. Pek bir şey göremiyordum ama oda büyüktü sanki, uzaklarda bir yerde bir çeşme gibi şırıldayan suların yankılandığı devasa bir mekân.

Ve garip kokuyordu.

Bir bodrumdan beklediğim küf kokusu ya da antika bir kütüphanenin ufalanmış eski kitap kokusu değildi. Aslında sürekli değişiyor gibiydi. Bir an egzotik bir tütsü ya da baharat kokusu aldığımı sandım; sonra burnumu gıcıklayan bir çölün kuru, tozlu havasıydı; ardından şafaktan hemen sonra çiçeklerle dolu bir bahçe gibi serin, taze bir yeşillik geldi.

Kokuların atlıkarıncası beni merdivenin sonunda duraklattı ve karanlığa baktırdı. Ama tek gördüğüm karmakarışık bir yığın tuhaf şeydi.

Karanlığın içinden yükselen şekiller. Hareket etmiyorlardı, ben de etmedim, sadece gözlerim alışana kadar duvara tutundum.

"Hanımefendi?" Rhea'nın sesi şaşkıncı ve arabadaki çocuğunu koruyan bir anne gibi kolumu onun önündeki boşluğa attığımı fark ettim. Bu aptalcaydı, çünkü o burayı benden daha iyi biliyordu! Ama yine de bir adımda duraklamama neden olan bir şey vardı.

Dehşet dolu bir yazdan sonra içgüdülerime güvenmeyi öğrenmişim ve içgüdülerim mutlu değildi.

"Hanımefendi, bir sorun mu var? bir sorun mu var?"

"Henüz bilmiyorum," dedim. "Burada kal."

Orada kaldı. Rhea'nın bana ödünç verdiği cızırtılı dantel elbisenin eteklerine takılmamaya çalışarak bir basamak daha indim. Ve karanlığın içinde, daha önce karşılaştığım insan ya da başka bir şeye benzemeyen bazı garip, iri şekilleri tanımlamak için. Ve sonunda kendilerini çözdüler-

Bir sürü eski Viktoryen vitrinin içine.

Tamam, diye düşündüm.

Bunu beklemiyordum.

Bana, diğer atılmış mobilyalarla birlikte üst kattaki boş yatak odalarına ve depolara doldurulmuş olanları hatırlattılar. Bazıları büyük, bazıları küçüktü, bazılarının sehpa gibi düz cam tablaları, bazılarının da şarküteri kutuları gibi yuvarlak kapakları vardı. Hatta birkaç tanesinin garip, özel yapım kapakları vardı, iki ucunda kuş kafeslerine benzeyen kuleler ya da büyük camdan çadırlar, çünkü Viktorya dönemi insanları çılgınca şeyler topluyordu.

O dönemi yaşamış olan yaşlı mürebbiyeme göre, bu kutularda ayrıntılı Afrika maskelerinden Çin lake eşyalarına, Avrupa pul koleksiyonlarından parlak renkli kelebeklere, antik çanak çömlek parçalarından on sekizinci yüzyıl boyalı yelpazelerine kadar her şey bulunabiliyordu. Önemli olan, ne pahasına olursa olsun komşuları bir üst seviyeye çıkarmaktı, bu yüzden bazı sosyal tırmanışçılar Mısır'dan bile

"Mumya partilerinde" mumyaları açıp cesetle birlikte gömülmüş olabilecek mücevherleri arıyorlardı. Eğer bulunamazsa, kalıntıları sanatçılara satarak onlardan moda olan "mumya kahvesi" pigmentini elde edebiliyorlardı.

Viktorya dönemi tuhaftı.

Elbette bu, insanların o eski püskü şeylerden kurtulmaya başladığı Edward dönemi idi. Pythian Sarayı hariç, öyle görünüyordu. Etrafta yığılmış mumya sandıkları görmedim ama kim bilebilirdi ki? Her yer tıklım tıklımdı.

"Bunlar, Pythias'a verilen hazinelerden bazılarıdır.

Binlerce yıldır," diye açıkladı Rhea, hâlâ itaatkâr bir şekilde arkamdaki basamakta duruyordu.

Omzumun üzerinden baktım. "Bunların hepsi hediye miydi?"

Başını salladı. "Çoğu yararlı bir okuma için minnettarlıkla ya da saygıdan dolayı verilirdi. Diğerleri ... şey, Pythia'yı görmek için bekleme listesi genellikle o kadar uzundu ki, bazıları tapınağa hediyeler vererek kuyruğu atlamaya çalıştı."

"Ve kabul edildiler mi?"

"Tabii ki." Biraz şaşırılmış görünüyordu. "Bir hediye reddedilemez. ..." olarak değerlendirilecektir.

"Kutsala saygısızlık mı?"

"Cesaret kırıcı. Eski zamanlarda sunular genellikle altın, gümüş ya da tapınak görevlileri için tahıl ve şaraptan oluşurdu. Ancak bir etki yaratmak isteyen dilekçe sahipleri tarafından çok daha değerli şeyler verilirdi. Kütüphanenin dış odası, bu hediyelerin en ilginçlerinden oluşan bir tür müzedir."

"Bekle, dış oda mı dedin?" diye sordum, çünkü bu şey tek başına üst kattaki evden daha büyük olmalıymış gibi geliyordu.

"Evet, kütüphane oldukça geniş," dedi Rhea gururla. "Etraftaki okuma salonlarına giden koridorlardan bazılarını görebilirsiniz."

Bunun bir şaka olduğunu düşündüm, çünkü elimi yüzümün önünde zar zor görebiliyordum. Ama sonra VampVision yardımsever bir şekilde tıkladı.

Aslında ben istememiştim. Ve karanlıkla bir sorunu yoktu. Birden yüksek bir tavanın altında kümelenmiş bir sürü vitrinin bulunduğu, dış tarafında sütunlardan oluşan bir çemberin nöbet tuttuğu büyük, yuvarlak bir oda gördüm.

Ben de başka bir şey görebiliyorum.

O kutularda ne olduğunu bilmiyordum ama pul olmadığı kesindi.

Birçoğu oda kadar karanlıktı, sessiz ve hareketsizdi. Ama birkaçı zihnimin gözünde ışıkla parlıyor, camdan dışarı taşarak zeminde, sütunlarda ve duvarlarda hareket ediyordu. Sütunun altındaki bir grup geniş, kare kapıyı aydınlatıyordu -Rhea'nın bahsettiği koridorlar, diye tahmin ettim. Ve büyük heykel parçaları, bazıları kırılmış, bazıları alçak ışıkta bütün ve m kemmел bir şekilde parlıyor, oraya buraya dağılmıştı.

M ze Kral Midas tarafından yönetiliyor gibiydi, çünkü heykellerin yarısı mermerden yapılmamıştı. Garip ışıkta donuk bir gümüş ya da birkaç durumda saf altın gibi parlıyordu ve bir servet değerinde olmalıydı. Ama gözüme çarpan bu değildi.

Aslında ışığın bana gösterdiği hiçbir şey ışığın kendisinden daha ilginç değildi.

ışıklı kutuların çoğu odanın etrafında soyut şekiller oluşturuyor, sepya tonlarını tercih eden bir disko olsaydı yetmişli yılların diskosuna benzetiyordu. Sadece karanlığı aydınlatmaktan ziyade, eski lav lambalarının duvara yansıttığı 2 boyutlu lekeler gibi, karanlığın etrafında ağır ağır hareket ediyorlardı. Bu yeterince tuhaf olurdu ama bazıları başka bir şey de yapıyordu, bir basamak daha inene kadar net olarak göremediğim bir şey.

Ve hareket eden lekeler arasında gerçek görüntüler gördüm. Çünkü bazı vakalar ışık gösterisinden daha fazlasını yapıyordu. Karanlığa, eski moda haber filmlerinin parçalarına benzeyen şeyler sı ratıyorlardı.

Gerçekten eski.

Bir çift Yunan hopliti bir an için bir sütunun üzerinde kılıçlarını çarpıştırdı, metalin metal üzerindeki çınlaması kulaklarıma belli belirsiz geliyordu; yerde bir çift aşık tutkulu bir kucaklaşmayla birbirlerine sarılırken, meşalelerle aydınlatılmış bir şehir arkalarında karanlık bir şekilde parlıyordu; ve birkaç yarı çıplak gladyatör tavanda güreşiyordu, görünüşe göre hiçbiri diğerini alt edemiyordu.

Şaşkın ama *büyülenmiş* bir şekilde bir adım daha aşağı indim ve görüntüler *Oz Büyücüsü*'nde Dorothy'nin Munchkin diyarına girdiği sahnedeki gibi renklendi. Ayrıca yavaş çekimden normal hıza geçerek hızlandılar, bu da renk değişimiyle birlikte çok daha gerçek görünmelerini sağladı. Korkutucu bir şekilde.

Gladyatörlerden biri yerden bir bıçak aldı ve diğerinin boğazını kesti, kıpkırmızı kanın yayılması geri çekilmeme neden oldu, çünkü 3 boyutlu görünüyordu; Elinde mızrağı olan bir asker, dokunaçlı bir canavara saplandı, sonra da kaldırılıp kelimenin tam anlamıyla ikiye bölündü, gövdesi bir kenara atılırken bile kafası hâlâ çılglık atıyordu; çok yaşlı bir kadın, belki de bir Pythia, bir ağacın altında oturuyordu, derin bir kukuletanın altından görebildiğim kadarıyla yüzü de arkasındaki kaba ve eski ağaç kabuğu gibi budaklıydı. Ta ki aniden başını kaldırıp boş kanlı göz çukurlarıyla gözlerime bakana kadar, çünkü onunki oyulmuştu.

"Üç kişi olmalılar," dedi kıkırdayarak, ben bir adım geri çekilirken.

Topuğum bir merdivene çarparak aniden oturmama neden oldu ve bununla ilgili bir şey odayı bir ziyaretçisi olduğu konusunda uyarmış gibi görünüyordu. Karanlık olan birçok kasa aniden aydınlandı ve mevcut her yüzeyde düzinelerce yeni sahnenin çiçek açmasına neden oldu. Her biri farklı bir kanala ayarlanmış birkaç yüz televizyonun aynı anda açılmasını izlemek gibiydi.

Ve bu kez görsellere surround ses eşlik ediyordu.

"Hanımefendi?" Rhea'nın endişeli sesi uzaktan geliyordu, neredeyse duyulmuyordu ve çılgınlardan tarafından hemen yutuldu.

Çünkü gladyatörler yerlerini yanan bir şehre bırakmıştı, arka planda ölüm kusan bir volkan vardı, havayı öğürmeme neden olacak kadar yoğun küller kaplamıştı. Kadınlar çocuklarını kucaklayıp şehrin bir bölümüne kaçtılar.

Sütunlar, gerçi bunun aynı sahneden olup olmadığını anlayamadım. Bu arada zemin uçsuz bucaksız bir okyanusa dönüşmüştü, çalkalanan dalgalar başımı döndürecek ve denge için altımdaki merdivenlere tutunmama neden olacak kadar vahşiydi.

İşe yaramadı.

Sürekli değişen renkler ve desenler, sesler ve kokulardan oluşan bir kaleydoskopun içinde olmak gibiydi. Ta ki tek bir görüntüde biraz fazla oyalanma hatasını yapana kadar. Ve aniden başka bir yerdeydim.

Etrafımda pişmiş toprak tuğlalı binalar, kir ve sineklerden oluşan eski bir ara sokak uzanıyordu. Bir apartman bloğu ile bir yiyecek tezgahı arasına sıkışmış küçük bir tapınağın önünde zeytin tenli, koyu bukleli ve parlak, yaramaz gözlü bir grup hırpani çocuk oynuyordu. Tapınağın önünde, toga giymiş birkaç adam küçük bir sunağın üzerinde bir koyunu öldürmeye çalışıyordu ama işler pek iyi gitmiyordu.

Koyun çırpınıyordu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, paniklemişti ve erkeklere eşlik eden şık giyimli hanımlardan birinin üzerine idrarını püskürttü. Ortaya çıkan kargaşa, sokak çocuklarının yiyecek tezgahından biraz sosis çalmasına izin verdi ve yemin ederim cızırdayan yağ kokusunu alabiliyordum. Kesilen koyunun iç organları, sunak taşlarından akıp sokağı kirleten kanı ve küçük hırsızları sopayla kovalayan sosis satıcısının yanından koşarak geçerken akan ter kokusuyla birlikte.

Görüntü soldu, ama soluklanmak yoktu, çünkü onun yerini alacak çok daha fazlası vardı. Kendimi içinde bulduğum gemi yalpaladı ve devrildi, beni dondurucu dalgaların içine fırlattı. Şimşekler çaktı, gök gürledi ve okyanusun kükremesini başımın üzerinden geçerken duydum. Ve devasa ve dokunaç benzeri bir şeyin beni aşağıya çekmeden önce bileğimin etrafında kıvrıldığını hissettim.

Ama derinliklere dalmak yerine, toz gibi kuru bir ovanın ortasına düştüm; üzerime doğru koşan atların sayısı o kadar fazlaydı ki, yeri bir deprem gibi sarsıyorlardı. Görüntü dehşet vericiydi ama ses korkunçtu, o kadar gürültülüydü ki

Düşün, o kadar gürültülüydü ki *nefes alamıyordum*. Ayağa fırladım, koşmaya hazırlanıyordum-

"Hanımefendi!" Merdiven boşluğunun kenarına yüzüstü düşüp şaşkınlıkla soğuk taşları kavradığımda Rhea, "Hanımefendi," dedi.

Ona cevap veremedim. Nerede olduğumu ya da kim olduğumu bilmiyordum. Çünkü görüntüler artık sadece görüntü değildi, gerçekçi bile değillerdi. Onlar *bendim*. İçimi parçalayan her sahneyi sanki kendi hayatımdan bir şeymiş gibi yaşıyordum.

Bir an bir üzüm bağında koşan bir çocuktum, ayak parmaklarım altlarındaki serin, balçıklı toprağın tadını çıkarırken, güneş ışığı sarmaşıkların arasından süzülüp yüzüme vuruyordu; bir sonraki an, bir kadın yüzünden karnıma bıçak saplayan kardeşime inanamayarak bakıyordum, ihanetin acısı fiziksel ıstıraptan bile daha kötüydü; bir sonraki an, bir kızı etkilemeye ve asi bir ata binmeye çalışan genç bir adamdım, ancak ikisi de bana kıs kıs gülerken kırımın üstüne düştüm.

Bir damladan çok bir sel gibi hissetmeye başladığım şeyden kurtulmaya çalıştım, kısa süreli sakinliği kendime dönmek için kullandım. Bir an için neredeyse başarıyordum, parmak uçlarımda altındaki duvarın pürüzlü yüzeyini hissedecek ve kanayana kadar kazacak kadar uzun süre kendime geldim. Ama yeterli olmadı.

Sel beni yakaladı ve bir anı ve duygu uçurumuna doğru sürüklendim.

Ortaçağ şövalyesiydim, bir avluda mızrak dövüşü yapıyordum, yüzüme vuruluyor ve ölümcül bir yarayla atımdan düşüyordum; bir denizcinin karısıydım, gecikmiş bir sevgiliyi ağır bir kalple bekliyordum, hamile karnımda bir el vardı; sarayda bir muhafızdım, bir asilzadenin oğlunun evlenmesi gereken kızla dans etmesini ve flört etmesini izliyordum, o gece onu tekrar yatağıma alacağımı biliyordum.

Ve gelmeye devam ettiler, sanki büyük bir okyanus beni dövüyordu, kontrol edilemez, amansız, acımasız.

Bir cadı avcısı tarafından yakalanan bir kadındım, yüzümde bir gülümseme vardı çünkü bu sefer bir hata yapmış ve gerçek bir şey yakalamıştı; bir denizciydim, bir suçtan dolayı dövülüyordum, her ağır kırbaç darbesi beni canlı canlı yüzmeye niyetlendiklerinden daha emin olmamı sağlıyordu; Efendimin cesedinin başında duran bir köleydim, elimde kanlı bir sopa vardı, bunun ölümüm anlamına geldiğini biliyordum ama yine de gülüyordum, nefes alamayana kadar gülüyordum; bir babaydım, oğlumun savaştan zaferle eve döndüğünü görmekten kalbim gururla doluyordu; bir anneydim, bana benimkinin asla olmayacağını bildiren bir askerin ayaklarına kapanıyordum . . .

Ve devam etti, devam etti, devam etti. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordum, Çılgılık atıyor, gülüyor, aynı anda deli bir kadın gibi ses çıkarıyor ve muhtemelen öyle görünüyordum ama elimde değildi. Bir an için çıldırmıştım, kimsenin kaldıramayacağı kadar çok duygunun altında boğuluyordum.

Ve sonra daha da kötüleşti.

"Hanımefendi! Hanımefendi!" Rhea dedi ve kolumu tuttu.

Sanırım beni dışarı kaydırmaya çalışıyordu çünkü Pythian gücünden bir dal bir saniyeliğine etrafımda döndü ve oda kısa bir süreliğine bulanıklaştı. Ama bir saniye sonra kırıldı ve beni tekrar duvara yapıştırdı, bu kötüydü. Ama kolumu tutuşu daha kötüydü, çok daha kötüydü.

Bu beni topraklamaya yardımcı olmalıydı, sadece bir arkadaşın dokunuşu olduğu için değil. Ama bir Pythia gücünü bir cadı meclisi gibi hareket eden meclisinden alır. Ve o anda Rhea etrafımdaki tek üyemdi.

Ama bunun yerine tam tersini yaptı, içime öyle güçlü bir güç dalgası gönderdi ki nefesim kesildi ve sanki oda da benimle birlikte nefes aldı. Şimdiye kadar karanlık olan son, inatçı vitrinler aniden aydınlandı, ışıkları diğer her şeyi gölgede bıraktı. Ve eğer daha önce görüntülerin bir sel olduğunu düşündüysem, yanılmışım, çok ama çok yanılmışım.

O, kıyılarına doğru akan bir nehirdi; bu ise okyanus.

Hepsi bir anda içime aktı.

Bodrumuma kapanmış, kristal ve pigmentten sahte mücevherler yapan, işimi kurtarmayı uman bir kuyumcuydum; elinde fener, bir tekne dolusu şarabı rüzgârlı bir sahile sürükleyen bir kaçakçıydım; Evin hanımını sevgilisinin kollarında şaşırtan ve sessizliğim karşılığında mücevher sandığını alan bir hırsızdım; ailemin cesetlerini bir arabaya yığarlarken sokakta duran çıplak bir çocuktum, kuş suratlı bir adam kapımıza kırmızı bir haç çizerken-

Sel hızlandı, beni anılarımın içinde boğdu, bedenimi taşlara çarptı. Rhea çığlık atıyor, kimsenin bana veremeyeceği yardım için avazı çıktığı kadar bağıyordu. Çünkü artık tek bir kişi, duvara yaslanmış küçük bir figür değildim. Kafamın patlayacağını düşündüğüm noktaya kadar her yerde, herkestim.

Bir eşkıyaydım, bir kan gölünde ölüyordum, çünkü hanımefendinin çantasında bir tabanca vardı; bir büyükbabaydım, kış gecesinde dışarı çıkıyordum, çünkü evde çocuklar vardı ve herkese yetecek kadar yiyecek yoktu; bir kumarbazdım, son bir kez zar atıyordum, beni yapacak ya da yıkacak bir pot için; Kimsenin bilmediği hamileliğinden kurtulmak için genç bir kıza bir poşet pudra veren yaşlı bir kadındım; inci bulmak için suyun altına dalan ve ödül olarak beni özgür kılacak başparmağım büyüklüğünde bir tanesini tutarak dalgaların arasından fırlayan bir köleydim-

"Hanımefendi! Hanımefendi!" Rhea şimdi beni sarsıyordu ama bunun bir önemi yoktu. Bu

Son birkaç kasa da nihayet açılmaya başlamıştı ama içlerinden sadece ışık değil, dehşet de saçılıyordu.

Bir büyücünün çağrısıyla kıpırdanan, beni hapseden kefene karşı çırpınan bir cesettim; beni bir şekilde hapseden prizmatik mücevhere vurup feryat eden bir iblistim: Bir tanrıydım, kaçışan insanlardan oluşan bir alana bakıyor ve onları tabanımın altında karıncalar gibi eziyordum. Ve gülüyordum, sürekli gülüyordum, çünkü ne önemi vardı ki? Herhangi birinin ne önemi vardı?

Sonsuzluğu yansıtan, birbirine bakan iki ayna gibi, sonsuz bir çizgi halinde önümde koca dünyalar açıldı. Ve sonra ben o sonsuzluktum, insan aleminin ötesine ve başka bir şeye, başka bir şeye geçiyordum. Her yerdeydim ve her yerdeydim, binlerce, milyonlarca, *hepsinin* gözünden görüyordum.

Rhea'nın beni bıraktığını ve yardım için merdivenlerden yukarı koştuğunu duydum; botların bir an sonra tekrar vurmaya başladı; güçlü kolların beni kaldırdığını hissettim. Ama onları göremiyordum. Hiçbir şey göremiyordum. Gözlerim yıldızlarla doluydu.

Yirmi Üçüncü Bölüm

“[Hayatın hep böyle mi?”

Şaşkınlık içinde göz kırparak kendime geldim.

kaybettiğimi hatırlamıyorum. Ama kaybetmiş olmalıyım diye düşündüm. Benim odamdan çok Rhea'nın odasına benzeyen odanın perdeleri arasından zayıf bir gün ışığı süzülüyordu. İngiltere'de bahar vardı, erken ve hevesiz de olsa, ama ince ışık bana Gertie'yi göstermek için yeterliydi, başucumda makyaj masasının sandalyesinde oturmuş, çayını yudumluyor ve sakın görünüyordu.

Ki bu benim olduğumdan daha fazlaydı.

İnledim ve elimi başıma götürdüm, sanki tüm akşamdan kalmaların anasıymışım gibi hissediyordum. Büyükanнем ve büyük büyükanнем de öyle, diye düşündüm, kendime gelmeye çalışarak. Gözlerimin kararması, mideme kramplar girmesi ve mide bulantısıyla bu biraz zor oldu. Tanrım, çok fazla mide bulantısı!

Muhtemelen bu yüzden hareket etmeye çalıştığım da yatak da benimle birlikte hareket ediyormuş gibi geliyordu. Bir süre öylece yattım, o dönemde su yatağı olup olmadığını hatırlamaya çalıştım ve muhtemelen olmadığına karar verdim. Her şeyi göz önünde bulundurduğumda, kafam Gertie'nin bodrumunda patlamadığı için kendimi şanslı hissetmem gerekirdi ama hissetmedim. Hayır, ruh halimi bu şekilde tanımlayamazdım.

"Kahvaltı ister misin?" Gertie neşeyle ekledi, ben de irkildim ve biraz daha kusmayı düşündüm.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum," dedi ve çayını içti.

Bir süre sonra odanın dönmesi durdu, midem biraz yatıştı ve çay kulağa hoş gelmeye başladı. Bunu bir şekilde belirtmiş olmalıyım, çünkü Gertie artık bir çay kutusu görevi gören makyaj masasına doğru yürüdü ve bana bir fincan doldurdu. Kendimi yeni doğmuş bir kedi yavrusu gibi korkunç derecede zayıf ve çaresiz hissederek doğruldum. Hatta vücudumun başka sürprizleri olup olmadığını görmek için hareketin yarısında durakladım, ama şimdilik sakinleşmiş görünüyordu.

Çayı aldım, yatak başlığına yaslandım ve içtim.

İngilizler haklıydı; garip bir şekilde rahatlatıcıydı. Özellikle de özel bir şey düşünmeye çalışmadığım zaman. Hiç düşünmeye çalışmadım. Bir süre sonra ılık, sütlü çay ve sessizlik beni biraz daha iyi hissettirdi.

Gertie de bunun farkında gibiydi, çünkü çayını bitirdi ve fincanını tabağına geri oturttu. Bu kadar az şeyle bu kadar çok şey anlatmayı nasıl başardığını bilmiyordum ama artık benim açıklamamı dinlemeye hazır olduğu çok açıktı. Eğer bir açıklamam olsaydı bu harika olurdu.

"Yardımcınızla ilginç bir konuşma yaptık," diye beni bilgilendirdi, ben orada öylece otururken.

"Oh?"

"Evet, oh." Bana sertçe baktı. "Varisinizin yer değiştirememesinin bir nedeni var mı?"

"Ne?" dedim. Hazırlıksız yakalandığımı söyledim, çünkü beklediğim soru bu değildi.

Ve görünüşe göre, Gertie'nin istediği cevap bu değildi.

"Sen savaştasın," dedi bana açıkça. "Sadece dünyanız ya da çağınız değil, kişisel olarak *siz*. Seni neredeyse her gördüğümde bir krizin ortasındasın-"

"Bu doğru değil," diye itiraz ettim. Son birkaç günü saymazsak, son bir ay oldukça sakın geçmişti. Ama görünüşe göre bu yorum bir cevap gerektirmiyordu, çünkü hâlâ konuşuyordu.

"-zaman çizgisinde iblis lordlarını gezdirmek, sevgilinizin ruhunu geri getirmeye çalışmak-"

"O bir kereydi."

"-ya **da** eski tanrılarla savaşmak-"

"Orada daha çok asist yaptım."

"-ya **da** herkesin sahip olması gerekenden çok daha fazla güce sahip olan haydut yardımcılarla düello yapmak!"

"Bana bununla başa çıkmamı söylemiştin," diye belirttim. "Ben de hallettim."

"Sana bu süreçte neredeyse ölmeni söylemedim!" dedi sert bir şekilde. "Ya söyleseydin, hm? O düelloyu kaybetseydin, o zaman yönetimi kim devralacaktı?"

Çarpan kafamı yatak başlığına yasladım, bu da yardımcı olmadı. Güzel, dolgulu, modern bir aksesuar değil, sert, acı çekmenin ruha iyi geldiği Viktoryen türdendi, bu yüzden temelde sıfır konfor sunuyordu. Tıpkı bana umutla bakan Gertie gibi.

"Sorunu biliyorsun," dedim sinirli bir şekilde. "Sana daha önce de söyledim. Agnes'in yardımcıları tanrılar tarafından dönüştürüldü ve ben de onları yok etmek zorunda kaldım-"

"Hepsi mi?" diye sordu. "Tüm saltanatından mı?"

"Hayır, sadece son grup, ama onların içinde varisi de vardı-"

"Peki ya diğerleri? Yıllar boyunca düzinelerce yardımcısı olmuş olmalı. Onlarla bağlantı kurabilirsin-"

"Biz yaptık. Daha doğrusu Hilde yaptı-"

"Hilde?"

Durdum. Lanet olsun. Gertie'ye kız kardeşinin sarayına katıldığını söylememiştim, gerçi bu benim fikrim değildi. Bunu Hildegarde önermişti, buraya son gelişimde Gertie'nin onu görmediğinden emin olmak için etrafta sinsice dolanırken yakalamıştım onu. Sorunun ne olduğundan emin değildim ama kızların eskiden birbirlerine rakip oldukları izlenimini edinmiştim ve Hilde bu haberi nasıl karşılayacağından emin değildi.

Bu da bana pek mantıklı gelmedi, ya da görünüşe göre çok rahatlamış görünen Gertie'ye. "En azından işinin ehli bir yardımcın var," dedi. "Neden onu varisin yapmıyorsun, en azından uygun birini bulana kadar?"

"Uygun bir tane var," dedim kaşlarımı çatarak. "Ve Hilde bu işi yapamaz. _"

"Sizi temin ederim, yapabilir. Ve oldukça da iyi."

"Ben onun yeteneklerinden bahsetmiyorum. Yaşından bahsediyorum." "Yaşı mı?" Kaşlarını çatma sırası Gertie'deydi.

"Kaç yaşında?" "Yeterince yaşlı."

Ayrıntıya girmedim, çünkü teknik olarak Gertie'yle gelecek hakkında konuşmamamız gerekiyordu, hatta hiç konuşmamamız gerekiyordu. Gertie beni eğitmeye yardım ediyordu ve selefim bana şans dilemek dışında bir şey yapamadan öldüğü için bunu gerçekten takdir ediyordum. Ama yine de ona söylediklerim konusunda dikkatli olmalıydım.

Bilinçaltında bile olsa bir kararı neyin etkileyebileceğini asla bilemezsiniz.

Ama karşımdaki Gertie'ydi, bu yüzden elbette bundan kurtulamadım. "Birini bulmalısın-"

"Biri var-"

"-en azından yetkin. Peki ya diğer yardımcıları? Kız kardeşimin sizin için bulduğunu söyledikleriniz?"

"Ayrıca çok yaşlı. Hepsi onun arkadaşları. Ve onların yaşındayken Pythian gücünü uzun süre kullanmak, özellikle de benim kullandığım miktarlarda, onları öldürür."

"Orta yaşlı olanlar o zaman!" Gertie öfkeli görünüyordu. "*Savaştasınız*. Bir varisiniz olmalı!"

"Güvenebileceğim bir varis," diye tersledim, çünkü başım çatlayacakmış gibi hissediyordum.

Açılmak üzereydi ama o yine de vazgeçmedi. Konuşmamız gereken daha acil konular varken neden şimdi bu konuyu açıyordu, bilmiyordum. Ama belli ki bunun çok önemli olduğunu düşünüyordu.

Ve belki de haklıydı. Kendi ölümlülüğümle yüzleşmeyi bir sonraki insandan daha çok sevmiyordum ama gerçekler gerçektir. Dünya üzerindeki hiçbir sigorta şirketi beni kapsamayacaktı.

Ama Agnes'in kendisinin ve diğer herkesin zararına olduğunu öğrendiği gibi, yanlış varisi seçmek hiç varisi olmamasından daha kötü olabilirdi. Sevgili Myra sadece patronu zehirlemekle kalmamış, savaşta diğer tarafa katılmış ve neredeyse onlara zafer kazandırmıştı. Ve kovalayıcı olarak beni öldürmeye çok yaklaşmıştı.

Aynı hatayı yapmayı göze alamazdım.

"Peki neden onlara güvenmiyorsun?" Gertie bana hiç rahat vermeyerek talepte bulundu. "Hainlik etmediler-"

"Hiç şansları olmadı! Bu, tanrıların da onlarla konuşmadığı, taraf değiştirmeleri için kim bilir neler teklif etmediği anlamına gelmez. Yardımcıları saraydan ayrıldıklarında Pythian gücünden vazgeçtiler, yani şu anda zararsızlar. Ama eğer geri verirsem-"

"Peki ya yapmazsan? O zaman plan nedir?"

"Planı biliyorsun. Planla tanıştın-" "Evet," dedi

Gertie kuru bir sesle. "Tanıştım."

Belli ki etkilenmemişti. Birdenbire Rhea'ya karşı beni şaşırtacak kadar güçlü bir koruma duygusu hissettim. Gerçi belki de şaşırmamalıydım.

Onun odasındaydım, üstümde de onun geceliğine benzeyen bir şey vardı. Merdivenlerde bayıldıktan ve savaş büyücüleri beni buraya getirdikten sonra benimle ilgilenmiş olmalı. Ve diğer yastığın da girintili çıkıntılı olduğunu düşünürsek, muhtemelen o da benim yanımda uyumuştur.

Kimse onunla ilgilenmese de o tanıştığı herkesle ilgilenirdi.

Belki de bunun değişme zamanı gelmişti.

"Rhea mükemmel bir varis," dedim Gertie'ye, bu konuyu tartışmaktan vazgeçtiğimi belirten bir sesle.

Ne yazık ki Gertie, istediği bilgi olmadığında sağır olma eğilimindeydi.

"O mükemmel bir yardımcı bile değil," diye karşılık verdi. "Seni bodrumdan buraya taşıyamadı -uzaysal bir kayma, ekleyebilirim, en kolay türden-!"

"Denedi!"

"Evet ve başarısız oldu. Demek istediğim de bu. Yaptığımız neredeyse her şey bunun üzerine inşa edildiğinden veya bunu kullandığından, mahkeme her zaman eğitim için bir ön koşul olarak vites değiştirmeyi gerektirmiştir. Eğer geçmişe gidemezse

hiç değişmez. Zaman yolculuğu yapmaya çalışan haydut büyücülerini takip edemez.

."

"Anladım."

"-veya savaştayken kendini koruyabilir. Bir acolyte bile bir yerde çok uzun süre kapalı kalırsa üstesinden gelinebilir. Bir düşmanın tek yapması gereken-"

"Anladım dedim!"

"-dayanıklılığı azalınca ve artık Pythian gücünü kanalizasyon edemeyinceye kadar onu beklemektir. Vites değiştirmenin aynı zamanda saldırı stratejilerimizin çoğunun önemli bir parçası olduğundan bahsetmiyorum bile-"

"Kahretsin, Gertie! Dedim ki-"

"Anladığınızı", yani anladığınızı varsayıyorum. Ama sen yapmıyorsun. Aksi takdirde,

onu asla altından kalkamayacağı bir pozisyona getirmezdiniz."

Ayağa kalktım, çünkü titriyor olsam da olmasam da hareket etmem gerekiyordu. Ve çünkü güzel, sıcak fincan ayım ortadan kaybolmuştu. Muhtemelen bu yüzden içimi biraz daha sıcak hissediyordum ve bu yüzden uzuvlarım biraz daha az titriyordu. Makyaj masasına gittim ve kendime bir bardak daha doldurdum.

"Rhea bana çok yardımcı oldu," dedim. "Bana Pythian Sarayı, nasıl işlediği, tarihi hakkında bilgi veren ilk kişi oydu-"

"O zaman onu tarihiniz yapın."

"-Hilde ve diğer yardımcıları gemiye gelmeden önce, ne yaptığımı hakkında hiçbir fikrim yokken inisiyelere yardım etmekten bahsetmiyorum bile-"

"O zaman onu kreşinizin müdürü yapın!"

ay tepsisinden dönüp öfkeli gözlerle karşılaştım ve benimkilerin daha ılımlı olduğundan şüphelendim. "Jo ile olan çatışmada hayatımı kurtardı; tüm lanet olası zaman çizgisini kurtarabilirdi! Eğer bu varis olmak için yeterince iyi bir neden değilse, ne olduğunu bilmiyorum!"

Başıboş yardımcılarının sonuncusu olan Jo benimle bir düelloya girecekti ve dürüst olmak gerekirse kimin galip geleceğini bilmiyordum. Ama Pythian gücü üzerinde tam olarak sıfır kontrole sahip olan ve bu yüzden de son derece savunmasız olan Rhea yine de tam eğitilmiş bir yardımcı olarak ona meydan okumak için ortaya çıkmıştı. Böylece dikkatini dağıtmış ve bana işleri bitirme şansı vermişti.

Rhea'da eksik olan şey cesaret değildi.

"Bunların hiçbirini onu bu işi yapabilecek kapasitede yapmaz," dedi Gertie, yılmadan. "Anladığım kadarıyla kızdan hoşlanıyorsunuz, ama bana biraz dengesiz göründü-"

"Çok şey yaşadı."

"Hepimiz öyle değil miyiz?" Kurudu. "Ama bu onu daha yetenekli yapmaz. Kız kardeşimin, onca insan arasından, birini yapamayacağı bir pozisyona yükseltmenize izin verdiğine inanamıyorum. Ne düşünüyordu ki?"

"Rhea'nın bu yeteneğe sahip olduğunu düşünüyordu, sadece bunu kullanmaya karşı zihinsel bir engeli vardı."

"O zaman işe yaramaz-"

diye ters ters baktım.

"-Senin yerine geçecek biri olarak. Öyle olduğunu biliyorsun."

"Onun geçmişini ve kalbini biliyorum! Daha iyisi yok. Sadece biraz-"

Dün geceki düşüncemin aynısını düşünürken yarı yolda durdum.

"Neye ihtiyacın var?" Gertie sordu.

"Zaman," dedim yavaşça. "Benim çağımda sahip olduğumuz bir şey değil, ama sen-"

"Oh, hayır. Hayır, hayır. Biz-"

"Ama neden olmasın?" Benim üzerimden konuşmaya başlamadan önce devam ettim. "Beni eğitiyorsun-"

"Sen bütün bir panteona karşı tek başına savaşan bir Pythia'sın! O ise-
"

"Agnes'in kızı. Jonas Marsden ile birlikte." Gertie gözlerini kırıştırdı. Onu gördüm.

"Yeteneği var," dedim avantajımı vurgulayarak. "Ve daha fazlası. Doğru, sadık, nazik, vahşi ve her şey, olması gereken her şey, kendine güvenmesi dışında, çünkü Agnes ona hep küçük kirli bir sır gibi davrandı-"

"Bunu dinlemeyeceğim." Gertie ayağa kalktı.

"Bunu sen başlattın," diye hatırlattım ona, kapının önüne çıkarak.

"Sadece yer değiştirebiliyorum," dedi bir kaşını daha kaldırarak. "Diğer bazı insanların aksine."

"Ama yapmayacaksın. Henüz konuşmamız bitmedi ve haklı olduğumu biliyorsun-"

"Ben öyle bir şey bilmiyorum!" Gertie öfkeyle bana baktı. "Benim de yerine getirmem gereken görevlerim var. Benden tüm sarayınızı eğitmem mi bekleniyor?"

"Hayır. Rhea'yı eğitmen bile beklenmiyor. Agnes-"

"Agnes'in de görevleri var!"

"Evet, bunlardan biri kızını becermemekti!"

Gertie muhtemelen kullandığım dile şaşırmış görünüyordu, ben de konuşmaya devam ettim. "Bunu yapmak istememişti; onu korumaya çalışıyordu. Ama sonunda Rhea'nın kendisini önemsiz, işe yaramaz ve yeteneksiz hissetmesine neden oldu - bunların hiçbirisi doğru değil. Ama şimdi ..." Kollarımı iki yana açtım ve çayı etrafa saçtım. Gertie fark etmemiş gibiydi.

"Şimdi mi?" diye sordu.

"Şimdi bu onu mahvediyor. Bu işi yapabilir ama yapabileceğine inanmıyor ve beni hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyor. Hilde onunla çalışıyor, ben de öyle ama ihtiyacı olan şeyin biz olduğumuzu sanmıyorum. Öyle olduğunu bile sanmıyorum. Bence bunu atlatabilmesinin tek yolu-"

"Eğer öyleyse."

"-annesini tarafından eğitiliyor. Bu pisliği Agnes yaptı; onun temizlemesi gerekiyor. Ve," diye ekledim, çünkü Gertie yine sözümü kesecekmiş gibi görünüyordu, "sence bunu istemez miydi? Eğer gerçeği bilseydi _"

"Yapamaz," dedi Gertie ısrarla. "Sen eğitimi tamamladıktan sonra tüm bunları hafızamdan silmem gerekiyor. Duygu ne kadar güçlü olursa, tamamen üzerine yazmak da o kadar zor olur. Dr. Freud'un dediği gibi, bazı şeyler bilinçaltından bile geçebilir-"

"Yani, ona söyleme. Sadece Agnes'in onu eğitmesini sağla."

"Ya işe yaramazsa?"

O zaman mahvoldum, diye düşündüm ama söylemedim. Onu bir gün için yeterince şok etmiştim. "O zaman başka bir varis aramaya başlarım. Ama bu uzun bir süreç ve fazla zamanım yok."

"Hayır. Bu varoluşumuzun bir ironisi, biz bile asla yeterince sahip olamıyoruz." Karşılıklı anlayış dolu bir bakış paylaştık ve kısa da olsa içimi çaydan daha çok ısıttı. Bu işin nasıl bir şey olduğunu ve sizden ne istediğini gerçekten anlayan çok az insan vardı. Ama Gertie anlıyordu.

Kısa bir duraksamadan sonra başını sallamasının nedeninin de bu olduğunu tahmin ettim. "Pekâlâ. Döndüğünüzde onu burada bana bırakın, neler yapabileceğini görelim."

Omuzlarımdan, orada olduğunu bile fark etmediğim bir yükün kalktığını hissettim.

Ve sonra bir sonraki sözleriyle tekrar yerine oturdu. "Bu konu kapandığına göre, bana dün gece neler olduğunu anlatabilirsin."

İçimden ve neredeyse dışımdan inledim. Dün geceden daha az tartışmak istediğim çok az şey vardı. Ama buraya tavsiye almak için gelmiştim ve neler olup bittiğini bilmeden bu tavsiyeyi veremezdi.

Kadın gibi davrandım ve küvetteki saldırının tam ayrıntıları gibi birkaç istisna dışında ona anlattım. Bitirdiğimde sesim kısılmıştı ve kendimi yine berbat hissediyordum, yatağa oturmuş ılık bir fincan çayı yudumluyordum. Gertie de onu hiç görmediğim kadar mutsuz görünüyordu.

Bu da çok şey ifade ediyordu.

"Bakalım anlamış mıyım?" diye ağır ağır başladı. "On iki saatten az bir süredir bu evdesiniz ve üç kez saldırıya mı uğradınız?"

"Belki saldırıya uğramıştır. İkincisinden tam olarak emin değilim."

"Gecenin bir yarısı kimseye haber vermeden bodruma inecek kadar emindin!"

"Burası bir *kütüphane* ve ben-"

"Dün gece gittiğinden değil!" Gertie hoşnutsuz görünüyordu. "Sana bir bekçi atmalıydım!"

"Yardıma olmazdı. Rhea yanımdaydı ve durumu daha da kötüleştirdi."

"Evet, bu da ilginç."

Bunun için tek kelime buydu, diye düşündüm acımasızca ve çay içtim.

Gertie konuşmaya devam etti ve ben de dinlemeye çalıştım, gerçekten. Ama başım ağrıyordu ve midem de pek mutlu değildi. Çay mide bulantısını yatıştırmıştı ama şimdi bana kahvaltı etmediğimi hatırlatmakla meşguldü -Ne akşam yemeğini atlamıştım, ne de öğle yemeğini, çünkü çoğunu kaybetmiştim.

Daha da kötüsü, adamın biri sokakta insanlara turta diye bağııyordu. Turta yemek isterdim, diye düşündüm özlemle. Özellikle de burada yaptıkları gibi, domuz etli ve tuzlu jöleli ya da zengin bir sos içinde yumuşak et parçalarıyla güzel bir dana etli. Bir zamanlar *evinize turta* getiren insanlar varken ve toplum bir şekilde insanların artık buna ihtiyacı olmadığına karar vermişken bunun nasıl ilerleme olarak adlandırılabilceğini anlamıyordum. Yani, bu da ne demek oluyor?

Ama, evet, bir turta mükemmel olurdu-

"Cassandra!"

Gözlerimi kırptırdım ve pencereden ayırdım. "Evet?"

"Beni dinliyor musun?"

Bağırmana engel olamıyorum, demedim, çünkü işler yeterince kötüydü.

"Evet, tabii ki."

"Güzel. O zaman anlaştık."

"Um. Evet?"

Gertie gözlerini bana dikti. "Saldırılarınızdan en az ikisinin -birinci ve üçüncüsünün- doğrudan etkisinde olduğunuz büyüden kaynaklanma ihtimali olduğu konusunda hemfikiriz," dedi düşünceli bir şekilde, "ve muhtemelen ikincisinin de, bildiğim kadarıyla. Eski büyülerle ilgili sorun da bu. Eğer size ne yaptıklarını söyleyecek bir grimoire'niz yoksa, başınız büyük belaya girebilir!"

"Grimoire diye bir şey yok."

"Farkındayım. Dolayısıyla bunu kendi başımıza çözmemiz gerekecek. Aslında, bence bu sizin bir sonraki dersiniz olarak takdire şayan bir şekilde hizmet edecek-"

Kahretsin.

"-Yemek yedikten sonra," diye ekledi, biri kapıyı çalarken.

Canlandım.

Kahvaltı güzeldi ve daha da güzeli bana yatakta servis edilmesiydi. Böylece tereyağlı tost tepsisinin üzerine düşmeden önce giyinmek zorunda kalmadım - soğuk, çünkü burada işleri böyle yapıyorlardı - şimdiye kadar gördüğüm en geniş domuz pastırması - görünüşe göre süper domuzlardan - tostı batırmak için güzel akıcı sarıları olan kızarmış yumurtalar - zaten tereyağı ve reçel sürmediğim parçalar - iyi olan birkaç kızarmış mantar ve olmayan bir parça siyah puding. Onu tabağımın kenarına ittim, böylece iyi şeylerin hiçbirine dokunmadı.

Ayrıca beni ayak parmaklarıma kadar ısıtan bir galon kadar sıcak çay daha içtim. Sonra da kene gibi tok ve neredeyse hareket edemez bir halde yastıklara yaslandım. Gertie az önce boş tepsimi götüren hizmetçinin arkasından kapıyı kararlı bir şekilde kapatırken, planın bu olabileceğini fark ettim.

Ve lanet olsun, şu anda başka bir derse hazır değilim, diye düşündüm. Özellikle de onun tercih ettiği türden bir derse. İlk dersimizde beni diğer yardımcılar ve daha yaşlı inisiyelerle birlikte bir arenaya atmış ve hepsinin birden bana saldırmasını söylemişti.

Eğlenceli zamanlar.

Ve o zamandan beri daha iyi olmamışlardı.

"Bak," dedim. "Yapabileceğimiz herhangi bir yol var mı-" Ve bu kadarını yapabildim. Çünkü kapıdan döndü ve bana bir şey fırlattı, içgüdüsel olarak kendimi korumak için elimi uzattığım ve kazara yakaladığım bir şey.

Ve dünya yok oldu.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Damn it! Etrafa bakarak düşündüm.

Ama en azından bu sefer korkunç değildi. Kan yoktu-
Dizlerinin üzerine çökmüş gladyatörler, bebekleriyle koşan dehşete düşmüş anneler, kimseye saldıran eski bir hayvanat bahçesinden fırlamış canavarlar yok. Hiçbir şey yok.

Bir çeşit küçük avluda tamamen yalnız görünüyordum.

Lanet olsun, Gertie! İçimde gerçek bir öfke dalgası hissederek tekrar düşündüm. Bunu hep yapardı. Açık sözlü konuşma tarzı, çok dolambaçlı olan ve çoğu zaman cevaplardan çok bilmeceler sunan eğitim yöntemlerinin tam tersiydi.

Bunun sebebinin bir Pythia'nın bir şeyleri k e n d i başına çözebilmesi ve birilerinin ona sorunlarına çözüm bulmasını beklememesi olduğunu söyledi ki teoride buna tamamen katılıyordum. Ama pratikte bu kesinlikle çıldırtıcıydı. Özellikle de elimde kullanabileceğim bir ipucu bile yokken!

Ve buralarda hiç yoktu.

Burada, bir bulmacayı çözmeye zorlayan bir çocuğun neşeli umursamazlığıyla bir araya getirilmiş, farklı şekil ve boyutlarda gri taşlardan oluşan bir zeminden başka bir şey yoktu. Ve aynı yığma taştan yuvarlak bir daire ve tepesinde küçük bir ahşap ev, bir peri masalından çıkmış bir dilek kuyusu gibi. Üzerinde ve aynı gri taşlardan yapılmış bir evin yan tarafında sarmaşıklar vardı.

Sarmaşıklar çok ihtiyaç duyduğum rengi sağladı, çünkü gökyüzü de griydi, tıpkı evin etrafından dolanıp gelgitin ayak parmaklarımı gıdıklayacağı kadar yakın bir plaj bulduğumda keşfettiğim okyanus gibi.

Kumsalda kimse yoktu ama kumda kazılmış gibi görünen bir girinti vardı. Gelgit orayı doldurmuş ve

Sonra minyatür bir denizde sıkışıp kalmış bir grup minik gümüş balığı geride bırakarak geri çekildi. Oraya doğru yürüdüm ve bir süre onları izledim, küçük bedenleri bir oraya bir buraya savruluyor, derileri güneş ışığında gümüş rengine parlıyordu. Sarmaşıklar buradan görünmüyordu, bu yüzden her şey tamamen griydi: gümüş balıklar, kalaylı gökyüzü, uzaktaki sarp, beyazımsı gri kayalıklar, daha karanlık, dalgalı gelgit ve kül rengi kumun üzerindeki inci gibi köpük. Sade, tek renkli bir şekilde çok güzeldi.

Anlamadım.

"Büyükanneimin evi, ben küçük bir kızken," dedi biri ve arkama baktığımda Gertie'nin orada durduğunu gördüm. O olduğunu biliyordum - ses aynıydı - ama vücut kesinlikle o değildi.

Gri kökleri olan morumsu bukleleri gitmiş, yerine neredeyse beline kadar uzanan parlak kırmızı örgüler gelmişti. Tanıdığım o hafif tombul, büyükanneimsi vücut da yoktu, onun yerine eski moda bir kıyafet içinde ince, çocuksu bir vücut vardı ama bir kızinki değildi. Gertie bir yerlerde kendisine büyük gelen beyaz keten bir gömlekle birlikte birkaç diz altı pantolon bulmuştu.

Sekiz, belki de dokuz yaşlarında görünüyordu ve elinde istiridye dolu bir kova vardı, bu da kumsalın etrafına kazılmış çukurları açıklıyordu. Ayakları çıplaktı, yüzü çilliydi ve bacakları kumluydu, bu da onu tanıdığım kadın olarak tamamen tanınmaz hale getiriyordu, sesi hariç. Ve gözleri.

Bir çocuğun yüzünde biraz tuhaf görünen aynı kurnaz kahverengi gözlerdi, ama onları uzun süre görmedim. Çömeldi, ıslak kum ayak parmaklarının arasından sızıyordu, kovadan çıkardığı malayla başka bir çukur kazmak için. Ben de çömeldim, başka ne yapacağımı bilmiyordum.

"Büyükanneim beni yanına aldı," dedi bana çalışırken. "Babam öldükten sonra. Ona çok yakındım ve vefatını pek iyi karşılamadım. Hilde çok daha iyi davrandı. Yas tutmadığından değil, ama bunu çoğunlukla kendine sakladı ve bizim için cesur bir yüz takındı.

Annem. Ben de aynı şeyi yapmaya daha az meyilliydim ve sonunda annem biraz dinlenmeye ihtiyacı olduğuna karar verdi ve beni buraya gönderdi."

Kovaya bir istiridye daha isabet etti ve ıslak kumla kaplı tüylü siyah tüyleriyle bir köpek koşarak yanımıza geldi. Kumu üzerimize silkelemeye başladı, Gertie'nin havlamasına ve benim de kığımın üstüne düşmeme neden oldu, çünkü kum kaygandı. Ve soğuk, diye düşündüm, gecelik giymiş popomun altından sızdığını hissederek.

"Çok yardımcı oldun!" Gertie, pişmanlık duymadan yüzünü yalayan köpeğe "Çok yardımcı oluyorsun" dedi.

Ona sert bir şekilde baktı. "Bana bu şekilde yaklaşamazsın. Akşam yemeği için istiridye istiyorsan, git bulmama yardım et."

Sahili işaret etti ve köpek heyecanla koşmaya başladı, ancak kaç tane istiridye bulacağı tartışılırdı. Özellikle de bir dalgayı kovalamak için yarı yolda durduğundan beri. Gertie iç çekti.

"Tamamen işe yaramaz," diye bilgilendirdi beni. Ama bunu sevgiyle söyledi.

"Burada olmamızın bir sebebi var mı?" Ben sordum.

"Evet," dedi Gertie ve çömelerek kumdaki bir başka küçük girintiye, bir sonraki kurbanının nefes alma deliğine doğru yürüdü.

"Peki bu ne olabilir?"

"Çok sabırsızsın," diye söylendi. "İşte, kovayı tut."

Bana söyleneni yaptım, çünkü bu her neyse ondan kurtulmamın tek yoluydu ve çıplak eliyle kumdan uzun, tüp şeklinde bir şey çıkardı. İstiridyeye hiç benzemiyordu ve bize meydan okurcasına beyaz bir dil ya da başka bir şey çıkardı. Ama yine de kovaya girdi.

"Razorfish," dedi. "En iyi istiridye türüdür. Çok güzel güveç yapar."

Cevap vermedim. Gertie bana ne istediğini canı istediğinde söylerdi, daha önce değil. Geçen ayki eğitim seanslarımızda bunu öğrenmiştim, eğer bana ne istediğini açıklasaydı çoğu daha hızlı geçebilirdi.

yapmak. Ama bu onun tarzı değildi. Ya da belki sadece benim beceriksizliğimi izlemeyi seviyordu.

İstiridye kazmayı da seviyordu, diye düşündüm, yarım saat kadar peşinden çömeldikten sonra. Ama sonunda canımıza tak etmişti ya da belki kalçaları da ağrımaya başlamıştı. Çünkü ayağa kalktı ve artık ağırlaşan kovayı almaya çalıştı.

"Ben hallederim," dedim ona.

"Pekâlâ. İçeri gel. Hava kararıyor."

Gökyüzü bu kadar kapalıyken bunu nasıl söyleyebildiğini bilmiyordum ama itiraz etmedim. Onu küçük taş eve kadar takip ettim ve sonra kapının girişinde durdum. Dışarıdan anlayamamıştım ama artık çok açıktı: İçeride birileri hareket ediyordu.

Onları göremiyordum ama ayak sesleri, metalik tıkırtılar ve içeride birilerinin olduğunu gösteren başka işaretler vardı. Onlara ihtiyacım olduğundan değil. Çünkü köpek arkamdaki açık kapıdan koşarak geçti ve neredeyse beni yere seriyordu. Ve sonra evin içinden süzülen taze pişmiş ekmek kokusuna bakarak mutfak olduğunu tahmin ettiğim bir yere doğru hızla ilerledi.

"Gertie!" Sinirli bir kadın sesi seslendi. "Gel de şu hayvanı al. Çok pis!"

Sanırım Gertie hayvanı almaya gitti. Görmedim, çünkü sağlam ahşap panjurlarla süslü beyaz sıvalı duvarlara, bir köşede yanında yün sepeti olan bir çıkırığa ve bir ateşin yanında birkaç sert arkalıklı ahşap sandalyeye bakmakla meşguldüm. Sallanan sandalyeler beklerdim, öyle bir yerdi ama henüz icat edilip edilmediklerinden emin değildim.

Bunun üzerinde duracak zamanım da yoktu çünkü Gertie geri dönmüştü.

"Hadi o zaman! Neden orada dikiliyorsun?"

Elimi tuttu ve beni önünde küçük bir yemek alanı, arkasında da mutfağı olan uzun bir odaya çekti. Ve Gertie'ye hiç benzemeyen uzun boylu, ham kemikli, yaşlı bir kadın

ve istiridyeleri kimin beklediğini sordu. Onları uzattım ve gülümsemeden beni bir aşağı bir yukarı süzdü.

"Akşam yemeği için hep birilerini sürüklüyorum," dedi. "Eğer yemek yiyeceksen, önce bunun için çalışacaksın."

Bana bir bıçak uzattı.

Dışarıdaki odadan daha da sade olan odaya baktım, sadece ahşap bir masa, birkaç raf ve kütüklerden bacaya giden yolu işaretleyen derin bir kurum damarı olan bir şömine vardı. Bir saatten biraz fazla bir süre önce uyandığım için ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Genelde en azından öğle yemeğine kadar işler bu kadar garipleşmezdi.

Kadının soluk mavi gözleri kısıldı ve yüksek alnının ortasında bir kırışıklık oluştu. Tamam, şimdi bir benzerlik görebiliyorum, diye düşündüm. "Yavaş mı?" diye sordu iç çeken Gertie'ye.

"Sadece bazen." Beni tekrar yakaladı. "Haydi!"

Devam ettim. Yan kapıdan çıktım ve geldiğim yerdeki sarmaşıkların olduğu küçük avluya geri döndüm. Aşırı heyecanlı köpek kuyunun etrafında koşuyor, geçerken evin yan tarafına doğru itilmiş eski bir bankı neredeyse kırıpıyordu ama tam olarak değil. Daha önce fark etmemiştim çünkü yıpranmış tahtaları neredeyse taşların tam tonundaydı.

Bankta oturduk ve Gertie bana uzun, tuhaf görünümlü olanlar da dahil olmak üzere istiridyelerin nasıl ayıklanacağını göstererek uzun dakikalar geçirdi.

"Biliyorsun, derse ihtiyacım olduğunu söylediğimde kastettiğim tam olarak bu değildi," dedim ona.

"Onur duymalısın," dedi inatçı bir kabuğu açarken. "Buraya pek fazla insan getirmiyorum."

"Burası neresi?"

"Ne demiştim ben?" İstiridye açıldı ve bana ahşap bir tepsi uzattı, içine pembe ve beyaz etli alt kabuğu koydu ve üstünü kovaya geri attı. "Bu benim büyükannemin

ev. Bu," diyerek arkamızdaki pencerenin içinden görünen figürü işaret etti. "O benim büyükannem."

"Anladım," dedim tepsiyi dizlerimin üzerinde dengede tutarak. "Ama burada ne işimiz var?"

Gertie bir istiridye daha kopardı. "Babamın ölümünün kötü bir şey olduğunu biliyordum. Ama bunun benim ve Hilde'nin hayatını değiştireceğini bilmiyordum. Kızlarının durugörü yeteneğine sahip olduğu gerçeğini Pythian Sarayı'ndan saklamakta oldukça iyiydi. Test edilmiştik; soy ağacında üç yardımcı olduğu için bundan kaçış yoktu, bu da bizi başlıca adaylar yapıyordu. Ama o yardımcılarından biri hâlâ hizmet ediyordu ve bizim testimize katılmayı ayarladı." Keskin kahverengi gözleri bir an için benimkilerle buluştu. "Tabii ki başarısız olduk."

"Seni serbest bıraktı."

Gertie omuz silkti. "Sanırım öyle. Ona ya da babama bu konuyu hiç sormadım. Ama annem ... annem kesinlikle buna inanıyordu ve oldukça sinirlenmişti. Sarayda kızları olan birkaç arkadaşı vardı ve en azından bir tanesinin kendisiyle övüneceğini düşünmüştü ama ikimize de görme engelli olduğumuzu söylediler. Yaşadığımız gece dehşetleri bunu yalanlıyor gibi görünüyordu."

Evet, onları hatırladım, diye düşündüm acımasızca.

"Babam öldükten sonra annem kız kardeşimi yeniden test ettirdi; Hilde benden iki yaş küçük olduğu için bu oldukça kolay bir testti ve bu kadar genç bir insanda yetenekler genellikle ortaya çıkmadığı için testin başlangıcında sonuçsuz olarak işaretlenmişti. İkinci kez, annemin isteği üzerine kuzenim teste katılmadı. Hilde tabii ki kolayca geçti."

"Ve sonra sen vardın."

Gertie başını salladı. Elleri durdu ve başını kaldırıp fırtına bulutlarının gökyüzünde yuvarlanıp sulu güneşi gizlemesini izledi. "Bu son gündü," dedi bana. "Onlar gelmeden önceki sonuncusu, ikisi, benimle hiçbir ilişkisi olmayan kıdemli yardımcıları, sahilde yürüyorlardı. Onları üst kattaki pencereden gördüğümü hâlâ hatırlıyorum, cüppelerinin

esintide dalgalanıyordu. O günlerde hala ince dokunmuş ipekten yapılmış Grek tipi şeyler kullanıyorlardı. Rüzgarda sancak gibi dalgalanırlardı."

"Ve o kadar kolay kandırılmadılar," diye tahmin ettim. Gerçi fazla bir şey de gerekmedi.

Ne de olsa Pythia olmuştu.

"Hayır," dedi Gertie, muhtemelen beyni hasar görmüş köpeği izlerken. Gündük masalını kovalıyordu, çok başarısız bir şekilde, ama mutlu görünüyordu. "Büyükanneme sonuçları yakında aileye bildireceklerini söylediler, ama o onlar gider gitmez kesin bir sonuçmuş gibi davrandı. Bu yüzden bana bunu yaptı," dedi Gertie bıçağıyla işaret ederek, "tam da o gece, mutfaktaki masada otururken."

"Ne yaptın?" diye sordum, çünkü hala anlamamıştım.

Ama tipik Gertie tarzıyla, sorduğum soruya değil, sormadığım soruya cevap verdi.

"Seni değiştiriyor, anlıyor musun? Bu pozisyon, bu taht." Homurdandı. "Taht. Bu bir hizmetkârın işi Cassie, sana aksini söylemelerine asla izin verme. Ve belki de bunlar en iyi kısımlardır, ellerini kirlettiğin, kovaladığın, *yaşadığını* hissettiğin zamanlar. Canavar gibi bir sandalyede oturup daha iyi bilmesi gereken aptallara ders verirken değil."

Eve yaslanıp, kucağımda deniz mahsulleri tepsisi, başımın arkasında kaba bir taş duvar ve çalkalanan gökyüzüne bakma sırası bendeydi. Bulutlarda bir sürü yüz gördüm, geçtiğimiz yaz boyunca tanıştığım, sevdiğim ve bazı durumlarda kaybettiğim tüm insanları. Pythia olduğum sürenin toplamı olan yarım yılda bir ömür yaşamış gibi hissediyordum ve belki de öyleydim. Artık kesinlikle eski Cassie gibi hissetmiyordum ve hâlâ değişiyordum. Dün bunu kanıtladı.

Ama neye?

Okyanustan gelen esinti serindi ve omurgamda ani bir ürperti hissettim. Ayağa kalktım, tepsiyi yere bıraktım ve diğer tarafa doğru yürüdüm.

avlundun ortasında. Köpek kuyruğunu kovalamayı bırakmıştı ve şimdi biz görmeden bir şekilde kovadan aldığı bir midyeyle meşguldü. Pembe dilinin beyaz ve siyah kabuk üzerinde çalışmasını izledim ve sonra kulaklarının arkasını kaşımak için çömeldim.

Benden daha akıllı olduğunu düşünmüştüm. Metafizik saçmalıklarla kendine işkence etmeyi bırak ve akşam yemeği gibi gerçek konulara odaklan. Midem aynı fikirdeymiş gibi homurdandı ve ben de sinirlenerek ona baktım. Daha yeni yedin! Ona hatırlattım.

Cevap olarak tekrar homurdandı.

"Bir öğünü kaçırırsa jetlag olur," dedim Fido'ya. "Sanki artık yemek saatinin ne zaman olduğunu bilmiyor ve sürekli yemek yemesi gerektiğini düşünüyor."

Fido bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüş gibi görünüyordu. Ayrıca inanılmaz derecede gerçek görünüyor ve hissediliyordu. Elim ödülüne çok yaklaştığında sırtındaki tüylerin tek tek dikildiğini görebiliyordum. Sanki sudan gelen rüzgârın serinliğini hissedebiliyor, denizin kokusunu alabiliyor, sahilde kırılan dalgaların yumuşak sesini duyabiliyordum. Yine de buranın da ürkütücü bir özelliği vardı, parmağımı koyabileceğim bir şey değil, daha çok bir his

Sanki hafifçe kıpırdayan yapraklara ve çalkalanan gökyüzüne rağmen zaman durmuş gibiydi.

Gözlerimi kırıştırdım ve tekrar etrafa baktım - bu sefer başka duyularımla. Bunun bir faydası olmadı. Pythian gücü burada durgundu ve yeni, tuhaf vampir yeteneklerim hiç çalışmıyordu. Ama içimden bir ses haklı olduğumu söylüyordu.

Sanki biri Jim Croce gibi yapmış ve zamanı bir şişenin içine hapsetmiş gibiydi. Sanki tüm bu yer o küçük şeffaf kağıt ağırlıklarından birine takılmış bir karahindibaydı, sonsuza kadar güzel, sonsuza kadar değişmez. Ya da bazen çok eski bir şeye dokunduğumda gördüğüm imgelemler gibi, ama onlar genellikle-

Gözlerimi tekrar kırptım, sonunda aydınlanmıştım.

Yemeğini ayıklamaya geri dönmüş olan Gertie'ye, "Sen biraz kâhinsin," dedim.

"Şey, tabii ki."

"Peki ya büyükannen?"

"Öyleydi de. Aileden gelen bir şey."

Geri döndüm ve oturdum. Bank güçlü ve sağlamdı; ipeksi ahşabı parmak uçlarımin altında hissedebiliyordum; kıymıklar hava koşulları ve bir ya da iki nesil izmarit yüzünden çoktan aşınmıştı. Ama burada alışılmadık olan sadece gerçekçilik değildi; huzurluydu.

Gördüğüm imgelemler genellikle korku hikayeleriydi. Kendilerini nesnelere kazınmış travmatik olaylar, tıpkı bir plak üzerindeki yivler gibi, doğru ekipmana sahip herhangi biri tarafından çalınabilirdi. Dün geceki gibi, Gertie'nin beni buraya getirme nedeninin bu olduğunu sanıyordum.

Dokunsal basiret genellikle beni pek rahatsız etmezdi, çünkü çok hassas değildim; bazı insanlar çıldırmamak için her yerde eldiven giymek zorunda kalırdı. Ve çünkü dokunduğum eşyaların çoğunun hiçbir şeyi emme şansı olmamıştı. Tarak taraktı; bardak bardaktı, başka bir şey değildi.

Peki ya tarak bir zamanlar Truvalı Helen'e ait olsaydı? Ya da bardak Büyük İskender'i zehirleyen kadeh olsaydı? Bunlardan bir şeyler almış olabilirdim ve dün gece bu tür eşyalarla dolu bir depoda duruyordum.

Ama hiçbir şeye dokunmadığım için bunun bir önemi olmamalıydı.

Köpek başka bir istiridye bulma umuduyla etrafı koklarken, "Ben sadece acı verici olayların iz bıraktığını sanıyordum," dedim.

Gertie kovayı aldı ve bankın ucuna oturttu.

"Kazara yapıldığında evet," diye kabul etti. "Aşırı duygusallık gerektiriyor, ki bu da çoğu zaman trajik bir şekilde ortaya çıkıyor, üzümlere söylüyorum. Ama bu," bıçağı biraz daha salladı. "Kaza değildi."

"Bunu büyükannen mi yaptı?" Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum.

Başını salladı. "Oğlunu yeni kaybetmiş güçlü bir cadıydı ve şimdi beni de kaybediyordu. Çok duygusaldı."

Orada bir süre sessizce oturduk, Gertie bulutları izliyordu, ben de onu. Pythian tahtı herkesten bir bedel talep ederdi ve bu bedel genellikle yüksek olurdu. İster bir insan bedeninde bir tanrının gücünü kullanmanın bedeli olarak kısılan bir hayat, ister kopan aile bağları ya da sürekli suikast riski şeklinde olsun, her zaman bir şey vardı. Ve garip bir şekilde, güç genellikle onu en az isteyen insanlara yerleşiyor gibi görünüyordu, bu da bedeli çok daha ağır hale getiriyordu.

Ama nedense Gertie'nin anlatmak istediği şeyin bu olduğunu düşünmüyordum.

Ne yazık ki ne olduğunu bilmiyordum. Ama bir şey vardı. Benim ona yetişmemi beklemediği sürece, sessizce oturup gökyüzünü seyredecek bir tip değildi.

Ama neye?

Yatak odasında ne demişti? En azından birinci ve üçüncü saldırıların bağlantılı olduğunu mu? Ama bu pek mümkün görünmüyordu. İlk saldırı, Mircea'nın büyüğü sayesinde vampir gibi koktuğum için olmuştu. Ama alt katta . . .

Vampir yetenekleri neden sadece durugörü yeteneğimin görebildiği bir şeyi görmeme yardımcı olsun ki? Ve hiçbir şeye dokunmadığım için orada bile görünmemesi gereken bir şeyi? Yoksa dokunmuş muydum?

Zihinsel bir dokunuş fiziksel bir dokunuşla aynı mıydı? Merak ettim. Bilmiyordum, çünkü Mircea'dan ödünç almadığım zamanlarda zihinsel yeteneklerim yoktu. Ama onlarla birlikte ... zihnim sanki hayalet parmaklar gibi odadaki eşyaların üzerinde geziniyormuş gibi hissetmiştim. Bu onların hikayelerini görünür kılmak için yeterli miydi?

Çünkü eğer öyleyse . . .

"Mircea'nın yeteneklerini ödünç almıyorum, değil mi?" Yavaşça sordum. "Onları kendiminkilerle birleştirip yeni bir şey yaratıyorum. Dokunmadan dokunan bir telepat."

Gertie başını salladı. "Pythian gücü her zaman, her ne olursa olsun, konukçusunun yeteneklerini görevini ilerletmek için kullanır. Bu vampirin güçlerini üstlenerek, ona oynaması için yepyeni bir beceri seti verdiniz ve o da bunu keşfetmekle meşgul."

Bunu bir dakika düşündüm.

Ve sonra neredeyse gülüyordum, çünkü ne lanet bir şaka! Usta bir vampir artı bir Pythia eşittir ne? Kendi gölgesinden korkan şizofrenik bir kâhin mi?

Tipik.

"Gertie sözlerine şöyle devam etti: "En azından bu büyüü kaldırmayı başarana kadar, senin için asıl zorluk dengeyi yeniden bulmaktır. Yeni yeteneklerini kontrol etmelisin, yoksa onlar seni kontrol edecek."

"Evet, ama nasıl-" Başladım ama kafamın içinde çalan alarm zillerinin sesiyle kesildi. Daha önce duyduğum çanlar, lanet olsun!

Eskiden gücüm beni zaman çizgisinde savurur, beni tehdit eden her şeyin üzerine atardı. Ancak son zamanlarda yeni bir yöneme geçmişti: kafamın içinde çınlayan bir alarm, bir uyarı çığlığı atıyordu. O kadar gürültülüydü ki akıl sağlığımı tehdit ediyordu!

Gertie, "Görünüşe göre vampiriniz Pythia'yı oynamaktan vazgeçmemiş," diyerek şüphelerimi doğruladı.

Aniden ayağa kalktım ve o da kolumu tuttu. "Unutma, o usta bir vampir olabilir ama sen Pythia'sın. Onun gücü seninkine boyun eğecektir."

İlk kez olacak, diye düşündüm acımasızca ve yer değiştirdim.

Yirmi Beşinci Bölüm

Tabii ki yine Romanya'daydı. Ama beklediğim gibi işkence sarayına geri dönmedim. Bunun yerine, kalın bir ormanın içinde Gecenin bir yarısı gibi görünüyordu, çünkü hiçbir şey göremiyordum!

Bu yüzden hemen bir ağaç köküne takıldım.

Burnumu kırmadan önce kendimi tuttum, koleksiyona birkaç yeni çürük ekledim, sonra tekrar ayağa kalktım ve etrafıma bakındım. Gözlerim yavaşça alıştı, bu pek yardımcı olmadı, sonra Vampir Görüşü'ne geçtim, bu da yardımcı oldu. Ama o zaman bile tek gördüğüm, ormanda gümüş parmaklarını gezdiren ama görülecek bir şey olmadığı için ilgi çekici hiçbir şeyi vurgulamayan kambur bir aydı.

Öte yandan, koku tamamen farklı bir hikayeydi.

Burnuma bir anda neredeyse ezici bir koku dalgası çarptı. Sendeleyerek bir ağaç gövdesine yaslandım ve tutundum çünkü aşırı duyuşal yüklenme başımı döndürüyordu. Ya da daha kötü bir şey, diye düşündüm, ne olduğundan emin değildim.

Gelişmiş gözlerim, ay ışığının düşen yıldızlar gibi süzüldüğü, indiğim küçük koruluğu net bir şekilde görebiliyordu. Aslında vampir görüşü, gece görüş gözlüklerinin bile gözden kaçırabileceği küçük ayrıntıları yakalamıştı: Toprakta aniden duran izlere bakılırsa, bir şahin tarafından şaşırtılmış ve havaya kaldırılmış, ancak arkasında bir kitap gibi okuyabileceğim sıcak kan izleri bırakan bir tavşan; iki ağaç arasında elmas bir kolye gibi parıldayan, çiy veya yağmurla gerilmiş bir örümcek ağı; yuvasından bana bakan bir kuşun minik, parıldayan gözleri, sarı tüyleri o kadar parlaktı ki ürkütücüydü. Ama burnum - burnum ... daha fazlasını algılıyordu.

Neredeyse ikinci bir çift göze sahip olmak gibi bir şey olduğunu fark ettim.
Yapabilirdim

Hayvanların ve kuşların kaçışırken bıraktıkları koku izlerini tam anlamıyla görmek

Çalılıkların arasından ya da açık alanlardan geçerek tekrar siper almak için can atıyorlardı. Ve sadece belirsiz sis bulutları olarak değil.

Hayalet bir geyiğin yavaşça çalılıkların arasından çıkışını izledim; arkasındaki çalıların üzerindeki koyu renkli yaprakları görebildiğim kadar kolay görebildiğim, boynuzları parıldayan gümüş rengi bir geyikti. Ay ışığından yapılmış gibi görünüyordu ve ay ışınlarının vücudunu çizdiği alanlarda kayboluyordu. Ancak diğer tarafta sanki yeniden doğmuş gibi yeniden ortaya çıkıyordu.

Ve tek hayalet varlık o değildi.

Bir dalda sürünen yarı saydam tırtıllardan, bir ağacın etrafında birbirini kovalayan ruhani sincaplara; havada süzülen hayalet kuşlardan, yuvadakiler yavrularını beslemek için tekrar tekrar gelip giderken havada gümüş çizgilerden oluşan bir yıldız patlaması yaratan yüzlercesine, ayaklarımın altında sürünen soluk bir yılan kadar her şey hayatla doluydu. Geri çektim ama tabii ki orada değildi. Uzun zamandır orada değildi-

Bir hafta, diye düşündüm, yeni burnumun zaman içinde "görebildiğini" fark ederek. Koruluktaki daha sönük şekiller, uzun zaman önce gelip geçmiş şeylerin koku gölgeleri idi, dış hatları solan hayaletler gibiydi. Daha parlak olanlar ise daha yakın bir zamanda geçmişti; bunların arasında bir dizi ayak izi de vardı ki neredeyse neon gibi parlıyorlardı, çünkü sahipleri daha yeni buradaydı.

Mircea, diye düşündüm, onlara bakarken ve neden yalınayak olduğunu merak ederken.

Ama yine de hareket etmedim. Son zamanlarda yeni harmanlanmış duyularım sayesinde çok fazla tuhaf şey oluyordu ve bu çok ileri bir adımdı. Anlamak için biraz zamana ihtiyacım vardı ama anlamıyordum, hiçbir şey anlamıyordum!

Hayalet geyiği izledim, şaşkınlık ve biraz da kafa karışıklığı içindeydim. Nasıl buradaydı? Evet, belki Mircea'nın burnu onun kokusunu alabilirdi ama vampirlerin geçmiş olayların hayalet görüntülerini gördüğünü hiç duymamıştım! En yakın duyduklarım Tazı olarak bilinen insanlardı,

Neredeyse gözleri kapalı hareket edebilen süper hassas burunlu vampirler.

Kafalarında binlerce, belki de on binlerce şeyin kokusunu içeren bir katalog taşıdıkları da söylenirdi. Ve zamanda geriye doğru "görebildikleri", bazılarının bir hafta, en yeteneklilerinin belki iki ya da daha fazla, geçmiş olayları geride bıraktıkları küçük koku zerreciklerinden tespit edebildikleri söylenirdi. Ama Mircea bir Tazı değildi ve ben de değildim!

Bir geyiğin nasıl koktuğunu bilmiyordum. Ya da bir yılanın veya bir kuşun. Dünya üzerinde sadece kokusundan tanıyabileceğim bir hayvan olduğundan şüpheliydim. Tamam, belki bir kokarca, ama o kadar. Yani Mircea'nın yetenekleri benimkileri güçlendiriyor olsa bile bunun bir önemi olmamalıydı: Ne kokladığımı bilmemeliydim!

Yine de yaptım.

Gümüş ayak izleri yerde parlıyordu, net ve parlaktı ama ben yine de onları takip etmedim. Gertie, Mircea ve benim sadece yetenekleri ödünç almakla kalmayıp onları harmanladığımızı benden önce anlamıştı ama ya bununla bitmiyorsa? Çünkü Mircea usta bir vampirdi, yani hem kendi yetiştirdiği hem de diğer ustalardan edindiği vampirlerden oluşan geniş bir aileyi kontrol ediyordu.

Bazıları da Tazı'ydı.

Ben de mi onların yeteneklerinden yararlanıyordum? Bilmiyordum, çünkü hiçbir şey bilmiyordum ve başkalarının da bildiğinden şüpheliydim. Diğer Pythia'lar böyle şeyler yapmazdı! Onlar kendi kulvarlarında kaldılar, zanaatlarını öğrendiler ve aynı zamanda Pythian gücünü hizada tuttular!

Ama bunu ben yapmadım. Kasten değil; aslında, hiçbir şey yapmamıştım. Ama Mircea bana o büyüyü yaptığında ... evet. Muhtemelen gücümle oynamam için sadece kendi yeteneklerini değil, ona bağlı olan diğer herkesin yeteneklerini de açtı.

Mircea sadece ailesinden güç alabiliyor olabilirdi, yeteneklerinden değil, ama Pythian gücü - neler yapabileceğini kim bilebilirdi? Başlangıçta bir tanrıya aitti, Apollo onu tıraş etmeden önce

Pythias Delphi'de. Ve zaman içinde kendi kişiliğini, olaylara kendine özgü bakış açısını geliştirmişti.

Ve şu anda, lanet olası Disneyland'deydi!

Gözlerimi kapattım, konsantre oldum ve gücümle sert bir konuşma yaptım, ancak anladığından şüpheliydim. İletişim kurmakta zorlanıyorduk çünkü o bir insan gibi düşünmüyordu, ben de bir tanrı gibi düşünmüyordum. Ve geçen ay öğrendiğim hiçbir şey bu konuda yardımcı olmamıştı, çünkü diğer Pythias'lar da onu anlamıyordu.

Ama gözlerimi açtığımda her şey biraz daha iyi görünüyordu. Gören hayvanlar hâlâ oradaydı ama bulanık ve daha az belirgindiler. Zihinsel olarak yeni yeteneklerimi tekrar bir sandığa tıktım ve kapağını kapattım ve her şey *çok* daha iyi oldu. Hâlâ ara sıra gözümün ucuyla bir şeyler görebiliyordum ama çoğunlukla orman yine karanlıktı.

Rahat bir nefes aldım ve sonunda Mircea'nın peşine düştüm, sadece zaman çizgisini mahvetmeden önce onu buradan çıkarmam gerektiği için değil, aynı zamanda bunu sona erdirebilecek tek kişi o olduğu için! Gücüm yeni eğlenceli küçük numaralar öğrenmeden önce bu büyüü hemen şimdi üzerimden atması gerekiyordu. Ve bu süreçte muhtemelen kelimenin tam anlamıyla aklımı başımdan almalıydı!

Ama onu bulmak söylemek yapmaktan daha kolaydı, en azından ben de yalınayak olduğum için.

Tabii ki öyleydim, diye düşündüm vahşice. Yatakta olmam gerekiyordu! Lanet olası dikenli bir ormanda yolumu aramak, köklere takılmak ve ayak parmaklarımı devrilmiş kütüklere çarpmak değil; hava da buz gibi olduğu için morarmış parmaklarımı çok uzun süre hissedemeyecektim!

Sonunda daha fazla tuzaktan kaçınmak için büyük ayak izlerinin üstüne basmayı öğrendim ve iyi zaman geçirmeye başladım. Ormanın yerini büyük bir açıklığa bırakması ve küçük bir köyün bir tarafı boyunca ağaç sırasından ağaç sırasına uzanan toprak yolun bir bölümünün ortaya çıkması sadece birkaç dakika sürdü. Evler küçük, kütük kulübeye benzer şeylerdi ve beyaz

Sıvalı duvarlar, kaba ahşap kapılar ve yüksek sazdan çatılar, neredeyse yerel soyluların uzun, kürklü şapkalarının bir versiyonunu giyiyorlarmış gibi.

Etrafa dağılmış birkaç hayvan ağılı vardı ama sessizdiler ve bacası olan evlerden geceyi duman kaplamıyordu. Herkes bir süre önce yatmış gibi görünüyordu. Ağılının yanından geçerken tek bir keçi bana bir soru sordu, yakınlarda bir yerde bir kurbağa vırakladı ve bir domuz çamur yuvarlağında dönerek bana yağlı, kıllı karnını gösterdi. Ama bunun dışında hiçbir şey hareket etmedi.

Mircea'nın sıcak, erkeksi kokusundan bir bulutla boğulmuş, yerleşim yerinin kenarındaki bir evin yanında duran bir adam bile yoktu.

Kapalı panjurların arasındaki boşluğa bakıyordu, sadece bir vampirin olabileceği kadar hareketsizdi. Dikkatleri üzerine çekmiyordu, hatta söyleyebileceğim kadarıyla nefes bile almıyordu. Ama yine de iyi değildi, sadece buraya tekrar, bu sefer tek başına geldiği için değil. Ama giydiği şey yüzünden.

Ki bu Romanya'nın standart kıyafeti değildi!

Üzerinde kraliyet mavisi modern bir uyku pantolonu ve ona uygun bir bornoz vardı. Saçları dağınıktı, bornoz kaslı göğsünü gösterecek kadar açıktı ve ayakları gerçekten de çıplaktı. O da yataktan yeni kalkmış gibi görünüyordu.

Ne olduğunu merak ederek duraksadım ve bu bir saniye bile uzun sürdü. Çünkü sanırım o da benim kokumu almıştı. Bir sonraki saniye, sert bir el ağzımı kapattı ve ormanın gölgelerine doğru sürüklendim.

Daha fazla itiraz ederdim, ama bu beni aynı şeyi ona yapma zahmetinden kurtardı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, sonunda beni bıraktığında.

"Burada ne *işim* var *benim*?" İnanamayarak tekrarlardım. "Nesin sen, hem de böyle giyinmiş? Tamamen kaybettin mi? Çünkü bilmem gerek-"

"Ben hiçbir şey kaybetmedim-"

"Aklın hariç!"

"-sabırım hariç! Evine git, Cassie. Bu seni ilgilendirmez!"

"İlgilendirmiyor-" diye kestim, çünkü beynim bunu algılamakta bile zorlanıyordu. Ve sonra başardı. Oh, evet, öyle. "Mircea, ne oluyor?"

Cehennem-"

Elini ağzına götürme olayı devam etti ve ben aniden ağaçların arasına doğru geri çekildim. Bu beni daha da öfkeli edecekti ama biri geliyordu. Belki bir metre boyunda biri ve gecenin bu saatinde bir çocuğun neden tek başına etrafta koşuşturduğunu merak etmeme neden olabilirdi. Ama çılgın Vampir Görüşü, Mircea'nın durduğu eve doğru hızla ilerlerken kaputun altından bir bakış atmamı sağladı.

Ve o . . . çocuk değildi.

"*Bu da* ne?" Mircea bir kez daha gitmeme izin verdiğinde talep ettim. Ama ancak yaratık evin kalın ön kapısını sessizce çaldıktan ve içeri alındıktan sonra.

"Burada sana ihtiyaç duyulmamasının nedenlerinden biri de bu," dedi kısaca ve yola koyuldu.

Ta ki ben onu kendime döndürene ve Pythian gücünü onu bir ağaca bağlamak için ip gibi kullanana kadar. Onu tekmeleyerek ve çılgın atarak eve geri sürüklemek için kullanabilirdim, ama tekrar geri gelmesini engelleyecek hiçbir şey yoktu. Ve kimin önce yorulacağı konusunda bir yarışma olsaydı, ben mi yoksa birinci seviye bir usta mı ... şey, yarışma yoktu.

"Cevap istiyorum," dedim ona, çırpınırken.

Gücümün kordonları, uyguladığı büyük miktardaki kuvvete karşılık olarak sıkılaştı ve tutuldu. Ama bunun ne kadar süreceğini bilmiyordum. Bu yeni bir yetenek değildi; bir aydır Gertie'yle çalışıyordum ve onun kolay bir seans fikri genellikle beni soluk soluğa bırakıyordu ve Pythian yeteneklerimi kullanmanın daha önce hayal bile etmediğim yeni bir yoluna sahipti. Ama ben alışkın değildim

Bütün ay boyunca gerçek bir çatışmaya ihtiyaç duymadığından, sonunda mücadele etmeyi bıraktığında rahatlamıştı.

"Gitmene izin vermeni istiyorum."

Kelimelerin ardında güç vardı, en azından bir dakika önce şişkin kaslarımda olduğu kadar, başımı geriye atmama yetecek kadar.

Ve beni kızdırmak için.

"Cevaplara ihtiyacım var! Beni takas edin," dedim kısaca, çünkü tüm vampirlerin anladığı tek dil buydu.

Ve sanırım Mircea'nın acelesi vardı, çünkü hiç tereddüt etmedi. "Karım o evde."

Ne büyük sürpriz. "Ve?"

"Ve kiminle buluştuğunu görmem gerek!"

Kollarımı kavuşturdum ve ona baktım.

"Hani şu yeteneğin var ya," diye tersledi. "Birinin hayatını bir kitap okur gibi sayfalara ayırmak?"

Kaşlarımı çattım. "Ne olmuş ona?"

"Dün gece kendim keşfettim. Döndükten sonra uyuyamadım. Uyuyamadım."

Elini saçlarında gezdirmek istercesine bir kolunu kaldırdı, bu tanıdık bir hareketti ama bağlar onu engelledi. Romence kötü bir kelime hırladı ama tekrar mücadele etmedi. Mircea'nın özelliği buydu ve bu konudaki en büyük endişelerimden biri de buydu: Çok çabuk öğreniyordu.

"Elena'yı düşünüyordum," diye ekledi, "ve aniden, o oradaydı. Onun anıları, yüzlercesi, sayfalar gibi akıyordu, ama *benim* anılarım değildi. Bazılarında ben yoktum ve daha önce hiç görmemiştim bile."

Demek ki yeni beceriler öğrenen tek kişi ben değilmişim, diye düşündüm acımasızca.

Daha da kötüsü, bu özel büyü o kadar ileri seviyedeydi ki, savaş seviyesinde bir büyüye maruz kalan bir arkadaşşıma yardım ederken kazara sadece bir kez yapmıştım. Onu biraz daha fazla dönüştürmüştü

Bir et yığınınından başka bir şey değildi; ne konuşacak bir ağzı, ne de konuşsa bile yanıtını duyacak bir kulağı vardı. Ama yine de Pythian gücü beni onunla temasa geçirdi.

Ve tıpkı Mircea'nın dediği gibi olmuştu: bir kitabın sayfalarını çevirmek gibi bir anılar çağlayanı, ama Pythian müzesindeki o ucube eşyaların aksine kontrol edilebilir! Her şeyi yavaşlatabildim, iyice bakabildim, bir sonraki adımda ne görmek istediğime karar verebildim. Görünüşe göre Mircea da öyle.

"Ne gördün?" Ben sordum.

"İşte bu; bilmiyorum! Eflak'tan ayrıldıktan sonraki döneme ait bu anıya rastladım, ama Elena. . O ve ziyaretçisi Romence ya da bilinen başka bir dil konuşmuyorlardı ve o şey - o şeyi *gördün* mü?" Kara gözleri benimkilere parladı.

"Gördüm."

"Tahminimce bir tür fey, ama halkım hangisi olduğunu bilmiyor. Doğru düzgün tarif edecek kadar iyi bakamadım. O lanet kukuletasını hiç çıkarmıyor ve tek görebildiğim-"

"Dişleri vardı," diye onun yerine ben bitirdim.

"Eğer onlara öyle demek istiyorsan! Kocaman, köleleştirici, *çocuğumu* aldı!"

"Ne?"

"Elena ona çocuğumu verdi-Dorina! Bunu neden *yapsın* ki?"

"Bilmiyorum," dedim, soru karşısında hazırlıksız yakalanmışım. Ve Mircea'nın yüzündeki ham duygudan. Her zamanki gibi yakışıklıydı ama açıkçası dengesiz görünüyordu. Saçları gevşekti ve yüzüne dağılmıştı; rengi yükselmişti ve gözleri parlıyordu.

"Ne olduğunu bilmek istiyorum," dedi bana vahşice. "Ne olduğunu *anlıyorum*. Ben hiçbir şey anlamıyorum!"

"Dorina'nın iyi olduğunu biliyorsun," diye belirttim. "O şimdi iyi, yani-"

"Öyle mi? Ona ne yapıldığını, nereye götürüldüğünü kim bilebilir? Elena onu Romanlara vereceğini söylemişti!"

"Ama sonunda onlarla birlikte oldu-"

"Mesele bu değil!"

Bağlarına karşı yine zorlanıyordu, bunu bana hissettirecek kadar sertti ama fark ettiğini sanmıyordum. "Anlamaya alış Cassie. Artık hiçbir şey bilmiyorum. Karımın kim olduğunu, nereden geldiğini, kızıma ne olduğunu, hiçbirini!"

"Tek istediğin bu mu? Anlamak mı?"

"Artık ne istediğimi bilmiyorum," dedi ve sesinde Mircea'dan nadiren duyduğum bir şey vardı: saf dürüstlük. Orada kafa karışıklığı, öfke, korku ve suçluluk vardı. Ve muhtemelen gecenin bir yarısı buz gibi bir ormanda duruyor olmasaydım daha iyi ayırıştırabileceğim yüzlerce şey daha! Ama dürüstlük diğer her şeyin arasından ay ışığındaki kar gibi parlıyordu.

"Müdahale etmeye çalışmayacaksın değil mi?" Ona baskı yaptım. "Ya da onunla konuşmayacak mısın?"

Ya da birine saldırmak?"

Yüz ifadesi aniden değişti, çılgınca bir çaresizlikten çok daha tanidik bir öfkeli kibirliliğe dönüştü. "Tabii ki hayır!"

"Bunu, beni bir ağaca dönüştürdükten sonra bütün bir fey grubunu kırlarda kovalayan adam söylüyor!"

"Bu farklıydı."

Kendimi gözümden bıaklamayı düşündüm ama elimde hiçbir şey yoktu. *Onu* bıaklamayı düşündüm - etrafta bir sürü dal vardı, uygun bir kazık bulabilmeliydim - ama bu hiçbir işe yaramayacaktı. Tabii onu öldürmeyi planlamıyorsam. Yardımcı olabileceğini düşündüğüm tek şey - *tek* şey- ona ihtiyaı olduğunu düşündüğü şeyi vermektir. O da şu anda bilgiydi.

Belki karısının gizemini zerse, bu yeterli olabilirdi. Ve eğer çözemezse, diye düşündüm acımasızca, ona daha sonra her zaman kazık atabilirdim.

"Eğer ona tek bir kelime bile edersen-" diye başladım ve Mircea'nın gözleri parladı.

Lanet olsun, aptal olsaydı hayatım daha kolay olurdu!

"Yapmayacağım." Ciddiydi.

"Ya da herhangi biri tarafından görölmek." diye ekledim. Çünkü bu kıyafeti açıklamak zor olacaktı.

"Görünmeyeceğim. Ya da zaman çizelgesine zarar verecek başka bir şey yapmayacağım. Sadece neler olduğunu bilmek istiyorum!"

Gözlerimi kapattım ve acaba ben de mi deliriyorum diye düşündüm, çünkü bunu ciddi ciddi düşünüyordum. Ama alternatifı neydi? Onu zaman içinde sonsuza kadar kovalamak mı? Ve bu hızla giderse, bir hafta içinde Pythian gücü hakkında benden daha çok şey biliyor olacaktı!

"Bana ihanet edersen seni gelecek yüzyıl boyunca yatağına bağlarım," dedim ona şiddetle.

"Sana asla ihanet etmeyeceğimi biliyorsun, *dulceață*." Gerçekten incinmiş görünüyordu.

Gözlerimi o kadar sert yuvarladım ki kafatasımın içini gördüğümü sandım. Ve ilk defa ciddi ciddi erkek zevkimi merak ettim. Sonra onu bıraktım.

Ve hemen tekrar eve doğru koşmaya başladı! "Allah kahretsin!"

Onun önünde, panjurlu pencerenin yanında yer değiştirdim. Ama sürpriz bir şekilde başka bir şey yapmama gerek kalmadı. Çünkü Mircea orada durdu ve tıpkı ben geldiğimde yaptığı gibi tahtadaki aralıktan baktı.

Şaşkın bir anın ardından ben de öyle yaptım.

Evin içi basit ama düzenliydi, sadece kaba ahşap tahtalardan oluşan bir kareydi ve kirişlerden sarkan otları engelleyecek bir tavanı yoktu. Bir yatak, bir çıkırık, bir sandık ve bir masa mobilyaları oluşturuyordu. Tahta kaseler ve güzel bir seramik ibrikle dolu birkaç raf da ev eşyalarını oluşturuyordu.

Yepyeni ahşap bir beşiğe benzeyen bir şeyle birlikte, şu anda boştu çünkü çocuk içinde değildi. Bir kadının kollarındaydı, Elena'nın kollarında. Bir an için öylece bakakaldım.

Nedenini bilmiyorum. Neden burada olduğumuzu biliyordum, evde kimin yaşadığını biliyordum, yaklaşık olarak neye benzediğini biliyordum. Hatta onu kısa bir süre de olsa görmüştüm, sadece bir bulanıklık olarak. Ama bu farklıydı.

Çok güzel olduğunu düşündüm. Gerçekten güzeldi. Bir Rönesans Madonnası ya da siyah saçlı bir melek tablosu gibi. Kocaman, sıvı siyah gözleri, soluk, neredeyse ışıldayan bir teni, sırtından neredeyse dizlerine kadar inen koyu kahverengi saçları ve onu yaparken gördüğüm şeyden tamamen aciz görünen küçük, kıvrak bir vücudu vardı.

Tabii ki henüz yapmamıştı, kaderiyle buluşmasına aylar vardı.

Yine de çok mutlu görünmüyordu, yanaklarında kurumuş gözyaşları ve gözlerinde daha fazlası vardı. Onları ancak ödünç aldığım görme yeteneğimin yardımıyla görebiliyordum, çünkü mum yakmamıştı. Izgarada ateş de yoktu, bebek battaniyesini bir canavara aitmiş gibi görünen budaklı, yaşlı bir elle kenara iten ziyaretçisinin elinde de fener yoktu.

Ama dokunuşu nazikti ve bir şey söylediğinde sesi sert ama nazikti. Anlayamadım ama mesafeden dolayı değil. Odanın karşı tarafındaydılar, vampir duyuları için bunun bir önemi yoktu. Ama onların dilini bilmiyordum.

Ama daha önce söylediklerine rağmen, Mircea'nın elini sıvada parmak izleri bırakacak kadar sert bir şekilde duvara sıkıştırmasına bakılırsa, öyle olduğu belliydi. Bir saniye sonra kulağından metal bir işitme cihazına benzeyen tuhaf bir şey çıktığını fark ettim ve diğer tarafını da hızlıca kontrol ettim. Evet, iki tane vardı.

Birini kaptım ve bana bir bakış attı ama geri almaya çalışmadı. Kulağıma taktım ve sonra kafa patlatacak kadar yüksek olan sesi yüzünden hemen çıkardım. Bir şeyleri karıştırmış olmalıyım.

Bir ucundaki küçük bir top hareket ediyor ve sesi kontrol ediyor gibi görünüyordu. Patlama tehlikesi geçene kadar onunla oynadım.

kulak zarı. Sonra mekanizmayı yerine yerleştirdi ve bir şeylerin mantıklı olmasını bekledi.

Uzun süre bekledim.

"-bir bedel karşılığında. Nasıl olduklarını bilirsin." Metalik bir sest, nahoş ve yapaydı, belli belirsiz bir İngiliz aksanı vardı. Ama anlaşılabilirdi. Ve kapüşonlu figürün az önce konuşmayı bırakmış olmasına bakılırsa, cihazın onun için çeviri yaptığını varsayıyordum.

"Ben gelene kadar oyalanacaklar mı? Bu konuda net miydin?" Elena'nın sesinin tercümesi buydu, ancak bu onun tatlı tonuna hiç benzemiyordu.

"Ben temizdim," dedi küçük yaratık. Ve sonra budaklı yaşlı el geri döndü, kıllı ve pençe uçlu, bu sefer kolundaydı. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

"Başka seçeneğim yok. İşte, sen-" diye sözünü kesti, başını kaldırıp çocuğunu kucaklarken atların nal sesleri gürleyerek yola çıktı. Hem de bir sürü.

"Onu al ve git!" dedi ve çocuğu yaratığın kollarına attı.

"Peki ya sen?"

"Siz temizlenene kadar onları oyalayacağım-"

"Sonra ne olacak?"

"Fark etmez! Benim hayatım bitti; onunki daha yeni başlıyor. Şimdi çabuk pencereden çık!"

Mircea ve ben birbirimize baktık ve sonra karşılıklı olarak köşeyi döndük, tam o sırada pencere tekmelendi ve pelerininin altında bebek büyüklüğünde bir yumru olan küçük bir figür ortaya çıktı. Yere düştü ve ormana doğru havalandı, ancak bir saniye sonra tanıdık görünümlü, beyaz saplı bir ok sırtına çarptı. Yüzüstü yere düştü; bir bebek ağladı, irkilerek nefes aldı; ve ben Mircea'yı yakaladım, ne olacağını söylemeden biliyordum.

Sadece lanet olası bir ağaç kamyonuna bağlandığımı öğrenmek için!

Hızlı bir çalışma, diye düşündüm acımasızca. Ve Pythian gücünün kalın bir sarmalıyla onu geri kementledim, düşmüş çocuğun yarısına kadar. Neredeyse ıskalıyordum, çok hızlı hareket ediyordu ama parıldayan sarmal bir ayak bileğini yakaladı ve ben de onu yere çarpacak kadar sert bir şekilde sarsıldım. Tam o sırada bir grup fey savaşçısı evin etrafından koşarak geldi.

Yirmi Altıncı Bölüm

TBurada yirmi kişi olmalıydılar ve savaş seslerine bakılırsa içeride daha fazlası da vardı. Vlad'ın şehrinde karşılaştığımız feylerle aynıydılar: Svarestri, uzun gümüş saçları ay ışığında parlıyordu, tıpkı az önce sırtlarından çıkardıkları bıçaklar gibi. Bir metre boyunda, muhtemelen ölü bir her neyse ona karşı neden en az yirmi adama ihtiyaç duyulduğunu anlamıyordum ama o anda umurumda değildi.

Tek umursadığım Mircea'ydı, çoktan kurtulmuştu, ayağa kalkmıştı, hala ayağa kalkıyordu, biraz daha kalkacaktı ve bir süre daha kalkacaktı, çünkü az önce onu yavaşlatarak vurmuşum.

Neyse ki kimse bunu yaptığımı fark etmedi ama açık arazide güvende olamayacak kadar görünür durumdaydı. Svarestri'nin tek yapması gereken aşağıya ve biraz sola bakmaktı ve biri bunu yaptı. Ben de ona vurdum.

Arkadaşları üzerinde daha büyük bir etki yaratabilirdi, ancak o hâlâ ayaktaydı ve sadece duraklamış gibi görünüyordu. Çünkü diğerlerinin dikkati dağılmıştı. Her nasılsa, kapüşonlu figür kendi ayaklarının ya da toynaklarının ya da altında her ne varsa onun üzerindeydi. Bilmiyordum, çünkü Mircea'yı tekrar bana doğru kaydırmakla ve ikimizi de dışarı kaydırmaya hazırlanmakla meşgul olduğum için buna konsantre olamıyordum.

Ama vampirlerle ilgili sorun şu ki, çok kurnazlar! İşte bu yüzden zaman büyüünden kurtulup uzaklaştığında elim kolum bağlı kalmıştı. Ve gözden kaybolacak kadar zekiymi, yani bizi oradan çıkarabilmem için önce onu bulmam gerekiyordu - çıkarabileceğimi varsayarak.

Üst üste iki yavaşlamadan sonra bu konuda bahse girmek istemezdim. Aslında sonuncusunu bile başaramamalıydim, hele de bu kadar yol geldikten sonra. Mircea'nın nerede olduğunu bilmediğim gibi, neden yüzüstü bayılmadığımı da bilmiyordum.

Ve sonra tanıdık bir beden evin yanından içeri girdiğinde bunu yaptım.

Orada ne yaptığı bir muammaydı ama belki de Elena'dan bir çığlık duymuştu. Eğer öyleyse, kulakları hâlâ benimkilerden daha iyiydi. Küçük yarattığın durduğu yerdeki devasa toz bulutundan gelen küfür sesleri ve kılıç kılıç dövüş sesleri yüzünden hiçbir şey duyamıyordum.

Daha da kötüsü, birisi bir büyü fırlatmaya karar verdi, sanırım ıskaladı ya da saptırıldı. Çünkü keçi ağılına isabet etti, çitin bir kısmını yıktı ve şu anda kullandığım kısım da dahil olmak üzere küçük bedenlerin açıklığa doğru izdihamına yol açtı! Yoldan çekilemeden kafamdaki uyarı zilleri tekrar çalmaya başladı ve zaman çizelgesinin şu anda tehlikede olduğunu haber verdi.

Evet, biliyorum, teşekkür ederim, diye düşündüm vahşice, minik toynaklardan oluşan bir ormanda sürünerek - bir köyde kaç tane keçi vardı ki zaten? - Sonra da evin yıkık duvarından geçtim.

Biri bacağımı tutup sarsınca da hemen geri çekildim. Her kimse yüzüne ayağımla vurdum, bıraktıklarında yuvarlandım ve kendimi Svarestri savaşçısına bakarken buldum. Normalde bu beni çileden çıkarırdı ama şu anda çok öfkeliydim.

Ve Mircea hıncını almak için etrafta olmadığından, onun yerine fey aldı.

Daha doğrusu, uzun bir ağacın tepesine tırmandı ve ormanın içinde kaybolmadan önce bir daldan diğerine sıçrayarak hemen aşağı düştü. Çünkü ben de öğrenebilirim Mircea! Sonra geri döndüm ve söz konusu piçi gördüm-

Yine evde, bir ton Svarestri'ye karşı eski karısıyla sırt sırta savaşıyor.

Küçük bir kadını yakalamak için neden bu kadar çok seçkin fey savaşçısına ihtiyaç duyduklarını merak ederek ayağa fırladım.

Tamam, belki de bu yüzden, sahneyi incelemeyi bitirdiğimde fark ettim. Feylerin yarısı çoktan ölmüştü ve diğer yarısı da dilimleniyordu.

ve kesinlikle oyun oynamayan usta bir vampir ve elinde parıldayan bir kılıç olan çılgın bir kadın tarafından doğrandı. Yerde cansız yatan muhafızlardan birinden koparmış gibi görünüyordu, çünkü o da feydi. Tabii onlar silahlıyken ve kendisi -muhtemelen- silahsızken bunu nasıl yapabildiği açık bir soruydu. Ama belki de o kadar hızlı hareket ediyordu ki hareketi takip et. Ve bu vampir görüşüyle oldu!

Ve aniden, avludakiler hariç, hepimiz feyden kurtulmuştuk sanırım. Sadece omzumun üzerinden bir bakış, küçük adamın da, arkasındaki ok olsun ya da olmasın, kendi başının çaresine bakıyor gibi göründüğünü gösterdi. En azından benim söyleyebildiğim kadarıyla, toz bulutu beni çoğunlukla fey kafalarına, dirseklere ve orada burada titreşen kılıçlara bakmak zorunda bırakmıştı. Onu hiç göremiyordum ama hâlâ dövüşüyor olmaları ölmediğini gösteriyordu.

Olmak üzereydim, çünkü Elena elinde pırıl pırıl bir kılıçla masanın üzerinden üzerime atlamıştı.

Çılgılık attım, çünkü biri beni öldürmeye çalıştığında yaptığım şey budur ve çatıya doğru kaydım. Ancak bir saniye sonra zarif görünlü bir yumruk çatıyı deldi ve ayağımı tutarak beni tekrar aşağı çekmeye çalıştı. Bana kızını her geçen dakika daha çok hatırlatıyor, diye düşündüm, birkaç saz demetini kavrayıp onu lanet yolun ortasına doğru kaydardım.

İşte o zaman insanları -sıradan, köylü tipli insanları- fark ettim. ellerinde fenerler ve dirgenlerle diğer evlerden akın ediyorlardı. Bazıları kaçan hayvanların peşinden koşuyordu, yansıyan gözleri ışığı yakalıyor ve ormandaki ateş böcekleri gibi orada burada parlıyordu. Ama diğerleri bize bakıyordu, ben de dahil, muhtemelen deli bir kadının gecenin bir yarısı neden çatıda olduğunu merak ediyorlardı.

Uyarı zilleri bir kademe daha yükselirken, gitmemiz gerektiğini düşündüm.

Hemen gitmemiz gerekiyordu-

Ve sonra boğazımda bir bıçak belirdi.

Başımı kaldırdığımda muhteşem bir intikam meleğine benzeyen bir şey gördüm: Bir bayrak gibi dalgalanan siyah saçlar; benimkinden daha zarif bir vücudu saran, kana bulanmış, uzun, beyaz bir elbise; ve narin bir elde tutulan gümüş, palaya benzer bir kılıç.

Bir şeyler söyledi ama bu sefer onu anlayamadım.

"Şu anda konuştuğun şey her neyse, onu konuşmuyorum," dedim, kulağımın içinde küçük gümüş şey için etrafı yoklamak istiyordum ama hareket etmekten çok korkuyordum.

Ben de vites değiştirmek istedim ama yapabileceğimden emin değildim. On dakika önce enerjim bitmiş olmalıydı! Ama önemli değildi, çünkü bu sefer, gücüme ulaşır ulaşmaz, bir el salladı-

Ve kapat. Kapat. Kapat.

Gözlerimi kırptım, halüsinasyon gördüğümde oldukça emindim - o keçi toynaklarından birkaçı oldukça sert bir şekilde çarpmıştı - ama bunun hakkında endişelenme şansım olmadı. Çünkü bir saniye sonra beni yüzüne doğru çekiyordu, bir elinde geceliğimin önü ve boynumda kötü görünümlü bıçak vardı. Ve bana bir şeyler bağııyordu-

Birdenbire bunu anlayabildim. Ama bunun sebebi Çevirmen. Kelimeler kendi sesiydi ama dudaklarıyla uyuşmuyordu.

Çeviri büyüsü, diye düşündüm ve rahat bir nefes aldım. Ta ki bıçağın etimi ısırıldığını hissedene kadar. "*Nereye?*"

"Nerede ne?" Yarı çığlık attım, paniklemişim.

"Çocuğum nerede?"

"Ne?" Bir an için ona baktım, anlamamıştım. Ve sonra anladım. Svarestri ile çalıştığımı düşünüyordu, muhtemelen

kendimi tanıtma fırsatı bulamamıştım. Ve Mircea bunu benim için yapacak gibi görünmüyordu, lanet olsun ona! "Um, ben-"

Bıçak daha derine saplandı.

Boynumdan aşağı sıcak kan damladığını hissettim, alarm zillerinin beni neredeyse sağır edecek kadar yüksek sesle çaldığını duydum, hayatımın gözlerimin önünden geçtiğini gördüm-

Ya da belki de o anda çatıya atlayan bir ton feydi. Çünkü sanırım gözlerini dikmiş bakan köylülerin oluşturduğu halka onlara ipucu vermişti.

Kendimi aniden serbest bırakılmış buldum ve bir şekilde Elena'nın yanında, eskiden yüksek bir çatı olan ama şimdi daha çok üzerinde bir sürü delik bulunan bir saman yığının benzeyen çatının tepesinde savaşıırken buldum. Fey deliklerden düştü ama bunun bir önemi yoktu çünkü sanki ayaklarında yaylar varmış gibi tekrar yukarı zıpladılar. Elllerinde kılıçlar ya da bıçaklar, sopalar ve oklar olmasaydı bu o kadar da kötü olmazdı; sonuncusu hala yerde olan ve bizi uzaktan öldürmeyi tercih edenlerden geliyordu.

Ve oldukça iyi bir girişimde bulunmuşlardı, çünkü bunlar sadece ölmek için orada olan boktan, kırmızı tişörtlü tipler değildi. Mircea ve Elena onları öyle göstermişlerdi ama evin dar sınırları içinde bu bir avuç dolusuydu. Şimdi burada çok daha fazlası vardı ve manevra yapmak için bolca alanları vardı.

Bir düzine kez şiş kebab olmamamın tek nedeni, kaosu normal hızın belki dörtte birine kadar yavaşlatan vampir refleksleriydi. Feylerin ne kadar hızlı hareket ettiği düşünülürse, yine de acayip hızlıydı! Ve hâlâ çok korkutucuydu, çünkü çok sayıda saldırgan aynı anda üzerimize geliyordu.

Yalan söylemeyeceğim; kendimi kaybetmiş gibiydim. Birkaç dakika önce mutlu bir şekilde istiridye ayıklıyordum - belki mutlu değildim - ve muhtemelen deli bir köpeğin güdük kuyruk bahanesini kovalamasını izliyordum. Şimdi ise yalınayak ve gecelikle hayat mücadelesi veriyordum ve beynim bunu anlamakta zorlanıyordu. Geçen yaza rağmen, bunun olmaması gerektiğini haykırmakla meşguldü!

Kahretsin, diye düşündüm ve biraz fey'in üzerine gittim.

"Ne yapıyorsun sen?" Elena bağırdı, dövüş stilime şaşkın şaşkın bakıyordu.

Bu da ikimiz demekti. Bir an tükendim, feylerin kendi düşmüş kalkanlarını, miğferlerini ve silahlarını onlara fırlattım, vampir gücüyle biraz hasar vermeye çalıştım, çünkü elimde kalan tek şey buydu. Bir sonraki adımda ise zaman büyülerini fırlatıyordum, tam olarak değil ama bana saldıranlara küçük toplar halinde. Bir tanesi bir Svarestri'yi tam suratından yakaladı ve kafasından kaynayarak geçti, etini toza çevirdi ve beni bir saniyeliğine boş kafatasının içinden aşağıdaki meşaleli kalabalığa bakarken bıraktı.

Çatıdan geriye doğru düştü ve bizi hedef alan bir ok yağmurunun içine düştü. Kalanını başka bir büyüyle yakaladım ama nişan alacak zamanım olmamıştı ve bu sadece bir bakış darbesiydi. Ama birkaç tanesini parçalamaya ve bazılarının da tüylerini yolmaya yetti; oklar rotasından çıkıp benim yerime bir Svarestri'ye saplandı.

Yine de kirpi gibi görünmesine rağmen bana bir yumruk attı, ben de Pythian gücünün bir ipiyle onu engelledim, kötü davranan usta bir vampiri ağaca bağlamak için kullandığımla aynı türden. Görünüşe göre fey üzerinde de işe yarıyordu, özellikle de arkasında vampir gücü varsa. İp bıçağının etrafına dolandı ve onu soğuk bir şekilde durdurdu.

Ama iki eli vardı, değil mi?

Ve benimki iple meşgulken, o botundan bir bıçak çıkarmıştı. Yarı hızlı ya da değil, ben görmemiştim ama başka biri görmüştü. Tam bıçağı karnıma saplamaya çalışırken bir ayağı dışarı fırladı ve onu yakaladı. Bıçak onun yerine karnına saplandı ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle çatıdan aşağı düştü.

Muhtemelen benimkiyle eşleşiyordur.

Başımı kaldırıp botu olan Elena'ya baktım. "Ah, teşekkürler."

"Onlarla birlikte değilsin."

"Hayır, ben-"

"Mircea." Acımasızdı.

Cevap verme şansım olmadı. Ama bu sefer fey yüzünden değildi. Aniden, çatının yanıcı samanına birkaç düzine meşale fırlatıldı ve gece gökyüzünde kayan yıldızlar gibi süzıldüler. Ve üzerinde durduğumuz kuru çirayı hemen tutuşturdular.

Ya da üzerinde duruyordum, diye düzeltiltim, çatının bize ait kısmı çökerken. Boş ver bunu, diye düşündüm ve tam sert bir şekilde yere çakılırken Elena'yı yakaladım. Bir şekilde bizi ormana doğru kaydırmayı başardım ve burada tekrar sert bir şekilde yere çakıldık çünkü bir önceki sarsıntı konsantrasyonumu bozmuştu. Ve bu tekrar ayağa kalkamadım.

Orada öylece yattım, yanağım toprakta, kulübenin bir şenlik ateşi gibi yükselmesini, alevlerin ve kıvılcımların gökyüzüne fırlamasını izledim. Kasabalılar - lanet olsun onlara - köylerine saldıran garip, gümüş saçlı savaşçıları nihayet iyice görebildikleri için kaçmaya başladılar. Üstelik hiçbir fey onları aramıyor olmasına rağmen.

Bizi arıyorlardı.

Ve sonra çılgın görünümlü, yarı çıplak, usta bir vampir tarafından yerden kaldırıldım. "Gitmemiz gerek!"

"Kalmak zorundayız," diye geveledim, çünkü ağzım düzgün çalışmıyordu.

"Sert vurdu," dedi Elena, bir eli onun kolundaydı. "Sanırım biraz zamana ihtiyacı var."

"Hiç vaktimiz yok! Svarestri ormana doğru ilerlemeye başlıyor!"

Bu doğrudu. Sadece bir düzine kadar kalmışlardı ama yere çökmüşlerdi, elleri toprağı kazıyordu ve bir şeyler yapıyorlardı.

Ve onları tanıdığım kadarıyla, bu iyi bir şey değildi.

"Oh, bak," dedim, küçük kulübenin etrafındaki toprağın hareket etmeye başlamasını izlerken. Toprakta bir güneş patlaması deseni oluştu, ortada devam eden yangın düşünüldüğünde bu uygun görünüyordu. Ve sonra başladı

Güneş ışınları gibi dışarıya doğru yayılır. Ya da yeraltında tünel kazan düzinelerce köstebek gibi.

Ve hızlı tünel kazıyor.

Mircea kötü bir söz söyledi ve beni kucakladı.

"Bizi değiştiremez misin?" Başımı omzuna yaslayarak söyledim.

"Sen tüm gücümü sömürürken olmaz! Bu çağda bir ailem yok. Yardım alabileceğim kimse yok!"

"Ne?" dedim. Dedim.

"Bu dönem mi?" Elena söyledi.

Mircea ikimizi de görmezden geldi ve tacize uğramış ve vahşi gözlerle bakarak çekip gitti.

"Bunu duymadın," dedim ve bana yan gözle baktı.

"Kafamın içindeki bu çınlama da ne?" Mircea hırslayarak bir ağaç gövdesinin üzerinden atladı ve başımın zıplamasına neden oldu.

"Bir uyarı. Zamanı değiştirdik. Ya da bunu yapma tehlikesiyle karşı karşıyayız," dedim, şu anda pek de umurumda değildi. Tek istediğim

-

"Sakın uyuma!" diye emretti. "Sakın uyuma!"

"Sen benim patronum değilsin."

Birkaç kötü söz daha söylendi. "Yarı ölü bile olsan, ukalanın tekisin!"

"Yarı ölü müyüm?" Tekrar ettim. Birinin bana söylemesi ne güzel.

Mircea küfretti ve hızlandı, ancak zaten uçuyormuşuz gibi hissediyordum. Ağaçlar bir bulanıklık içinde hızla geçiyor, rüzgâr saçlarımın her yere uçuşmasına neden oluyor ve ay, gövdelerin arkasında uzun, gümüş bir çizgiye dönüşüyor gibiydi.

Ya da belki o bendim. Mükemmel görüşüm artık o kadar da mükemmel görünmüyordu. Tıpkı geri kalan her şeyim gibi.

Yere çarptığımızda başka bir ağaç köküne çarpıp çarpmadığımı merak etmeye başladım.

Sonra Elena'nın bir spor arabaya taş çıkartabilecek hızdaki usta bir vampire nasıl ayak uydurduğunu merak etmeye başladım. Ama o zaman da diğer her şeyi nasıl yaptığını sormam gerekecekti ve açıkçası buna hazır değildim. Bir an için gözlerimi kapatmaya çalıştım ve Mircea bana biraz daha bağırdı. Ve beni sarstı, bu da başımı ağrıttı, bu da benim ağlamaya başlamama ve onun sürekli küfür etmesine neden oldu. Çünkü bu işler genelde olduğu gibi iyi gidiyordu.

Ve sonra durduk.

"Bekle," dedi Elena, eli Mircea'nın kolundaydı. Bizi durduranın o olduğu izlenimine kapılmıştım ama nedenini bilmiyordum.

Görünüşe göre Mircea da bilmiyordu. "Onları geçmeliyiz!" diye tısladı.

"Hayır, yok."

Hemen peşimizde olan köstebeklere ya da her ne iseler onlara başıyla işaret etti. Ama artık sıkı bir düzende duracak kadar çok değillerdi. Evden ne kadar uzaklaşırsak, o kadar fazla alanı kaplamak zorunda kalıyorlardı ve sonuç olarak güneş patlamasının ışınları birbirinden uzaklaşıyordu. Bizi ikisinin ortasındaki boş alanda bıraktılar.

Mircea beni bir ağacın gövdesinin yanına bıraktı. Hızlı nefes almıyordu çünkü vampirler nefes almaz ama yine de soluk soluğa görünüyordu. Ya da belki sadece endişeliydi. Adımı söylediğinde sesi kesinlikle öyle geliyordu.

"Hm?" Ona belli belirsiz baktım.

"Cassie. Cassie, beni duyabiliyor musun?"

"Şunu yapmayı kes," dedim çünkü parmaklarını yüzüme doğru şaklatıyordu. Onları itmeye çalıştım ama ıskaladım.

O da umurumda değildi.

"Cassie. *Cassie!*" Sesi bağırıyor gibiydi ama yine de onu tam olarak duyamıyor gibiydim. Kulaklarımda bir uğultu, boğazımda bir kalınlık ve uzuvlarımda bir uyuşukluk vardı. Kendimi iyi hissetmediğime karar verdim.

Ve Mircea her ne yapıyorsa hiç yardımcı olmuyordu.

Ellerini yüzümün yanlarına koyduğunu, gücü içime ittiğini hissettim. Ama yetenekli bir şifacı olmasına ve ustasının güçlerinden biri olmasına rağmen, bu yeterli değildi. Karanlık üzerime çöktü, beni boğucu bir battaniye gibi sardı ve aşağı çekti.

"Cassie!" Artık onu zar zor duyabiliyordum.

Ve sonra karanlık başımın üzerine kapandı ve kayboldum.

Yirmi Yedinci Bölüm

“Well. İşte yine buradayız.”

Gözlerimi kırıştıtararak açtım ve ciddi bir deja vu vakası yaşadım. Bir süre için

Bir an, acaba keçiler, büyülü köstebekler ve meşaleli kalabalık bir rüya mıydı ve ben Gertie'nin evinde daha yeni mi uyanıyordum diye düşündüm. Çünkü güneş, farklı bir açıda görünmesine rağmen, tıpkı daha önce olduğu gibi perdelerin arasından içeri süzülüyordu. Ve işte oradaydı, başucumda oturuyordu, üzerinde daha önce giydiği aynı kıyafet vardı.

Ama sonra oturmaya çalıştım ve oh . . . oh, hayır.

Oda etrafımda çılgınca dönerken, "Yerinde olsam ağırdan alırdım," dedi. "Epey bir şişliğin var."

Elimi zonklayan başıma götürdüm ve sol kulağımın üzerinde güvercin yumurtası büyüklüğünde bir şey hissettim. Cehennem gibi acıyordu ama bu beni odanın hâlâ hareket ediyor olmasından daha az endişelendiriyordu. Yastığa uzandım ve gözlerimi kapattım.

"Beni takip ettin."

"Neyse ki," kurudu. "Tüm bu anıları silmek ve zamanı yeniden birleştirmek benim için bile biraz zor oldu."

"Teşekkür ederim," dedim ve ciddiydim. Aksi takdirde ne halt edeceğimi bilmiyordum.

"Teşekküre gerek yok. Eğitimciniz olarak bu benim sorumluluğumun bir parçasıydı."

"Senin sorumluluğun onu canlı olarak geri getirmektir!"

Bu Rhea'nın sesiydi. Gözlerimi tekrar açtığımda onu kapının girişinde dururken gördüm. Yüzü bembeyazdı, gergindi ve parmaklarını saçlarında gezdirmiş gibi görünüyordu. Ya öyle ya da Edward döneminden kalma elektrik çarpmıştı.

İçimden iç çektim.

Yardımcımı korkutmadan bir gün geçirmek güzel olurdu.

Gertie suçlamaya karşılık olarak yumuşak bir sesle, "Ki öyle yaptım," dedi.

"Ama ona yardım etmedin!" Rhea öfkeyle konuştu. "Kendin söyledin. Eğer o vampir onu kurtarmasaydı-"

"Her Pythia için risk budur." Gertie omzunun üzerinden titreyen kıza baktı. "Özellikle de yalnız seyahat eden biri için. Ama başka seçeneği de yok, değil mi?"

"Bu kadar yeter!" Dedim ama Rhea çoktan kaçmıştı.

"Heyecanlı küçük şey, değil mi?" Gertie bana dönerek sordu.

"Başkalarını savunduğu zaman, evet!"

"Ama seni savunmadı. Seni savunmak için orada değildi-"

"Ve nedenini çok iyi biliyorsun!"

"-her ne kadar sen bunu yeterince iyi yapıyor gibi görünsen de, bir kayanın üzerine düşene kadar."

Yine araya girmek üzereydim ama bu beni hazırlıksız yakaladı. "Bu muydu yani?"

Başını salladı. "Hassasiyetiniz düşük. Bunun üzerinde çalışmamız gerek."

"Evet, ama-ama konu bu değil-"

"Oh?" Bana kibarca baktı. "Ne anlamı var ki?"

"Rhea'yı kıskırtmayı bırakmalısın! Zaten yeterince kötü hissediyor.

."

"Daha kötü hissetmesi gerekiyor," dedi Gertie, pişmanlık duymadan. "Ya değişecek ya da gidecek kadar kötü. İkisi de bu sürekli kararsızlığa tercih edilir."

"-ve o haklı!" Her şeyi hatırlamaya başladıkça daha da sinirlenerek söyledim. "Yardımanız için minnettarım, gerçekten, ama neredeyse ölüyorduk! Hepimiz! Eğer geleceksen neden geldin ki-" Gün ağarırken sözümü kestim. "Ne yapacağımı görmek istedin. Mircea hakkında."

"Bunu başka bir test olarak düşünün."

"Ve bu benim hayatımı kurtarmaktan daha mı önemliydi?" Gözlerimi ona diktim.

Gertie, "Seni kurtarmak için her zaman yanında olamayacağım," dedi. "Kendi başına idare etmeyi öğrenmelisin. İnisiyatif almayı, bir şeyleri çözmeyi ve gerekirse hiç yoktan çözümler üretmeyi. Bir Pythia bunu yapar. Bu becerilere sahipsin Cassie, ama tıpkı yardımcın gibisin; sahip olduğunun farkında değilsin."

Buna cevap vermeye çalıştım ama Gertie izin vermedi.

"Seni eğitmemi mi istiyorsun?" diye sordu. "O zaman önce şunu anlamalısın: Pythian Sarayı'nın tüm kaynakları, yüzyılların birikmiş bilgisi, bir tanrı tarafından bahşedilmiş tüm güç zenginliği, tek başlarına hiçbir işe yaramazlar. Onlar birer araç Cassie. Sen onları kimsenin aklına gelmeyecek, kimsenin bulamayacağı çözümlere dönüştüren zanaatkârsın.

"Pythian Mahkemesi, tüm bunlar, tek bir sebepten dolayı buradadır: o kişiyi, o mükemmel adayı bulmak için, güç mantosunu üstlenmek ve diğerleri sadece takip ederken liderlik etmek ve tüm bu araçları kullanmak için. Gereken her şeye sahipsiniz, ancak kendinize inanmıyor ya da vizyonunuza güvenmiyorsunuz; bu nedenle başkalarının dizginleri ele almasını ve arabayı sürmesini bekliyorsunuz, ama farkında değilsiniz - başka insanlar yok!"

"İnisiyatif alıyorum," dedim, biraz şaşırmıştım, çünkü bu onu şimdiye kadar gördüğüm en sert çıkıştı.

"Bazen," diye kabul etti. "Buna zorlandığınızda. Dediğim gibi, işi yapabilirsin ve iyi de yaparsın. Ama bir liderden çok bir takipçi gibi davranmaya devam ediyorsunuz. Harekete geçmek için başka seçeneğiniz kalmayana, büyük bir kriz sizi harekete geçirene kadar bekliyorsunuz. Daha iyi bir plan, olayları krize dönüşmeden önlemektir - ki bu da bizi vampire götürür."

Bu beni tekrar ayağa kaldırdı, çünkü tamamen unutmayı başarmıştım - Gertie'nin kurtardığı tek kişi ben değildim.

Eğer olsaydı.

"Onu sen mi öldürdün?" Nefesim kesilerek söyledim. "Bana onu öldürmediğini söyle!" Gertie içini çekti ve eteklerini yeniden düzenledi. Koyu maviydiler ve üzerlerinde koyu kırmızı kirazlar vardı. Hakkını vermeliydiniz.

temasına sadık kaldı. Diğer her şeyde gösterdiği azmin aynısını gösteriyordu, bu yüzden korkuyla yatak örtülerini tutuyordum.

"Bu büyü hakkında anladığım kadarıyla, ikinizi birbirine bağlıyor," dedi hafifçe. "Aslında, iki bedene sahip tek bir metafizik varlık yaratmak. Eğer vampiri öldürmüş olsaydım-"

"Bu beni de öldürebilirdi."

Bunu zaten biliyor olmama rağmen içimde büyük bir rahatlama hissettim. Ya da bilmeliydim; beynim hâlâ uyanıyor gibiydi. Ve denklemin diğer yarısının ne olduğunu merak ediyordum, çünkü onun öylece gitmesine izin vermediğini biliyordum.

"Onu nereye koydun?" Homurdandım.

"Başından beri olması gereken yere."

Chrono hücresi.

Kendimi ne kadar kötü hissetsem de kalkmaya başladım çünkü Mircea ile konuşmamız gerekiyordu. Ama Gertie'nin eli omzumdaydı. "O hiçbir yere gitmiyor," dedi bana, "ve senin dinlenmen gerek. Ama birbirimizi anlamalıyız."

Ona baktım, ne söyleyeceğini zaten biliyordum. "Gertie.

Bu *benim* sorunum-"

"Hayır, bu benim sorunum. Sen benim öğrencimsin; kendini benim vesayetim altına soktun-"

"*Gertie*-"

"-Böylece seni nasıl Pythia olacağın konusunda eğitebilirim. Size daha önce de söyledim; bu kolay bir iş değil. Bizden bir şeyler istiyor, bizi değiştiriyor-"

"Onu öldürmene izin vermeyeceğim!"

"Şu anda yapamam," diye kabul etti. "Ama bu uygunsuz büyüyü bozmanın bir yolu üzerinde çalışıyoruz. Bunu çözmek için onu bulana kadar vaktin var. Ve bu bir test *değil* Cassie."

"O zaman nedir?"

"Bunu profesyonel bir nezaket olarak kabul edin." Kahverengi gözleri sakın ve sabit bir şekilde benimkilerin üzerindeydi. "Ona söyle, eğer bir daha vardiya değiştirirse

seninle uğraşıyorsa, benimle de uğraşiyor olacak. Ve ben buna bir son vereceğim."

Divan'ın krono hücreleri sadece iki şeyle dolu karanlık, özelliiksiz bir dünyadaydı: başı ya da sonu belli olmayan, uzaklara doğru yaylanan bir dizi parlayan kutu ve tepeden aşağıya doğru süzülen, sadece daha ince mendiller gibi saydam malzeme parçaları, yere inmeyi asla başaramayan garip bir yağmur.

Bunun yerine, çok fazla olmasa da dokulardan daha parlak olan, belli belirsiz başka şekiller alaca karanlıkta hareket ediyordu. Karanlığın içinden çıkıp sivrisineklerin peşinden koşan yusufçuklar gibi bir oraya bir buraya savruluyorlardı. Ve biri nereye gitse, bir mendil kayboluyordu.

Çünkü onlar doku değil, hayaletlerdi. Hem de hepsi. Sönük versiyonlar, enerjileri tükenmiş ve artık yeryüzü düzlemine tutunamayan soluk ruhların kalıntılarıydı. Buraya, zaman akışının hüküm sürmediği boyutlar arasındaki uzay boşluğuna düşmüşlerdi. Diğer hayaletler bunu keşfetmiş ve solgunların sunduğu enerjiyle ziyafet çekmek için buraya yırtıcı olarak gelmişlerdi.

Kulağa geldiği kadar ürkütücüydü ama Pythian Sarayı'na zaman büyülerinin işe yaramadığı bir yer avantajı sağlıyordu. Bu, genellikle karanlık büyücüler olan ve zaman zaman çağlar arasında gezinmek için bazı uçucu büyüler deneyen insanları tutmak için kullanışlıydı. Eğer bu sırada kendilerini havaya uçurmayı başaramazlarsa, günün Pythia'sı onlarla ne yapılacağına karar verene kadar buraya konurlardı.

Normal dünyaya geri dönmek için tek cankurtaran halatım olan gücümün ipini çekiştirdim. Sanki gücüm burada olduğum için benden daha mutlu değilmiş gibi geri çekildi. Evet.

Bu yerle ilgili bazı kötü anılarım vardı.

Gir, ık, git, diye düşündüm ve aceleyle son mahkmn bulunduğu hücreye gittim.

Dışarıdan şeffaftılar, içeri girmeden önce ona bakmama izin veriyorlardı. Ve garipti. Beklediğim gibi ileri geri volta atmıyordu. Kafese bakıp bir çıkış yolu bulmaya çalışmıyordu. Hiçbir şey yapmıyordu.

Hücrenin tek mobilyası olan banklardan birinin köşesinde, bir bacağını yukarı çekmiş ve elinden viski kadehi sarkan bir şekilde oturmayı saymazsanız.

Ona içkiyi kimin verdiğini bilmiyordum ama bu beni şaşırtmadı. Mircea, cübbesini bir yerlerde kaybettiği için yarı çıplak olsa bile çok yakışıklı bir mahkmdı. Belki de özellikle yarı çıplak, diye düşündüm, görkemli saçlarının güçlü omuzlarına nasıl döküldüğüne dikkat ederek. Pythian Sarayı çoğunlukla deneyimsiz genç kadınlardan oluşuyordu. İçeride bir yatak, bir sürü minder ve üç çeşit yemek olmamasına şaşırmıştım.

Bunları ya da herhangi bir şeyi istiyor gibi görünmüyordu. Onu hiç görmediğim kadar içine kapanıktı, koyu renk gözleri kapalıydı, omuzları çökmüştü ve her zamanki ateşi sönmüştü. Ya da belki de dışarıda, diye düşündüm endişeyle, çünkü ben içeri girdiğimde kafasını bile kaldırmadı.

Ta ki beni koklayana kadar, diye tahmin ettim ve birden kendimi ciğerlerimdeki tüm havayı dışarı atacak kadar sert bir sarılmanın içinde buldum.

"Yaşıyorsun!" Mircea boğulma başladığı sırada geri çekildi ve gözlerine inanamıyormuş gibi bana baktı.

"Yaşıyor," diye kabul ettim, konuşabildiğim zaman. "Başka türlü m bekliyordun?"

"Bilmiyordum!" Karanlık gözler parladı. Ve işte oradaydı, bolca ateş. "Bana hiçbir şey söylemediler ve burada iletişim kuramıyorum. Kimsenin zihnini okuyamıyorum, mesaj gnderemiyorum, kimsenin varlığını bile hissedemiyorum! Sadece sessizlik." Etrafına bakındı ve gözleri, sürekli değişken olan gözleri başka bir ifade aldı. Neredeyse perili. "Burası bir mezar gibi."

Sanki bir hayalet olmadığımı dair güvenceye ihtiyacı varmış gibi elleri başımın üzerinde gezinmeye devam ederken, "Aslında öyle," dedim. Artık bir sinek kuşu büyüklüğünde olan ama hala ciddi şekilde ağrıyan yumurtayı buldu ve yüzü bir kez daha değişti.

"İyi değilsin, değil mi?"

"Yeterince iyi." Bankın üzerine oturdum. "Sert bir kafam var."

"Benim sayemde neredeyse hiç olmadı!" Mircea oturmadı. Artık nihayet bir arkadaşı vardı ama oturabilecek gibi de görünmüyordu. Vücudunun her hattında gerginlik vardı, sanki patlamak üzere olan bir lanet gibi, ki bu gerçekten çok uzak olmayabilirdi.

Burası herkes için yeterince tedirgin ediciydi, ama bir vampir için . . . işkenceye yakın olmalı. Özellikle de bir efendi, yüzyıllardır kafasının içinde yalnız değildi. Halkı, yetiştirdiği Çocuklar hep oradaydı, sohbet ediyor, dedikodu yapıyor, rapor veriyor, sorguluyorlardı. Bu, başarılı vampirlerin sesini kısmayı ya da en azından görmezden gelmeyi öğrenmek zorunda oldukları ya da delirme riskini göze aldıkları sürekli bir kakofoniydi.

Ve diğer ana gücü zihinsel iletişim olan Mircea için ... evet. Eğlenceli bir öğleden sonra geçirmişti, değil mi? Çünkü haklıydı; burada sessizlikten başka bir şey yoktu, yankılanan ve uçsuz bucaksız.

O sessizlikte ne duyduğunu merak ettim.

Görünüşe göre çok şey.

"Bu benim hatam, bunu biliyorum," dedi bana tedirgin bir şekilde. "Savaşa odaklanmalıydım. Her gün dikkatimi çekmek isteyen binlerce şey var. Döndükten sonra onlar üzerinde çalışıyordum ama sonra o yeni yetenek ortaya çıktı. Elena'yı ve o yarattığı gördüm, Dory'yi ona verdiğini gördüm ve ben-"

Sözünü kesti, yüz hatlarında korkunç bir çatıklık vardı, gözleri anılarla doluydu. Sonra onları temizlemek için neredeyse şiddetle başını salladı. Ve işe yaradı. Neredeyse geri geldiğini görebiliyordum.

Ama ne kadar sürecek?

"Bana ne oldu bilmiyorum," diye sözlerini bitirdi.

Bir an orada oturdum, çünkü bunu yapmak istemiyordum, oraya gitmek istemiyordum. Ama artık başka bir seçenek yoktu. "Evet, biliyorsun."

Mircea nihayet volta atmaya başlamıştı ki arkasını döndü. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Gertie'nin bana yaptığı gibi ben de onun bakışlarını sabit tuttum. Bunu benim kadar rahatsız edici bulmuş gibi görünmüyordu.

"Hayır, gerçekten bilmiyorum."

"Saplantı, Mircea. Vampir laneti. Gerçekleşiyor."

Kaşlarını çattı. "Bu bir batıl inanç, kocakarı masalı."

"Gerçekten mi? Yani hayatımı kasten riske attın, öyle mi?"

Sanki hazırlıksız yakalanmış gibi bana göz kırptı, ki bu bir şeylerin ters gittiğini anlamam için yeterliydi.

Mircea hiç hazırlıksız yakalanmadı.

"Bunu asla yapmam," diye itiraz etti. "Beni daha iyi tanıyorsun-"

"Ve sen beni tanıyorsun. Seni takip etmem gerektiğini biliyordun. Beni gördüğüne şaşırmadın bile."

Başını salladı. "Öyle olacağını düşünmüştüm, evet. Ama bunun önemli olacağını düşünmemiştim. Müdahale etmek için orada değildim; sadece anlamak istedim. Ama sonra fey ortaya çıktı ve-"

"Ve sen bunu görmedin mi? Elena'nın hayatına göz atarken? Bunu beklemiyor muydun?"

"Hayır, ben-" durdu ve kaşlarını biraz daha çattı. "O kadar uzağı göremedim."

"Yani o kadar uzağı görmek için beklemedin," diye düzelttim. "O yarattığı Dorina'nın yanında görür görmez, sonra ne olduğunu kontrol etmeden kaçtın. Her şeyi yatak odanızdan izleyebilirdiniz. Oraya gitmek, bu kadar riske girmek için hiçbir neden yoktu-"

"Gitmek zorundaydım. Anlamıyorsun-"

"Anlıyorum. Takıntın seni-"

"Ben takıntılı değilim!"

Bu sonuncusu bir bağırıştı, hücrenin kenarlarında yankılanacak kadar yüksek, gözümü kırıştırmama neden olacak kadar gürültülüydü. Ama bu onu şok etmiş gibiydi.

Daha fazla. Sonunda oturdu, şaşkın görünüyordu ve kendisine hiç benzemiyordu.

Bundan faydalandım, çünkü bu uzun sürmeyecekti.

"Mircea, bana dürüstçe söyle, hiçbir hazırlık yapmadan bir anda dört yüz yıl geriye gidebileceğin başka bir senaryo hayal edebiliyor musun? Giyinmeden ya da bir çift ayakkabı bile giymeden? İstilayı planlamak için aylar harcadın, en küçük ayrıntıyı bile gözden geçirdin ama senin için çok daha önemli bir şey için öylece ... gittin?"

Bir şey söylemedi ama ayaklarına baktı. Ormandan geçtikten sonra artık yırtılmamışlardı; vampirlerin iyileştirme yetenekleri bunu halletmişti. Ama çıplak ve kirliydiler, çünkü kimsenin ona banyo teklif etmediğini tahmin ediyordum ve öyle de olmamalıydılar. Ayağında ayakkabıları olmalıydı.

Neredeyse neden yapmadığını merak ettiğini görebiliyordum.

"Bunu bir düşün," dedim ısrarla. "Gerçekten düşün. Sadece oraya neden gittiğini değil, neler olabileceğini de. Eğer beni iyileştirememiş olsaydın, kafamı yarmak yerine yarmış olsaydım, sen de ölmüş olurdun. O büyü üzerimde olduğu sürece kaderlerimiz birbirine bağlı-"

"Ölmene izin vermezdim! Asla-"

"Başka seçeneğin olmayabilirdi! Mircea, artık süper güçlü usta vampir değilsin. Üzerimizdeki o büyüyle değil. Zayıf bir insan bedeninde, *savunmasız* biriyle metafiziksel bir birliktelik içindesin. Bu da demek oluyor ki sen de öylesin. İkimizi de öldürtmeden ve aynı zamanda bu savaştaki şansımızı da mahvetmeden önce o büyüü kaldırmalısın."

Orada öylece oturup ayaklarına bakarken bir an sessizlik oldu. Söylediğim başka hiçbir şeyin, bu küçük ayrıntıya işaret ettiğim kadar etkili olduğunu düşünmüyordum. Büyük Mircea Basarab, birinci seviye usta, Vampir Dünyası'nın birleşik ordusunun generali

Senato ve Kuzey Amerika Konsolosu'nun yardımcısının ayak parmakları çıplak ve kirliydi.

Ve nedenini açıklayamadı.

"Seni ben iyileştirmedim," diye mırıldandı sonunda. "O iyileştirdi."

"O mu?" Bir an için Gertie'yi kastettiğini sandım. Ama bildiğim kadarıyla yetenekleri arasında şifacılık yoktu. Ve etrafta sadece bir tane daha kız vardı. "Elena'yı mı kastediyorsun?"

"Evet. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Ama yeterince gücüm kalmamıştı."

"Gücünü almamla ilgili bir şey söylemiştin," dedim hatırlayarak.

"Yaptın. Neredeyse beni tüketiyordun. Seni ve Elena'yı çatıya kadar takip etmek üzereydim ama küçük yaratık feyden ayrılmıştı ve Dorina'yı ormana doğru taşıyordu. Peşlerinden gittim ve bir ağaca takılıp tökezlediğimde neredeyse yetişmek üzereydim. Gücüm bir darbe almıştı ve sonrasında daha da fazla darbe aldı. Ve dediğim gibi, o çağda gücümü yerine koyamazdım."

Birden, dövüş sırasında aldığım ve muhtemelen hayatımı kurtaran o küçük ekstra güç darbelerini hatırladım. Nereden geldiklerini bilmiyordum, sadece onlara sahip olduğum için mutluydum. Sanırım artık biliyordum.

"Ama *nasıl*-"

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Aramızdaki bağlantıyı varsayıyorum. Baskı anında vampirlerimden birinin yaptığı gibi benden güç almanı sağlıyor olmalı."

Ona göz kırptım ve sonra bir noktada koluna koyduğum elim sıkıştı. Çünkü şimdi ben de başka bir şey hatırlıyordum. Ama o konuşmaya devam etti.

"İyi ki oldu," dedi bana hararetle. "Seni yalnız bıraksaydım ve sen bunalmış olsaydın..." çenesi sıkıştı. "Ve Dorina iyiydi; bunu neden göremedim? Belli ki amaçladığı gibi Romani'ye ulaşmış. Ama ona yetişseydim, buna müdahale etseydim-"

"Mircea-"

"-ne olabileceğini kimse bilemez. Ona yardım etmek adına güvenli bir sığınak şansını yok edebilirdim, hatta muhtemelen öldürülmesine bile neden olabilirdim!"

"Mircea-"

"Ama sağlıklı düşünemiyordum. Tek gördüğüm onu götüren bir yaratıktı ve ben-"

"Mircea!"

Sonunda durdu, biraz irkildi ve bana baktı. "Sanırım bir fikrim var," dedim.

Yirmi Sekizinci Bölüm

“**Y**Gitmesine izin mi verdin?” Rhea bana baktı.

Pythian Sarayı'nın arkasında, güneşin altında geç bir öğle yemeği yiyorduk.

Büyük bir meşe ağacının yayılan dalları. Mahkeme Londra'nın merkezindeydi ama buradan asla bilemezsiniz. Meşe, ferforje mobilyaları ve tıngırdayan çeşmesiyle arnavut kaldırımlı avlunun neredeyse tamamını gölgeliyordu ve yüksek taş duvarlar, bazıları -bana göre biraz iyimser bir şekilde- çiçek açmaya başlayan sarmaşıklarla kaplıydı.

Yaprakların arasından süzülen sulu, geç öğleden sonra güneşi hâlâ daha çok kış gibi hissettirirken, baharı hatırlatan tek şey onlardı. Ama Rhea'nın mutfaktan kurtardığı kuzu yahnisi ve kabuklu ekmek sıcak ve doyurucuydu ve huzur takdire şayandı. Birkaç küçük kuşun onlara attığım artıklar için kavga etmesini izledim ve keşke bu konuyu hiç açmasaydım dedim.

"Mircea'nın savaşa geri dönmesi gerekiyordu," dedim kısaca. "Bir haftadan kısa bir süre içinde işgal ediyoruz-"

"Ve sence bunu yapabilir mi?" Rhea sordu.

İfadesine bakılırsa, kesinlikle bilmiyordu.

"Artık biliyorum," dedim ve biramı içtim.

Rhea bir dilim ekmeği yağlıyordu ama o anda durakladı. Neredeyse çarkların döndüğünü görüyordum ve içimden iç çektim. Bu iş iyi gitmeyecekti, değil mi?

"Ne ... yaptın?" diye sordu yavaşça.

"Gertie'nin bana söylediği şey. Bir Pythia'nın inisiyatif aldığını söyledi-"

"Ne tür bir girişim?"

"Bu durumda mı? Biraz zaman kazanmak için."

Küçük kuşların ikisi de aynı kabuk parçasını kapmıştı ve her biri onu almaya kararlıydı. Onlara bir tane daha attım ama o kadar

O fırsata o kadar takılmışlardı ki, hemen yanı başlarında beliren yeni fırsatı göremiyorlardı. Tanıdığım diğer bazı gruplar gibi, diye düşündüm.

"Vampir senatoları bir grup engerek yılanı gibidir," dedim Rhea'ya, "her biri diğerlerine üstünlük kurmak için fırsat kollar. Şu anda özellikle gerginler çünkü savaş için tek bir senato haline geldiler. Bu, binlerce yıllık düşmanlık, güvensizlik ve bazı durumlarda nefretin aniden birlikte çalışmaya zorlanması demek. Ve hepsini bir arada tutan tek yapıştırıcı Mircea.

"Yani şu anda onu bir arada tutuyorum."

Düşen yaprakları küçük kuşlara doğru tekmeledim, onlar da parçalanıp şaşkınlıkla etrafa baktılar. Ve sonra her biri birdenbire yeteri kadar yiyecek olduğunu keşfetti. Muhtemelen orada bir yerde başka bir metafor daha vardı ama ben umursamayacak kadar güveçle doluydum.

"Onu bir arada tutmakla ne demek istiyorsun?" Rhea hâlâ elindeki yarım tereyağlı ekmek parçasını tutarak sordu.

"Mircea sadece istediği için zaman çizgisinde koşturmuyor," diye açıkladım. "Bir dürtü tarafından yönlendiriliyor, bir tür vampir saplantısı. Bu bazen daha yaşlı olanlara olur, belirli bir şeye takıldıklarında-"

"Akli dengesi yerinde değil mi?"

"-her ne ise, o şeyi başarana kadar. Mircea için mesele karısını kurtarmak ya da en azından onun iyi olduğunu ve iyi bir hayat yaşadığını tespit etmek. Hepsi bu."

"Hepsi bu kadar mı?" Rhea ekmeği tamamen bıraktı, bu muhtemelen iyiye işaret değildi. "Hanımefendi, onu aramak için sizin gücünüzü çağırıyor! Ve eğer aynı zamanda tehlikeli derecede dengesizse-"

"O değil. Artık değil. Mesele de bu zaten."

"Artık değil mi?" Rhea kaşlarını çattı. "Ama az önce Romanya'ya geri döndü.

."

"Evet, ama o zamandan beri bir şeyler oldu."

Zaten tok olmama rağmen yahni yedim, bırakmasını umuyordum.

Düşürmedi.

"Ne oldu?"

"Çok güzel bir gün," dedim, yayılan dalların arasından süzülen ışığı, artık mutlu olan küçük kuşları ve soğuğa rağmen başlarını güneşe doğru çeviren dirençli çiçekleri işaret ederek. "Sizce de öyle değil mi?"

"Hanımefendi."

"İş konuşmak için fazla güzel-"

"*Hanımefendi.*" Bu sefer, koluma nazik bir el eşlik etti. Nazik ama amansız.

"Zaten bir bağımız vardı," dedim ona, "Mircea ve ben, Lover's Knot sayesinde. Biz sadece onu biraz genişlettik."

"Nasıl genişlettiniz?"

İçimi çektim. "Mircea zihinsel olarak iyi durumda," dedim. "Sadece duyguları dengesiz, sağduyusunu gölgeliyor. Aramızda duygusal bir bağ vardı; dün o Were bana saldırdığında bunu hissettim. Bu Mircea'nın kana susamışlığıydı, savaş sevgisiydi, onun-"

Sözümü kestim çünkü Rhea bana bakıyordu. Ve yüzündeki ifade daha önce hiç görmediğim bir ifadeydi. "Yapmadın."

"Sadece küçük bir bağlantı," dedim. "Sadece onu stabilize etmeye yetecek kadar."

Ama Rhea bunu anlamış gibi görünmüyordu. "Kendini zihinsel olarak bağladın-"

"Duygusal olarak. Bir hafta kadar-"

"-çılgın bir *usta* vampire-" "Sana söyledim, zihinsel olarak iyi-"

"O iyi değil!" Rhea aniden ayağa fırladı, yüzü öfkeliydi ve eve doğru koşmaya başladı. Onu yarı yolda yakaladım, o kadar ani kalkmıştı ki ekmekler minik kuşların hoşuna gidecek şekilde etrafa saçılmıştı.

"Nereye gidiyorsun?"

"O vampire aklımın bir parçasını vermek için!"

"Yapamazsın-"

"Peki neden olmasın?"

"O gitti, hatırladın mı? Onu geri gönderdim-"

"Onu takip edebilecek gibi değilsin, değil mi?" Agnes dışarı çıkıp arka kapıyı açarak Rhea'ya sordu, ama bizim için değil.

Hiçbiri yedi ya da sekiz yaşından büyük olmayan bir grup küçük kız kapıdan çıkıp bahçeye koştu. Küçük bir kuş sürüsüne ya da Viktorya dönemi Noel kartlarındaki resimlere benziyorlardı. Dantelsiz beyaz elbiseler giymişlerdi, ki bunun fazla yetişkin işi olduğunu tahmin ediyordum, ama bellerinde mavi, pembe ya da sarı büyük saten kurdeleler vardı ve bunlar arkada kocaman fiyonklarla bağlanmıştı. Saçları lüle lüle toplanmıştı ve elbiselerindeki kuşaklarla uyumlu daha fazla fiyonk vardı.

Çok sevimliydiler.

Ve belli ki dışarıda olmaktan memnunlardı, çünkü her yere koşmaya başladılar. Agnes birkaç bakıcıyla birlikte peşlerinden koştu, Rhea'nın yüzündeki ifadeye bakılırsa bu iyi bir şeydi. Onu kenara çektim, şimdiye kadar yapabildiğimden biraz daha iyi açıklamaya çalıştım.

"Bak," diye başladım zekice.

"Benim işim sizi güvende tutmak," diye tısladı. "Bu güvenli değil!"

"Koalisyonu ve ardından savaşı kaybetmekten daha güvenli," diye belirttim. "Ve dediğim gibi, biz işgal edene kadar sadece bir hafta sürecek-"

"İstila bir savaş değildir," diye karşılık verdi Rhea. Normalde sarayda barışı koruyan oydu, geri kalanımız çılgına döndüğünde mantığın sesi, fırtınanın ortasındaki sakindi. Ama şu anda o kadar da sakin görünmüyordu. "Savaş aylarca, belki yıllarca sürebilir-"

"Planımızla değil-"

"-ve bu *stresli*. Zaten yeterince yükün var! Hem işinizi yapıp hem de onun yükünü nasıl üstleneceksiniz? Ve

Ne kadar sürecektir? Hanımefendi, bu sizi kırarak!"

Geri çekildim ve kollarımı kavuşturdum. "Beni o kadar zayıf mı görüyorsun?"

Agnes yanından geçerken, "Bence sen o kadar zayıfsın," dedi.

"Kimse seninle konuşmuyordu!" Rhea ona öfkeyle söyledi.

Agnes sadece gülümsedi ve sanırım bir dersin yapıldığı yere doğru ilerledi. Küçük kızlar duvarlardan birinin yanına, çiçekli sarmaşıklara bakacak şekilde toplanmışlardı. Onlara bir tür büyü yapmaya çalışıyor gibiydiler ama sanırım pek iyi gitmiyordu çünkü hiçbir şey olmuyordu.

Dikkatimi tekrar Rhea'ya çevirdim.

"Gertie kutunun dışında düşün dedi," dedim Rhea'ya. "Kutunun dışında düşünüyorum."

"Sadece büyüü kaldırmasını sağla!" Rhea öfkeli bir fısıltıyla konuştu. "Bunun için burada olduğumuzu sanıyordum!"

"Ben de öyle. Ama bu işe yaramayacak-"

"Kime göre? *Ona göre mi?*"

"Hayır," dedim kararlılıkla. "Bana göre. Hatta teklif bile etti. Ama Rhea, bu son sefer yer değiştirdiğini hatırlamıyor. Gece kıyafetleriyle ortaya çıktı çünkü giyinmeye bile zaman ayırmadı! Eğer büyüü kaldırırsa, bir sonraki bölümde yeniden büyü yaptırır. Kendine güvenemiyor.

."

"Ve biz de yapamayız!"

"Artık yapabiliriz, en azından bir süreliğine-"

"Bunu bilmiyorsun! Bunun sana ne yapabileceğini bilmemekten bahsetmiyorum bile! Bunu riske atamazsın-"

"Ayrıca her şey yolunda giderken onu bir krono hücrede çürümeye terk edemem.

Cehennem!" Tersledim, çünkü bunu anlamıyor gibi görünüyordu. "Ya da zamanda tekrar geri dönene ve Gertie onu öldürene kadar-"

"Birinin senin işini yapması gerekiyor," diye karşı çıktı Agnes, çünkü bir sokak hayvanını kovaladığı için bu son sözü duyabilecek kadar yaklaşmıştı.

"Her ne yapıyorsan ona geri dön," dedi Rhea ona. "Bu seni ilgilendirmez."

Agnes ona gülümsedi ve sırtına hafifçe vurarak çocuğu bekleyen mürebbiyelere doğru kovaladı. Sonra bize döndü. Yüzüne bakınca bunu bir süredir beklediğini anladım.

Harika.

Huzurlu bir öğle yemeği için çok fazla.

"Beni ilgilendirmez," dedi Agnes tatlı bir sesle, "*benim* Pythia'mın zaman çizelgesinin her yerinde koşturup *senin* Pythia'nın pisliğini temizleyerek kendini yorması?"

"Bu onun hatası değildi!" Rhea tersledi.

"O zaman bu kimin hatasıydı? Her şeyden önce bir vampirin gücünü ele geçirmesine izin verdi ve sonra onu dizginlemekte açıkça başarısız oldu. Vardiyalarını düzgün bir şekilde değerlendiremiyor ve neredeyse kafasını bir kayaya çarparak yarıyordu. Söz konusu vampirin zaman çizelgesini tamamen mahvetmesine izin vermesinden bahsetmiyorum bile!"

"O hasta! Ne yaptığını bilmiyor!"

"O halde geri kalanımızı öldürmeden önce onu öldürmeliyiz."

"Bunun seninle hiçbir ilgisi yok-"

"Hiçbir şey mi? O on beşinci yüzyılda," dedi Agnes, onun yüzüne bakarak. "Eğer o zamanki zaman çizgisini mahvederse, bu bizi de etkiler, en az *senin* kadar. Ama bunu anlamayı beklemiyorum. Hele ki Pythia'nız diğer kusurlarının yanı sıra vardiyaya bile geçemeyen bir varis seçmişken!"

"Tamam, kes şunu," dedim, çünkü benimle alay etmek bir şeydi, ama Rhea'yla alay etmek başka bir şeydi. Ayrıca yine kaçıp gitmesinden korkuyordum ve hâlâ konuşmamız gerekiyordu.

Ama Rhea kaçacakmış gibi görünmüyordu. Rhea *kızgın* görünüyordu.

Ve ilk defa bana sadece annesini hatırlatmıyordu. I Agnes'le karşı karşıya geldiğinde onda da babasını görebiliyordu. Çene yapısındaki bir şey, çenenin sertçe eğilmesi, gözlerdeki ateş.

Gerçi bu sonuncusu şu anda her ikisi için de geçerli sayılırdı ve-

Ve muhtemelen bunu yatıştırmak için bir şeyler yapmalıyım, değil mi?

"Cassandra?" Adımın söylendiğini duydum ve Gertie'nin ayakta durmuş armut yediğı kapıya doğru baktım. "Seninle biraz görüşebilir miyim?" Pek zamanı değil, diye düşündüm, ama tamam, bu dikkat dağıtmak için işe yarayabilirdi.

Ama Rhea dikkat dağıtıcı şeylerle ilgilenmiyordu. "Ben burada kalacağım," dedi bana açıkça.

"Um," dedim.

"Cassandra?" Gertie'nin sesi sabırsız geliyordu. "Şimdi, lütfen." Lanet olsun, Gertie! diye düşündüm. Ama yine de tepindim. "Ne?" "Armut mu?" Bana bir tane uzattı.

Ona boş boş baktım. Şişman ve sarıydı, alt kısmı kızarmıştı.

Güzel bir armuttu.

Ayrıca hiçbir anlam ifade etmiyordu.

"Ne?"

"Evet, bir elmam var," dedi Gertie ve beni içeri çekti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. "Ne yapıyorsun?" diye sordum, çünkü bu onun için bile tuhaftı. Ama o beni susturdu ve kapıdaki aralığa doğru çevirdi. Yolun belki dörtte biri kadar açıktı ve bize bir parça manzara sağlıyordu, ancak neden buna ihtiyacımız olduğunu bilmiyordum. Geri dönmem gerekiyordu.

-

"İzle," dedi Gertie ve armut yedi.

Neden bahsettiğini bilmiyordum ama yine de izledim. Öğretmenle tartışma, diye düşündüm. Ama ne izlemem gerektiğini bilmiyordum.

Küçük kızlar en kolay görülebilenlerdi, hâlâ duvarlarına bakıyorlardı. Ya da çoğu öyleydi. Biri elbisesinin bir kıvrımına gizlediğı oyuncak bebeğıyle oynuyordu, bir diğeri ise çömelmiş, yeşil ve şişman bir oyuncağı inceliyordu.

Tırtıl. Ama geri kalanların çoğu, başka bir dilde olduğu için ne olduğunu bilmediğim bir şeyi ezbere okuyorlardı.

"Bir test," dedi Gertie, sesi alçaktı.

"Ne için?"

"Bir çiçeği yaşılandırıp yaşılandıramayacaklarını görmek için."

Ona dönüp baktım. "Nasıl? Henüz Pythian gücüne erişimleri yok."

"Hayır, yok," diye kabul etti. "Asıl soru, herhangi biri onun dikkatini çekebilir mi?"

Ne demek istediğini anlamamıştım. Ve sonra anladım, küçük kızlardan biri, sırtının yarısına kadar düşen bir sürü lülesi olan bir esmer, bir şey başardı. Çiçek değişmedi ama yine de bir kıpırdanma hissettim, saçlarını dalgalandıran esinti gibi havada kısa bir girdap.

Ama avluda hiç esinti yoktu; duvarlar çok yüksekti. Ve bu hava gibi değil, Pythian gücünün cıvıl cıvıl enerjisi gibi hissediliyordu. Gözlerimi kapattım ve neredeyse onu gördüm: ışıltılı bir akıntı, kalın ve dolu değil, ama esintideki parıltılar gibi dağınık.

Ama yine de orada.

Küçük bir kızın büyüsyyle çağrıldı.

"İzlenmesi gereken biri," dedi Gertie, kısa süren çırpınışlar sona erdiğinde bile.

Ve sonra kükreyerek geri geldi, ama bu sefer ince parçacıklar halinde değil, kalın, güçlü ve amaçlı bir şekilde, bir yaz fırtınası gibi dağılmak yerine bir güç seli halinde.

"Bu da ne-" dedim ve sonra kapı patlayarak açıldı, sanki bir fırtınaya yakalanmış gibi eve çarparak geri döndü.

Ya da bir kavga, diye düşündüm, avlunun geri kalanını görünce.

"Sana oraya gitmem gerektiğini söylemiştim!" Yardımcım kendi annesiyle yüzleşirken Gertie'ye söyledim. İlerlemeye başladım ama Gertie beni geri çekti ve yaşlı bir kadına göre şaşırtıcı derecede güçlüydü.

"Bırakın beni!"

"Sus," dedi ve kapıyı tekrar yarıya kadar kapattı.

Neden zahmet ettiğini bilmiyordum. İki kız da birbirlerinden başka kimsede gözleri varmış gibi görünmüyordu. Özellikle de Rhea, neredeyse akkor halindeydi.

"Sözünü geri al!"

Agnes ona küstahça sıırttı. "Yap beni. Oh, ama unuttum, yapamazsın."

"Yapabilirim!" Ve kahretsin. Rhea'nın elinde bir asa belirmişti.

"Tamam, hayır," dedim ama Gertie kolunu boynuma dolamıştı.

"Bir dakika bekle," diye tısladı.

"Bir dakikamız bile yok!" Ve lanet olsun, bu doğruydu.

Hayal meyal bakıcıların çocukları bahçenin diğer tarafındaki bir kapıya doğru kışkırttıklarını gördüm; Gertie'nin büyüünün bahçenin yarısına kadar parıldayan bir bariyer oluşturarak onları koruduğunu gördüm; Pythian gücünün bir girdabının indiğini ve Rhea'nın asasını küle çevirdiğini gördüm.

Ve sonra başladı. Oh,

acayip açıldı.

Gertie'nin elinden kurtuldum ve ona doğru döndüm. "Birbirlerini öldürecekler!"

"Yardımcına bu kadar az mı güveniyorsun? Kendi annesine zarar vereceğine mi?"

"Onun hakkında konuşmuyorum-"

"Agnes ne hakkında olduğunu bilir."

"-ve kazalar olur-"

"Kimera'da değil," dedi Gertie ve sözümü kesip ona bakmama neden oldu.

Chimera, Pythian gücünün kullanıcısı için kopya bir beden yarattığı, ruhu ikiye bölerek bir Pythia'nın aynı anda iki yerde yaşayabilmesini sağlayan gelişmiş bir teknikti. Ya da hayır, bu tam olarak doğru değildi. Ruh bölünmüyordu; bu daha çok bir balonu ortasından tutup iki ucundan dışarı doğru şişirmeye benziyordu ve her bir şişme kendi bedenine sahip oluyordu.

Bir ruhu yarıya indirmek gücünü yarıya indirdiğinden ve bu da onu gerçek savaşta tehlikeli hale getirdiğinden, esas olarak eğitim alıştırıcıları için kullanılırdı. Ancak eğitim için mükemmeldi, çünkü kimerada yaratılan beden orijinaline zarar vermeden hasar görebilir ve hatta öldürülebilirdi. Bedenlerden biri yok edildiğinde ruh sadece aslına geri dönüyordu.

Ama Agnes bir kopyaysa, bu, bunu onun planladığı anlamına geliyordu. Gertie'nin armut yemesini izlerken ikisinin de planladığını düşündüm. Ama küçük bir şeyi unutmuşlardı; Rhea kimerada değildi!

Lanet olası yardımcımı oradan uzaklaştırmak niyetiyle bir büyü yapmaya başladım ama Gertie büyüü durdurdu. "Bırak öyle kalsın."

"Sen bırak," diye hırladım. "Rhea savunmasız!"

"Bana savunmasız görünmüyor," dedi Gertie, ben şimdi tam bir savaşa dönüşmüş olan şeye geri dönerken.

Çünkü Rhea covens tarafından yetiştirilmişti ve her zaman iki asa taşırdı.

İkincisi dışarıdaydı ve Agnes'e onu ters çevirecek kadar sert bir darbe indirdi. Ama kendini korumuştı ve ayaklarının üzerine düşmüştü, görebildiğim tek zararı dudağının kötü bir şekilde ısırılmış olmasıydı. Kanı yalayarak uzaklaştırdı, yüzüne garip bir gülümseme yayıldı.

Sonra da Rhea'nın savuşturduğu ama yaşlı meşeye isabet eden bir patlama fırlattı. Eski boyutunun belki de yarısına kadar yaşlanan meşe hemen yeni bir meşeye dönüştü. Ayrıca Rhea ve ben ona bakarken konfeti gibi usulca yere süzülen bir yığın yeni, yeşil yaprak da fırlattı.

Ve sonra değişiyordum-

Hiçbir yerde, çünkü Gertie ben yapamadan beni yerime geri çarptı.

Kahretsin, delinin tekiydi! Hepsi kafayı yemişti ve yardımcımı asla bu yerin yakınına getirmemeliydim. O gidiyordu öldürülmek için!

Ama savaşmadan yenilmeyecekti. Rhea şoktan çıktı ve büyüler fırlatmaya başladı, o kadar hızlı ateş ediyordu ki

yukarı. Ve belli ki Agnes de aynı şeyi hissediyordu. Ama sonra, buna gerek kalmadı.

Bir zaman kalkanı oluşturmuştu, hâlâ üzerinde çalıştığım küçük, sık bir şeydi, çünkü çok zor bir büyüydü. Aynı zamanda çok da kullanışlıydı, çünkü size gönderilen her şeyi yok ediyordu. Rhea'nın da keşfettiği gibi buna hem geleneksel silahlar hem de büyü ateşi dahildi.

Bu yüzden taktik değiştirerek Agnes'in ayaklarının dibindeki zemini patlattı, toprak ve kaldırım taşlarının yukarı doğru patlamasına ve diğer kızın altında büyük bir delik açılmasına neden oldu. Agnes ayağını kaybetti ve büyüü yalpaladı. Ama düşmeden önce yer değiştirmiş, Rhea'nın son büyüü havada yırtılmadan hemen önce ortaya çıkmış ve onun arkasında cisimlenmişti.

"Hayır!" Bağırdım, sesim avlunun uzak duvarına çarpan büyü ateşinin sesinde neredeyse kayboluyordu.

Ama Rhea beni duydu.

Sanırım Agnes de öyle düşünmüştü, çünkü ben kapıdan dışarı fırladığımda Agnes keyifle güldü ve bana doğru bir büyü fırlattı, ben de kenara fırlattım, büyü toprağa saplandı ve yerden bel hizasında bir ot yığınının çıkmasına neden oldu.

Ama ikincisinden kaçamadım. Agnes'in büyüünün düştüğü anda, bir adımın yarısında bir kayma beni yakaladı. Ama büyü onun tarafından atılmamıştı.

Rhea'nın çaresiz yüzünü, uzattığı elini, ne yaptığını fark edip geri çekmeye çalışırken açılmış gözlerini görmek için yarım saniyem vardı

-

Ama artık çok geçti.

Sonra bahçe göz kırptı ve ben Thames Nehri'nin üzerinde havada bir yerde cisimleştim.

Yerçekimi beni yakaladığında, çok yukarıda olduğumu fark ettim. Kahretsin.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Kapıyı kırıp açtı.

Işık yoktu ve perdeler çekiliydi, bu yüzden emin değildim.

kimse yoktu. Ama sonra bir lamba yandı ve yataktaki bir kızın etrafına küçük bir ışık saçtı. Son zamanlarda en sevdiğim pozu vermişti; dizlerini yukarı çekmiş, çenesini aşağıya sarkıtmış, yatak başının yanında oturuyordu. Daha iyi günler görmüş gibi görünen küçük bir yardımcıydı.

Çok daha iyi.

"İçeri girebilir miyim?" Yumuşakça sordum.

Başıyla onayladığını sandığım bir işaret aldım ve açıklıktan geçip kapıyı arkamdan kapattım. Yemek vakti gelmişti ve herkes alt kattaki büyük yemek odasında idi, orada kalacaklarını umuyordum. Gertie'nin eski geceliklerinden birini ve bana çok büyük gelen bir bornozu giyerek yatağa doğru ilerledim. Ama hâlâ nemli olan, eskiden giydiğim beyaz elbiseden daha iyiydi.

Gertie nerede olduğumu anladıktan sonra bana yarım düzine iksir içirmiş ve birkaç tane daha içirmekle tehdit etmişti. Londra'da neden vebalı bir petri kabının dolaştığı beni aşırıyordu ama asıl endişem bu değildi. Rhea'ydı.

Elimdeki tepsiyi komodinin üzerine koyduktan sonra, "Gitmeme izin vermeliydin," dedi.

"Nereye gideceksin?"

Saçları yüzüne dökülmüştü ama gözyaşlarıyla lekelenmiş, kederli bir yüz ifadesi görebiliyordum ve ona sarılmak istiyordum. Ama bir şekilde bunun hoş karşılanmayacağı fikrine kapıldım. Omuzları sınıksıydı ve battaniyeyi kavrayan eli beyaz boğumluydu.

Tekrar kalktım ve lambayı hafifçe yana kaydırdım, böylece bize biraz çay hazırlayabilecektim. Şahsen ben bir bira daha tercih ederdim, ama öyle görünüyordu ki

Rhea aşçının son erzağını da daha önce çalmıştı ve artık kalmamıştı. Yani çay vardı.

Ona bir kupa uzattım. Oda soğuktu, kış hava karardıktan sonra içeri sızmıştı, bu yüzden aynı anda hem el ısıtıcı hem de çay tutucu görevi görüyordu. Ben de kendime bir tane yaptım ve yatağın kenarına oturdum.

Bir süre sadece çay içtik.

"Bu şey gerçekten her şeyi daha iyi yapıyor," dedim sonunda. "Sanki çay ve kurabiye varsa hayat o kadar da kötü olamazmış gibi."

Şu anda akşam yemeğini kaçırdığı için ona bir tabak ikincisinden teklif ettim ama başını salladı. Ben de bir tane yedim. Çaya, özellikle de sütlü çaya batırınca tadının çok güzel olduğunu keşfettim ve iki tane daha yedim.

"Bir tane alsan iyi olur," dedim. "Yoksa bütün tabağı yerim."

Rhea sonunda başını kaldırdı ve yüzü ne yapacağını bilemez bir haldeydi. Bir anlık bir inançsızlık, biraz kafa karışıklığı ve utanç gibi görünen bir şey gördüm. Ama sonunda öfkede karar kıldı. "Gitmeme izin vermeliydin!"

Bir kurabiye daha yemeyi düşündüm ama Gertie'nin orada öylece durup bana armut atıştırması beni cidden kızdırmıştı, o yüzden yemedim. "Sanırım mahkemeden ayrılmaya çalıştığın zamanı kastediyorsun?"

"Evet! Bir ay önce gitmeye çalıştım ama Rico beni geri getirmek zorunda kaldı!"

Aslında ona bunu yapmasını söylememiştim ama neler olduğunu fark etseydim söylerdim. Neyse ki Rico genç ve güzel yardımcıma bazen benden daha fazla ilgi gösteriyordu. Ama şimdi bu konuyu açmanın zamanı olduğunu düşünmüyordum.

"Eğer işi istemediğin için ayrılmak istiyorsan," dedim ona. "Bu başka bir şey. Ama korktuğun için ayrılmak-"

"Korkmuyorum!"

Rhea o kadar kızgın görünüyordu ki gülümsememi kupamın içine saklamak zorunda kaldım. "Tamam, korkmuyorsun," diye kabul ettim.

"Bunu bilmek güzel, çünkü

Buradaki eğitim rutinleri biraz abartılı. Ama sonuç alıyorlar."

"Sonuçlar?" Bana baktı. "Neredeyse seni öldürüyordum!"

"O kadar da büyük bir düşüş değildi. Yine de sanırım difteri ya da başka bir şey geliştirebilirim."

"Bu konuda nasıl şaka yaparsın? *Nasıl?*"

Kendime biraz daha çay yapmak için kalktım. "Pritkin eğitimde beni uçurumdan atardı. Bu gerçekten o kadar da kötü değildi."

Rhea yorganı geriye attı ve ayağa kalktı. Üzerinde seksen yaşında birinin giyebileceği yüksek yakalı pazen bir gecelik vardı ama bu tür gecelerde çok anlamlıydı. Hiçbir yere gitmedi ve adım atmadı, muhtemelen yer olmadığı için. Buraya tıktırdıkları onca eski mobilyayla, depolarda yattığımızı düşünmeye başlamıştım.

Onun yerine kollarını kendine doladı ve bana baktı. Yatağın yanındaki sandalyeye oturdum ve çay içtim.

Bu onu üzmüş gibi görünüyordu.

"Biliyor muydun?" diye sordu dikkatle. "Ne planladıklarını?"

"Hayır. Sana bunu yapmalarına izin vermezdim. Muhtemelen bu yüzden bana söylemediler."

"Hayır, yapmazsın." Rhea elini telaşla saçlarında gezdirdi ve kapıya doğru yürüdü. Ama kapı bir metre kadar uzakta olduğu için bunun pek yararı olmadı. "Özür dilerim," dedi bir süre sonra. "Sağlıklı düşünemiyorum."

"Etrafta bir sürü var."

"Sadece... Sana yardım edebilmem gerekiyordu. Sana yardım etmek *istiyorum*. Leydi Herophile haklıydı; vam-Lord Mircea'nın peşinden gittiğinizde yanınızda olmalıydım," diye düzeltti kendini. "Sana yardım edebilirdim."

"O zaman neden yapmadın?"

Yeterince hafif bir soruydu ama sanki bir şimşek gibi çaktı. Aniden döndü, kapıya bakarken bana bakmaya başladı. "Bilmiyorum!"

"Bence biliyorsun."

Bana baktı, gözleri kocaman olmuştu ve hiçbir şey söylemedi.

Bir dakika sonra ona, "Gertie'de bütün bu şeyler var," dedim. "Sanırım siz onlara öğretim yardımcıları diyorsunuz. Dün beni nereye götürdü biliyor musun?"

Bana biraz daha baktı ve başını salladı.

"Bir Sanırım buna somut bir anı diyebilirsiniz. Büyükannesinin mahkemeye gelmeden önce onun için yaptığı bir şey. Aynı günün tekrar tekrar yaşandığı bir şişedeki zaman. Bazen oraya geri dönmeyi, büyükanneyle yemek yemeyi, istiridye avlamayı ve çılgın köpeğiyle oynamayı seviyor. Güzel bir yer sanırım. Suyun hemen üzerinde ama nerede olduğunu sormak aklıma gelmedi."

Rhea geldi ve yatağın kenarına oturdu. Bu işin nereye varacağını tam olarak bilmiyor gibiydi, ki bu doğrudu çünkü ben de bilmiyordum ama en azından dinliyordu.

"İnisiyeler için böyle bir şey yapmanın güzel olacağını düşünüyordum," dedim. "Böylece istedikleri zaman ailelerini görebileceklerdi. Evin yaşayan bir resmi gibi. Elbette, kaç tanesinin dokunsal durugörü sahibi olduğunu bilmiyorum ama en azından bazılarının

"Ama sonra bunun tuhaf, hatta biraz zalimce olabileceğini düşündüm. Artık sahip olmadıkları şeyi görmek ve onu öylece, zaman içinde donmuş olarak görmek. Hayat öyle değil; aynı kalmıyor. Ne kadar istersek isteyelim.

"Kızların aileleriyle daha fazla temas kurmalarını istiyorum, böylece kendilerini yetim gibi hissetmeden büyüyecekler. Ama bunu yapmanın yolunun bu olduğunu sanmıyorum."

"Ailenin yanında büyüyebilir ve kendini yetim gibi hissedebilirsin," dedi Rhea yumuşak bir sesle. "Görülmemiş, fark edilmemiş, es geçilmiş."

"Sanki annen seni bir yardımcı pozisyonu için es geçmiş gibi."

Başını salladı.

"Bu yüzden mi gücü kullanmıyorsun? Senden bunu istemeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Yapmayacağını biliyorum. Tüm kuralları ve kısıtlamalarıyla bu hayata hapsolmamı istemediği için olduğunu söyledi. Ama sebep bu değildi."

Kaşlarımı çattım ve sandalyeme geri oturdum, gerçi sandalyem Viktoryenlerin sevdiği düz sırtlı işkence aletlerinden biriydi, bu yüzden pek yardımcı olmadı. Tekrar öne doğru oturdum. "O zaman sebebi neydi?"

Rhea ayağa kalktı, gidecekmiş gibi kapıya doğru yürüdü ve sonra dönüp sırtını kapıya dayadı. "Pythian gücü başka hiçbir şeye benzemez. Onunla dünyayı değiştirebilir, kelimenin tam anlamıyla zamanın kendisini yeniden yazabilirsiniz. Bu nedenle, o makamı işgal eden kişinin olağanüstü olması gerekir. Zeki, düşünceli, ölçülü, gerçek bir diplomat. Ama aynı zamanda bir savaşçı: sert, yetenekli ve inatçı, gerektiğinde korkunç ihtimallere karşı bile savaşabilmeli. Güçlü ama nazik, bilge ama kibar, inisiyeleri için bir anne ve doğaüstü topluluk için bir bilge olmalıdır. Mükemmel olmalı. Tek kelimeyle mükemmel. Milyarda bir-"

Kendimi tutamadım; bir kahkaha patlattım. Durmaya çalıştım, çünkü Kötü olduğunu biliyordum ama yapamadım. Güldüm, güldüm ve sonra biraz daha güldüm. Ta ki eğilip soluk soluğa kalana, gözlerimden yaşlar akana ve ciddi bir hiperventilasyon tehlikesi geçirene kadar. Bir an için nefes alamadım.

Rhea yatağa uzanmama yardım etti, gözlerinde endişe vardı.

"Gidip Leydi'yi getireyim mi?"

Hırıltıyla tutarsız bir şeyler söyledim ama o gitmeye çalıştığında tutundum. "Bana ... bir dakika ver."

"İyi misin?"

"Evet." Biraz daha hırıldadım ve tekrar başlamadan önce kendime durmamı söyledim. Rhea bunu hak etmiyordu. Son zamanlarda çok şeyle uğraşıyordu: annesinin öldürülmesi, babasının ona pek de iyi davranmaması

sahip olduğunu bilmediği kızı ve savaşıması gereken küçük bir savaş meselesi.

Kısa bir süre öncesine kadar sarayda kreş yardımcısı olması ve küçük inisiyelerin bakımına yardımcı olması da işe yaramamıştı. Günlük en büyük endişesi kimin nezle olduğu ve kimin kimin boya kalemlerini çaldığı idi. Sonra annesi öldü, evi havaya uçtu ve yeni, muhtemelen deli Pythia onu sadece bir yardımcı değil, aynı zamanda varisi yaptı. Bu durum herkesi germeye yeterdi.

Ve benim ona gülmem de işe yaramayacaktı.

"Özür dilerim," dedim ve ciddiydim. "Bana verdiğin liste doğruysa istifamı vermek zorunda kalacağımın farkında mısın? Her Pythia'nın bunu yapacağını?"

Rhea bir an şaşırmış gibi baktı. "Yapmazlar."

"Olurdu."

"Olmaz-" dedi, kendini tutmadan önce. Ve bana kaşlarını çatı. "Sen bir *tanrıçasın*-"

"Demi ve ben çoğunlukla babama çekmişiz. O da pek iyi bir Toplumun temel direği, size söyleyeyim."

"-ve ben değilim! Ben bir hiçim!"

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun," dedim, neden herkesin gördüğü potansiyeli onun göremediğini merak ederek. Özellikle de kırımı kurtarmama yardım ettiği son olaylardan sonra. "Sen Agnes'in kızıydın. Ve Jonas'ın da. İhtiyacın olan tüm yeteneklere sahipsindir-"

"Yapamam! Bunu yapamam!" Elmacık kemiklerinin üzerinde, gerçekten üzgün olduğunda ortaya çıkan iki küçük renk lekesi vardı. "Her şeyi mahvederim ve herkesi öldürürüm-"

"-ama kimse sana bir şey yaptırmayacak." Aniden durdu ve bana baktı.

"Bunu hiç istemedim," dedim ona. "Ben tüm o yardımcıları gibi değildim, pozisyon için kavga edip dövüşmedim ve pençelemedim. Ben kaçana kadar yeteneğimi sömüren bir vampirin pisliği tarafından yetiştirildim."

uzakta. Sonra güç beni buldu, kucağıma oturdu ve gitmeyi reddetti. Reddetmek için hiç şansım olmadı.

"Bu tam olarak doğru değil; çok reddettim ama kimse dinlemedi. Ve uzun bir süre bu konuda gerçekten üzgündüm. İnsanlar bir süre boyunca her gün beni öldürmeye çalıştı ve bunun nedeni çoğunlukla Pythia olmamdı. Düşmanlarım beni öldürmeye çalıştı, müttefiklerim beni öldürmeye çalıştı, Cassie Palmer için açık bir av sezonu gibiydi. Hala nasıl hayatta kaldığımı bilmiyorum-"

"Sen sensin," dedi Rhea hararetle. "Sen özelsin-"

"Sus," dedim ve durdu.

"Ama bir yerlerde işler değişti. Tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum. Yabancı bir dünyadan, cehennem bölgelerinden birinden yanlışlıkla getirdiğim kuma baktığımı hatırlıyorum. Dante'nin evindeki eski yatak odamdaydım ve üzerimdeki uzaylı harem tipi pantolonumdan sıyrılmıştı çünkü erkek arkadaşımı cehennemden yeni çıkarmıştım ve ... beni etkilemişti. Benim için büyük bir andı. Uzaylı kumu. Orada olmaması gerekiyordu ama oradaydı, yani rüya görmüyordum, anlıyor musunuz?"

Rhea başını salladı ama yüz ifadesinden hâlâ Gertie'yi almaya gitmesi gerektiğini düşündüğü anlaşılıyordu.

"Ya da zaman yolculuğu yapan bir balığı sütyenimle geri getirdiğim zaman," dedim anımsayarak.

"Neyinde?"

"Ya da uçan bir arabaya binerken zayıflamış bir tanrıyı metafizik bir tuvalete attığım zaman. Ya da aynı tanrının hayaletinin başka bir tanrıyı parçalara ayırmasına yardım etmesini izlediğim zaman. Ya da o zaman, anladınız işte.

"Gertie bu hayatın insanı değiştirdiğini söylüyor ve haksız da değil. Ben eskiden isterdim. Bilmiyorum. Bir şeyleri gerçekten istememe izin verdiğimi hiç sanmıyorum. Kanınızın peşinde çılgın bir vampir varken, bu tür şeyler pek mantıklı değil. Ama belki bir gün Tony'nin beni sevebileceğini hayal ederdim.

Beni takip etmeyi bırak. Adamları beni bulamadığı için öldüğümü falan düşündü. Ve sonra ..."

"Ve sonra?" Rhea birden dikkatle beni izlemeye başladı.

"Ve sonra bir ev, bir aile. Sabah alarm çaldığında uyandığım ve akşam eve döndüğümde yemek masasının etrafında akşam yemeği yediğim bir iş. Normal bir hayat, anlıyor musun? Stres yok, kimse beni öldürmeye çalışmıyor, kaçmak için bir sebep yok. Kökler, sevmeye başlayabileceğim kalıcı bir ev, çünkü uzun vadede orada olacaktım, hatta orada yaşlanabilirdim. Birlikte yaşlanacağım biri..."

"Onu hala istemiyor musun?"

"Bir kısmını, evet. Ama artık başka şeyler de istiyorum. Dünya düşündüğümünden çok daha büyük ve şimdi çok daha fazlasını gördüm. Pythias'ın genç yaşta öldüğünü, normal büyülü insanların belki yarısı kadar yaşadığını duyardım-"

"Gücü ne kadar kullandıklarına bağlı olarak değişir."

"Belki de. Ya da belki de sadece bu zaman diliminde yaşadıkları kısmını görüyorsunuzdur. Agnes bir keresinde bana bir görevi olduğunda bunu çoğunlukla Çember'e söylemediğini söylemişti. Kendisiyle birlikte bir savaş büyücüsü müfrezesinin gönderilmesinden hoşlanmazdı. Onlara ihtiyacı yoktu; sadece yoluna çıkıyorlardı. Ve bu, gördükleri her şeyi patlatmaya başlamadıkları varsayımına dayanıyordu."

Rhea gülümsedi.

"O zamandan beri merak ediyorum, kimsenin bilmediği diğer çağlarda kaç yıl yaşadı?"

Rhea başını salladı. "Bunu yapamazsın. Sebepsiz yere seyahat edemezsin-"

"Sanki çocuk sahibi olamayacakmışsın gibi?"

Yüzü aniden kapandı. "O istemedi. Ben bir hataydım."

"Bunu sana o mu söyledi?"

"Tüm hayatı bana bunu anlattı. Pythia olmak için, diğer tüm yardımcıları yenmek için çok mücadele etti. Sence bunu benim için tehlikeye atmak istemiş midir?"

Burada dedikleri gibi son bisküviyi de yedim, çünkü bir tanesini bile geri koyamıyorsunuz. "Sanırım Agnes istediğini yaptı. Eskiden onun çok kuralcı, kitaba uygun biri olduğunu düşünürdüm. Çünkü insanların görmesini istediği şey buydu. Mükemmel bir Pythia, böylece kimse yüzeye çıkamazdı. Ama altında . . ."

"Ne? Altında ne vardı?"

"Bugün gördüğün şey. O dövüşü severdi. Bu işte iyiydi-"

"Evet." Rhea yüzünü buruşturdu. "Biraz fazla iyi."

"-Sen de öyleydin." Gözlerim irkildi ama gerçek buydu. Orada yaşıyordu. "Bana bir şey söyle, eğer mahkemeden ayrılırsan ne yapacaksın? Dışarıda ne olduğunu, dünyanın ve zamanın gerçekte ne kadar büyük olduğunu bilerek, ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Hiç . . . Bunu hiç düşünmedim. Sarayda büyüdüm; bildiğim tek ev burasıydı. Cadılar meclisinde çok gençken bile buraya geleceğimi hep biliyordum. Buradan ayrılmayı hiç düşünmedim bile."

"Ama şimdi mi istiyorsun?"

Yüzü yine buruştu. "İstemiyorum; *yapmak zorundayım*."

"Neden?"

"Sana nedenini söyledim! Ne istediğini, neye ihtiyacın olduğunu biliyorum. Savaşta ve senin vardiya değiştiremeyen bir varisin var. Ya da bunu iyi yapamayan."

"Oldukça iyi yaptığınızı söyleyebilirim."

"Ama bu sadece vites değiştirmekle ilgili değil! Ya da gücü kullanmakla. Onu *iyi* kullanmak, doğru olanı yapmak, zor kararlar vermekle ilgili-" Dudağını ısırды. "Haklıydın. Korkuyorum. Seni hayal kırıklığına uğratmaktan, herkesi hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorum."

"Evet. Ben de

yaşadım." Şaşırmış
görünüyordu.

Gözlerimi devirmemeyi başardım.

Bir süre sonra ona "Bencillik ettim," dedim. "Bu işi kabul ettiğimde o kadar bunaltıcıydı ki nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Ama sonra

sen geldin, mükemmel varis, ve *sonunda gibi görünüyordu*.

Bir şeyler doğru gitti. Bir şeyler kolaydı.

"Ama ne istediğini düşünmek için durmadım. Bunun için özür dilerim."

Rhea'nın elleri benimkileri sardı. "Hanımefendi-"

"Ama şimdi anlıyorum. İnsanlar bana hayatımı nasıl yaşayacağımı, nasıl olacağımı ve kimi seveceğimi söyleyip duruyorlar. Aynı şeyi sana yapmayacağım. Yapsam bile işe yaramaz. Başkasının senin için istediği değil, senin istediğin olmadıkça böyle bir işi uzun vadeli yapamazsın. Bazen berbat bir iş, dünyanın en kötüsü. Diğer zamanlarda ise bir keşif. Başka hiçbir şeyin olmadığı ya da olamayacağı gibi. Ama bu herkesin yaşayamayacağı bir aşırılık. Yeteneğin var, Rhea; asıl soru, bunu yapmak için arzun var mı?"

"Hangi yönde karar verirseniz verin sizi destekleyeceğimi bilmenizi isterim."

"Teşekkür ederim leydim," diye fısıldadı.

"Bir şey değil. Şimdi biraz uyu. Sabah yapmamız gereken bir iş var."

Otuzuncu Bölüm

“[Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmediğimden değil," dedi Rhea ertesi sabah, bodrum katının merdivenlerinden inerken elinde bir fenerle Daha fazla.

"Bildiğim iyi oldu."

"-ama bu şartlar altında, yani, son seferden sonra-"

"Ha?"

"-Ben gidip sizin için ihtiyacınız olan bilgileri alsam daha iyi olmaz mı sizce?"

"Hayır."

"Benim için hiç sakıncası yok ve ben oldukça aşinayım-oh," dedi ve dudağını ısırarak bir merdivende durdu.

"Ben Pythia'yım," diye hatırlattım ona. "Burası *benim* kütüphanem. Ve bana istediğimi verecek."

Gertie gücümü kontrol etmeyi öğrenmem gerektiğini söylemişti ve burası kesinlikle başlangıç yeri idi. Ama başka bir şeye de ihtiyacım vardı ve bu bilgiyi kimsenin görmesini istemiyordum. Rhea'nın bile.

Bunu her düşündüğümde bir şey beni daha fazla rahatsız ediyordu. Özellikle de Gertie çalıları temizledikten sonra. Çünkü birinci ve üçüncü saldırılar konusunda haklı olduğunu düşünmüştüm, ki bu da Pythian gücünün benim parlak yeni vampir yeteneklerimle oynamasından kaynaklanıyor olabilirdi.

Ama ikincisi değil.

Hayır, ikincisi tamamen başka bir şeydi.

Dünyanın en iyi araştırmacısı değildim ama o banyoda ne olduğunu bulacaktım ve burası bana yardım edecekti!

"Evet, elbette," dedi Rhea diplomatik bir tavırla. "Ama bu ona benim aracılığım ile, anlıyor musun?"

Kollarımı kavuşturdum ve ona baktım.

"Görmüyorsun." Omuzları hafifçe çöktü ve fenerin ışığı eski taşlara sıçradı.

"Her şey yoluna girecek," dedim ona ve hissettiğimden daha iyimser görünmeye çalıştım.

Sanırım işe yaradı, çünkü Rhea başını salladı ve birkaç basamak daha indik. Ya da en azından ben öyle yaptım. Rhea endişeli de olsa normal bir insan gibi yürüyordu.

Böyle devam ederse dudağını patlatacak diye düşündüm.

Öte yandan ben, duyularımı bastırmaya odaklanmıştım. *Hepsini*, buraya ilk geldiğimde yapmam gerektiği gibi. Sadece kimse bana buranın metafiziksel bir hazmat kıyafeti gerektirdiğini söylememişti!

Dibe vardığımızda, "Feneri söndür," diye fısıldadım, Rhea da mecburen bunu yaptı. Bir süre karanlıkta durup gözlerimizin alışmasını bekledik. Sonunda onun endişeli yüz hatlarını tekrar görebildiğimde köşeden bakma riskini göze aldım.

Oda karanlık ve sessizdi. Yani, çoğunlukla. Orada burada bazı uğursuz titreşimler vardı ama endişe verici bir şey yoktu. Stroboskop etkisi neredeyse yok olmuştu, sadece duvarların üzerinde birkaç zayıf aydınlatma baloncucu oynuyordu ve bunu anlamak için gözlerimi kısmam gerekiyordu. Sanki lav lambasının pili bitmiş gibiydi.

"Pil kullandıklarını sanmıyorum," diye fısıldadı

Rhea. Tekrar ona baktım. "Ne?"

"Lav lambaları. Küçük bir kızken Tottenham Court Road'dan bir tane almıştım. Pembe bir tane."

Ona baktım.

"Fişi duvara takılı," diye ekledi yardımsever bir şekilde.

Biraz daha baktım. "Sen . . . aklımı mı okudun?"

"Ne?"

"Lav lambaları! Onları düşündüğümü nereden bildin?"

"Çünkü sen söyledin?"

"Ben yapmadım!"

"Ben-sen-bir dakika önce-"

Gözleri kocaman olmuştu ve omuzlarını tuttuğumu fark ettim. Parmaklarımı çözdüm ve yutkunarak duvara yaslandım. "Özür dilerim."

"Siz . . . yüksek sesle konuştunuz, Hanımefendi, söz veriyorum-"

"Evet, bunu bazen farkında olmadan yapıyorum. Kötü bir alışkanlık," dedim ona nefes nefese. "Sadece biraz gerginim."

"Anlaşılabilir."

Birden Gertie değil de Rhea burada olduğu için minnettar oldum. O da kafama bir tane patlatır ve artık işime bakmamı söylerdi. Ve haklı da olurdu.

Köşeden tekrar baktım.

Hâlâ karanlık; hâlâ sessiz. Daha önce fark etmediğim birkaç hareket belirtisi vardı, belki de gözlerim artık tamamen açılmış olduğu için. Bir kitabın tek sayfaları ya da alışılmadık şekilde bükülmüş televizyon ekranları gibi garip ışık kareleri orada burada zayıf bir şekilde parlıyordu. Ama yüzeylerde hiçbir şey seçemiyordum ve geçen seferkinin aksine, bir şeylere yapışmakta zorlanıyor gibiydiler. Etrafta uçuşuyor, sütunlara sürtünüyor ya da duvarlardan sıyrılıyor, sadece yere düşen yapraklar gibi hafifçe salınıyorlardı.

Zararsız.

Derin bir nefes aldım.

"Tamam. Bunu tekrar deneyelim," dedim Rhea'ya güven verici bir şekilde gülümseyerek ve son merdivenden indim.

Ve ayakta duran bir düzine şamdan aniden canlandı.

Sütunların arkasındaki duvarların etrafına saçılmışlardı ama karanlıkta onları görmemiştim. Parıltı yüzünden onları neredeyse göremiyordum, çünkü oda birdenbire o tuhaf, parlayan görüntülerle dolmuş, fırtınadaki kâğıtlar gibi havada dönmeye başlamıştı. Sadece

rastgele uçmuyorlardı. Etraflarında dönüyorlardı, birlikte akıyorlardı, dümdüz geliyorlardı-

Vay anasını!

Bağırdım, Rhea feneri düşürdü ve tökezleyerek merdivenlere geri döndüm, bu da şamdanların aniden sönmeye başlamasına neden oldu. Önemli değildi, çünkü parlayan bok fırtınası az önce üzerime çökmüştü. Ellerimi başımın etrafında çırparak, kızgın bir arı sürüsünü savuşturmaya çalışır gibi dönen görüntü yığınının ortasına vurdum. Merdivenlerden yukarıya, tekrar ana kata çıkarken bana kâbus çılgınlıkları atıyorlardı; sendeleyerek dışarı çıktım, kapıyı çarparak kapattım ve sırtımı kapıya dayayıp nefes nefese kaldım.

Rhea'nın hâlâ aşağıda olduğunu fark etmeden önce.

Kahretsin!

Kapıyı açtım ve onu içeri çektim, sonra tekrar kapattım. Ve halının üzerinde çırpınan bazı çılgın kaçışların üzerine bastım. Birkaç yardımcı ya da yaşlı inisiye merdivenden çıkarken durup beni izledi ama ben onları görmezden geldim. Üzerinde küçük bir ejderha olan ve ayağımı yakmaya çalışan parlayan bir sayfayı öldürmekle meşguldüm!

Ateşini söndürdüm -kalıcı olarak- ve Rhea'nın da bana baktığını görmek için başımı kaldırdım. Ama hiçbir şey söylemedi, ki bu onun en iyi yanlarından biriydi. Ne zaman konuşacağını ve ne zaman hiçbir şey söylemeyeceğini biliyordu.

Benim aksime.

"İkinci seçenek," dedim ona acımasızca ve dudağını biraz daha patlattı.

~~~~~

Sorunun merdivenler olduğuna karar verdim. O lanet olası şeylerle ilgili bir şey, vakaları işkence yapabilecekleri birinin olduğu konusunda uyarıyordu. Tamam o zaman. Merdiven yok.

Olabildiğince uzaklaşarak büyük odanın diğer tarafındaki karanlık koridorlardan birinin yanına geçtim. Ve hemen duvara sarıldım, kalbim göğsümden çıkmaya çalışırken olabildiğince sessiz nefes aldım. Arkamdaki taşlar soğuktu ve nefesimin yüzümün önünde olduğunu görebiliyordum ama hiçbir şey bana saldırmadı, hiçbir şey hareket etmedi.

Hiçbir şey yok!

Ne olur ne olmaz diye bir süre öylece durdum ama başka garip çırpınışlar olmadı. Artık lav ışıkları da yoktu. Sadece titreşen karanlık, hareketsiz, sessiz oda ve rahatlayarak soluduğum küçük bulutlar vardı.

Ve devasa katana boynuma doğru yöneldi.

Bir taş gibi düştüm ve kafamı kaldırıp baktığımda, neredeyse kafamı koparacak olan darbenin şiddetiyle duvarın oyulduğunu gördüm. Geri sıçradım ve kılıç beni takip etti. Kılıcın iri yarı samuray görünümlü bir adamın elinde olduğu izlenimine kapıldım ama net olarak göremedim çünkü kesici darbelerden kaçınmak için tek yapabildiğim buydu.

Bir tanesi yere çarptı ve eteğimin bir kısmını kopardı. Bir tanesi aniden geriye doğru eğildiğimde başımın üzerinden havayı yararak yüzümü birkaç santimle ıskalamasına neden oldu. Bir vitrinin altına yuvarlandığımda ise vitrin üzerimde patladı ve sertleştirilmiş çelik kütlesi ile onu kullanan kas yığınının altında kaldım.

Ciğerlerimde aynı anda hem çığlık atmaya hem de sürünmeye yetecek kadar hava kalmamıştı ve ben de sürünmeyi tercih ettim. Ya da buna benzer bir şey - yüzümden kan damlarken, kırık camlar avuç içlerime ve inciklerime saplanırken ve etli bir el saçlarımı tutarken çılgınca, çırpınan bir çırpınıştan daha fazlası. Ama yeterince yakalayamadı ve ben de koptum, tökezleyerek ayağa kalktım ve koşmaya başladım.

-

Doğruca Rhea'ya.

"Bu sefer her şey yolunda mı?" diye sordu, sırtıma çekiç darbesi gibi bir şey inerken.

Omurgamın yarıldığını, kanımın fişkırdığını ve artık ölümcül bıçak tarafından parçalanmış olan ciğerlerimden birinin çöktüğünü hissettim. Diğerini sonunda çığlık atmak için kullandım.

-Yüzüne. O da çığlık atarak karşılık verdi, irkilmiş gibi bir ses çıkardı ve bir an için öylece durup birbirimize bağırдық. Ta ki ben onu yakalayıp

Tekrar üst koridora dönüyoruz.

Kaygan bir halının üzerine düştük ve halı ayaklarımızın altından kayarak bizi yere düşürdü. Kendimizi beyaz dantel eteklerden ve çırpınan uzuvlardan oluşan bir yığının içinde bulduk, hala çığlık atıyorduk. Ben de içinden kocaman bir kılıç çıkmış olması gereken göğsümü avuçluyordum.

Ama bunun yerine parmaklarım yerde sürünmekten biraz tozlanmış, ama onun dışında iyi olan cızırtılı dantellerle karşılaştı. Yuvarlanan saçlarımı gözlerimden uzaklaştırdım ve Rhea'nın üzerinden yuvarlandım, bir yandan da parçalanmamış memelerime şaşkınlıkla bakıyordum. Sonra da merdivenlerde sıralanmış, öncekinden daha büyük bir grup yardımcıya baktım. Bu kez aşağı ya da yukarı gitmiyorlar, yapacak daha iyi bir işleri yokmuş gibi aylak aylak dolaşıyorlardı.

Rhea inleyerek doğruldu ve benimkinden çok daha koyu ve ağır olan kendi saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. Sonra gözlerini Agnes'e dikti. Merdivendeki seyircilerden biri olduğunu fark ettim.

"Burada ne yapıyorsun?" Rhea sordu.

Agnes ona küstahça bir sırıtış attı. "Gösteriyi izliyorum." Rhea kaşlarını çatı.

Ani bir ses patlamasıyla güldüm ve yere uzandım, nefes nefese kaldım, kıkırdadım ve sadece beklenmedik bir şekilde ölmemenin verdiği o özel coşkuyu hissettim.

Agnes, "Girişi ücretli yapmayı düşünüyoruz," diye ekledi.

Rhea kalkmama yardım etti, hâlâ annesine ters ters bakıyordu. "Üçüncü seçenek," dedi bana sertçe.

Ona göz kırptım, hâlâ kıkırdıyordum. "Üçüncü seçenek?"

"Üçüncü seçenek."

Üçüncü seçeneğin Pythia'nın nükleer silahı olduğu ortaya çıktı, en azından tehlikeli yerler söz konusu olduğunda.

"Bunu uzun süre yapamam," dedim Rhea'ya sinirli bir şekilde, bir kat aşağıdaki merdiven boşluğunda, çünkü seyirciye ihtiyacım yoktu. "Billy vücuduma bakıcılık yapmak için burada değil."

Billy Joe ve ben bir Pythia'nın bedeninden sıyrılıp bir ruh olarak zamanda yolculuk yapabileceğini oldukça erken fark etmiştik. Seleflerimden bazıları bu yöntemi tercih etmişti, çünkü bu sayede eve hıyarcıklı veba gibi bir şey getirme olasılığınız azalıyordu. Başka birinin bedenine girmeyi çok iğrenç buluyordum ve mümkün olduğunca bundan kaçınıyordum, ama bazen öyle olmuyordu.

Billy de burada devreye girdi.

Çünkü ruhu olmayan bir bedene biz ölmek diyoruz ki ben bunu pek sevmezdim. Çoğu Pythia da öyle değildi ve bu küçük sorunu, neredeyse terk ettikleri anda deri değiştirerek aşıyorlardı. Ama benim öyle bir anlık zamanlamam yoktu, bu yüzden Billy ile idare etmek zorundaydım. Ben yokken, bebek bakıcılığı karşılığında benim bedenimde kafayı bulacaktı.

Çünkü kimse söz konusu ruhun size ait olması gerektiğini söylemedi.

Ama Billy Pritkin'i korumakla meşguldü, yani tek başımaydım.

Bu da bana burada çalışmak için çok fazla zaman vermedi. Bu gibi durumlarda bir ya da iki dakikadan fazla ortalıkta görünmemek pek uygun sayılmazdı.

Gelecekte daha fazla dakika istiyorsan, hayır.

"İşe yarayıp yaramadığını görmek sadece bir dakika sürecek," dedi Rhea kararlılıkla. Dudak çiğnemenin geride kaldığını gördüğüme sevinmişim ama sanki yer değiştirmişiz gibi hissetmeye başlamışım. Gergin bir şekilde

Hayalet ayaktan hayalet ayağa geçerken, eteklerimi alçakgönüllülikle düzeltti ve sonra yüzü dingin bir şekilde yere düşmüş halimi izlemeye başladı.

Ve sonra bana baktığında beklenti içindeydi.

Yutkundum ve karanlık merdiven boşluğuna doğru geri döndüm, şu anda cehenneme doğru giden bir tünel gibi görünüyordu. Kendimi bu işlere nasıl bulaştırmıştım? Neden Rhea'ya bir araştırma listesi bırakıp eve gitmemiştim?

Boş ver; nedenini biliyordum. Çünkü tatlı yüzü ve iri, masum kahverengi gözleriyle bakire yardımcıma banyo olayını açıklamaya çalışırken dilim tutulmuş ve dehşete düşmüştüm. Bunun gibi bir şey, diye düşündüm acımasızca.

Ama korkaklığa ayıracak vaktim yoktu, bu yüzden lanet merdivenlerden tekrar sürünerek inmeye başladım. Buradaki umut, Mircea'nın yeteneklerinin bedenime bağlı olması ve bana bir ruh olarak aynı sorunlara neden olmayacağıydı. Yani, hayalet parmaklarımı kendime sakladığım sürece sorun yaşamayacaktım.

Teoride.

Ama pratikte de işe yarıyor gibi görünüyordu. Merdivenlerden rahatsız edilmeden süzülerek indim ve büyük ana odaya çıktım. Bu sefer geldiğimde hiçbir meşale yanmadı, görünüşe göre hayalet ayaklarım hiçbir şeyi tetiklemeye yetmemişti. Ve ne ışıklar dalgalandı ne de samuraylar saldırdı. Artık sadece büyük, karanlık, hafif tozlu bir oda olan bu yerde hiçbir şey olmadı.

Rhea için bir sayı, diye düşündüm, yüzümde bir sırtıma belirdi. Büyük bir sayı! Bunu daha önce düşünmeliydim.

Karanlıkta gümüş bir lekeye benzeyen bir şey gördüğümde düşüncelerim dağıldı. Bu tarafa doğru hareket ediyordu ama bu sefer garip bir şey değildi. En azından benim için değildi, çünkü Billy hayatımda karşılaştığım tek hayalet değildi. Kâhinler onları çekiyor gibi görünüyor, belki de onları sadece biz duyabildiğimiz içindir ve ben her zaman bir hayalet mıknatısı olmuşumdur.

Sadece bu etkilenmiş görünmüyordu.

Onu pek göremedim, çünkü tam olarak cisimleşmeye zahmet etmemiştii. Yine de onun bir kadın olduğu ya da yaşamı boyunca öyle olduğu izlenimini edindim. Saçlarının koyu renk olabileceğini ve başının yanında örgüler halinde toplanmış olabileceğini, gözlerinin de mavi olabileceğini düşündüm. Ya da belki de giydiği yüksek yakalı elbisenin rengini yansıtıyorlardı.

Ama her halükarda, benimkinden çok da yaşlı olmayan genç görünümlü bir yüzü ve tatlı bir ifadesi vardı - ta ki bana iyice bakana kadar.

Ah oh, diye düşündüm, genç ve güzel yüz hatları eriyip gözleri kıpkırmızı bir ateşe dönüştüğünde ve çenesi çözölüp ihtiyacı olmayan jilet gibi keskin dişlerini gösterdiğinde bir adım geri çekildim, çünkü artık her iki elinde de birer tane olmak üzere iki kılıç vardı-

Ve onlar ruh formumu bir Noel hindisi gibi parçalamadan önce ancak bu kadar ilerleyebildim. Sağ elim koptu ve uçtu, parmaklarım hala hiçbir işe yaramayan bir savunma hareketiyle yayılmıştı. Bir anlığına ona bakakaldım, beynim az önce olanları kabullenemiyordu.

Ve sonra o kılıç tekrar parladı ve ben merdiven boşluğuna geri koşuyordum, hayalet formumdan daha fazla dilim kesilirken ağzım kanlı bir cinayet çığlığı atıyordu - fırlatılan bir bıçakla koparılan ve duvara çivilenen kafam da dahil olmak üzere.

Ne olduğunu anlamam bir saniye, kaçmakta olan bedenimi çevirmem ise bir saniye sürdü. Bir şekilde başardım ve başsız ruhumun çığlık atan kafamı bıçaktan çekmeye çalıştığını görmek beni çok şaşırttı. Lanet hayaletin bana yetişmiş olması da buna yardımcı olmamıştı.

Ama hayaletler hakkında birkaç şey biliyorum ve o ne kadar güçlüyse ben de o kadar güçlüydüm ve motive olmuştum! O korkunç suratına dirsek attım, merdivenin karanlığına geri düştüğünü gördüm, başımı tuttum ve koştum - kelimenin tam anlamıyla hayatım için.

"Hanımefendi?" Ben yanından geçerken Rhea, "Hanımefendi," dedi.
"Hanımefendi!"

Beklemedim. Kapıdan içeri daldım ve arka koridora çıktım, başım kolumun altındaydı, vahşi bir korku hemen peşimdeydi. Tüm durugörü uzmanları hayaletleri göremese de, birçoğu görebiliyordu. Çığlıklarına ve kaçma girişimlerine bakılırsa, merdivenlerdeki seyircilerin önemli bir kısmı da dahil. Agnes'in bile gözleri büyüdü ve ben yanından geçip ön kapıya doğru koşarken hiç de kadınsı olmayan bir şeyler söyledi.

Çünkü hayaletlerin savundukları belirli bir bölge vardır ve benim şu anda bu bölgeyi geçmem gerekiyordu.

Başaramadım. Soğuk ve kemikli bir şey, iskelet bir el gibi, ayak bileğimi kavradı ve beni hayalet ayaklarımdan çekip çıkardı. Yüzüstü yere düştüm, döşemenin içinde yarı yarıya kaybolacak kadar sertti. Sanırım buna kesik başım da dahildi, çünkü bir anlığına tüm ışıklar söndü.

Sonra el beni aniden bıraktığında tekrar açıldı ve bir şekilde yüzeye doğru çırpındım, ancak ters dönüp Rhea'nın hayaletle savaştığını gördüm. Yüzü hiç görmediğim kadar acımasızdı, ellerini büyü ateşi sarmıştı ve bir an için gerçekten kazanıyor gibi göründü, darbe üstüne darbe indiriyordu. Ama bunun başlıca nedeni hâlâ bana odaklanmış olmasıydı.

Ta ki o kırmızı gözler ona yönelip tehditkâr bir şekilde daralana kadar.

"Hayır!" Çığlık attım. "Buraya! Tam burada, seni kaltak!"

Bir şekilde ayağa kalktım, başım hâlâ kolumun altındaydı ama vücudum hareket ediyordu. Çünkü hayaletten gelen vahşi bir darbe Rhea'yı -bütün vücuduyla birlikte- yarım düzine metre kadar geriye savurmuştu. Onun yere düşüp mermer üzerinde kaydığını gördüm, hayaletin onun peşinden gittiğini gördüm, kalan elimin uzanıp onu tuttuğunu gördüm-

Ve sonra tam bir savaş başladı, düşünmeye ya da neler olup bittiğini gerçekten fark etmeye bile zaman yoktu.

Haklıydım, bu şey güçlüydü. Şimdiye kadar gördüğüm tüm hayaletlerden daha güçlüydü, üstelik kendi topraklarında. Ama ben sadece bir kahin değildim; hayaletler konusunda uzmanlaşmış bir büyücüydüm, tıpkı babam gibi. Ve eğer bu şey dövüşmek istiyorsa, ona bir tane verirdim!

Yüzüme doğru kükredi; ben de çığlık attım. Ve kalan yumruğumu çirkin suratına geçirdim. O jilet gibi dişleriyle parçaladı; ben de tutundum ve onu tekrar tekrar duvara çarptım. Tabii ki o da karşılık verdi, beni bir bez bebek gibi savurdu ama kolumu bırakacak kadar akıllı olmadığı için o da yoluna devam etti.

Elbette bunun muhtemelen bir nedeni vardı, diye düşündüm, gücün içimden akmaya başladığını hissederek. Beni tüketmeye çalışıyordu, gücümü, hayatımı, bulabildiği her şeyi. Ben acımasızca dayanırken savunmasız ruhumu yağmaliyordu. Ama ben de bu oyunu oynayabilirdim, en azından bedensiz bir ruhla, ve onu hemen geri boşalttım, güç akışlarımız çalkalanıyor ve akıyordu, yumruklarımız ve ayaklarımız gibi birbirimizle savaşıyorduk, özellikle de yerden yükseldiğimizde ve artık ayakta durmak için onlara ihtiyaç duymadığımızda ikincisi.

Bir avizeye çarptık, kristaller etrafımızda çınlıyordu, çünkü hayaletler istediklerinde eşyaları hareket ettirebiliyorlardı. Ve o anda ben istedim. O piç şeyi tüm o ışıltılı küçük kristallerin arasından sürükledim, tekrar tekrar, lanet olası kolumun yarısını kopardığında bana yaptığı gibi ruhu parçalamaya çalıştım!

Ve bir an için işe yarıyor gibi göründü. Aynı anda hem hasardan kaçınmak hem de bana tutunmak için yeterince maddesizleşemiyordu ve kararlı bir canavardı. Her geçişte vücudundan gri duman iplikçiklerine benzeyen bir şey sıyrılıyor ve sanki içeriye sis girmiş gibi odanın etrafına dağılıyordu. Biraz daha dayanırsam onu yakalayacaktım!

Ya da bana sahip olacaktı, fark ettim. Çünkü onu parçalamama, sahip olmadığım zamanı satın almama izin veriyordu. Bedenimden çok uzun süredir uzaktaydım ve gücümle birlikte ışığım da azalmaya başlamıştı.

Eğer hemen geri dönmezsem, Pythian Sarayı'na musallat olan iki hayalet olabilirdi. Ama lanet şey gitmeme izin vermedi, ben de aklıma gelen tek şeyi yaptım. Ve avizeyi tavandan söktüm,

cehennemdeki tüm zebaniler gibi feryat eden o yırtık pırtık ruhun üzerine atarak-

Ve bırak gitsin.

Hiç vakit kaybetmeden bedenime geri döndüm, bir elim sanki kopan elim kendi yolunu bulmuş gibi yere doğru seğiriyordu. Ve sonra geri kalan kısmım da öyle yaptı, düşmüş formumun içine battım, duyularım bir anda hayata dönerken vücudumun insan şeklindeki bir balon gibi şiştiğini hissettim. Ve bana keşke dönmeselerdi dedirtti!

Ciddi şekilde yavaşlayan kalbim aniden yeniden hızlanınca nefes nefese kaldım. Hava sönmüş ciğerlerime ulaşırken öksürdüm ve öğürdüm. Kan, bir an için nerede olduğumu ya da kim olduğumu bilmeyen bir beyin de dahil olmak üzere yarı aç bir vücuda akmaya başladığında korkunç bir baş dönmesi hissettim.

Ve sonra hatırladım.

Ayağa fırladım, sendeleyerek duvara çarptım ve nefes nefese bir dakika orada kaldım. Sonra zayıflığıma öfkelenerek oradan ayrıldım. Çünkü oradaki kızların o şeyle başa çıkmasına imkân yoktu! Kendine gel, diye kendime küfrederek tozlu kolumu salyalı dudaklarıma sildim.

Ve sonra hiç düşünmeden her iki elimde birer tane olmak üzere ikiz hayalet palalar belirdi. Tamam, bu yeni ve fena bir şeydi, diye düşündüm ve sıırtmaya başladığımı hissettim. Ancak yüzümü hâlâ kapalı olan kapıya çarparak bu etkiyi mahvettim, çünkü unutmuştum, bir beden içeriden geçemezdi!

Tökezleyerek geri çekildim, küfrederek kapıyı açtım ve orada parlayan hayalet silahlar, kanlı bir yüz ve dudaklarımda titreyen bir savaş çığlığıyla durdum-

Yerde ağlayan bir figürün -hayaletin- etrafını saran bir grup kızın görüntüsünü yakaladığım için, konuşmadan kalmıştı. Kendini birkaç düzine parçadan yeniden bir araya getirmeye çalışıyor ve bunda zorlanıyordu. Ta ki beni görüp çığlık atana, geri çekilene ve tüm yardımcılarının bana dönmesine neden olana kadar, güzel yüzlerinde aynı kaşlar vardı.

Özellikle de ayağa kalkıp bana doğru gelen, yumrukları sıkılı, yüzü gök gürültüsü gibi olan Agnes'in.

"Kütüphanecimizi dövmenin bir sebebi var mı?" Evet. Kahretsın.

Bölüm Otuz Bir

O Kay, Take Initiative planı küçük bir gerileme yaşadı. Ama genel olarak işler iyiye gidiyordu. Sonunda Rhea'yla konuşmuştum ve top artık ondaydı.

Mahkeme. Orada daha fazlasını yapamazdım. Şu anda tanıdığım en büyük iki kötü adamla antrenman yapıyordu ve neye karar vereceğine o karar verecekti.

Mircea da -şimdilik- istikrarını koruyordu ve istila üzerinde sıkı bir şekilde çalışıyordu. Dünya'da olduğu kadar Faerie'de de faaliyet gösterebilecek bir ordumuz vardı ve harekete geçmeye hazırdı. Aeslinn'in topraklarına, sınırlarının etrafına yerleştirdiği ve inancının çoğunu koyduğu devasa taş nöbetçileri atlayarak, onun bilmediği bir kanalımız vardı. Sürpriz yapma şansımız ve üstünlüğümüz vardı ve eğer onu saf dışı bırakırsak, bu savaşı burada bitirebilirdik.

Peki neden tatile çıkmıyordum? Üç

kelime: Zaman yolcusu suikastçı. Hayır,

bekle, beni dinle.

Hem karargâhta hem de Gertie'nin evinde bilinmeyen bir saldırgan tarafından saldırıya uğramıştım. İki saldırı arasında bir yüzyıl vardı ve biri bir fey tarafından, diğeri ise tamamen farklı bir yapıya sahip karabasan benzeri bir yaratık tarafından yapılmış gibi tamamen ayrı görünüyordu. Belki de öyleydiler. İlkinin hedefinin ben olduğumu bile bilmiyordum ve belki de ödünç aldığım güçlerimde ikincisini tetikleyen bir şey vardı, tıpkı Were saldırısının kışkırtıldığı gibi.

Ama beni rahatsız ettiler. Beni çok rahatsız ettiler. Açıklayamadığım iki şey vardı: Pritkin'in yüzünün karabasan tarafından kullanılması, bir asır boyunca bir eşya olmayacaktık ve bana karargahtaki koşullar hakkında söyledikleri. Yani kimse feylerin içeri nasıl girdiğini çözememişti. Ama bariz bir yol vardı, değil mi?

Benim yaptığım gibi.

Bir de olası üçüncü bir sorun vardı, yani kendi sarayımda yaptığım zaman koğuğu, o kadar olağanüstü bir şekilde patlamış olan. Elbette, belki de sadece boktan bir koğuğuuydum, ama Billy Joe'nun üzerine çöktüğünde, balistiğe gitmemiști. Yapması gerekeni yapmış ve onu şekerlemenin içinde yuvarlanır gibi hapsetmişti. Ama ben banyo yaparken, tamamen delirmiști.

Sanki bir zaman yolcusunu tuzağa düşürmüş, onu fırlatmayı başarmış ama panikle biraz fazla sert fırlatmış gibi?

Tamam, bu biraz abartılıydı ama yine de. Canımı sıktı. Ve Pythian kütüphanesi muhtemelen kalıcı olarak sınırların dışında olduğundan, haklı olup olmadığımı öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Sadece benim tek yolum havamdaydı.

"Ne yapmak istiyorsun?"

Yıldızların ya da en azından doğaüstü topluluğun varlıklı üyelerinin elbise tasarımcısı Augustine bana kaşlarını kaldırdı. Benden başka herkes bunu yapabildiği için kaşlarımı çatmak istedim. Ama şimdi biraz diplomasi yapma zamanıydı, bu yüzden onun yerine gülümsedim.

"Sadece kısa bir süre için."

"Bu bir oyuncak değil Cassie," dedi muhteşem yaratık bana sertçe. "Savaş için tasarladığım eşyalar arasında yer alıyor."

Augustine Çember tarafından Peri'de işe yarayabilecek bazı büyülu eşyaların tasarlanmasına yardımcı olması için işe alındığından, bu sonuncusu büyük bir gururla söylenmişti. Tipik insan büyüleri işe yaramazdı, en azından pek yaramazdı ama Augustine'in yaptıkları tipik insan büyüleri değildi. Aslında, kendisi de yarı fey olduğu ve bu avantajı rekabette üstünlük sağlamak için kullandığı için, fey olmaktan çok daha fazlasıydı.

Şu anda Pythian Court'ta bulunan çalışma odasıındaydık, çünkü sevgili dükkânı Dante's Savaşı'nda bir kayıp olmuştı. Dükkân yeniden inşa edilirken o da benim boş yatak odalarımından birini işgal ediyordu, zira sadece bir milyon kadar yatak odam vardı. Ve söz konusu savaşta bize yardım ettiği için.

Bu yüzden şu anda etrafım muhtemelen dünyaya mal olan muhteşem kreasyonlarla çevriliydi. Augustine'inki de dahil olmak üzere, yakınında ne varsa ona uyacak şekilde renk ve doku değiştiren, teni sıkan bir tulum. Şu anda mücevherlerle bezeli, çoğunlukla transparan bir ağ elbisenin etek ucundaki yanardöner tüyleri taklit ediyordu.

Ve bana parıldayan bir file gibi görünen uzun, kıllı bir sapı gösterdi, çünkü taklitçi etkisi tayıtı da transparan hale getirmişti.

Bu kısmı çok iyi düşündüğünden emin değildim. Ya bir kadın o kumaştan bir elbise giyiyorsa ve üzerinde tişört olmayan bir adamın yanından geçerse? Ya bir erkek bunu giyiyorsa ve bikinili bir kadına çok yaklaşırsa? Sabrımın aksine soruların sonu gelmiyordu.

"Oyuncak olmadığını biliyorum," dedim, gülümsemem hiç bozulmadan.
"İşte bu yüzden ona ihtiyacım var."

"İhtiyacın olan şey daha iyi bir glamourie," dedi ve beni aynaya doğru çevirdi.

Ve hepsine lanet olsun!

"İki tane içtim," dedim neşeyle parlayan gözlerime bakarak. "Hiçbir şey yapışmıyor."

"Bu olacak." Raftan bir şey almak için döndüğünde, file efektinin ne kadar yukarı çıktığını görmek istemediğim için başka tarafa baktım ve geri döndüğümde elinde küçük bir kap tutuyordu. İçinde şeffaf saç jölesi varmış gibi görünüyordu ama parmak uçlarımda hiçbir şey hissetmedim.

Onları birbirine sürttüm ve kokladım.

Vampir duyuları için bile hiçbir şey gibi kokmuyordu.

"Bu fey," dedi bana. "Ayarlanmış tabii ki."

"Fey glamourie'lerin her zaman çiçek gibi koktuğunu sanırdım," dedim şüpheyle.

"Normalde. Ya da aynı özü içerdikleri için balık bağırsağı. Ancak genellikle çiçekler tercih edilir."

"Nedenini merak ediyorum."

"Ama bu savaş için yaptığım bir şey. Kokusuz, böylece kimse bir glamourie kullanıldığını anlamaz."

"Ne için bir glamourie?" diye sordum, çünkü bunu hiç duymamıştım.

"İnsan büyücülerı feylere benzeterek aralarına karışmalarını sağlamak için. Büyünün büyücünün gücünden beslenmesini sağlamak için kısmen insan büyüsü, Faerie'de sürekli yeniden uygulanmasına gerek kalmadan çalışmasını sağlamak için de kısmen fey büyüsü kullandım."

"Uzun boylu büyücüler bulmaları gerekecek," diye belirttim.

Augustine'in kendisi de yaklaşık bir metre boyundaydı ve o kadar zayıftı ki, sanki bir dev onun mükemmel bir şekilde sarılmış sarışın kafasını ve modaya uygun bir şekilde ayakkabılanmış ayaklarını tutup *çekmiş* gibi görünüyordu.

"Pek çok fey türü var, biliyorsun," dedi küçük tencereyi alarak. ve içindekileri gözlerime sıktı. Etraflarına daireler çizdi, tıpkı bir futbolcunun göz karasını sertçe kullanması gibi. Ve bu sırada bir büyü mırıldandı, bu da maddenin kurumasına ve rahatsız edici bir şekilde sıkılaşmasına neden oldu. Ama sonunda serbest kaldığında ve beni tekrar aynaya doğru çevirdiğinde-

"Oh, bu iyi," dedim şaşıarak. Aynı zamanda gözlerimin altındaki halkalardan da kurtulmuştu.

"Tüm bu savaş işleri bittikten sonra bir kozmetik serisi çıkarmayı düşünüyorum. Bir bayanın parfümüyle çatışmaması için kokusuz olanlar."

"Bir çuval para kazanacaksın," dedim yeni görünümüme hayranlıkla bakarak.

"İhtiyacım olacak," dedi acımasızca. "The Circle çok az para veriyor ve gösterilerim de pek iyi gitmiyor. Savaş kapının eşiğindeyken herkes 'güzel, işe yaramaz şeyler' almaktan çekiniyor."

Augustine kendine bir asistan edindiğinden beri her zamankinden daha da fazla muhteşem sihirle dolu olan çalışma odasına baktım. Bir rafın arkasından bana baktığını gördüm, kocaman, güneş patlaması gözleri her zamanki gibi ürkütücüydü. O da pek görülmeyen türden bir feydi.

Savaşta bize büyük yardımı dokunacak bir savaş.

Ama burada askeri avantajdan daha fazlası vardı. Yakındaki bir elbiseyi parmakladım, ipek gibi hissettiren ve içinden parlayan ışıkla vitray gibi görünen bir elbise. Aslında kendi ışığını yaratıyor, tenimle birlikte etrafındaki zemini de boyuyordu.

Bir diğerinin eteğinde Notre Dame'ın gül penceresi vardı ve her hareket ettiğinde katedralin çanları usulca çalıyordu. Bir diğeri ise binlerce kat beyaz tül gibi görünen, etek ucundan yukarı doğru tırmanan güllerle süslü bir sütun elbiseydi. Güller elbisenin gövdesinin etrafına dolanıyor, sapları elbiseyi vücuda oturtuyor ve sadece gövdede çiçek açıyorlardı. Ve bunlar durağan çiçekler de değildi, sürekli çiçek açıyor, her adımda yapraklarını döküyorlardı.

Çok güzel.

Savaştan, kaçıktan, kavga etmekten, krizlerden ve endişeden yorulmuştum. "Güzel, işe yaramaz şeyler" giyip bir partiye gitmenin, bir spa merkezinde takılmanın ya da geceyi sevgilimle yatakta geçirmenin güzel olabileceğini düşündüm. Ve ne için savaştığımızı hatırlardım.

Augustine'e "Güzellik asla işe yaramaz değildir," dedim ve nadir görülen anlayışlı bir bakışla ödüllendirildim. Ve daha da nadir bir gülümseme.

"Tam olarak neye ihtiyacın vardı?" diye sordu.

~~~

Augustine'in bir başka icadı sayesinde bu kez tamamen görünmez olarak Pritkin'in karargâhtaki odasına geçtim. Eskiden görünmezlik -Gerçek bir şey, hareket ya da bir taslak ya da herhangi bir şey görmediğiniz bir şey imkansızdı. Ama görünüşe göre fey için değil.

Augustine bir keresinde Circle'ın sipariş ettiği giysiyle odamda dolaşırken beni neredeyse korkudan öldürecekti ve o zamandan beri bunu geliştirmişti. Yine de, üzerimdeki ipeksi tulum

ve sadece çok uzun süre dayanabilirdi. Zamanlamayı tam olarak doğru yapmam gerekiyordu ve bu benim en iyi yaptığım şey değildi.

Bu nedenle bahse girdim ve yoluma çıkmadan gözlem yapabileceğim küçük bir banyo deliğine sıkıştım. Ve yanlış bir zamanlama yaparsam bir kavganın ortasına düşmeyeceğim bir yere. Çünkü evet, çılgın teorimin herhangi bir geçerliliği olup olmadığını görmek için karargâhtaki saldırı gününe geri dönüyordum.

Ama aynı zamanda Billy'ye verdiğim sözü tutmaya ve hiçbir şeyi değiştirmemeye çalışıyordum. Pritkin de ben de o saldırıdan kurtulmuştuk ve bunun böyle kalmasını gerçekten istiyordum. Gözlemlemek için buradaydım, başka bir şey için değil, ki bu da yeterli olmalıydı. Saldırkanı göremiyordum ama kullandığı herhangi bir zaman büyüsunü hissedebiliyor olmalıydım.

İyi bir plandı ve bundan gurur duydum.

Ta ki ben yer değiştirip başka birinin de aynı fikre sahip olduğunu fark edene kadar.

Neredeyse başka bir bedenin içine düşüyordum ki bu beden banyodaki alanın çoğunu kaplıyordu, çünkü zaten fazla yer yoktu. Gücüm son saniyede beni yönlendirmeyi başardı ve benden çok da büyük olmayan duş kabinine fırlattı. Biri arkamdan kendini içeri attığında daha da küçüktü.

Panikledim; itiraf ediyorum. Bir saldırı beklemiyordum, bir öncekinin yandan değil arkamdan geldiğinden emindim. Bu yüzden en başta lanet olası banyoyu seçmiştim! Bu yüzden aptalca bir şey yaptım.

Gerçekten aptalca.

Ve etrafımızdaki zamanı dondurdu.

Bu sefer, yavaşlama ya da yarım önlem değildi. Banyo boyunca onu durdurdum, ki bu bir sorundu. Yine de ön kapıdan gelen kadar büyük bir sorun değildi.

Buranın erkekler tarafından tasarlandığını söyleyebilirdiniz, eğer tasarlamak doğru bir kelime ise, çünkü hiçbir kadın duştan çıkmazdı

kapıdan görülebiliyordu. Ancak Kolordu'nun çoğu erkekti ve sanırım böyle şeyler umurlarında değildi. Sonuç olarak, yemek dolu ağır bir tepsi taşıırken odaya girmek için mücadele eden eski halimi açıkça görebiliyordum.

Bir an öylece bakakaldım.

Kendimi izlemekten değildi, ki bu ürkütücüydü, ama hayatım da öyleydi. Ne kadar kötü batırdığımın farkına varmamdan kaynaklanıyordu. Zaman çizelgesini koruması gereken kişi, eski ben zamanında saldırıya uğramadığında onu bozmak üzereydi.

Çünkü şimdiki ben az önce ona saldırıyı dondurmuştu!

Kahretsin, bu *tam da* Billy'nin beni uyardığı şeydi. Ne kadar dikkatli olursanız olun, kimse mükemmel değildi ve er ya da geç işler ters gidecekti. Gerçekten yanlış, diye düşündüm, tepsi için bir tünek bulmaya çalışan eski bana bakarak ve şimdi ne yapmam gerektiğini merak ederek.

Cevap, ortaya çıktığı üzere, hiçbir şeydi. Çünkü bir an sonra, eski ben tam zamanında saldırıya uğradı ve sadece o anda elinde tuttuğu palto tarafından kurtarıldı. Ki bu paltonun büyüülü bir bıçağı durduracak kadar güçlü olduğunu kimse bilmiyordu.

Pritkin'in odasında iki adamın saklandığını bilmediğim gibi.

Ama öyle olmalı. Tam önümdeki bedenin sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordum, her ne kadar görünmez olsa da, diğeri dışarıdaki odada dayak yerken kendi saldırısının yarısında duraklamıştı. Ya da kapıya doğru fırlayıp açana ve kaçana kadar öyleydi-

Tam da iki numaralı saldırganın zaman büyüümü yarıp geçtiği, karnıma yumruk attığı ve yer *değiştirdiği sırada-*

"Mircea?" Şaşkınlıkla nefes nefese kaldım.

Mircea değildi.

Bir kere yanlış kokuyordu, sert, ısırıcı bir kokusu vardı ve giydiği feyizli cazibeyle çelişiyordu. Ve bir diğeri, Mircea bana fiziksel olarak saldırmadı! Ama Pythian gücünü kullanan birinin buna hakkı yoktu, çünkü etrafımda dönen büyü açıktı.

Ayrıca, saldırganım tamamen uzaklaşmadan hemen önce çırpınan ucu tutmayı başaracak kadar da hissediliyordu. Ve *çektim*. Bir saniye sonra, Gertie'nin beni bahçede yerinde tutmak için kullandığı yöntemin aynısını kullanarak onu tekrar yerine oturttum.

Bu benim en akıllıca hamlem olmayabilirdi. Zamanın donması zayıflatıcıdır ve şimdi çılgın bir şeyle birlikte bir banyonun küçük bir kabininde sıkışıp kalmıştım. Ama kim ya da ne olduğunu göremiyordum!

Neyse ki o da çılgına dönmüştü ve vardiyasının neden işe yaramadığını anlamış gibi görünmüyordu. Muhtemelen bu yüzden önce beni öldürmeyi hatırlamadan banyodan çıktı, bu ve beni göremediği gerçeği de! Ve bu yüzden şu anda ne kadar kötü bir rakiple karşı karşıya olduğunu bilmiyordu.

Çok da kötü değil, diye düşündüm, Mircea'nın avcı içgüdöleri devreye girerken ve sertçe devreye girerken bile karnımı tutarak. Ama onlar benim yaşadığım şok, acı ve kafa karışıklığıyla savaşmak zorundaydı. Az önce karargâha saldığım şey için duyduğum endişeden bahsetmiyorum bile!

Bunun hiçbir şey olmadığını fark ettim, çünkü yumruğumda hâlâ saldırganın büyüünün kalıntıları vardı.

Koluma birkaç kez doladım, ne yapacağımı bulmaya çalışıyordum, çünkü onu yakalayacak gücüm yoktu. Ama aynı şeyin onun için geçerli olmadığını tahmin ediyordum. Yanlışlıkla yarattığım ipin ucuna ulaşır ulaşmaz, kendimi halat çekme savaşındaki en küçük çocuk gibi banyodan dışarı ve odanın diğer ucuna doğru sarsılırken buldum.

Ama bu oyunu genellikle çarpacakları duvarlar varken oynamazlar. Ya da sıyrılmak için kapı çerçevesi. Ya da ortasında tökezleyebileceğim taş dolu koridorlar. Bir çığlık atarak dudağımı ısırıp dışarıdaki koridora çıktım ve

Lab Coat'u korkutmak için birkaç iksir bombası almak üzere geri dönen diğer bana çarpmaktan zor kurtuldu.

"Özür dilerim," diye nefes nefese kaldım, küçük adama çarpıp zıplamasına ve etrafına bakmasına neden olduğumda.

Yeraltı sihir laboratuvarında çalışan birinin daha az gergin olacağını düşünmüştüm.

Sonra koridorda sarsıldım.

Vahşi bir atı kontrol etmeye çalışmak gibi sert bir sarsıntıydı ve beni koridorda diğer benliğimin tersi yönde tökezletti. Bunu anlamamıştım; bu adamın arkadaşına yardım etmeye çalışması gerekmez miydi? Ama tek istediği uzaklaşmış gibi görünüyordu.

Özellikle de sürekli yer değiştirmeye çalıştığında!

Oh, hayır, yapamazsın! diye düşündüm ve tutundum, her yeni denemesinde onu geri ittim, ancak bunun için gücüm olmamalıydı. Tabii muhtemelen kötü bir gün geçiren Mircea'yı yine kazıklamıyorsam.

Ama ben de öyleydim.

Çılgın bir deli tarafından alçak tavanlı bir yeraltı tüneline sürükleniyor, bir yandan da duvarlara ve daha da kötüsü savaş büyücülerine doğru fırlatılıyordum. "Hey, bahse girerim bu zaman hırsızıyla güreşen görünmez bir Pythia'dır, belki de ona yardım etmeliyim" diye düşünmeyi kim bırakmadı ki? Savaş büyücülerinin her zaman yaptığı şeyi yaptılar ve beni havaya uçurmaya çalıştılar!

Bir iksir bombasını koridorun diğer ucuna kaydırmayı, hırlayan bir Doberman'ı sıçramasının ortasında yavru bir köpeğe dönüştürmeyi ve koridor boyunca püskürtülen bir dizi mermiyi dondurarak koridorun ortasında bir tür kurşuni bulut oluşturmayı başardım.

Sonra da yüzümü sürdüm.

Daha da kötüsü, bağ aracılığıyla elde ettiğim küçük güç darbeleri, çıkmazı sona erdirmeme yetmiyordu. Göremediğim birini değiştiremezdim; tüm koridoru donduracak kadar gücüm yoktu; ve müttefiklerle dolu bir koridora ölümcül bir şey fırlatamazdım! Tek yapabildiğim

yapabileceği tek şey, büyük beyaz bir köpekbalığını yakalamayı başarmış ve kimin kimi yakaladığından emin olamadan peşinden suya çekilen biri gibi hissederek tutunmaktı.

Ama bir an önce bir şeyler bulmalıyım, yoksa bu piçi ve muhtemelen kafamı kaybedecektim!

Garip bir dekorasyon gibi koridora sarkan devasa bir ağaç kökünün altına eğildim. Sonra yerden yükselen bir diğerine takıldım ve yüzüstü yere düştüm. Ve avım bir köşeyi dönmeden önce yarım düzine metre boyunca çekildim ve kısa süreli yavaşlama bana ayağa kalkmak için zaman tanıdı.

Ama tek avantajı buydu. Kompleksin bu kısmı daha karanlıktı ve terk edilmiş gibi görünüyordu. Herhangi bir savaş büyücüsünün beni dinlemesini istesem bile, hiç yoktu.

Ama başka bir şey daha vardı.

Pritkin'in bana gösterdiği, Kolordu'nun son saldırıda sorunlu bölgeleri işaretlemek için kullandığı küçük noktalar karanlıkta pırıl pırıl parlıyordu. Ve burada her yerdeydiler, duvarları, tavanı ve zemini o kadar yoğun bir şekilde işaretliyorlardı ki, her yer puantiyeli gibi görünüyordu. Sanırım küçük yan tüneller temizlenmek için öncelikli olarak görülmüyordu, yani burası sadece işaretlenmiş ve bırakılmıştı ...

Bırakılmıştı.

Etrafıma bakındım, çökmüş bir kapıyı ya da dökülmüş bir iksiri işaret etmeyen bir şey görmeye çalıştım. Ya da patlamamış mühimmat uyarısı veren parlak kırmızı bir nokta, çünkü o piçi öldürmeye çalışmıyordum, lanet olsun! İhtiyacım olan-

Bu, diye düşündüm, ilerideki koridor duvarında siyah bir nokta gördüm, bir obsidyen tanesi gibi. Aşağıda rastgele yerleştirilmiş lambalardan birinin ışığında parlıyordu, karanlık, parlak ve gizemliydi. Çünkü bu rengin ne anlama geldiğini hâlâ bilmiyordum.

Ve bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Gücümü topladım, tutuşumu sıkılaştırdım ve ayaklarımı yere bastım.

Ve sarsıldı.

Otuz İkinci Bölüm

“**I**"Ben iyiyim," dedim etrafımda dolaşan sağlık görevlisine.

"Kusura bakmayın ama hanımefendi, iyi görünmüyorsunuz," dedi, Muhtemelen diğer bazı insanları da aynı şeyi yapmaya teşvik etmek umuduyla sesini alçalttı.

O kadar da cesaretlendirmedim.

"Berbat görünüyor!" Pritkin bağırdı ve içinde bulunduğumuz geniş odanın öbür ucundan bile sesi yüksek çıktı.

İçimi çektim.

"Bana bir ayna verin," dedim ve sağlık görevlisi çantasından bir tane çıkardı.

Hâlâ nefes alıp almadığınızı kontrol etmek için kullandıkları küçük türdendi, ama yeterince işe yaradı. Bana yeni pudralanmış, dolgun, sağlıklı yanakları ve herhangi bir torbası olmayan normal mavi gözleri olan mükemmel makyajlı bir yüz gösterdi. Spa'da bir gün geçirdikten sonra bir ödül törenine gitmeye hazır gibiydim.

Aynayı hafifçe aşağı doğru eğene kadar. Ve, tamam, bu kötüydü. Aslında biraz korkunçtu. Çünkü Augustine'in tulumu takke hariç hâlâ yerindeydi ve beni boynumdan aşağısı görünmez kılıyordu. Söz konusu boynun her yerinden kan damlıyor olmasaydı bu o kadar da kötü olmazdı.

Muhtemelen kafamı ve yüzümü yarım blok gibi gelen çakıl taşlı zeminlerde sürükledikleri için böyle oldu, diye düşündüm acımasızca, cazibenin altında neye benzediğimi merak ederek.

Bilmek istemediğime karar verdim.

Ama bu halimle, giyotinden yeni çıkmış Madam Tussaud'nun raflarını süslüyor olmalıymışım gibi görünüyordum. Muhtemelen doktorun bu kadar ürkmüş görünmesinin nedeni buydu. Ve Pritkin'in, zaman çizgisindeki yerime geri döndüğümde ve havada duran bir demir kıza benzeyen şeyi çektiğimde beni karşılamasının bu kadar iyi gitmesinin nedeni de buydu.

Kulaklarım hâlâ çınlıyordu.

Ve boynumun hâlâ kanamakta olduğunu kızgınlıkla gördüm. Harika. "Islak mendiliniz var mı?" diye sordum.

Genç büyücü bana öylece baktı. Onu dürttüm; bütün gün bekleyemezdim. Yerinden sıçradı ve hızla çantasını biraz daha karıştırdı.

Pakette sadece beş tane kalmıştı ve birkaçını yüzümde gezdirmek de dahil olmak üzere hepsini kullandım, tabii ki bir değişiklik olmadı. Ama mendiller oldukça kırmızı çıktı. Ayağa kalkıp mahkumun yanına gittiğimde gördüğüm renkle aynıydı.

O fey değildi.

O daha iyiydi.

Muhtemelen bu yüzden Jonas Noel erken gelmiş gibi görünüyordu.

Gümüş-beyaz yelesi şu anda hevesli bir çocuğun birkaç haftadır saçlarından tutup gezdirdiği bir trol bebeğine benziyordu. Pembe yanaklar, gür kaşlar ve bir çift kola şişesi gözlüğüyle bu etki daha da artıyordu; bunlardan ikincisi zaten i r i olan mavi gözleri baykuş bölgesine doğru büyütüyordu. Jonas zaman zaman garip bir şekilde sevimli olabiliyordu, özellikle de neşeli görüldüğü zamanlarda.

Ve şu anda ısıltı parlıyordu.

Pritkin değildi ama o da kendi çapında iyi vakit geçiriyordu. Kanlı bir çift muşta benimkinden daha kötü görünen bir yüze çarptı, çünkü bu ilk kez olmuyordu. Bunun bir önemi yoktu. Gözler bu kadar çılgınken kimse yüzüne bakmazdı.

Yoksa göz mü demeliydim?

Jonathan, nam-ı diğer Çember'in en çok aranan adamı, biraz sert görünüyordu. Bir kere, Emma Lantham'ın kedisinin ona verdiği yara izi hâlâ oldukça korkunçtu. Göz küresini bir şekilde kurtarmış gibi görünüyordu, ancak yırtılmış bir et bölgesinden parlıyordu, deri iyileşti ama kalıcı bir göz bandı gibi pütürlü ve engebeli.

Bir diğeri, soluk benizliydi, sarı saçları koşumuzdan dolayı gevşek ve terliydi, vücudu ise incecikti. Kullandığı glamourie, bazı sinirli savaş büyücüleri tarafından, hafifçe sigara içmesine neden olacak kadar güçlü büyüler kullanılarak elinden alınmıştı. Siyah noktaların işaret ettiği gibi, büyücülerin onu kızlıktan çıkardıktan sonra attıkları sandalyede yarı doldurulmuş bir bez bebek gibi yığılmıştı.

Şansıma, bir ay kadar önceki saldırı sırasında yerleştirilen tuzaklar sadece bedenden daha fazlasını ele alıyordu. Ayrıca içine düşen herkesi uyuşturuyorlardı, bu yüzden Jonathan şu anda yer değiştiremiyordu. İyi de oldu; o lanet olası zaman durmasından sonra kamçılanmışım.

Ama hala yapılacak bir iş vardı, bu yüzden kadın gibi davrandım.

Sırtarak bana baktı, yarılmış dudağından dolayı dişleri kızarmıştı. "Doğru," diye şarkı söyledi. "Çok geçmeden hepiniz böyle görüneceksiniz. Bir mızrağın üzerinde, bir mızrağın üzerinde, bir-"

Pritkin ona tekrar vurdu.

Piçin saçlarından tuttum ve başını geriye ittim. Hem istediğim için hem de Pritkin'in ondan işe yarar bir şey öğrenmeden önce onu öldürmesini engellemek için. Bundan çok emin olduğumdan değil, çünkü buradaki tek sorun bakirenin uyuşturucuları değildi.

Jonathan, başkalarının büyüsünü çalarak ömrünü büyük ölçüde uzatan karanlık büyücülerden biriydi. Bu bir süre sonra beyne pek de iyi şeyler yapmıyordu. Bu da onun sadece uçmuş değil, aynı zamanda deli olduğu anlamına geliyordu.

Yani, bu eğlenceli olmalı.

"Üç şeyi bilmek istiyorum," dedim. "Birincisi, neden gücüm beni endişelenmem gereken bir zaman yolcusu olduğu konusunda uyarmadı?"

Mircea hakkında avazı çıktığı kadar bağırmıştı ama zaman çizgisinde dolaşıp insanlara saldıran karanlık bir büyücü hakkında tek kelime etmemişti. Çok teşekkürler, dedim ona. Her zamanki gibi hiçbir şey söylemedi, sadece sessizce bana baktı.

"İki, Pythian gücünü nasıl kullanıyorsunuz?"

Çünkü intihara meyilli tiplerin bazen zaman atlamak için kullandıkları uçucu büyülerden biriyle beslenmemiştir. Bu saf Pythian enerjisiydi, bu sık suratlının asla erişememesi gereken bir şeydi. Yine de onu en azından bir yardımcı kadar kolay kullanmıştı.

"Üçüncüsü, Emma Lantham'ı neden öldürdün?"

"Emma?" Jonas başını kaldırdı. Bir savaş büyücüsüyle konuşuyordu, kayadan oyulmuş odanın etrafına dağılmış yarım düzine büyücüden biriydi, ama o anda konuşmasını kesip bana baktı.

"Kütüphanecilerinizden biri," diye onayladım. "Jonathan onu öldürdü ve bu rastgele bir şey değildi. Onu hedef aldı ve nedenini bilmek istiyorum."

"Peki bunu nasıl gördün?" Pritkin, morarmış eklemleriyle ilgilenmeye çalışan doktoru el sallayarak sordu.

Kara büyücü yüzleri serttir.

"Ben yapmadım. Kedisi

yaptı." "Ne?"

"Sonra," dedim, bu onun daha koyu bir kırmızı tonuna bürünmesine neden oldu, ama zaten temelde bir domatesti, bu yüzden gerçekten önemli değildi.

"Sana bir bok anlatmıyorum," dedi Jonathan sırtarak. Ben de gülümsedim.

"Billy," dedim ve hayalet dostum ve Pritkin'in görünmeyen gölgesi yanıma süzüldü.

"Aww, Cass-"

"Buna ihtiyacım var. Üçüne de ama özellikle ikincisine."

"Ama her şeyi iğrenç ve boktan. İçinde ne olduğunu Tanrı bilir."

"Billy-"

"Neden ateşli bir pilici sorgulamak için yardıma ihtiyacın yok?" diye yakındı. "Ama hayır, ben Bay Çılgın Büyücü'yü alıyorum."

Yine de dediğimi yaptı ve terli kafanın içinde sürüklendi. Billy'nin birinin beyinde dolaşma ve o anda ne düşünüyorsa onu algılama yeteneği vardı. Bu gerçek bir zihin değildi.

Okuma -gördüklerini seçip alamazdı- ama yeterli olmalıydı.

"Pythian gücünü nasıl kullanıyorsun?" Tekrar sordum ve Jonathan güldü.

"Mairzy doats ve dozy doats ve liddle lamzy divey. Bir de kiddley divey, değil mi?"

Şaşırtıcı derecede güzel bir tenoru vardı. Pritkin tekrar ağzına vurduğunda kesildi. Elimi ortağımın koluna koydum, çünkü her ne kadar ben de aynı fikirde olsam da, biraz daha hasar alırsa piç kurusu konuşamayacaktı.

"Sözler kulağınıza tuhaf ve komik geliyorsa, biraz karışık ve şakacaysa, kısraklar yulaf yer, yulaf yer ve küçük kuzular i-i- sarmaşık yer diye söyleyin."

Bu sefer ses biraz duygusaldı ama yine de melodikti. Ve işe yaramazdı. Ödünç aldığım takım elbisem nihayet o anda bozuldu ve birkaç dize daha dinlerken üzerimden çıkardım.

Harika; yani her şey bir yana, o lanet şarkı bütün gün aklımdan çıkmayacaktı.

Augustine'in kıyafetini dikkatlice katladım ve bir sandalyenin üzerine koydum -onun prototipini yırtsaydım bir daha asla kredi alamazdım- ve kendimi fırçaladım. Terlemiş ve buruşmuştum ve bu şeyin altına giydiğim şort ve tişört beni üşütmüştü. Burası soğuktu.

Pritkin sessizce bana kendisinin olduğunu düşündüğüm bir palto uzattı. Ama yere sürtünmek yerine üzerime tam oturmuştu. Şaşkınlıkla ona baktım, o da kaşlarını çatı.

"Bunu sana daha iyi koşullar altında vermek istedim."

"Bana bir savaş büyücüsü ceketini yaptın?" Buna inanmadım.

Jonas ona bir bakış attığında diğer büyücülerden biri, "Buna yetkiniz yok," diye söze başladı.

"Listemizdeki en çok aranan adamı getirirsen ona talimat verebilirsin," dedi ve büyücü sustu.

Kahverengi astarlı, kahverengi deri olan ve silahlar için olduğunu tahmin ettiğim bir sürü küçük cebi bulunan paltomun kolunu okşadım. Çok fazla silahım yoktu ama oraya girebilecek başka şeyler de düşünebiliyordum. Çanta taşımama gerek kalmayacaktı!

Sonra birden bir şey anlam kazandı. Pritkin'e bakarak, "Bu senin odanda vardı," dedim. "Bu yüzden içeri girdiğimde tepki verdi. Benim için heceledin."

Başıyla onayladı. "Kendisinin daha küçük bir klonunu yaptım ama bazı ek korumalar ekledim." Kaşları daha da çatıldı. "Neyin peşinde olduğunu asla bilemeyeceğim."

Ona sarıldım; sıcak hissettirdi. Ayrıca bir kolundaki çizige kadar tıpkı onunkine benziyordu. Savaş büyücüsü paltolarının kendi kendini iyileştirdiği söylenirdi ama sanırım bu hasara bağlı ve Pritkin'inki çok hasar görmüştü.

"Teşekkür ederim," dedim, etrafımda dönmek ve nedenini bilmediğim bir şekilde dışarı çıkışını izlemek istiyordum.

Kendimi yüzük almış gibi hissettim.

Ama misafirimiz vardı, o yüzden kaçınmıştım.

Diğer savaş büyücülerinden biri boğazını temizledi ve kafamı kaldırdığımda gülümsüyordu. "Benim kıza da bir tane yaptım," dedi. "Tabii ki, o Kolordu'da. Üst katta sekreterlik yapıyor ama o da bir tane istedi. Bilirsin, havalı görünmek için."

Pritkin ona, "Bu nasıl görüldüğüyle ilgili değil," dedi. "Cassie senden daha çok dövüşüyor."

Bu konuda mutlu görünmüyordu.

Ama Jonathan'a karşı kartlarımızı doğru oynarsak, belki de artık buna gerek kalmayacaktı. "Billy?" "Billy?" dedim.

Jonathan'ın boynundan hayalet gibi bir kafa çıktı ve bir an için iki başlı bir adam gibi görünmesine neden oldu. "Hiçbir şey. O lanet şarkı sadece

Her yerde yankılanıyor. Bunun için eğitildi Cass. Bundan bir şey çıkacağını sanmıyorum."

"Dışarı gel," dedim ona ve rahat bir nefes aldı.

Billy biraz uzaklaştı ve Jonathan'ın gözleri onu takip etti. Benimkiler daraldı, çünkü onu görememesi gerekiyordu. Neredeyse hiçbir büyücü göremezdi. Bu, durugörürler, bazı iblis ırkları ve hayaletler konusunda uzmanlaşmış büyücüler için ayrılmıştı ve ikincisi çok azdı.

"Onu görebilirsiniz," diye suçladım.

"Birçok şey görebiliyorum," diye mırıldandı Jonathan. "Sizlerin inanamayacağı şeyler. Orion'un omzunda yanan saldırı gemileri. Tannhäuser Kapısı yakınlarında karanlıkta parlayan C-ışınları. Tüm bu anlar zaman içinde kaybolacak-" belirsiz bakışları aniden keskinleşti. "Tıpkı senin gibi. Halkın gibi. İşim bittiğinde değerli sarayın gibi-"

Pritkin bu sefer ona vurmadı. Hiç şansı olmadı. Çünkü aniden Mircea'nın tüm acımasızlığının devreye girdiğini hissettim, öyle ki Jonathan'ın saçını tekrar tuttuğumda, sahip olmadığım dişlerimi de gösterdim.

"Ver onu bana!"

Bana baktı, gri gözleri küçümsüyordu. "Hayır."

Ve bu beni batırdı. Sadece kendi duygularım değil, meydan okunan bir efendinin öfkesi, kendisinden birini incitmeye cüret eden adama duyduğu öfkeyle birleşti. Mircea bağ sayesinde kanımın kokusunu alabiliyordu, yaralandığımı biliyordu, bunu yapanın *orada* olduğunu biliyordu.

Jonathan'ın boğazını elimle parçalamamak için elimden gelen her şeyi yaptım.

kör insan dişleri.

Ama Mircea'nın daha iyi bir fikri vardı.

Hayalet gibi ellerin kaygan sarışın kafaya batışını izledim ama bu kez Billy'nin elleri değildi. Gümüşü eldivenler giymiş gibiydim, şimdi onlar parmak uçlarımdan kayarak büyücünün zihnine giriyordu. Soğuk,

soğuğa tepki verdiğini hissettim. Ve sonra elleri aniden kenetlenince haykırdı.

"Onu bana ver yoksa zihnini parçalara ayırıp onu alırım."

Ses bana aitti; kelimeler Mircea'nın. Ama her birinde ciddiye dim. Bu oyun zamanı değildi. Burada bir şeyler yanılttı, çok yanlış bir şeyler vardı ve bunun ne olduğunu bilmem gerekiyordu. *Hemen şimdi* bilmem gerekiyordu.

Ve birdenbire buldum. Tutarlı bir düşünce akışı değil, ama parçalar, görüntüler, özellikle de bir tanesi. O kadar şok ediciydi ki ellerim terli başımdan fırladı - her iki elim de. Bir an için büyücü ve ben birbirimize bakakaldık.

Sonra giydiği kanlı gömleği elime alıp yırtarak açtım.

"Siktir!" Bir savaş büyücüsü haykırdı. Pritkin değildi. Jonas gibi o da ölüm sessizliğindeydi, ikisi de benimle birlikte o şeye bakıyordu.

. Jonathan'ın karnında.

Çok dokunaklıydı.

Birisi öğle yemeğini kaybediyormuş gibi ses çıkardı. Başka biri küfretti ve başka bir ses yüksek sesle ilan etti: "Ne oluyor be?"

Jonas daha da yaklaşarak, "Bu da ne böyle," dedi. Yukarı baktı Ve ilk kez, o huysuz ihtiyardan eser yoktu görünürde. Gözleri bıçak gibi keskindi. "Ne oldu?"

Ben de Jonathan'ın karnından çıkan bir yüze benzeyen şeye doğru eğildim. Hafifçe yana yatmıştı ve kaburgalarından bazılarını yolundan çıkarmış gibi görünüyordu, etrafındaki ette garip çıkıntılar bırakıyordu. Ama çoğu insanın fark edeceğinden şüpheliyim.

Çünkü yüzü çılgılık atıyordu.

Sessiz ve kördü, her tarafı gövdesinin solgun, hafif kıllı derisiyle kaplıydı. Ancak ağzı açıktı ve çalışıyordu ve gözlerinin hafif yumruları derinin altında umutsuzca hareket ediyordu

görmeye çalışıyordum. Yüz hatları seçilemeyecek kadar silikti ama zaten onlara da ihtiyacım yoktu.

Onu zaten kafasının içinde görmüştüm.

Elimi çalışan kütleye koydum ve biri yine küfretti. Sonra hayalet gibi parmaklarımla kütleyi ittim ve sonunda bir yardımcıdan geriye kalan çok az şeyle temas ettim. "Jo," diye mırıldandım ve adımı haykırdığını duydum.

Deliliğinde bile beni tanıyordu ve *deliydi*. Tamamen, anlamsız bir şekilde deliydi, ki ... evet. Ben de öyle olurdum.

"Senin ölmüş olman gerekiyordu," dedim, ondan çok kendime. Bu konuda yardım alamayacağımı şimdiden söyleyebilirdim.

Ama başka, beklenmedik bir kaynaktan biraz aldım.

"Ölü. Ölü nedir?" Jonathan sordu, parmakları kızın sıkışmış yüzünün yan tarafını okşayarak irkilmesine neden oldu. "Güzel hayvan ölü değil. Yaşıyor, evet, yaşıyor. Ve beni besliyor."

"Pythian gücüyle," dedim, kendimi kaybetmemek için Mircea'nın duygularına yaslanarak. Usta vampirler bu tür şeyleri benden çok daha rahat karşılıyorlardı.

Jonathan başını kaldırıp bana baktı ve bu kez solgun gözleri parlıyordu. Kendisiyle gurur duyuyordu, hastalıklı bir şekilde fark ettim. Birinin ne kadar zeki olduğunu bilmesini istiyordu ve ben zaten tahmin ettiğime göre, neden biraz övünmeyeyim?

"Onun çoğunu öldürdün," dedi bana. "Ama o bir büyücüydü. Hayaletleri severdi."

Gözleri bir kez daha her y e r i titreyen Billy'ye kaydı. "Tamam. Şimdi kafayı yedim."

"Evet, hayaletleri severdi," dedim. "Ama bu hayalet değil."

Aslında ne olduğunu bilmiyordum. Onu zihninde görmüştüm, şimdi olduğu gibi onu okşadığını ve onunla konuştuğunu görmüştüm. Ama bir açıklama almamıştım.

En azından benim anlayabileceğim bir şey değil.

"Hayaletin bir parçası," dedi sevgiyle aşağı bakarak. "Seninle yüzleşecekti ama korktu. Güzel küçük tanrıça bazen vahşidir."

"Yani ne yaptı?" Uyuşmuş dudaklarımın arasından yanıldığımı umarak sordum.

"Bana bundan bahsetti, anlıyor musun? Chimera, adı bu değil miydi?"

Başını kaldırdı ve bir kez daha tuhaf, renksiz gözleri benimkilerle buluştu.

Gözlerinde aklı başında hiçbir şey yoktu ama zekâ ve kurnazlık vardı.

"Kimera olmamalı, aptalca bir isim. Anlamı bestelenmiş bir şey Yunan orijinali gibi farklı parçalardan oluşuyor. Aslan gövdeli, keçi başlı ve kuyruğu yılan olan bir canavar. Tek yaptığı sizi ikiye bölmek olan küçük büyüdüze bu adı verdiniz. Aptalca bir isim," dedi tekrar, parmak uçlarını Jo'nun kör gözlerinde gezdirerek.

"Artık o kadar da aptal değilim."

Omurgamda buz gibi bir ürperti hissettim ve tek ürperen ben değildim. Billy biraz uzakta bir aşağı bir yukarı sallanıyordu, çünkü tüm yolu boyunca cisimlenme zahmetine katlanmamıştı. Ama görebildiğim kadarıyla dehşete düşmüştü, gözleri kocaman açılmıştı ve eliyle ağzını kapatmıştı.

Kendimi uyuşmuş hissettim; sadece uyuşmuş. Ve Jonathan'ın deli olduğundan her zamankinden daha emindim.

Çünkü ne yaptığını biliyordum.

"Benimle savaşmaya gitmeden önce bir kimera kopyası yarattı, değil mi?" diye sordum. "Böylece kaybederse ruhu ikinci bedenine geri dönecekti."

Ama o başını salladı. "Hayır, hayır. Bu onun gücünü yarıya indirirdi ve o gücünün tamamını seninle uğraşmak için istiyordu. Hayır, kendinden küçük bir parça kesti, ruhunun sadece küçük bir parçasını ve geri kalanını yanına aldı. Yarı yarıya yerine, doksan beşe beş gibiydi. Faerie'de bıraktığı ruh o kadar küçüktü ki, bedenini hiç canlandıramıyordu. Oturup kalkamıyordu bile.

"Bu bir nezaketti, gerçekten."

"İyilik mi?"

Gözlerini kırıştırdı. "Onu bu dünyaya geri götürdüğümde. Peri, ruhlar için bedenleri tezahür ettirir, bu nedenle büyüünün fazladan bir şey yapmasına gerek yoktu, anlıyor musunuz? Ama bir kez ayrıldığınızda, o bedenler yok olur ve geriye sadece-"

"Ruhun kendisi."

Başını salladı. "Onu benimkine kaynakladım, o küçük parçayı ve o öldüğünde, o hayatta kaldı. O artık benim bir parçam. Her zaman benim bir parçam olacak-"

Yüzünü tekrar okşamaya başlamıştı ki birden durdu ve başını kaldırıp baktı. "Seni de kendimin bir parçası yapacağım," diye söz verdi. "Seni öldürmelerine izin vermeyeceğim, hayır, hayır. Onlara öyle söyledim. İşleri bitince seni alabileceğimi söylediler. En azından bir parçan-"

Aniden sözünü kesti ama bunu planladığı için değil. Çünkü Pritkin suratına bir yumruk indirmişti.

Otuz Üçüncü Bölüm

“W Sen sakinleşene kadar hiçbir yere gitmiyorum,” dedi Jonas.

"O öldüğünde sakinleşeceğim!" Pritkin hırladı, saçları en az gözleri. Paltosundan fırlayan ve bulunduğumuz küçük odadaki eşyalara saldıran yıldırım gibi görünen küçük iplikçiklerden daha az endişe vericiydi.

Bunu kasıtlı olarak yaptığını düşünmüyordum ama yine de tahribat yaratıyordu. Daha şimdiden küçük bir lambanın dumanı tütmeye başlamıştı, neredeyse biz içeri girer girmez yanmıştı. Ayrıca duvarlarda birkaç siyah leke, bir masanın üstünde küçük bir ateş ve kapıdan çıkarken elektrik çarpmış olan ve şu anda kayıp olan bir sekreter tipi vardı.

Ben iyiydim. Zihinsel olarak, kulaklarımın arasında muhtemelen şoktan kaynaklanan beyaz bir gürültü vardı ama ben onu görmezden gelmekle meşguldüm. Bir ömür boyu bölümlere ayırmanın avantajları vardı. Eninde sonunda etkisi geçecekti ve muhtemelen bir koridorda çığlık atacaktım ama şu anda iyiydim.

Nedeninden emin olmasam da fiziksel olan da buna dahildi. Pritkin'in şu anda büyüsunü tam olarak kontrol edebildiğini sanmıyordum. Ama yeni güzel ceketimin bununla bir ilgisi olabilirdi. Her tarafı kabarmıştı, küçük cepleri yukarı doğru dalgalanıyor ve kemeri ne zaman bu tarafa doğru gelse havayı uyarıcı bir şekilde dürtmek için dışarı fırlıyordu.

Her halükarda, henüz çarpılmamıştım ve bunun için minnettardım.

Eğer sekreterin mola için getirdiği çay hâlâ sıcak olsaydı daha da minnettar olurdum. İçmeye fırsat bulamamış gibi görünüyordu - hala dolu bir demlik vardı - ama bir süredir orada duruyor olmalıydı. Örme yeşil çay örtüsü bile sığağı tutmaya yetmemişti.

Yazık oldu, diye düşündüm, üstünü çıkarıp içine bakarken. Biraz çay istiyorum. Hâlâ çok güzel kokuyordu ama bundan daha kötü bir şey olamazdı.

daha ılık-

Ve sonra Pritkin tekrar bu tarafa döndüğünde, açıklıktan buhar çıkmasına neden oldu.

Bu işe yaradı, diye düşündüm ve kendime bir fincan doldurdum.

Pritkin ellerini masaya vurdu, tencerenin zıplamasına ve biraz Earl Grey'in rahatlığın üzerine dökülmesine neden olacak kadar sertti. Neyse ki fincan elimdeydi. Çayı yudumladım ve bu onu daha da öfkeliendirdi, tabii bu mümkünse.

"Seni neden istiyor?" Pritkin elini yandaki adama doğru uzatarak sordu.

"Muhtemelen Jo'yu istemesiyle aynı sebepten."

"Zaten sahip olduğu kişi! Neden sana da ihtiyacı var? Ve *sen kasten onunla yüzleşmek için geri dönmeden önce* seni yakalamayı planladığını biliyor muydun?"

Bir kerede çok fazla soru sordum, ki bu iyiydi. Cevaplamak istemediğim birkaç soru vardı çünkü Pritkin'in hayatta olmasını tercih ederdim ve gerçeğin ona kalp krizi geçirteceğinden oldukça emindim. Ben de kolay olanı seçtim.

"Onun orada olacağını hiç bilmiyordum. Başka bir fey bekliyordum-"

Bu da doğru cevap değildi.

"Evet! *Çünkü bir fey suikastçısı çok daha iyidir!*"

Çayımı yudumlamak ve kendime kesin bir onay olmayan bir cevap bulma şansı vermek için bir an durdum ama aklıma hiçbir şey gelmedi. Ve sonra Jonas onu çekerek bana bir erteleme verdi. Yine de bir cevap bulmayı başaramadım çünkü beynim kısa devre yapmıştı.

Onun yerine kendimi Jonathan'ı izlerken buldum.

Bu kolaydı, çünkü küçük oda az önce içinde bulunduğumuz daha büyük odaya bitişikti ve ikisini ayıran iki yönlü bir ayna vardı. Doktor onunla ilgilenirken Jonathan hâlâ koltuğuna yığılmış durumdaydı. İkisi de

Etrafı en az altı iri yarı savaş büyücüsüyle çevriliydi ve bir düzine büyücü daha gelip odanın etrafına dizilmişti.

Şu anda kimseye saldırmak istemeyen Jonathan için mi, yoksa onu sürükleyerek götürmek zorunda kalan Pritkin için mi orada olduklarından tam olarak emin değildim. İyi gitmeyen bir şey vardı. Muhtemelen bu yüzden birkaç büyücü daha doktorun ilgisini bekliyordu ve neden parlak sarı bir ışık odayı aydınlatıyordu.

Genç doktor sonunda hastasıyla işini bitirdi ve Pritkin'in hırpalanmış yoldaşlarının yanına gitti. Böylece mahkûmu daha iyi görebildim ama yanıp sönen ışıklar ve deri montların oluşturduğu çit yüzünden onu hâlâ çok iyi göremiyordum. Ama görebildiğim şey rahatsız ediciydi.

Jonathan savunmasız görünmeliydi; bu durumda çoğu insan öyle görünürdü, özellikle de bir toplama kampı kurbanından daha sağlıklı görünmeyen çoğu insan. Kaburgaları, çok keskin dirsekleri ve dizleri ve şu anda karıştırdığı gülünç derecede uzun ayak parmakları açıkça görülüyordu. Yanakları çöküktü ve cildinde sağlıklı, solgun bir renk vardı. Yağlı sarı saçlarına ya da gözlerinin altındaki koyu halkalara hiç yakışmıyordu.

Ve bu, Pritkin'in yüzünde yarattığı toz haline gelmiş karmaşayı saymıyordu bile.

Evet, Jonathan oldukça acınası görünmeliydi. Ama görünmedi.

Belki de içinde bulunduğu durumdan endişe duyuyor gibi görünmediği içindir, ki bu *da beni* endişelendiriyordu. Otobüs durağında gecikmiş bir yolculuk için bekleyen bir adam ya da McDonald's kuyruğunda daha fazla kasiyer işe almalarını dileyen biri gibi bir havası vardı. Korkmuş, endişeli ya da "kazaların" meydana geldiği bilinen Kolordu'nun pek de nazik olmayan ellerinde çalışan birinden beklenebilecek herhangi bir şey değildi.

Kolordu meleklerin tarafındaydı ama pek de melek gibi değillerdi ve bunu herkes biliyordu.

Yine de Jonathan orada öylece oturuyor, belli belirsiz sıkılmış görünüyordu.

Koruyucularının aksine. Savaş büyücüleri gergindi ve içlerinden birinin eli iksir kemerinin hemen üzerindeydi, sanki sorunumuzu sona erdirmek için hangi karışımı kullanmak istediğine karar vermeye çalışıyordu. Kendimi, hata yapmasını, kriz geçirmesini *ve bunu yapmasını* dilerken buldum, ki bu benim ruh halim hakkında çok şey söylüyordu, neden olduğundan emin değildim.

Tamam, bu bir yalandı; nedenini tam olarak biliyordum.

Jonathan o anda etrafına ya da uzamış tırnak etlerinden başka bir şeye bakmıyordu. Zaten buradan gözlerini de göremezdim, özellikle de yüzündeki o saçlarla. Ama onları zihnimde görebiliyordum, neredeyse renksiz, bir şapkacı kadar çılgın ve aç.

Jonas bir keresinde bana o çılgın piçin neredeyse bin yaşında olduğunu söylemişti. Bu, bir büyücünün ortalama ömrünün beş katı gibi bir şeydi ve en uzun ömürlü olanlar için en az dört, yüz yaşını geçen insanlar gibi haberlere çıkan türden. Yine de Jonathan otuz, belki de otuz beş yaşında görünüyordu.

Sağlıksız bir otuz beşti elbette, ama o tuhaf gözlerin köşelerinde kaz ayakları, sarkık gıdı ve saçlarda ak yoktu. Jonathan yaşlanmamış gibi görünüyordu ama bunun nedeni bir glamourie değildi. Büyü sayesindeydi.

Büyülü insanlar normal insanlardan daha uzun yaşardı çünkü vücutları melez bir araba gibiydi: hem yedikleri yiyeceklerden hem de etraflarındaki dünyadan topladıkları büyüden enerji alırlardı. Etten tılsımlar gibiydiler, Faerie'de etkili bir şekilde savaşamamalarının bir nedeni de buydu: vücutlarındaki büyü bir kez kurduğunda, yerine koyacak başka bir şey elde edemezlerdi. Dünya onları besliyordu; Peri beslemiyordu.

Ama Jonathan'ı besleyen tek şey Dünya değildi.

Yüzyıllar önce, başkalarının büyüünü çalıp kendi büyüünü geliştirmek için kullanmak gibi popüler bir kara büyücü alışkanlığı edinmişti. İşe yaramış, ona daha fazla güç ve daha uzun bir yaşam süresi vermişti ama bunun bir bedeli vardı

ve sadece delilikten bahsetmiyorum. Daha ziyade her uyuşturucu kullanıcısının eninde sonunda keşfettiği şeyi kastediyorum: kafayı bulmak uzun sürmedi.

Jonas'a göre, Jonathan'ın büyüye olan ihtiyacı yıldan yıla artmıştı, özellikle de normal yaşam süresini aştıktan ve temelde başka hiçbir şey olmadan yaşamaya başladıktan sonra. Vücudu şimdiye kadar toz haline gelmiş, kemikleri bile çatlamış, sararmış ve kırılgan hale gelmiş olmalıydı. Yine de oradaydı, lanet olası ayak parmaklarını karıştırıyordu.

Ve bu şekilde kalmak için mutlak bir ton büyü kullanıyor.

Yani, evet, beni öldürmeyi planlamadığını söylediğinde doğruyu söylediğini düşünmüştüm. Benim için geri dönmüştü, tamam, ama öldürmek için değil yakalamak için. Telefona uygulama ekler gibi bedenine ruhlar aşılamaya başlamıştı ve benim de onun bir sonraki güncellemesi olmam gerekiyordu. Gücüne güç katmak için oradaydım ama kendime ait hiçbir şeyim yoktu ve benimkinin ne için kullanılacağı konusunda hiçbir söz hakkım yoktu. Ya da süreci durdurmak, hatta ölmek ve işkencenin sona ermesini sağlamak için herhangi bir yol.

Jo'nun kendisine ne olduğunu anlayacak kadar akli kalıp kalmadığını merak ediyordum. Gerçekten anlamamasını umuyordum. Onu iki kez öldürmek zorunda kalmıştım -bir kez bedenini, bir kez de ruhunu ya da çoğunu- ama bundan hiç zevk almamıştım. Hatta onun için biraz üzülmişim, yeteneğine rağmen dışlanmış ve dünyadan dışlanmıştı, çünkü büyücülük büyülü topluluk tarafından korkulan bir şeydi. Ama öldüğünde rahatlamışım; hayattayken bile biraz deliden fazlasıydı.

Ama bu şekilde
değil. Tanrım, öyle
değil!

"Cassie." Bu Pritkin'in sesiydi ve sesi biraz daha sakindi.

Geri döndüğümde onun da öyle görüldüğünü gördüm. En azından artık aşırı yüklenmiş bir devre gibi fritzing yapmıyordu. Ancak bir sandalye alıp önüme koyduğunda ve arkasına geçtiğinde pek de mutlu görünmüyordu.

"Konuş benimle."

"Muhtemelen bundan daha önce bahsetmeliydim," dedim, "ama seni endişelendirmek istemedim."

"Beni endişelendir." Düzdü.

"Ve Kara Çember'in beni öldürmek istediğini zaten bildiğimiz için, bu bir haber gibi görünmedi..."

Sözümü yarıda kestim, çünkü Jonas da pek memnun görünmüyordu. Her zamanki gibi oturmasına rağmen kendi sandalyesini almıştı. "Bana aldırmayın," dedi. "Sadece bir şeyler öğrenmeye geldim."

"Bir kısmını zaten biliyorsun," dedim. "Bana sen söyledin. Jonathan bir erkek olarak başlamış olabilir, ama şu anda bir canavar, bitmek bilmeyen güç arzusundan başka bir şey tarafından yönlendirilmiyor. Her yıl daha da fazla güce sahip olmak zorunda olduğunu, hayatının kelimenin tam anlamıyla buna bağlı olduğunu söyledin."

Jonas başını salladı. "Şu anda onu bir arada tutan tek şeyin büyü -çalıntı büyü- olduğunu söylemek yanlış olmaz."

"Ama ne kadar süreyle? İnsanların kara büyücülerin büyüden 'kafayı bulduklarını' söylediklerini duydum, sanki bir uyuşturucu gibi."

Jonas, sanki kafamda bir delik açıp tüm sırlarımın dışarı dökülmesini istiyormuş gibi bana bakan Pritkin'e bakarak, "Hemen hemen aynı şekilde tepki veriyor," diye onayladı.

Ama bu onun hoşuna
gitmezdi. Bundan hiç
hoşlanmazdı.

Jonas, "Bu onlara sadece enerji artışı sağlamakla kalmıyor, aynı zamanda yeterli miktarlarda çok belirgin bir kafa yapıyor" diye ekledi.

"Evet. Peki ya başka şekillerde de uyuşturucu gibi davranıyorsa? Dorina - Mircea'nın kızı - öyle düşünüyor gibiydi. Bir ay önce, coven'lerin çöktüğü senato toplantısından sonra beni görmeye geldi."

Jonas'ın kaşları havaya kalktı. "Unutulmaz bir akşam."

Evet, öyle de denebilir. Bu istila için herkesi bir araya getirmeye çalışmak kolay olmamıştı, özellikle de tarafların yarısı diğer yarısından nefret ederken. Ama kısmen beni bayıltacak kadar bitkin bırakan bir güç oyunu sayesinde başarmıştık. Ve uyandığımda-

Yatağımda oturan tehlikeli bir yırtıcı bulmuştum.

Annesine benziyordu, gerçi o zamanlar bunu bilmiyordum. Ama benzerlik dikkat çekiciydi. Aynı sıvı koyu gözler, aynı güzel yüz hatları, aynı koyu kahverengi saçlar, onunki düz ve kısa kesilmiş olmasına rağmen.

Bu onun güzelliğini etkilememiştir.

"Benden bir iyilik istedi," dedim. "Jonathan'ı ona bırakmamı ya da eğer onu yakalarsam, ona sahip olabilmesi için canlı olarak geri getirmemi."

Jonas hafifçe, "Tuhaf bir istek," dedi.

Başımı salladım. "Bir dhampir için değil. Çok alıngandırlar. Her neyse, onu sevgilisi Louis-Cesare'ye vermek istedi. O bir senato üyesi.

."

"Onun kim olduğunu biliyoruz!" Pritkin aniden konuşmaya başladı. "Onun Jonathan'la ne ilgisi var?"

"Onun tarafından tuzağa düşürüldü," dedim basitçe, lafı dolandırmadan, çünkü iki adam da bunu yapacak havada değildi. "Vampirler ailelerinden güç alabilirler, bu yüzden Jonathan onu bir süre pil gibi kullandı, ihtiyacı olan yaşam büyüsünü elde etmek için onu her gün neredeyse ölüm noktasına kadar tüketti. Sonra, bir gecede, Louis-Cesare'nin ailesi onu yeniliyor, iyileştiriyor ve uçurumun kenarından geri getiriyordu. Ertesi gün Jonathan'ın gelip her şeyi yeniden yapması için."

Pritkin kötü bir söz söyledi ama Jonas başını salladı. Bunların bazılarının ortaya çıktığı toplantıda o da vardı. Jonas, "Bu, senatodan büyücüyü yakaladığımız takdirde 'sorgulamamıza' izin verilmesi için neden resmi bir talepte bulunduğumuzu açıklıyor," dedi. "Her nasılsa, onu tek parça halinde geri getirmeyi planladıklarını sanmıyorum."

Pritkin, "Bütün bunların seninle ne ilgisi olduğunu açıklamadın," diye tersledi.

Evet. Bundan kaçınmaya çalışıyordum, diye düşündüm. Ama artık hiç şansı yoktu.

"Jonathan bir süre önce Louis-Cesare'i yakaladı," dedim. "Tam olarak ne zaman olduğunu bilmiyorum ama birkaç yüzyıl öncesine ait olabileceği izlenimini edindim. Yine de bir ustayı tüketmeye ihtiyaç duyacak kadar büyü kullanıyordu.

vampir, tekrar tekrar, onu elde etmek için. Bunun ne kadar olduğunu bilmiyorum ama sanırım ... çok fazla?"

Jonas başını salladı. "Güvenli diyebiliriz."

"İşte böyle."

"İşte başlıyoruz - ne?" Pritkin talep etti, bu da hâlâ ne kadar üzgün olduğu hakkında çok şey söylüyordu. Normalde, ne zaman bir şey açıklamaya çalışsam benden birkaç adım önde olurdu, ama net düşünemeyecek kadar kızgındı.

Bu da hecelemem gerektiği anlamına geliyordu.

"Ya yasadışı büyü gerçekten bir uyuşturucu gibiyse? Ve tıpkı bir uyuşturucu gibi, kişi önce bir tat, sonra bir bağımlılık ve daha sonra da giderek artan bir ihtiyaç geliştirirse? Sonunda artık dayanamayacakları bir ihtiyaç?"

"Ah," dedi Jonas. "Bir gün Kara Çember'in tüm rezervlerinin bile ihtiyaçları için yeterli olmayacağından korktuğunu düşünüyorsun."

Başımı salladım. "Tabii ki yeni bir enerji kaynağı bulmazsa, Dünya'daki diğerlerinden çok daha güçlü bir enerji kaynağı. Eski bir tanrının kalıntısı, ama bunca yıldan sonra hala parlak ve canlı. Pythian gücü neredeyse tükenmez olurdu, en azından bir insanın ihtiyaçları için

."

"Ama buna zaten sahip, değil mi? Yardımcı Jo ile ya da ondan geriye kalanlarla?"

Başımı salladım. "Güç böyle çalışmıyor. Tüm giriş iznini alamazsın. Bir acolyte onun küçük bir akışa kanalize olmasına izin verebilir, evet, ama sadece bir Pythia gerçekten taşkın kapılarını açabilir ve her şeye izin verebilir."

Sözümü kestim çünkü Pritkin sandalyesini odanın diğer ucuna fırlatmıştı.

Çift yönlü ayna paramparça oldu ve ben ne olduğunu anlayamadan bir saniye sonra açıklıktan içeri girdi.

Üç büyük savaş büyücüsü daha hızlı davrandı ve o daha odanın yarısına gelmeden üzerine atladı, ama büyücü arkadaşlarına karşı kullanmaman gerektiğini tahmin ettiğim bir büyüyle onları uçurdu. Çünkü sarı ışık aniden turuncuya ve ardından kırmızıya dönüştü.

büyücüler partiye katıldı ve savaşmaya başladı. Pritkin tekrar serbest kaldı -Nasıl olduğunu anlamadım ama bu duraklama diğer sıhhiyecilere Jonathan'la arasına bir bariyer koyma şansı vermişti.

Ona çarptı ve sonra iki eliyle tokat attı ve eğer bakışlar öldürebilseydi ...

Hâlâ belli belirsiz sıkılmış görünen Jonathan'ı rahatsız etmezlerdi, diye düşündüm. Sarhoş bir şekilde Pritkin'e bakıyordu ama gerçek bir korku duymuyordu. Sanırım başka insanların yüzleri midenizden dışarı çıktığında, bu tür şeylere karşı eşğiniz değişiyor.

Benimkine ise neredeyse ulaşmıştı.

Normal bir insan gibi birkaç büyücünün daha koruduğu kapıya doğru yürüdüm. Onları içeriden görmemiştim ama Pritkin'in orada olacaklarını bildiğini ve bu yüzden alternatif bir yol izlediğini tahmin ettim. Jonas'la beni sorunsuzca içeri aldılar ve ben de sorgu odasına ya da her neyse ona yeniden girdim.

Pritkin on iki kadar büyücü tarafından geriye doğru sürükleniyordu. Hepsi ona elini süremedi ama sanırım prensip gereği oradaydılar. Jonas komutanını kurtarmaya gitti ama ben diğer yöne gittim.

Ve şimdi Jonathan'ı koruyan parıldayan bariyerin önünde durdu.

"Gönderdiğin şu fey," dedim. "Suikastçı. Onu benim için istememiştin."

Jonathan şaşırmış görünüyordu. "Hayır, hayır, elbette değil. Senin için geri geldim, evet, nerede olduğunu öğrendikten sonra. Bulması çok zor. Zaman çizgisinin her yerinde hopla, hopla, hopla, asla bir yerde uzun süre kalamazsın. Ama o zaman orada olacağını biliyordum. Her şeyi uzaktan izledim."

Kaşlarını çattı. "İki kişi olmanızı beklemiyordum."

"Peki ya ilk sefer? O zaman fey kimdi?"

"Neden, büyücü tabii ki." Gözleri hâlâ bir Sıhhiye eri yığınının altında gömülü olan Pritkin'e takıldı. "Kızgın büyücü."

"Neden o? Ondan ne istiyordun?"

Jonathan'ın renksiz gözleri benimkilerle buluştu ve sonunda ilginç bir şey buldu. Çünkü bir kahkaha patlattı, güldü, güldü, güldü ve biraz daha güldü, öyle ki kahkahası bir kıkırdamaya dönüştü. "Hala görmüyorum. Göremiyorum, görmeyeceğim-"

"Neyi göremiyorsun?"

"Üç tane olmalı."

Otuz Dördüncü Bölüm

Biraz kestirdi.

Pritkin sakinleşmesi için hücreye atıldığından ve mahkemeye geri dönemediğimden yapacak başka bir şey yoktu. Muhtemelen yarına kadar da dönemeyecektim. Kimse bana bir oda teklif etmeyi düşünmediği için, belki de şu anda fazladan oda olmadığı için, hobbit deliğine geri döndüm.

Burada bir kara büyücüyle dövüştüğüm zamankinden çok daha iyi görünmüyordu ama o günler önceydi ve birileri burayı biraz toparlamıştı. Yatağın çarşaflarını da değiştirmişlerdi, gerçi yatağı gerçekten düzeltecek kadar ileri gitmemişlerdi. Çünkü burada çılgınlık yapmayalım.

Ama çarşaflar en az bir gün önce değişmiş olmalıydı çünkü Pritkin gibi kokuyorlardı. Taptaze ve temizdi ama üzerine onun imzası olan büyü ve barut kokusu sinmişti. Yeni güzel paltomu çıkardım, sürünerek içeri girdim, bir yastık sardım ve yeryüzünden kayboldum.

Belirsiz bir süre sonra, sakızlı gözlerle, fısıltılarla dolu bir kafayla ve çok iyi dinlenmediğim izlenimiyle uyandım. Kendimi aç, buruşuk, terli ve hafif hasta hissederek ayağa kalktım. Vücudum son zamanlarda gördüğü bakımdan memnun değildi ve bunu bana belli etmekten çekinmiyordu.

Banyodaki ayna bana neşeli, mükemmel makyajlı, iyi dinlenmiş bir yüz gösterdi, bu noktada biraz müstehcen görünmeye başlamıştı. Kendime kaşlarımı çatarak baktım ve hâlâ neşeli görünüyordum. Kaşlarımı çattım ve kabız bir Kewpie bebeği gibi göründüm.

Pes ettim ve düşün işe yarayabileceğine karar verdim.

Ve Pritkin'in banyosundakinin görüldüğünden daha iyi olduğunu keşfetti. Su basıncı iyi bir masaj sayılabilecek kadar sertti ve sıcaklık çok *yüksekti*. Ayrıca, ağrıyan yerim

kasları, giderek yükselen fısıltıların dikkatini dağıtmaya yardımcı oluyordu.

Jonas'a çok kızmışlardı. Jonathan'ı öldürmek yerine sorgulamak istedi ve deli büyücünün uyuşturulacağına söz verdi, böylece uzaklaşmadı. Normalde bu benim için yeterli olurdu, çünkü alabileceğimiz tüm bilgilere ihtiyacımız vardı. Ama Pritkin mutlu değildi ve Mircea-

Mircea *kan* istiyordu.

Hem de çok. Kırmızı, sıcak ve düşmanına ziyafet çekmeyi bitirdikten sonra çenesinden aşağı damlıyordu. Tam anlamıyla.

Pritkin'le herhangi bir konuda hemfikir olmaları son derece tuhaftı ama Jonathan söz konusu olduğunda, sadece aynı fikirde değillerdi, neredeyse ikiz gibiydiler. Bu biraz ürkütücüydü. Ve korkutucuydu, kafamın içindeki ses her geçen dakika daha da yükseliyordu.

Mircea genellikle çok kana susamış değildi, tanıdığım daha dengeli usta vampirlerden biriydi. Ama şu anda duygusal olarak dengeli değildi ve Jonathan'ı sorgulamak, kurduğumuz geçici dengeye bir şey yapmış gibi görünüyordu. Öfkeli bir iblis tarafından ele geçirilmiş gibi hissetmeye başlamıştım, yırtmaya, pençelemeye, düşmanlarını ve benimkileri yok etmeye çalışıyordum.

Çünkü biz birdik, birlikteydik ve Çember'in esirimizi almak için verdiği keyfi karara öfke duyuyorduk. Onun kanı bizimdi; ölümü *de* bizim. On u yakalamak için kanımızı akıtmış, geri getirmek için hayatımızı tehlikeye atmıştık. Ödülümüzü bizden almaya nasıl cüret ederler? Ne cüretle bize *bir şey* yapmamızı emrederler? Onlara saygının ne demek olduğunu öğretecektik ve daha sonra *ona günler* boyunca acının gerçekte ne olduğunu öğretecektik-

Kalçalarımın üzerine çöktüm, ellerimi kulaklarıma götürdüm ama ses içeriden gelince bunun bir faydası olmadı. Mircea zihinsel olarak güçlüydü, o kadar güçlüydü ki! İblis uluyup öfkelenirken şimdiye kadar ne kadar güçlü olduğunu fark etmemiştim. Ta ki çok yakında benim de onunla birlikte uluyup öfkeleneneğimden korkmaya başlayana kadar.

"Rhea'nın endişeli sesini duydum ve ilk kez haklı olabileceğini düşündüm.

Bu yüzden bağlantıyı sert bir şekilde kapattım. O kadar ki, kafamın içinde bir lastik bant gibi sallandığını hissettim. Bağlantıyı koparmamıştım; buna ne benim ne de Mircea'nın gücü yeterdi. Ama su hortumuna ayak basar gibi üzerine basmıştım. Duygu selini bir damlaya dönüştürmüş ve yeniden nefes almamı sağlamıştı.

Tanrım, bu daha iyiydi!

Bu çok daha iyiydi!

Sendeleyerek ayağa kalktım ve beni sabitlemesi için sabunlu ellerimi duvara dayadım. Alabileceğim tüm yardıma ihtiyacım vardı, çünkü başka düşünceler şimdi yankılanan sessizliğe girmeye çalışıyordu. Jonathan'la ilgili, savaşla ilgili, gövdelerinde hiç işleri olmadığı halde durmadan çığlık atan kafalarla ilgili düşünceler-

Ben onları da kapatana kadar. Çünkü siktir et, hepsini siktir et!

Bir an orada öylece durdum ve hiç düşünmemeye çalıştım.

Şaşırtıcı derecede iyi çalışıyordu. Duş fayans kaplıydı, sanırım başka türlü yıkanmaya çalıştığınızda spreyci her şeyi çamur deryasına çevireceği için ve bir şekilde hala serindiler. Suyla hoş bir kontrast oluşturuyorlardı ve ağrıyan başımı üzerine koyduğumda çok sıcak tenime iyi geliyorlardı.

Bu duşu sevdiğime karar verdim.

Bir süre burada yaşayabilirim.

Sonra biri bana katıldı.

Omzumun üzerinden gözlerim kamaşarak baktım. "Seni şimdiden hapisten çıkardılar mı?"

"Hapiste değildim," dedi Pritkin. "Kısa süreliğine gözaltına alındım."

"Ah." Esprili bir cevap değildi, ama kendimi savunmam gerekirse, sırtınıza yaslanmış çıplak bir savaş büyücüsü oldukça dikkat dağıtıcıdır.

El bezine el koyup sabunlu bezi hırpalanmış vücudumun üzerinde kaydırmaya başladığında bu daha da doğrudu. Glamourie hala

yüzümü örtüyordu ama geri kalan yerim şu anda pek de iyi görünmüyordu. Bu konuda bir azar işitmeyi bekliyordum ama işitmedim. Aslında hiç konuşulmadı, bu da güzeldi.

Bez bacaklarımın arasına daldırılırken, gerçekten güzel, diye düşündüm.

Ama temizlenmem dışında hiçbir şey olmadı. Ve sonra büyük, biraz kaşındırıcı bir havluyla ovuldum, çünkü savaş büyücüleri lükse inanmazlar. Bazen, onların bir keşiş tarikatı olduğuna yemin edebilirim!

Belki de değildir, diye düşündüm, arkamı döndüm. Ve birinin kendini oynak hissettiğini fark ettim. Yardım etmeye çalıştım ama bileğimi kaptırdım.

"Hiç şansın yok."

Hâlâ yanan yeşil gözlere baktım ve kafamın karıştığını hissettim. Bir yarı karabasan -özellikle de iblis yüksek konseyi tarafından yaklaşık bir asırdır seksten mahrum bırakılmış bir yarı karabasan- çıplak, yeni temizlenmiş, sıcak ve istekli bir partneri geri çevirmezdi. Tabii bu yarı karabasan değilse.

Onun yerine beni dağınık yatağa götürdü ve yüzüstü yere yatırdı.

Tamam, diye düşündüm, neşelenerek; bu işe yarayabilir.

Ancak ilk yardım zamanının geldiğini öğrendi. Bulabildiği her kesiğin, sıyrığın ve küçük çürüklerin üzerine sürdüğü kötü kokulu grimsi yeşil bir yapışkan madde şeklinde çok pis kokan bir ilk yardım. Geçen gün kızlarla oynarken aldığım ve karanlık büyücülerle ya da karargâhın bağırsaklarında doğaçlama kayak gezileriyle hiçbir ilgisi olmayan bir yara da buna dâhildi.

İç çektim. Bu hiç seksi değildi. "Bu hiç seksi değil," dedim Pritkin'e.

"Seksi değilsin." "Nereden

biliyorsun?" "Incubus."

Buna itiraz etmek zor.

Ama yine de denedim. "Belki buna kadar çalışabiliriz?"

"Buna ne dersin?" dedi ve vücudu benimkiyle aynı hizaya gelene ve sıcak nefesi saçlarımın dibindeki nemli bukleleri karıştırana kadar e ğ i l d i .

Boynum.

"Bu iyi bir başlangıç," diye mırıldandım yastığa doğru. "Şimdi benimle edepsizce konuş."

"Kavşakta yeni bir pizzacı açıldı."

"Pizza mı?" Midemin cesaretle guruldadığını duydum. Başımı yana çevirdim. "Ne tür bir pizza?"

"Derin. Çok derin. Kalın ve etli-"

"Ne kadar kalın?"

"Kaldırabildiğin kadar kalın."

"Çok şeyle başa çıkabilirim."

"Bunu aklımda tutacağım," diye homurdandı, dudakları neredeyse tenime değiyordu.

Vücudumun her yeri titredi.

"Peki ya sos?" Nefes aldım.

"Oh, sos. Zengin ve kremsi ya da acı ve baharatlı. Seçim sizin."

"Bu zor bir seçim." Omzumun üzerinden baktım ve bana gülen yeşil gözler gördüm. "Yarı yarıya mı?"

"Yarı yarıya kulağa hoş geliyor." Ayağa kalktı ve giysilerimi bana fırlattı. "Giyin."

Rekor sürede giyindim, bir yandan da oda servisi olmadığı için homurdanıyordum. Ama hobbit deliği gerçekten yemek yemek için yapılmamıştı. Karargâh da aslında gömülü bir ordu üssüydü ve fazla gösterişli değildi.

Anlaşıldığı üzere, kalabalık kontrolü de pek yapmadılar.

"Neler oluyor?" Odasından çıkar çıkmaz bir o yana bir bu yana savrulurken Pritkin'e sordum.

"İşgal kuvvetleri için akşam yemeği vakti," dedi elimi tutarak acımasızca. Ve şimdi koridoru tıkayan kalabalığın itişip kakışmasının yükünü üstlendi.

Herkesin gittiği yer gibi görünen kavşağa giden yolda da işler daha iyi gitmedi. Pritkin, zavallı bir kapıcıya sahte bir eşek kafası büyüleyen, iki kişi arasındaki kavgayı durduran ve bir kapıcıyı bırakan birkaç yaramaz aceminin aklını başına getirmek için durakladı.

Üçüncüsü, kadınların soyunma odasının yan tarafına yapıştırılmıştı; burada kadınlar onu yapışkan beyaz bir maddeye batırmış ve bir duvar sanatı parçası gibi yerine sabitlemişlerdi.

"Bunu yapmak istediğine emin misin? . . bunu yapmak istediğine emin misin?" Yürümeye devam ederken adamın yüzündeki çaresiz ifadeye bakarak sordum.

Pritkin omuz silkti. "Eninde sonunda nasıl ineceğini bulacaktır. Ama muhtemelen bir öğünü kaçırarak, bu da ona bir şeyler öğretebilir."

Sonra asıl olaya geldik ve midemin bulandığını hissettim. Görünüşe göre hepimiz akşam yemeğini kaçıracaktık. Çünkü genelde açık olan alan tıklım tıklımdı.

Kavşaklar zaten omuz omuzaydı, daha fazla insan vardı her dakika akıyordu. Tüm vücut ısısı mekânı sıcak, bunaltıcı ve büyüklüğüne rağmen klostrofobik hale getiriyordu. Büyük mağaranın tepesi, sanırım daha ferah hissettirmek için, ağaçların arasından görünen yıldızlarla kaplı bir gökyüzü olan dış manzarayı yansıtacak şekilde büyülenmişti. Ama sadece bir yere kadar.

"Hiç pizza almayacağız, değil mi?" Kalabalık beni üçüncü kez sırtına attığında Pritkin'e sordum.

İkinci kavgayı ayırmak için durmuştu, çünkü rütbenin sorumlulukları vardı. Ama sanırım ayrıcalıkları da vardı. Çünkü bir an sonra beni çıplak bir kaya yüzüne çekti; bu yüzün bir dizi basamağı örten bir illüzyon olduğu ortaya çıktı. Taştan kesilmiş bir koridora çıktık ve sonra-

"Oh," dedim, etrafıma bakarak.

Koridor bir sahanlığa açılıyordu ve bir dizi basamakla bir restorana iniliyordu. Pritkin'in söylediklerine rağmen bana yeni gibi gelmemişti. Tahta masalardan oluşan bir orman, kalın meşe kalaslardan oluşan bir zemin ve yüksek, ağır ahşap tavanı ile Tudor zamanlarından kalma bir pub olabilirdi. Beyaz sıvalı duvarlar, şurada burada ışık birikintileri oluşturan demir şamdanlar ve yığma taştan yapılmış devasa bir şömineden yayılan daha da fazla ışık vardı.

Büyük bir odaydı ama büyüklüğüne rağmen en ufak bir boş alan yoktu. Bir grup insan kapının etrafında kümelenmiş, masa bekliyordu; daha da fazlası etrafta yığılmıştı ya da masasız yemek yemeye karar verdikleri için bara yaslanmışlardı. Bu arada, bir grup telaşlı görünümlü garson, talebe yetişmek için neredeyse koşturuyordu.

Ancak, muhtemelen erzak odası olarak kullanıldığından, bulunduğumuz sahanlıkta ya da sahanlığın iki yanında yer alan balkonda kimse yoktu.

Lekeli şef beyazları giymiş bir adam domates kasası taşıyarak yanımızdan geçti, aceleyle "pardon" dedi ve Pritkin kolundan yakaladı. "Tobias burada mı?"

"Anlayamıyor musun?" diye yüzünü buruşturdu adam, tam o sırada balkonun diğer tarafındaki açık kapıdan bir tencere fırladı. Ardından Gordon Ramsey'i gururlandıracak bir atıp tutma geldi.

"Güzel," dedi Pritkin ve o tarafa yöneldi.

Hâlâ elimi tuttuğu için ben de onu takip ettim ve kendimizi çok sayıda şefin ve duvar kâğıtları gibi bekleyen bir yığın sipariş fişinin bulunduğu sıkışık bir mutfakta bulduk. Yine de aşağıdaki bara gönderilmek üzere üç askıya yüklenen yiyecek miktarı şaşırtıcıydı. Steroidli asansörler gibi vızır vızır inip çıkıyorlardı.

Bu arada aşçılar ellerinde hammadde sandıklarıyla kapıdan içeri dalıyorlardı, çünkü o günkü hazırlığın bir süre önce tükendiğini tahmin ediyordum; daha fazla aşçı, kimse boynunu kırmadan önce dökülenleri temizlemeye çalışıyordu; ve daha da fazlası şefe, birbirlerine ve aptalın birinin geri gönderdiği bir pizzayla ortaya çıkan zavallı bir garsona bağırıyordu.

"Ne için?" diye sordu şef. Uzun boylu, tombul, çiçek yüzlü bir adamdı. Öfkesine uygun olduğu her halinden belli olan şapkasının altından kırlaşmış kızıl saçları görünen bir adam.

"Kenarlarının biraz yanık olduğunu söylüyor," dedi garson, yerde kaybolmaktan hoşlanacakmış gibi bakarak.

"Bu odun ateşinde pişen bir pizza, seni aptal! Yanmış olması *gerekiyordu!* Ona ya yiyebileceğini söyle ya da bizzat oraya gelip -"

"Tobias!" Pritkin seslendi ve şef bize doğru baktı.

Ve birdenbire gülümsemeye başladı. Yanına yaklaştı ve Pritkin'in elini tuttu. "John, seni yaşlı herif! Seni görmek ne güzel. Bu kim peki?"

"Tobias, yeni Pythia'mız Cassie Palmer'ı takdim etmek istiyorum."

"Tabii ki, tabii ki! Gazetelerde güzel yüzünü gördüm," dedi Tobias ve bana göz kırptı. Elimi de tutmadan ve oldukça agresif bir şekilde öpmeden önce.

"Şefin masası müsait mi?" Pritkin sordu.

"Pythia'mız için mi? Doğal olarak." Parmaklarını şıklattı ve elinde paspas olan sıska bir adam koşarak geldi. "Misafirlerimizle ilgilen. Şarap, ekmek, yeni masa örtüsü. Ve siparişlerini al." Bana biraz daha gülümsedi. "Seninkini kendim yapacağım."

"Teşekkürler mi?" Dedim, çünkü mutfakta duvarların içine yerleştirilmiş beş tuğla fırın vardı ve hepsi de tam kapasite çalışıyordu. İçerisi en az yüz dereceydi ve muhtemelen daha da sıcaktı.

Şefin masasının çok eğlenceli olacağından emin değildim.

Ama sonuçta düşündüğümde daha iyi oldu. Bir kere burası 'şefin masası' değil, şefin ve kıdemli aşçıların mola verdikleri gerçek masaydı. Bu nedenle, mutfağın arafının dışında ve sahanlığın diğer tarafında, şarap kutuları ve patlıcan dolu bazı kasalarla dolu bir duvarın arkasındaki bir köşeye itildi.

Aslında bu kadar uzakta makul bir sıcaklıktı ve düşündüğüm kadar gürültülü değildi. Kasalar aşağıdan gelen seslerin bir kısmını engelliyordu ve etrafımızı saran kaya bizi daha da yalıtıyor gibiydi. Tam olarak sessiz sayılmazdı -Tobias'ın arada bir fırtına gibi küfrettiği duyuluyordu; mutfakta tencere tava sesleri geliyordu; aşçılar balkonda bir ileri bir geri koşturuyor, malzemeleri fırınların doymak bilmez

gırtlaklar; ve aşağıdan gelen sohbetin arka plan gürültüsü okyanus gibi yükselip alçaldı.

Yine de garip bir şekilde rahattı.

Işığın muhtemelen bununla bir ilgisi vardı. Loştu ve çoğu mutfaktan, kasalarla duvar arasındaki dar bir aralıktan geliyordu. Gerçi masanın ortasındaki bir şarap şişesine sıkıştırılmış, işe yarıyormuş gibi görünen yarı yanık bir mum da vardı. Yeni masa örtüsü tertemizdi, şarap lezzetliydi ve menüler İtalyan spesiyalitelerine ağırlık veren basit pub yemeklerinden oluşuyordu.

Ama ben ne istediğimi zaten biliyordum. Garsona ısrarla "Pizza," dedim.

Tökezledi ve terli kahverengi saçları neredeyse masaya çarpıyordu. Kolunu tuttum, onu sabitlemeye çalıştım ama eğilmeye çalıştığını geç de olsa fark ettim. İkimiz de karşılıklı utanç içinde bir an birbirimize baktık ve sonra ikimiz de güldük.

Çılgın bir geceye dönüşüyordu.

Başka biri salata ve ekmek getirirken "Pizza," diye kabul etti. "Derin yemek biraz daha uzun sürer ama buna değer."

"Bekleyebilirim," dedim ve Pritkin başıyla onayladı. Yeşil biber, İtalyan sosisi ve soğanda karar kıldık ve garson hala taşıdığı paspasla aceleyle gitti.

Sıcak, taze pişmiş ekmeği yağ ve ot karışımına batırdım, bir ısırık aldım ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Saf bir zevk sesi çıkarmadan önce tüm parçayı çabucak bitirdim. "Oh, evet. Oh, bu çok güzel."

Pritkin'in dudakları kıvrıldı.

"Ne?" Ben sordum.

"Yok bir şey. Sadece senden nasıl güvenilir bir şekilde inilti alabileceğimi öğrendim."

"Sorun yaşadığınızı fark etmemiştim."

Bu bana gerçek bir gülümseme getirdi, ama bana zeytin yemesini saymazsanız başka bir şey olmadı. Muhtemelen sayılmalıydı, diye düşündüm, mum ışığının dudaklarında nasıl oynadığını ve gözlerini nasıl çevirdiğini fark ettim

Zümrüt. Kendimi bir süre onu salata yerken izlerken buldum, değişen ışığın çenesindeki silik sarı sakalı yakalayışına hayranlıkla baktım. Bazen neden sakallarını tamamen uzatmadığını merak ederdim, çünkü tıraş olmaktan nefret ederdi ve seksi bir şekilde kirli olmaya çalışmazdı.

Açıkçası bu oldukça iyi işliyordu.

Aşağı kız, diye düşündüm ve başım belaya girmeden önce konuyu aklıma gelebilecek en az seksi şeye çevirdim.

"Üçün nesi bu kadar önemli?"

Bölüm Otuz Beş

Pritkin şaşkın bir ifadeyle salatasından başını kaldırdı. "Ne?"

"Jonathan'ın söylediği bir şey. Üç kişi olmalı."

Pritkin kaşlarını çattı, muhtemelen o sırada bir büyücü dağının altında gömülü olduğu için onu duymamıştı. "Bir sürü şey söyledi. Adam açıkça deli."

"Evet, ama bunu sürekli duyuyorum."

"Neyi duymaya devam edeyim?"

"Üç. Bu sayı son zamanlarda çok sık karşımıza çıkıyor." Önce Tami'den, sonra Pythian kütüphanesindeki o tuhaf deneyimden ve şimdi de çılgın bir kara büyücüden. "Sanki bana musallat oluyor."

"Sen bilirsin."

"Pritkin! Ben ciddiylim!"

Muhtemelen salatasını bitirdiği için beni şımartmaya karar verdi. Bu da o an için yiyeceği kalmadığı anlamına geliyordu, çünkü ekmekle birlikte ekmek yememek gibi tuhaf bir huyu vardı. Makarna ya da pizza gibi, ki bunlar temelde aynı şeydi, en azından ona göre. Bu delice bir düşünceydi ama onu bu düşünceden vazgeçiremiyordum ve denemeyi bırakmıştım.

Elinde bir kadeh şarapla duvara yaslandı. "Ne kadar vaktin var?"

"Yine mi geldin?"

"Bu büyük bir

konu." "Öyle mi?"

Başını salladı. "Tarih boyunca, üç sayısı dünyayı nasıl anladığımızın temelini oluşturmuştur. İçinde yaşadığımız mekân uzunluk, genişlik ve yükseklikle ölçülür. Zaman geçmiş, şimdi ve gelecekle ölçülür." Durakladı ve ben orada öylece oturup beklemeye başladım.

Ta ki hafifçe gülümsediğini fark edene kadar. "Ne?" diye sordum. diye sordum.

"Ne bekliyorsun?"

"Geri kalanı için-" Durdum, bilinçsizce başka bir örnek beklediğimi fark *ettim*. Kaşlarımı çattım.

"Üçüncü örnek beden, zihin ve ruh olabilir," diye devam etti, "ki bu bizim kendimizi nasıl anladığımızdır. Ama üçüncü bir örnek *olduğunu* - içgüdüsel olarak- biliyor olmanız, zihinlerimizin şeyleri nasıl sınıflandırdığını gösteriyor.

"Ama insanlar böyle konuşur."

"Evet. Çünkü böyle düşünüyorlar. İnsanlar dünyayı hep üçlü olarak görmüşlerdir. Dinlere bakın: Hristiyanlık temelde Baba, Oğul ve Kutsal Ruh üçlüsüne dayanır. Mecusiler İsa'ya üç hediye vermiş, şeytan onu üç kez ayartmış ve İsa üç gün sonra ölümden dirilmiştir. Hristiyan evreni bile geleneksel olarak üç ifadeye sahip olarak görülür: cennetin üst dünyası, dünyanın orta dünyası ve cehennem yeryüzü dünyası."

"Tamam," dedim, bununla nereye varmak istediğini pek anlamamıştım.

"Yunanlılar da sayılara özellikle düşkündü: üç Kader, üç Tanrıça, üç Gorgon ve üç Öfke vardı. Üç diyarı yöneten üç kardeş vardı: Zeus, Hades ve Poseidon. Artemis -anneniz- genellikle üçlü bir tanrıça olarak görülür; ilahi avcı, Ay tanrıçası ve yeryüzü tanrıçasının bir birleşimidir. Pythias bile geleneksel olarak üç ayaklı bir sandalye olan tripod üzerinde otururdu."

"Evet, ama-"

"Ve dünyanın geri kalan dinleri de benzer bir model izler: Sümer Tanrıçası İnanna, yeryüzü dünyasında üç gün üç gece geçirdiği için hatırlanır. Hinduizm'de üç ana tanrı vardır: Yaratıcı Brahma, Koruyucu Vişnu ve Yok Edici Şiva. İskandinav dininde kutsal hayat ağacı olan Yggdrasil'in altında üç kutsal kuyu bulunan üç kökü vardır-"

"Pritkin-"

"-bu sayının dünya imgelerinde ne kadar sık görüldüğünden bahsetmeye bile **gerek yok**. Üç ayaklı bir spiral olan triskelion, altı bin yıldan daha eskiye dayanan eşyaların üzerinde bulunabilir. Borromean halkaları, iç içe geçmiş üç daireden oluşan asırlık bir birlik sembolüdür. Odin'in Valknut rune'u-"

"Pritkin!"

"Birbirine kenetlenmiş üç üçgenden **oluşan** bu üçgen onun gücünü temsil ediyordu. Bir merdivenin altından geçmemeye dair eski batıl inanç bile eski Mısırlıların "bir üçgeni kırmamak" gerektiğine dair inançlarından kaynaklanmaktadır. Üç sayısının geometrisi tam ve mükemmel olarak görülüyordu ve bu nedenle bozulmaması gerekiyordu."

"*Pritkin!*" Lanet olsun! Ders vermeyi ne kadar sevdiğini unuttum. Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Sordun işte."

"Jonathan'ın ne hakkında konuştuğunu sordum, konuşma yapmasını değil!"

Omuz silkti. "Gerçekten her şey olabilir. Bir bağlam verdi mi?"

Hatırlamaya çalıştım. "Ona suikastçının kimi hedef aldığını sordum. Seni ve üçle ilgili bir şey olduğunu söyledi. Sanki seni öldürerek o sayıdan bir eksiltmeye çalışıyormuş gibi. Bunun mantıklı olmadığını biliyorum-"

"Hayır, aslında bu çok mantıklı," dedi Pritkin ve sonra durakladı, çünkü pizzamızı yeni getirmişlerdi.

Et, peynir ve baharatlı domates sosundan oluşan sanal bir kuleydi ve altın sarısı bir kabuk tarafından zar zor bir arada tutuluyordu. Bir an orada öylece oturup derin bir nefes aldım, bu sırada paspasçı adam -ki sonunda yünlü uzantısını kaybetmişti- benim için kocaman bir dilim ve Pritkin için bir dilim daha kesti. Benimki beş santim boyunda olmalıydı ve ona bakmak bile beni mutlu ediyordu.

İçine daldım.

"Mantıklı olan ne?" Lokmalar arasında sordum.

"Tahminen mi? Sihir işçileri."

"Ne?"

"*Macbeth*'i hatırlıyor musun?"

"Oyun mu?" Başımı salladım. Pritkin ve ben bir keresinde çok unutulmaz bir oyuna gitmiştik.

"Üçümüz bir daha ne zaman buluşacağız?" diye sordu. "Gök gürültüsünde mi, şimşekte mi, yağmurda mı? Koşuşturma bittiğinde, savaş kaybedildiğinde ve kazanıldığında."

"Bu tanıdık geliyor."

"İlk perdede cadılar tarafından, Macbeth'in düşüncelerini kontrol etmek için bir büyü yapmaya hazırlanırken söylenir. Ancak zihin kontrol büyüleri herkesin bildiği gibi zordur. İstikrar için genellikle bir üçlü gerekir: tek bir büyü yapmak için güçlerini birleştiren üç büyücü."

"O zaman... Jonathan'ın bir zihin kontrol büyüü yapmayı planladığını mı düşünüyorsun?" Çünkü bu hiç de korkunç değildi.

"Şart değil. Pek çok karmaşık büyü tek bir büyücü tarafından yapılamaz. Bu yüzden bir cadılar meclisinin en az üç üyesi olması gerekir, yoksa bu isme layık görülmez. Her halükarda, sanki tersinden ziyade *bizim* büyü yapmamızdan ya da bunu yapan bir üçlünün parçası olmamızdan korkuyor gibiydi."

Kaşlarımı çattım. "Ama ne büyüü? Üç kişiyi ne alır?"

Omuz silktili. "Birçok şey olabilir. Bahsettiğim gibi uzun süreli zihin kontrolü. Büyük ölçekli illüzyonlar. Birden fazla büyücünün gücünü bir araya getiren daha büyük saldırı büyüleri. Daha büyük koruma koğuşlarının çoğu-"

Konuşmaya devam etti, çünkü temelde büyülü bilgilerin yürüyen bir ansiklopedisiydi, bu harikaydı ve gerçekten yararlıydı. Konsantre olmaya çalıştım, gerçekten çalıştım ama bedenim yorgun ve beynim doluydu. Zonlayıp duruyordu.

Pritkin'in sesi içime işlerken pizza yedim. Tam olarak tarif edemediğim bir şekilde rahatlatıcıydı. Jonathan tüylerimi diken diken eden bir korku hikayesiydi ama Pritkin ondan bahsederken bu beni o kadar da rahatsız etmiyordu. Burada, birkaç şarap kutusunun ve patlıcan kasasının arkasında otururken kendimi bir aydır hiç olmadığım kadar güvende hissediyordum.

Son zamanlarda hayatımda, dünyadaki tüm koşturumların telafi edemediği bir şey eksikti. Mahkemeye ve büyük, soğuk yatağıma geri döndüğümde, tek başıma, dönüp durduğum ve onu öldürtecek bir şey yapmamasını umduğum yerde, kısa bir süre sonra tekrar eksik olacak bir şey. Tekrar.

Ve bu sefer, düzeltebileceğim bir şey olmayabilir.

Burada kalıp bir süre ona sarılmayı tercih ederim. Kollarımı ona dolamak, belki bacaklarımı da sarmak ve tutunmak. Cinsel olmasına bile gerek yoktu; sadece yanağımın altında o kalp atışını hissetmek ve bütün, zarar görmemiş bir bedenin sıcaklığının tadını çıkarmak istiyordum - tercihen öyle kalacağı bir yerde!

Onun için endişelenmekten, ondan ayrı kalmaktan bıkmıştım. Barut ve büyü gibi kokması gerekirken güzel, çiçek kokulu çarşafı koklamaktan bıkmıştım. Bizi ayrı tutmaya kararlı görünen Çember'den ve bu karışımı bir daha asla koklayamayacağımdan emin olmaya çalışan lanet iblis konseyinden bıkmıştım-

Beynim durma noktasına geldi.

Pritkin sözünü kesti ve bana bir bakış attı, çünkü pek bir şey kaçırmaz. "Ne oldu?"

Cevap vermem bir dakika sürdü, çünkü bazı şeyler nihayet anlam kazanmaya başlamıştı. Tamamen değil, tam bir resim de değil. Daha çok ortasının büyük bir kısmı eksik, yarım kalmış bir yapboz gibiydi.

Ama birdenbire tahtada birkaç taş daha belirdi.

"Jonathan'ın ilgilendiği bir büyü vardı," dedim yavaşça. "Aşık Düğümü."

"Peki bunu nasıl biliyorsun?"

Ona merkezin kütüphanesinde yaşananların kısa bir versiyonunu anlattım.

"Bir *kedinin* gözlerinden görebiliyor *musun*?"

"Evet, ama normalde değil." Bunu atladım, çünkü gelişmiş yetenekler ve usta vampirler konusuna girmek istemiyordum. "Ama

Mesele Şu ki, Jo ile savaşırken o büyüyü bir kez kullandık. Ve Jonathan yaptı

kütüphaneden çıkarmak çok zahmetli olacak-"

"Evet, ama neden?" Pritkin Şaşkın görünüyordu. "Başka kopyalar da var."

"Ben de bunu öğrenemeye çalışıyordum. Ama kontrol etmek için Pythian kütüphanesine giremiyorum-"

"Çünkü yok edildi." Tabii, öyle olsun, diye düşündüm.

"Bu yüzden ne yaptığını anlamıyorum. Ama Jo'yu o büyüyü kullanarak yenmiştik. Belki de korkmuştur-"

"Neyin?"

"Bizden. Adra'nın ne dediğini hatırlıyor musun?"

İblis yüksek konseyinin lideri benim ve Pritkin'in güçlerimizi birleştirmemiz fikrinden hoşlanmamıştı. İblisler annemin meşhur avlarını hatırladılar ve tekrarlanmasını istemediler. Tek başıma onlar için bir tehdit değildim, çünkü tanrısal güçler sıradan bir insan bedeniyle pek iyi eşleşmiyordu. Yorulduğumda, ne kadar gücüm olduğu önemli değildi.

Hiçbirini kanalize edemiyordum.

Ama Pritkin ve ben birlikte onları çok daha fazla endişelendirdik. Pritkin baba tarafından bir inkübi prensiydi, bu da seks yoluyla gücünü artırabileceği anlamına geliyordu. Galler'de unutulmaz bir akşamda yarattığımız enerjiyle bir tanrıyı öldürmek için güçlerimizi birleştirmiştik ve Adra konseyin Pritkin'e saldırmasının nedeninin aslında onunla ilgili olmadığını itiraf etmişti. Onunla birlikte yapabileceklerimizle ilgiliydi.

Onu neredeyse bir hiç uğruna kaybettiğimi öğrenmek beni çileden çıkarmıştı. Çünkü korkularının geldiği nokta buydu: koca bir hiç. Pritkin gücümü büyütebilir, onu bir tanrının seviyesine çıkarabilirdi -sıcak bir saniye için. Ve sonra onu kaybetmemiz ya da ölmemiz gerekiyordu, çünkü biz tanrı değildik ve onu korumak bizi diri diri yakardı.

Başka bir deyişle, tek bir yaylım ateşi açacak ve sonra savaştığımız kişiye ya da her neyse ona karşı savunmasız kalacaktık. Bir iblis ordusunun yarısını yok etsek bile, geri kalanı hemen ardından bizi yok edecektir. Konsey

boş yere endişelenmişim, neredeyse sevgilimi bir hiç uğruna öldürüyordum ve şimdi görünen o ki Jonathan da aynı şeyi yapmaya çalışıyor olabilirdi!

Neden insanlar bizi rahat bırakmıyor?

"Hatırlıyorum," dedi Pritkin. "Ama Adra yanıliyordu ve eğer Jonathan da aynı şekilde düşünüyorsa, o da yanılıyor."

"Bu seni hayatta tutmaz!" "Ben

daha çok senin için

endişeleniyorum." "Kendi

başımın çaresine bakabilirim-"

"Kesinlikle!" Gözle görülür bir şekilde kendini dizginlemeden önce bir hırıltı olarak çıktı.

Bir an ona baktım, biraz şaşırmıştım. Bütün gece o kadar rahattı ki, bunu atlattığını düşünmüştüm. Daha önce gösterdiği öfkenin yatıştığını ve iyi olduğunu düşünmüştüm.

Görünüşe göre öyle

değil. "Tamam, ne?"

diye sordum. "Hiçbir

şey."

Ona hak ettiği bakışı attım, çünkü ortada açıkça bir şey vardı. "Jonas'a kızgın olduğunu sanıyordum-"

"Öyleyim."

"-Jonathan'ı öldürmediğin için-"

"Lanet olası aptalca bir hareket!"

"-ama şimdi sen de bana kızgınmışsın gibi görünüyor." Pritkin

kaşlarını çattı. "Sana kızgın değilim."

"O zaman sorun ne?" Hiçbir

şey söylemedi.

"Er ya da geç bana söyleyeceğini biliyorsun, o halde neden bir an önce söylemiyorsun?"

"Şimdi zamanı değil."

"Neden olmasın?"

Bana kuşkuyla baktı. "Geçirdiğin günden sonra mı? Ve görüşe göre bu hafta da mı? Buna ihtiyacın yok-"

"Ayrıca bana çocukmuşum gibi davranılmasına da ihtiyacım yok."

"Bu öyle bir şey değil."

"Öyle değil mi?" Çünkü öyle görünüyordu.

Elbette bunun bir nedeni vardı. Son zamanlarda çok değişmiştim ama Pritkin'in bunu ne kadar bildiğinden emin değildim. Bir aydan daha uzun bir süre lanetlenmişti ve sonra işgal planlanırken bir ay daha burada kalmıştı.

Ve hayatımda iki ay uzun bir süreydi.

"Dinle," dedim. "Sana söylemem gereken birkaç şey var-"

"Leydi Herophile ile antrenman yaptığın gerçeği gibi mi?"

Hazırlıksız yakalandığım için ona göz kırptım. "Biliyor muydun?"

Pritkin el değmemiş salatamdan bir zeytin çalmış, başparmağıyla suyunu emiyordu. Ama o anda başını kaldırdı ve yeşil gözleri kısıldı. "Ben aptal değilim, Cassie."

"Öyle olduğunu hiç düşünmemiştim."

"Bir süredir bir şeylerden şüpheleniyordum ama sen Astara'yı kullandığında anladım. Jonas'a göre, bu çok gelişmiş bir teknik, yardımcılarınızın bile bilmeyebileceği bir teknik. Ve bilseler bile-"

"Bunu yapmak onları öldürür." Lanet olsun, beni daha iyi tanıyan ve benim için daha çok endişelenen başka bir tanık varken, Jonas'ın bunu anlaması için endişelenmişim. "Agnes olmadığını nereden biliyordun?"

"Leydi Phemonoe kurallara bağlı olmasıyla ün salmıştı. Kuralları bu kadar esneteceğini düşünmemiştim. Leydi Herophile ise-"

"Daha çok benim gibiydi. Kuralları kırılma noktasına kadar esnetti."

"Alışılmışın dışında yöntemler kullanmasıyla tanınırdı," diye kabul etti Pritkin. "Onunla Galler'de ve sonra da Londra'da karşılaştınız. Tahmin etmek zor değildi."

"Ama bana söylemedin."

"*Bana* söylemeni istedim. Birbirimize bundan daha fazla güvendiğimizi sanıyordum."

Rahatsızca kıpırdandım. Çünkü öyleydik. Her zaman vardı. Sadece

...

"Pythia olmak bazen kartları kapalı oynamak anlamına geliyor, değil mi?" diye sordu beni izleyerek.

"İstemiyorum!" Tutkuyla söyledim. "Ama o kadar çok şey var ki, anlıyor musun? Çok fazla karar veriyorum ve çoğu zaman doğru kararları verip vermediğimi bilmiyorum. Bunu bir sır olarak saklamak istemedim-"

"Ama bunu nasıl karşılayacağımı bilmiyordun."

Sadece ona baktım, çünkü bu gerçektir ve ikimiz de bunu biliyorduk. Ama itiraf etmek zorunda kalmak berbat bir histi. Pritkin'e hiç kimseye güvenmediğim kadar güveniyordum. Bana asla ihanet etmeyeceğini biliyordum ama anlamayacağından korktuğum şeyler de vardı.

Ve etrafındaki insanların da öyle olabileceğini.

İçini çekti ve duvara yaslandı. "İçimde böyle bir şey olduğuna dair bir his vardı."

"Özür dilerim-"

"Özür dileme. Bir şekilde eğitim alman gerekiyordu ve fazla seçeneğin yoktu. Jonas sana pek bir şey öğretmedi, Leydi Phemonoe denemedi bile ve annen ..."

"Beni görmezdi."

Hala derinden

kesiyor.

"Başka ne yapacaktın?"

"Bu benim fikrim değildi," dedim çünkü bunu anlamasını istiyordum. Bunun aramıza girmesini istemedim. "Gertie teklif etti, Jo'nun peşinden gitme konusunda ne kadar kötü olduğumu gördükten sonra-"

"Onu öldürecek kadar boktan."

"Zar zor! Gertie, Galler'de neden bu kadar sınırlı bir beceri seti kullandığını merak ettiğini söyledi-"

"Hem de ondan daha iyi oynarken."

"Ondan daha iyi oynamadım. O beni yakaladı, defalarca-"

"Ve sen defalarca kaçtın."

"Bir şey mi demek istiyorsun?" Sordum, çünkü sözümü kesip duruyordu.

"Sadece, belki de seni yeterince iyi olmadığın için değil, olduğun için eğitmeyi seçti. Bir fey suikastçısını onu görmeden öldürdün; şahit olmasaydım bunun mümkün olduğuna inanmazdım."

Bunun üzerine biraz daha kıpırdandım, çünkü orada yardım almıştım. Hem de hakkında konuşamayacağım bir yardım. Ya da belki anlatabilirdim. Belki de tüm bu sırları saklıyordum ve buna gerek bile yoktu.

Ama ya öyleyse?

Pritkin Kolordu'nun bir parçasıydı ve her zaman buradaydı, özellikle de son zamanlarda. Ya yanlışlıkla dili sürçüp bir şey söylediyse? Buna ihtimal vermiyordum ama herkes hata yapabilirdi, onun kadar zeki biri bile. Ve Jonas gibi birine küçük bir hata . . .

Eğer Çember'in başı gücümü usta bir vampirle paylaştığımı bilseydi ne derdi?

Yoksa bir şey söyler miydi? Onu öldürür müydü? Ona şantaj yapar mıydı? Ya da *bana* şantaj yapar mıydı?

Jonas, Agnes'le birlikte sahip olduğu nüfuzu kaybetmeye içerlemişti. I Bunun gerçekte nereye kadar uzandığını bilmiyordu; onu gerçekten ne kadar etkilediğini ve ne kadar etkilediğini düşünmesine izin verdiğini. Ama cebinde bir Pythia olduğuna inanıyordu ve şimdi yoktu.

Bu avantajı geri almak için ne yapardı?

Kahretsin, bundan nefret ediyordum! Böyle düşünmek zorunda olmaktan nefret ediyordum. Pritkin'i seviyordum ve ona güveniyordum; sadece etrafındakilere güvenmiyordum. Güvenmemekte de haklıydım. Pythia hem Çember'in kuklası olup hem de işini yapamazdı, bunu *biliyordum*.

Ama yine de çok acı veriyordu. Eskiden her şeyi anlattığım adamdı. Bu ne zaman değişti?

Sefil bir şekilde ona baktım. Her şeyi itiraf etmeyi her zamankinden daha çok istiyordum. Konuşmak ve konuşmak istiyordum: Jonathan ve sonumun Jo gibi olmasından ne kadar korktuğum hakkında; mahkemede, sahip olmadığım cevapları bekleyen tüm o insanlar hakkında; Rhea hakkındaki endişelerim ve

Mirasçım olmadan ölürsem ne olacağını; Mircea'yla olan karmaşayı bile. En iyi danışmanımı özlemiştim, onun görüşlerini almayı özlemiştim, birinin beni anladığını hissetmeyi özlemiştim... Kahretsin, bunu seksten daha çok özlemiştim!

Ve şimdi orada oturmuş bir açıklama bekliyordu ama benim bir açıklamam yoktu.

Bir süre bana baktıktan sonra ayağa kalktı ve elini uzattı. "Gel. Görmeni istediğim bir şey var."

Otuz Altıncı Bölüm

DTabii ki tam çıkarken tatlı geldi. Kutuladım ve yanımızda götürdüm.

Ekmeğin geri kalanıyla birlikte.

Ekmekle ilgili garip bir sorunum var! Ve bir öncekinin çoğunu içtiğimiz için yeni bir şişe şarap.

Ben meşgulken Pritkin yine Tobias'ı görmeye gitmişti. Bir termos kahve ve bir dizi anahtarla geri dönmüştü, çünkü çok uzun zamandır kahve içmemişti. Normal, biraz eski moda anahtarlar gibi, büyücülerin kullanmadığı türden, çünkü korumaları vardı.

"Bunlar ne için?" Ben sordum.

"Bu gecelik süitiniz."

"Benim süitim mi? Yani ... hobbit deliğinde uyumayacak mıyız?"

Pritkin durakladı. "Sanırım bu şimdiye kadar duyduğum en kibar yol Kolordu'

konut tarif edilmiştir."

Bunun bir nedeni olmalı, diye düşündüm ama onu merdivenlerin altındaki ince koridorda takip ettim.

Bir dizi basamak daha çıktık, birkaç koridordan geçtik ve sonra yol boyunca Pritkin'in kışına sarıldığım eğimli bir patikadan aşağı indik. Daha kötüsü de olabilirdi. Sonra kayboldum, çünkü buradaki her şey gibi bar da manzaranın içine inşa edilmiş gibiydi, içinde düşündüğünüzden çok daha fazlası vardı.

Bu konuda pek mutlu değildim, çünkü geçtiğimiz küçük koridorlar penceresiz, alçak tavanlı ve her şey taştan yontulmuş gibi görünüyordu. Bana hiç de iyi anılar uyandırmayan Pisidya kütüphanesini ya da eski bir mezarı hatırlatıyordu. Tam hobbit deliği olayını tekrar gözden geçirip geçiremeyeceğimizi soracaktım ki Pritkin koridorun sonundaki bir kapıyı açtı.

"Tobias, ziyarete gelen ileri gelenler için oda sağlayan mülk sahiplerinden biri," dedi. "Şu anda mahkemeye geri dönemeyeceğinize göre

"Bu gece için bir tane ayarladım."

Ve tamam, diye düşündüm, kapıyı açarken. Varsayımlarda bulunmayı bırakacaktım. Çünkü bu *çok güzeldi*.

Koyu renkli ahşap kaplamaları ve yıpranmış zeminiyle hâlâ Tudor tarzındaydı.

Yıllar boyunca sayısız ayakla pürüzsüz hale getirilmiş, beyaz sıvalı ve açık kirişli bir tavan. Ama bu *lüks* bir Tudor'du, sanki Kraliçe Elizabeth geliyordu ve tüm ördeklerinizi sıraya koysanız iyi olurdu. Ya da en azından, tavşanlar, geyikler, çiçeklerle dolu bir bahçe ve bir dereden geçerken skandal bir şekilde inciklerini gösteren bir çift köylü kızla birlikte, el işlemeli yatak asmalarınıza dikkatlice dikilmiş.

Ayrıca duvarlarda yağlı boya tablolar, vazolarda taze çiçekler, muhteşem eski bir şöminede bir yığın odun ve iyi bir banyo ve oturma odasında bazı Fransız kapılar şeklinde bazı modern yükseltmeler vardı.

İkincisini iterek açtım ve orada öylece kalakaldım.

"Oh! Pritkin, bak!"

Kapılar meydana bakan bir balkona açılıyordu, alanın çoğunu Tudor'a yakışmayan ferforje mobilyalar kaplıyordu ama umurumda değildi. Aslında fark etmedim bile, çünkü üç kat altımızdaki kalabalığa bakmakla meşguldüm. Onlar da şu anda *kar yağışı* altındaydı.

Yukarı baktım ve buralarda Ekim ayında kar yağmadığından oldukça emin olmama rağmen, kararmış gökyüzünden küçük tanelerden oluşan bir kar fırtınası spiral çiziyordu. Ve yağsa bile, neye benzediğine bakılmaksızın oradaki kayaydı.

"Birileri kışına tekme yiyecek," dedim gülerek. Ve boynumu bükerek, tüm bunların nereden geldiğini görmeye çalıştım.

"Belki de değil," dedi Pritkin yanıma gelerek. "Kim bilir? Belki bu biraz öfkeyi yatıştırır."

Bir saniye sürdü. "Bekle. Bu *sen miydin?*"

"Hiçbir şey kabul etmiyorum."

Sonra daha çok gülmeye başladım, çünkü orospu çocuğu!

Ama kimse pek aldırıyor gibiydi. Çok çalışan muhafızlar bile şaşkınlıkla yukarıya doğru bakıyorlardı. Diğer herkes ise-

"Kartopu yapmaya çalışıyorlar," dedim Pritkin'in kolundan tutup bir taraftaki küçük bir grubu işaret ederek.

Kalabalıktaki neredeyse herkes büyü işçisi olduğu için bu işi de oldukça iyi yapıyorlardı. Bir yerde toplanmalarını beklemek zorunda kalmadan havadaki pulları çağırabiliyorlardı. Ve sonra başladı, erkekler büyü yerine kartopu fırlatıyor, kızlar gülüp ciyaklıyor ve sonra kendileri de biraz fırlatıyordu, çünkü büyük kötü savaş büyücüler bile bir zamanlar çocuktu. Bir düzine işletmenin önünde bekleyen hoşnutsuz ve aç lokantacılar birdenbire gülümsüyor ve pulları yakalamak için ellerini ve birkaç durumda da dillerini uzatıyorlardı.

Küçük kasaba bir kış harikalar diyarına dönüşüyordu.

Pritkin beni tekrar oturma odasına çekerek, "Daha en iyi kısmını görmedin," dedi. Ve sonra etrafımızdaki havada bir şey çınlarken aniden durdu. Kaşlarını çattı ama sanki şömineye bir şey fırlatıyormuş gibi bileğini salladı. Bir saniye sonra şöminenin üstündeki ayna kırıştı, parıldadı ve değişti.

Jonas Marsden'ın yüzünün görüntüsüne.

Pritkin'in yakalandığını düşünerek bir an donakaldım. Ama sonra zihinsel olarak gözlerimi kendime devirdim. Jonas'ın eşek şakalarıyla, hatta etkileyici olanlarla bile pek ilgilendiğini sanmıyordum.

İlk sözleri de bunu kanıtlıyordu.

"John. Yeni misafirimize bir göz attık ve beklenmedik bir şey bulduk. Senin de fikrini almak isteriz."

Pritkin tereddüt etti ama sonra başını salladı, Jonas bunu beklememişti. Aynayı ikiye bölen bir şey yapmıştı bile. Aynanın yarısı hâlâ onun yüzünü gösteriyordu, arkasında jenerik bir ofis vardı ve diğer-

İçimi çektim ve korkusuz bir gece geçirmek için ne gerektiğini merak ederek kanepenin arkasına yaslandım.

Çünkü o Jonathan'dı elbette. Buck çıplaktı ve nezarethaneye benzeyen bir yerde bir sandalyede oturuyordu, karnındaki korkunç surat hâlâ görünüyordu. Ve hâlâ hafifçe hareket ediyordu, çünkü bunun bir tür video yayını olduğunu tahmin ediyordum.

Çıplak hali giyinik halinden daha iyi görünmüyordu ama o kadar groteskti ki gözü iterken bile kendine çekiyordu. Ama tam önünde durmak yerine biraz uzaklaştığımda, kaçırdığım birkaç şeyi fark ettim. Birkaç korkunç şey.

"Bu da ne-" Ayağa kalktım ve daha iyi görebilmek için kanepenin etrafından dolaşım. "*Bunlar* da ne?"

Jonas, "Herhalde daha fazla kupa vardır," dedi.

Ona baktım ve sonra tekrar Jonathan'a döndüm. Ve birden ne demek istediğini anladım. Çünkü karanlık büyücünün gövdesinin diğer tarafında Jo'nunkinden çok daha küçük iki yumru daha vardı.

Ve bir tanesi de hareket ediyordu.

Belki bir beyzbol topu büyüklüğündeydi ve yeni açılmış bir yara gibi kırmızımsı mor renkteydi. Ama ben öyle düşünmüyordum. Çünkü orada bir yüz vardı, küçük ve buruştu ve benekli renk tarafından yarı yarıya gizlenmişti, ama bir insan yüzü değildi.

"İblis," dedi Pritkin, kanepenin etrafından dolaşıp yanıma gelerek.

"Benim değerlendirmem de bu yöndeydi," dedi Jonas. "Ancak bazı uzmanlarımız aynı fikirde değil. Bunun mümkün olmadığını düşünüyorlar."

"Bunun mümkün olduğunu düşünmüyor musun?" Hâlâ iğrenç küçük şeye bakarak sordum. Gözleri vardı, minik siyah gözleri ya da belki de sadece uygun yerlerde gölge yapan çıkıntıları. Bunu söylemek zordu.

Sonra bana göz kırptı ve ben de sehpa çarpacak kadar geri çekildim. "Ele geçirilmiş *mi*?"

"Bence sahiplenmeyi yapanın o olması daha muhtemel." Pritkin söyledi.

"Bunun ne anlama geldiğini bilmek istiyor muyum?"

Uzandı ve o şaşırtıcı derecede uzun parmaklı ellerinden biri - bir savaşçı yerine bir bilginin elleri - ana hatları çizdi. "Sanırım Kolordu'nun bazen golem yapmak için cisimsiz iblislere yaptığı gibi onu tuzağa düşürdü. Ama ruha kendi bedenini vermek yerine -gerçek bir golem- onu kendi parçasının içine hapsetti."

Kamburlaşmış küçük şeye yarı tiksinti, yarı dehşet içinde baktım. Hala Jonathan'ın derisini yemeye çalışıyormuş gibi görünen Jo kadar hareket etmiyordu. Ama canlı olduğu çok açıktı. "*Neden?*"

Jonas, "Muhtemelen gücüne daha kolay erişmesini sağlamak için," dedi.

"Ne gücü?"

Pritkin ciddiyetle baktı. "Yanılmıyorsam bu bir rahkschalt iblisi. Bir dünya değiştirici."

"Ne demek bu?"

"Zararsız oldukları düşünüldüğü için cehennemlerde haberci ve teslimatçı olarak kullanılırlar. Dünyalar arasında özgürce seyahat edebilen az sayıdaki ırktan biridirler."

Şafak söktü. "Artık Jonathan da yapabilir."

Jonas başını salladı. "Bu Aeslinn'in Kadim Korkularla nasıl temasa geçtiğini açıklıyor. İblis konseyinde bir hain olduğunu varsayıyorduk ama bunun daha basit bir açıklaması olabilir."

"Hâlâ bir hain olabilir," dedi Pritkin. Çünkü konsey hakkında hiçbir yanılısma içinde değildi.

"Her halükarda, belki ikimiz aynı fikirde olursak, sözde uzmanlarımızın beni dinlemesini sağlayabilirim. Yine de son ... modifikasyonun ... ne olabileceğine dair herhangi bir fikriniz varsa yardımcı olur mu?"

Bu, dikkatimi tekrar diğer yumruya çekti; hafifçe solda ve morumsu olanın altındaydı. Belki bir golf topu büyüklüğündeydi ve kabuklu yeşilimsi bir griydi. Diğerlerinin aksine, eski görünüyordu - gerçekten

Yaşlı. İçinde görebildiğim bir yüz yoktu ve hareket de yoktu. Ama yine de içinde birinin ya da bir şeyin olduğundan emindim.

Korkunç bir şey.

Ve aniden fark ettim ki, gerçekten ne olduğunu bilmek istemiyordum. Adamlar konuşmaya devam etti, farklı fikirler ortaya atıldılar ama benim beynim daha yeni eğilmişti. Ve sanırım sinir sistemim de öyle, çünkü içimi derin bir ürperti kapladı, kâbuslara bakmayı hemen bırakmam için bir uyarı.

Pritkin söylemekte olduğu şeyi aniden kesti. Jonas'a, "Bu kadar yeter," dedi.

"Ne yazık ki öyle değil," dedi yaşlı adam. "Bu üzücü bir durum sa özür dilerim, ancak savaşmamız gereken bir savaş var ve rakibimizi anlamak savaşın yarısıdır. Ama daha önce hiç böyle bir şey görmemiştik-"

Pritkin, "O zaman bir yolunu bul," dedi. "Ama bunu burada yapmanıza gerek yok."

"Çok haklısın. Bunu burada yapmam gerekiyor. Lütfen hapisane kanadına, bölüm 15-'e rapor verin."

"Hayır."

"-28A odası-" Jonas sözünü kesti. "Anlayamadım?"

"Hayır dedim. Bu gece Cassie'ye göz kulak olmak için burada kalıyorum ve yarın, Cassie nöbet değiştirir değiştirmez onunla birlikte mahkemeye döneceğim. Zaten çok uzun zamandır uzaktaydım."

"İşgalin arifesinde olduğumuzu hatırlatabilir miyim?"

"Evet, öyle. Ve buna hazırlanmanıza yardımcı olmak için mümkün olan her şeyi yaptım. Aeslinn'in bölgesi hakkında size söyleyebileceğim başka bir şey yok-"

"Peki ya bir şeyler ters giderse? Siz hem feyler hem de iblisler konusunda önde gelen uzmanlarımızdan birisiniz-"

"Pythian Sarayı'nda da burada olduğu kadar kolay iletişim kurabileceğiniz bir kişi."

"Kahretsin, John!" Jonas ona baktı. "Sana ne oldu böyle?"

"Bana ne oldu böyle?" Pritkin'in sesi yumuşamıştı, bu asla iyiye işaret değildi. "*Bu,*" diye ekranda hâlâ yığılı duran canavarı işaret etti. "*Bu* beni etkiledi. Cassie benim yüzümden o şeyle tek başına yüzleşti. Onu kollayacak birine ihtiyacı var."

"Birisi var. Birileri ile dolu bir mahkeme-"

"Yaşlı kadınlar ve çocuklar! Yeterince iyi değil-"

Jonas, "Bütün hafta boyunca bununla ilgili bir sorunun yokmuş gibi görünüyordun," diyerek Pritkin'in yüzünün kızarmasına neden oldu.

"Bununla ilgili büyük bir sorunum vardı, ancak lanet olası bir fey beni takip ediyorsa, sarayında benimle olduğundan daha güvende olacağına kendimi ikna ettim!"

"Bekle, ne?" Kaşlarını çatarak ona baktım. "Her zaman hedefin sen olduğunu biliyor muydun?"

"Suikastçı benim odamdaydı," dedi dünyanın en sinir bozucu adamı.

Bir an için nutkum tutulmuş bir halde ona baktım. "O zaman *neden*-"

"Beni tekrar kurtarmaya çalışarak kendini riske atmanı istemedim! Bir kez olsun saraya dönmeni ve bu işten kurtulmanı istedim! Ama bilmeliydim ki
-"

"Bana yalan mı söyledin?"

"-Beş dakika bile beladan uzak kalamıyorsun! Seni eve gönderiyorum ve bir dahaki sefere seni gördüğümde ne yapıyorsun? Çember'in en çok arananlar listesinin başındaki adamı sürüklüyor ve sıkışmış bir domuz gibi kan kaybediyorsun!"

"Bana *yalan* söyledin!" İnanamayarak söyledim. "Hedefte olduğunu bile bile karargâhta kaldın, tıpkı bir-" Gerçek ortaya çıkınca gözlerim aniden açıldı. "Tekrar denemelerini umuyordun, değil mi? Kendini *yem* olarak *sunuyordun*-"

"Araya girebilir miyim?" Jonas söyledi.

"-hem de çok iyi bildiğin halde- seni öldürürlerse bunun bana ne yapacağını hiç düşündün mü?" Öfkelendim. "Sen kanlar içinde yatarken, ben mahkemede rahat rahat oturup insanların aptalca sorunlarını dinlerken kendimi nasıl hissedirdim?"

Dışarı mı? *Çıktınız mı?* Yoksa iş bittiği sürece bunun bir önemi yok muydu? Allah kahretsin!" Kan basıncımın fırladığını hissederek bağırdım. "Bunu *aştığımızı* sanıyordum! *Anladığınızı* sanıyordum!"

Bir saniyeliğine ara verdim, çünkü öfke boğazımı kapatmıştı ve konuşamıyordum. Sadece suçlayıcı bir şekilde ona baktım ve saç çizgisine kadar kızarmasını izledim. Ruhunu bin beş yüz yıl boyunca zamanın içinde kovaladıktan sonra 'senin hayatın benimkinden daha değerli' saçmalığını *aştığımızı* sanıyordum! Ama sanırım öyle değilmiş.

Ne oluyor lan?

Bir an öylece oturduk ve birbirimize bakarak derin derin nefes aldık. Ama sonra Pritkin beklediğim son şeyi yaptı. Bu aykırı piçin neredeyse hiç yapmadığı bir şeydi, çünkü tartışmayı severdi.

O da benimle aynı fikirdeydi.

"Haklısın."

Hazırlıksız yakalandığım için gözümü kıptım. "Ne?"

"Haklısın," diye tekrarladı. "Her kelimesinde. O lanet büyücüyü sürükleyişini izlerken kendime ne söylüyordum sanıyorsun? Seninle birlikte olmam gerekirken, bitkin, kanlar içinde ve *yalnız mıydım?* Ama değildim ve bunun tek nedeni Kolordu'da bu işi yapacak yüzlerce kişi varken benim adam eğitmekle vakit kaybetmem değildi."

"Faerie'yi senin kadar bilen yok," dedi Jonas, çünkü yaşla birlikte her zaman bilgelik gelmiyordu.

"-ama seni uyardığım, oraya, o zamana ve mekâna geri dönmeni ve bir fey savaşçısına saldırmanı yasakladığım için. Seni o kadar çok korumak istedim ki, seni tehlikeye attım. Seni *tanıyorum*; ne olursa olsun bunu yapacağını bilmeliydim. İçeri nasıl girdiğini ve yanında kimse olup olmadığını öğrenmenin tek yolu buydu. Ama sana eşlik etmeyi teklif etmek yerine-"

"John," diye tekrar denedi Jonas.

"-Neredeyse geri dönmeni ve bunu tek başına yapmanı sağladım!"

"Sorun değil," dedim, beynim hâlâ bir tartışmayı kazanmış olabileceğim gerçeğini işlemeye çalışıyordu. Hem de genelde savunmasını hazırlamış bir adamla. Ama şu anda pek hazırlıklı görünmüyordu. Dehşete düşmüş, suçlu ve kızgın görünüyordu - hayır, kızgından da öte. Öfkeli görünüyordu ama bana değil, fark ettim.

Kendisine karşı öfkeliydi.

Ve bu bir şekilde ona olan tüm kızgınlığımı yok etti. Bir anda öfkeden ona sarılma isteğine geçtim ve sarıldım, o da sanki son kez sarılıyormuş gibi bana sarıldı. Çünkü o da korkuyordu, fark ettim. Tutuşuna bakılırsa, her şey yoluna girmiş olmasına rağmen hâlâ korkuyordu.

"Onunla dövüşmek için geri dönmedim," dedim sırtını sıvazlayarak. "Bu yüzden kıyafete ihtiyacım vardı. Sadece bir zaman değiştiriciyle karşı karşıya olduğuma dair bir fikrim vardı ve bunun doğru olup olmadığını öğrenmek istedim. Oraya savaşmak için değil, gözlemlemek için gitmiştim."

Pritkin bana bakmak için geri çekildi. şaşırtıcı derecede alaycıydı. "Ve planların her zaman beklendiği gibi sonuçlanıyor."

Buna biraz sinirlendim, ama bu sefer arkasında çok fazla sıcaklık yoktu. Adam haklıydı.

"Bu bir daha asla olmayacak," diye söz verdi. "Bir dahaki sefere zamanda bir deliyi kovalamaya karar verdiğinde, ben de seninle olacağım."

Jonas o zaman bir hata yaptı.

"Pythia'nın çok sayıda savunucusu var," dedi kesin bir ifadeyle. "Ve eğer yapması gerektiği gibi tam bir savaş büyücüsü birliğini sarayına kabul ederse daha fazlasına da sahip olacak. Bu arada, burada bulunmanız gerekiyor."

"Cassie tehlikedeyken olmaz!"

Jonas, "Düşmanlarımız kazanırsa çok daha büyük bir tehlike altında olacak," diye belirtti. "Hepimiz-"

"Hiçbirimiz onun yaşadıklarını yaşamadık! Ne sen, ne ben, ne de başkası!"

Jonas bu sözlerdeki vahşet karşısında biraz şaşırmış görünüyordu. "Farkındayım," diye başladı, daha yumuşak bir sesle.

"Öyle misin? Bu yazdan sonra hâlâ hayatta olması bir mucize, gücünün bir kanıtı ama herkesin bir sınırı vardır. Altı aydan kısa bir süre içinde sayamayacağım kadar çok suikastçıyı atlattı, buna Çember'in kendi suikastçıları da dahil-"

"Selefinin gözetimi altında," diye hatırlattı Jonas ona. "Onu değiştirmemizin nedenlerinden biri de buydu-"

"-iki tanrıyla savaştı, iki tanrıyı öldürdü, sen onların yanmasına izin verecekken sarayını kurtardı-"

"Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi onu riske atmamak için-"

"Neden?" Pritkin vahşice araya girdi. "Onun yerine Faerie'deki o saçma görevde onu riske atmak için mi? Onu feylerin bile girmeyeceği bir bölgeyi keşfetmeye gönderdin ve bu süreçte neredeyse ölmesine neden oluyordun! Ve ben hiçbir şey söylemeyecek, sadece onu korumaya çalışacak kadar aptaldım. Ama bu savaş oyunun sonuna doğru ilerledikçe bu giderek zorlaşıyor ve o bir kurban oyunu olmayacak, anlıyor musun? Zaferinizin bedeli o olmayacak!"

Baykuşun gözleri kısıldı. "Öyle olmasını hiç beklemiyordum. Pythia herkes için değerlidir-"

"Saçmalık!" Neredeyse bir kükreme gibiydi ve tanıdığım en sakın kişilerden biri olan Jonas gözlerini kırptırdı.

Pritkin'in gözleri ise aniden neon renginde parladı. "Çember'in Pythias'la nasıl ilgilendiğini gördüm," diye tükürdü. "Onları nasıl kullandığını, bir kenara attığını ve sömürmek için başka bir genç kadını getirdiğini-"

"Bu kadar yeter!"

"Katılıyorum! Bu kadar yeter! Cassie sana konumunu geri kazandırdı. Sana zafer üstüne zafer kazandırdı. Ondan istenen her şeyi ve daha fazlasını yaptı. Bu kadar yeter!"

"Bu senin kararın değil."

"Onu benim yapıyorum. O başka bir Agnes olmayacak-"

Jonas mosmor kesildi. "Lanet olsun sana! Ne cüretle-"

"Evet, cesaret ediyorum. Bir yıl içinde ikinci bir Pythia'yı gömmekten kaçınmak için büyük bir cesaret gösterirdim!"

"Yapmayacağımı mı sanıyorsun?" Mavi gözleri artık yarıktı. Dünyadaki en güçlü büyücülerden biri için pek de iyi bir işaret sayılmazdı.

Ama Pritkin yine de onları kararlılıkla karşıladı.

"Kazanmanızı sağlasaydı mı? Evet, bence kazanmazdın."

Bir an için zamanın kendisi nefesini tutmuş gibi hissettirdi. Ben de öyle hissettim, olduğum yerde donup kaldım. Ve bir şekilde kar savaşlarından bu hale nasıl geldiğimizi merak ediyordum.

"Jonas, ondan duyduğum en düz ses tonuyla, "Kolordu için çalıştığınızı ve sadakatinizi hatırlatabilir miyim?" dedi.

"Kendimi korumaya söz verdiğim kadına," diye hırladı Pritkin. "Sessizliğim ve yokluğumla tehlikeye attığım kadına. Daha fazla değil. Ve söylenmesi gerekiyorsa, *istifa ediyorum.*"

Otuz Yedinci Bölüm

Pritkin elini aynanın üzerinde gezdirerek Jonas'ın görüntüsünü dağıttı ve yüz hatlarını korkunç bir şekilde bulanıklaştırdı. Pembe yanaklar kanlı çizgilere dönüştü,

mavi gözler patladı ve açık ağız yüz buruşturma bölgesine doğru uzadı. Ve sonra aniden söndü.

"Um," dedim.

Pritkin bana bir bakış attı. Gözleri hâlâ parlıyordu ve rengi yüksekti. Ama biraz da utanmış görünüyordu. "Özür dilerim," dedi sertçe. "Bu ... bir süredir devam ediyordu."

"Sadece bugün için üzgün olmadığına emin misin?"

Bu bana bir bakış daha kazandırdı, bu kez kuşkuyla. "Hata yaptığımı mı düşünüyorsun?"

"Hayır. Yani, bilmiyorum. Seni tekrar yanımda istiyorum, bunu biliyorsun.

Ama . . ."

"Ama?"

"Savaşta'yız. Kolordunun sana ihtiyacı var-"

"Bana ihtiyacın var."

"-ve pişman olabileceğin bir şey yapmanı istemiyorum."

"Pişman olduğum şey bu kadar uzun süre uzak kalmak. Nerede olmam gerektiğini çok iyi biliyordum ama yine de Jonas'ın beni kendi oyununu oynamaya ikna etmesine izin verdim." Elimi tuttu ve kahve termosunu aldı. "Gel."

Nereye gittiğimizi bilmiyordum ama sorgulamadım. Meğer yatak odasında, uçurumun kenarına bakan ve sadece dekoratif olması gereken bir pencere varmış ama bu pencere küçük bir patikaya açılıyormuş. Binanın yan tarafındaki patikayı takip ettik ve taş oyulmuş bir dizi basamaktan yukarı çıktık. Ve sonra, kayalık yamaçta beklenenden daha uzun bir tırmanıştan sonra, doğal bir platoya çıktık.

Zirveye ulaştığımızda nefes nefese kalmıştım ve Pritkin bana bir bakış attı. "Ben ayrıldığımdan beri kaç koşu yaptın?"

Eski Romanya'da feylerden kaçmak sayılır mı diye merak ettim. Eğer öyleyse, cevap birdi. "Çok," dedim ona.

Bu bana bir bakış attı ama doğruydu. Bir tanesi benim için yeterliydi.

Ama bu neredeyse buna değerdı. En uçtan aşağı bakarsam aşağıdaki kavşağı hâlâ görebiliyordum. Ama artık gerçekten yüksekteydik, üç kat değil, daha çok sekiz, belki de dokuz kat.

Beni öncekinden tamamen farklı bir manzarayla baş başa bıraktı.

Aşağıda hâlâ bir sürü insan vardı, etrafta dolaşıyorlardı ama artık daha karanlıktı. Kolordu'nun, uzun süreli kalanlar için günün normal ilerleyişini daha iyi simüle etmek amacıyla ışıkları bir tür zamanlayıcıya bağladığını tahmin ettim. İlk geldiğimizde yıldızlar sönmüştü ama öğleden sonraki ışıktandırma hâlâ yürürlükteydi ve her şeye tuhaf bir alacakaranlık parıltısı veriyordu. Artık böyle bir durum söz konusu değildi. Artık tam anlamıyla akşam olmuştu; mavi-siyah karanlık, yukarıdan gelen gümüş renkli ay ışığı ve aşağıdan gelen altın renkli şömine ışığıyla aydınlanıyor, bu ışıklar çok sayıda bar ve restoranın pencerelerinden içeri süzülüyordu. Her yerde parıldayan kar, hangi ışık kaynağının dokunduğuna bağlı olarak gümüş beyazı ya da altın rengindeydi ve gümüş ve altın renkli pullar aşağıya doğru sürükleniyordu

ya da havada dönen dervişler gibi dönüyorlardı.

Çok güzeldi.

Ama bu hikâyenin sadece yarısıydı. Çünkü Pritkin beni kendine doğru çekti, uçurumun yüzünü bir sırtlık olarak kullandı ve benim de ona aynısını yapmama izin verdi. Ve yukarıyı işaret etti.

Dev bir kar küresinin içinde olmak gibiydi, diye düşündüm gökyüzüne bakarak. Ağaçlar artık geceye karşı karanlık siluetlerden ibaretti, tıpkı bir sahneyi çerçeveleyen perdeler gibi. Gerçek yıldız, soluk bulutlardan oluşan bir sala binmiş olan aydı ve yıldızlar onun etrafında ışıltılı parlıyordu.

Bir süre orada öylece oturduk, termos fincandan kahve içtik ve manzaranın tadını çıkardık. Bu kadar yüksekte neredeyse sessizlik hakimdi, kalabalık kolayca rüzgâr sanılabilecek uzak bir mırıltıydı

ağaçların arasından. Ve artık onları göremediğim için, orada olmadıklarını ve Pritkin'le benim bir şekilde çölde saklandığımız bir yere taşındığımızı hayal etmek kolaydı.

Keşke, diye düşündüm, yukarı doğru bakarak.

Pritkin birkaç dakika sonra bana, "Karım öldükten sonra buraya geldim," dedi. "Çalışmanın bununla başa çıkmama yardımcı olacağına dair bir fikrim vardı. Olmadı ama bunu anlamam için geçen süre boyunca burada kaldım."

Omzumun üzerinden ona baktım. "Aynı süitte mi?"

Başını salladı. "Burası o günlerde Tobias'ın babası tarafından işletiliyordu ve pek de nazik bir yer değildi. Sert içki içilen bir yer olarak bilinirdi ve odalar biraz kaba ve hazırды. Bir masanın altında sızıp kaldığınızda sizi fırlatıp attıkları türden bir yerdi."

Başımı salladım.

"Çoğu insan akşamdan kalmalığın ne kadar kötü olduğuna bağlı olarak burada birkaç saat ile birkaç gün arasında kalıyordu. Ben buraya taşındım ve hiç ayrılmadım. İşin pansiyon kısmını Tobias yürütüyordu ama neden geceleri eve gitmediğimi, neden her gün çift vardiya çalıştığımı, neden yeni kazılmış bir ceset gibi göründüğümü hiç sormadı. Hiçbirini sormadı."

Ben bir şey söylemedim. Pritkin karısı hakkında nadiren konuşurdu ve bu konu hâlâ son derece hassas bir konuydu. Bu çok da şaşırtıcı değildi çünkü karabasan yetenekleri karısının hayatını tüketmiş, onu düğün gecelerinde kollarında kurumuş bir kabuk olarak bırakmış ve Pritkin'i büyük bir travmaya uğratmıştı.

Anladığım kadarıyla bu çoğunlukla onun hatasıydı. Yarı iblisti ve birlikte ürettikleri gücün kendisinininkini büyük ölçüde artıracağını umarak iblis seksini oluşturan geri bildirim döngüsünü başlatmıştı. Böylece cehennemde ailesinin asla sahip olmadığı bir saygı kazanacaktı.

Bu kendi başına, en azından iblis standartlarına göre o kadar da kötü sayılmazdı ama önce Pritkin'e söylememişti. Ne planladığına dair hiçbir fikri yoktu ve işler ters gittiğinde bunu durdurmanın hiçbir yolu yoktu. Ve onlar gitti

çok yanlış. O kadar az gücü vardı ki, geri besleme döngüsü daha bir şey geri verme şansı bulamadan onu tüketti.

Pritkin elbette kendini suçlamıştı. Ve muhtemelen yarı karabasan oğlunun aile yeteneğini miras alıp almadığını öğrenmek için ona söylediği babasını. Rosier onu desteklemeyi kabul etmişti çünkü Pritkin'i tekrar saflarına katmak istiyordu ve cehennemleri seven güçlü bir iblis eşin bu işe yarayabileceğini düşünmüştü. Bunun yerine yaptığı şey, Pritkin'in yakın zamanda kaldırılan acımasız bir yasakla Dünya'ya sürgün edilmesiyle sonuçlanan büyük bir karmaşaya neden olmuştur.

Ayrıca Rosier'in anlayabileceğinden çok daha fazla canı yanmıştı.

"Hayır, Tobias hiçbir şey sormadı," dedi Pritkin, elleri beni sıcak tutmak için kollarımda aşağı yukarı hareket ederken, çünkü battaniye getirmeyi düşünmemiştik. "Bana sadece anahtarları verdi, her akşam yemek getirdi ve beni yalnız bıraktı. Eğer konuşmak istersem burada olduğunu söyledi."

"O iyi bir arkadaşı."

"Olay buydu, o değildi. Birbirimizi tanıyorduk, kardeşlerimizden birini eğitmiştim ama yakın değildik. Asla bir savaş büyücüsü olmak istememişti. Yeteneği olup olmadığını görmek için testlere girmeyi bile reddetti. Babası öldüğünde yemek pişirmek ve burayı işletmek istediğini ve herkesin onu rahat bırakmasını istediğini söyledi. Sonunda da bıraktılar."

Başımı Pritkin'in göğsüne yasladım ve karın düşüşünü izledim. Artık hafiflemeye başlamıştı; ya büyü bozuluyordu ya da birileri ona karşı koymanın bir yolunu bulmuştu. Ama yine de güzeldi.

Ve sıcaktı. Kolları gibi bacakları da benimkilerin etrafındaydı, bu yüzden neredeyse kendime ait, savaş büyücüsü şeklinde bir şezlongum varmış gibiydi. Bütün gece burada kalabilirim, diye düşündüm.

Pritkin bir süre daha durakladıktan sonra, "Tobias muhtemelen hayatımı kurtardı," dedi. "Bir gün sabah vardiyam vardı ve sonrasında yapacak bir şeyim yoktu ve bir iki bira içmek için üst taraftaki bir bara gittim. Bu bir ya da iki kadehe dönüştü, sonra üç, dört ve sonunda saymayı unuttum. Buraya geri dönmeyi başardım -nasıl başardığımı bilsem lanet olsun- tamamen tükendim ve daha fazlasını istiyorum. Bu

pub beni dışarı atmıştı ama henüz işim bitmemişti. Tobias'a bir şişe getirmesini söyledim."

"Öyle mi yaptı?"

Pritkin'in arkamdan başını salladığını hissettim. "Akşamdan kalmalığa çare bulmuştu. İçinde acı sos ve birkaç çiğ yumurta olduğunu hatırlıyorum, tadı kadar görüntüsü de iğrençti. Geri götürmesini ve bana istediğim şeyi getirmesini söyledim. Reddetti ve ben de ona bir yumruk attım."

"Ona zarar verdin mi?" Az önce adamın pizzasını yediğimiz için biraz telaşlanarak sordum.

Pritkin saçlarımı karıştıran bir kahkaha attı. "Hayır. Düzgün göremiyordum bile. Beni kırımın üstüne yatırdı ve oldukça da haklıydı. Ama sonra garip bir şey yaptı.

"Benimle kaldı."

"Muhtemelen kusmadığından ve boğularak ölmediğinden emin olmak istemiştir."

"Muhtemelen. Gerekçesinin ne olduğunu gerçekten bilmiyorum; hiç söylemedi. Aşçılarından bazılarını azarlamadığı sürece çok konuşan biri değildir. Sanırım sesini onlar için saklıyor."

Daha önce mutfağın derinliklerinde duyduğum yaratıcı küfürlerden bazılarını hatırladım. "Kulağa öyle geliyordu."

"Ama iyi bir dinleyicidir. O geceye dair bulanık anılarım var ama ona söylemem gerekenden daha fazlasını söylediğimden oldukça eminim. Ona her şeyi anlatmış olabilirim ya da ne olduğumu tahmin etmesine yetecek kadarını-"

"Pritkin!"

"-bu da ona kim olduğumu söyledi. Ama o kimseye bir şey söylemedi."

"Çok şanslısın!" Ona bakmak için arkamı dönerek söyledim.

"Evet, öyleydin. Normalde daha dikkatliyimdir ama o gece her şeyi bitirmek gibi bir fikrim vardı. Varoluşsal bir korkudan değil, anlıyorsunuz ya; sadece devam etmek için bir neden yokmuş gibi görünüyordu. Her şey, hatta gizlilik bile daha az önemli görünüyordu."

"Sebepler vardı!" Öfkeyle söyledim.

"Evet, ama o zamanlar bunu göremiyordum. İblis konseyi tarafından şartlı tahliye edilmiştim ve bundan kurtulma ihtimalim çok düşüktü. Babam eve dönmemi ve ailenin iyiliği için fahişelik yapmamı istiyordu ve şartlı tahliyemi ihlal edersem oraya gönderilecektim. Karım benim ellerimde öldü ve iblis statüsü insan yetkililerin soruşturma yapmayacağı anlamına gelse de, suçluluk duygusu. . ."

Başını iki yana salladı. "Artık bunu yapmak istemiyordum. Bırakmak istedim."

Ellerim onun kalçalarında kenetlenmiş olmasına rağmen hiçbir şey söylemedim, hala orada olduğuna dair kendime güven veriyordum.

"Tobias beni buraya sürükledi. Şurada yere uzandık," diyerek uçurumun kenarındaki boşluğu işaret etti, "kısmen yıldızları izlemek için, kısmen de ayağa kalkamayacak kadar sarhoş olduğum için. Hatırladığım kadarıyla her şey oldukça endişe verici bir şekilde dönüyordu."

"Sonra ne olacak?" Bir süre sonra sordum, çünkü Pritkin konuşmayı bırakmıştı. Muhtemelen hatırlıyordu.

"Hiçbir şey. Tekrar aşağı indik. Bana korkunç karışımını içirdi ve ben de yattım. İşe yaramadı bu arada. Ertesi gün cin yerine acı sos kustum. Ya da belki cinle birlikte; gerçekten hatırlamıyorum. Boğazım günlerce yandı.

"Ama onun sayesinde yaşadığım tek sakatlık bu oldu. Başkalarının bana vereceği bir sürü basmakalıp söze ihtiyacım olmadığı ortaya çıktı. Sadece birinin beni umursamasına ihtiyacım vardı. Ondan sonra yıllarca yabani otlardan kurtulduğumu söyleyemem ama bir daha asla o kadar yaklaşmadım.

"Kısa bir süre sonra -bir süreliğine- Kolordu'dan ayrıldım ama Tobias'ı ve bana öğrettiği dersi asla unutmadım."

"Ne dersi?"

"Ne kadar güçlü olduğunuzun ya da olduğunuzu düşündüğünüzün bir önemi yok. Herkes t ö k e z l e y e b i l i r . Ve herkesin onları yakalayacak birine ihtiyacı vardır.

düştüklerinde."

Olayı anlamaya başlamıştım. "Benim bir sevgilim var," diye hatırlattım ona.

"Ve yine de yalnız seyahat ediyorsun."

"Pek çok Pythias'ın-"

"Pek çok Pythias savaşta değildi. Ara sıra bir kara büyücüyle karşılaşıyorlardı. Siz canavarlarla yüzleşiyorsunuz."

Buna verecek bir cevabım yoktu.

"Ne kadar güçlü olduğunuzun bir önemi yok," diye tekrarladı. "Herkes düşebilir."

Parmakları, eski Romanya'daki bir taşın izniyle başımdaki düğümü ustalıklı buldu. Duştayken fark etmiş ama bir şey söylememiş olmalıydı. Hâlâ da söylemedi ama o maharetli parmakları çok daha kötü olması gereken bir şeyin ana hatlarını çizerek üzerinde nazikçe oynadı. Ta ki gizemli bir kadın, sahip olmaması gereken iyileştirme yetenekleriyle beni kurtarana kadar.

"Bir zamanlar iyi bir takımdık, değil mi?" diye sordu bir süre sonra.

"Öyle olduğumuzu biliyorsun."

"O zaman neden tekrar olmasın?" Cevap vermedim ve o da gözlerimi görebilmek için yüzümü çevirerek bana ciddiyetle baktı. "Geri dönmemi, mahkemeye geri dönmemi istiyor gibi görünüyorsun ama aynı zamanda beni uzaklaştırıyorsun. Bir nedenin olmalı."

Ona kaşlarımı çattım. "Nedenini biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum."

Hem oturamayacak kadar üşüdüğüm hem de tedirgin olduğum için ayağa kalktım. Uzun zaman önceki o gecede Pritkin'in aksine, bunun için yeterince içmemiştim! Ama burası ruh taşımak için belirlenmiş bir yer gibi görünüyordu.

En azından güzeldi.

"Seni geri istiyorum," dedim ona. "Jonas'ı siktir et, sana yeterince sahip oldu."

"Ama."

"Ama ben senin güvende olmanı istiyorum. Bu yüzden seni ödünç almak istediğinde itiraz etmedim. İstilaya katılmayacağına dair ona yemin ettirdim. Sadece danışman olacağına dair-"

"Ah."

"Evet, ah!" Kollarımı kavuşturmuş, meydan okurcasına ona baktım. "Bana kızgın olman umurumda değil, anlıyor musun? Umurumda değil! Çok fazla insan kaybettim. Başka kimseyi kaybetmek istemiyorum!"

"Neden sormadıklarını merak ettim."

"Artık biliyorsun."

Pritkin de ayağa kalktı. "O zaman ne olmak için geri döneceğim?"

Bir kucak köpeği mi?" Bir tokat gibi geldi. "Seni o şekilde görmediğimi biliyorsun!"

"Ama sen istiyorsun-"

"Yok!"

"O zaman ne istiyorsun?"

"Sana söylemiştim! Seni kaybettiğimi sanmıştım-" Durdum ve bir süre sessizce ona baktım, çünkü bunu yapmayacaktım. Ağlamayacaktım!

Kontrolü tekrar ele almam bir dakika sürdü ama Pritkin beni bekledi. Onda görmeye alışık olmadığım bir sessizlik, bir durgunluk vardı. Ve bu, sorgu odasındaki öfkeli adamla tam bir tezat oluşturuyordu, avına bir kol boyu yaklaşmak için bir sandalyeyi pencereden fırlatıyordu.

Sonra aklıma bir şey geldi.

"Onu öldürür müydün?" diye sordum. "Eğer ona ulaşsaydın?"

"Kim?"

"Başka kim olacak? Jonathan."

"Genel fikir buydu." Kurudu.

"O zaman neden sadece bir büyü yapmadın? Onu odanın öbür ucundan bile indirebilirdin."

Pritkin başını salladı. "E t r a f ı n d a çok fazla büyücü vardı. Saptırılabilirdi."

"Yani bunu eski usulle yapmak zorundaydınız."

"Esasen."

"Peki ya başarılı olsaydınız? O zaman ne olacaktı?"

"O ölmüş olacaktı ve sen de-" Pritkin durdu ve bir dakika boyunca bana baktı. Işığın bir oyunu olsa da, gözlerinde bir saygı parıltısı gördüğümü sandım. Neredeyse dudaklarında beliren gülümsemeyi telafi edecekti.

"Touché."

"Beni korumak istedin," dedim, "Jonathan'ın ne yapmaya niyetlendiğini anladığında. Ve bunun kendine ne kadara mal olacağını düşünmedin. Bunun için kaç yıl alırdın? Kaç on yıl?"

Pritkin kendi kollarını kavuşturdu. "Muhtemelen hiçbiri. O kıdemli bir karanlık büyücü ve diğer tarafın liderlerinden biri. Kolordu bir süredir onu istiyordu."

"Ama onu canlı istiyorlar. Onu bilgi için kullanabilirler. Onu başka bir yüksek değerli mahkumla takas edebilirler-"

"Onu asla takas etmezler."

"Belki, belki de değil. Ama onun ölmesini istemiyorlar. Hâlâ hapiste olmamana şaşırdım."

"Senin için önemli olmasaydım, olabilirdim," diye itiraf etti.

"Ve eğer senin için önemli olmasaydım, bunu denemezdin."

Orada durduk, uzun bir süre birbirimize baktık.

"Buradan çıkarılacak sonuç nedir?" Pritkin sonunda sordu. "Ben senin güvende olmanı istiyorum; sen de benim güvende olmamı istiyorsun. Yine de ikimizin de yapması gereken işler var."

"Seninkini daha yeni bıraktın."

Bu sefer yarım bir gülümseme aldım. "Belki de. Ya da belki bir iki hafta içinde geri gelip, o sırada ihtiyaç duydukları her türlü çılgınlığı yaptığım sürece rütbemi koruyabileceğimi ve sarayda kalabileceğimi söylerler."

"Peki ya sen?"

"Hayır." Kesin bir ifadeydi. "Söylediklerimde ciddiydim. Benim önceliğim sensin. Ama mahkemeye sana yardım etmek için geri dönüyorum, sen bir şeyler yaparken geride kalmak için değil."

kendinizi tehlikeye atmayın."

Ona baktım, çünkü Pritkin'le tehlikeye girmek beni yalnız gitmekten daha çok korkutuyordu. Çok daha fazla. Geçen ay onu çok özlemiştim ama onun için endişelenmek zorunda olmadığım için de çok mutluydum.

Lanet iblis konseyinin beni zorladığı o yolculuk, onun ruhunun peşine düşmek, beni neredeyse işleri kendi başıma halletmeyi tercih edeceğim noktaya kadar mahvetmişti. Onun burada olduğunu ve muhtemelen evrak işleriyle uğraştığını bilmek beni rahatlatıyordu. Bunu kaybetmek istemedim.

Ama yapmak zorundaydım, değil mi?

"Korkuyorum," diye itiraf ettim ve dudağımı ısırdım. "Seni kaybedersem ne yaparım bilmiyorum."

"O zaman beni kaybetme."

Buna biraz güldüm; elimde değildi. "Ayak uydurması zor bir adamsın!"

"Ve sen sevmesi zor bir kadınsın. Ama işte buradayız."

"Ama işte buradayız," diye fısıldadım.

Sonra canı cehenneme dedim ve kendimi onun kollarına attım.

Otuz Sekizinci Bölüm

HDudakları da yanakları gibi soğuktu ve eriyen karla ıslanmıştı. Ama ağzı sıcacıktı, bal gibi tatlı ve baharatlıydı. kahveden. Tanıdığım karmaşık, değişken, çoğu zaman çelişkili adamı düşünerek ona yakıştığını düşündüm. Tutkulu doğası, çok az kişinin görebildiği huysuz, saçma sapan bir dış görünüşle gizlenen biri.

Ama bir kez o kabuğu kırdığınızda, içinde bambaşka bir insan yaşıyordu. Elleri yüzümü çevrelemek için yukarı kalktı, beni kendine çekip öpmeden önce başparmaklarıyla yanaklarımı hafifçe okşadı. Bir an için dudakları tenimde yumuşakça hareket etti ve dili benimkinin etrafında sıcak ve ipeksi bir şekilde dolandı. Sonra aramızda bir şey alevlendi ve altın sarısı sıcaklık tüm vücuduma yayılarak soğuğu kovdu.

Boğazımdan yarı hıçkırık, yarı arzu dolu bir ses çıkardım ve öpücük bir anda tatlıdan ateşe dönüştü. Sonra da benzinin üzerine atılmış bir kibrit gibi patlayıcı oldu. Bizi merdivenlerden aşağı, yol boyunca ve aşağıdaki odaya sürükledi. Kar savruldu, giysiler uçtu ve çıplak ten battaniye yığınının altına dalmadan önce biri ciyakladı -bunun ben olduğumdan kesinlikle emindim-.

Gömleğini çekiştirerek açtığımda Pritkin bana çelişkili bir ifadeyle, "Dinlenmeye ihtiyacın var," dedi.

"*Sana* ihtiyacım var."

Küfretti, beklediğim tepki bu değildi. Ama sonra ağzı ağzıma geldi ve ben her şeyi unuttum. *Adımı* unuttum, çünkü kendini tutmayan bir karabasandan gelen öpücük kelimenin tam anlamıyla akıllara durgunluk veriyordu.

Ve kendini tutmuyordu. Buna neredeyse alışmıştım: tutkulu ama dikkatli sevişme, sanki gevşemekten ve kim ve ne ise o olmaktan korkuyormuş gibi. Açıkçası muhtemelen durum buydu.

Pritkin'in şeytani yanından nefret ettiğini hep biliyordum; onu yıllarca bastırmış ve aç bırakmış olması beni daha çok şaşırtmıştı. Söylediklerinden anladığım kadarıyla, gücünü kullanırsa onu ele geçirip değiştireceğinden endişe ediyordu. Sonuç olarak, samimi anlarımız belirgin bir şekilde insani çeşitlilikte olmuştu.

Şimdiye kadar.

Bu farklılığa neyin yol açtığını bilmiyorum. Belki de ellerimi titreten ve öpücüğümün normalden daha beceriksiz olmasına neden olan aynı duyguydu, çünkü önce neye dokunmak istediğimi bilmiyordum. Sanki ilk kez öpüşüyormuşuz gibiydi, ama daha da fazlası, sanki sonunda birbirimize karşı daha önce hiç olmadığımız kadar temel bir şekilde dürüst oluyorduk. Uzun zaman önce kalplerini saklamayı öğrenmiş, korunaklı, zihinsel olarak dağılmış iki insan nihayet güvenmeye cesaret ediyordu.

Ve bu her şeyi değiştirdi.

Odaya dolan gümüş ay ışığı birdenbire ipeksi bir okşayış gibi geldi.

Küçük bir masanın üzerindeki fener havaya altın rengi ışık zerrecikleri gönderiyor, yatağın etrafında dönüp dans ediyorlardı. Ve bir battaniyeyi daha kaldırdığında, hava akımlarından rahatsız olan ateş böcekleri gibi dağıldılar. Güldüm, o anın harikalığı içinde her şeyi unuttum.

Benzer bir şeyi Galler'de görmüştüm, Pritkin'in karabasan yeteneklerini kullandığı diğer tek seferde, çirkin ve korkunç bir savaş alanını

büyülü bir masal diyarı. Savaş tanrısı üzerime gelmediğinde daha da güçlü olduğu ortaya çıktı.

Ama daha az yoğun değil, diye düşündüm, sıcak bir ağız bir meme ucunu yakaladığında eğildim.

Ekstra yetenekleri olmasa bile, Pritkin bana nasıl dokunacağını biliyordu. Her zaman öyleydi, sanki içgüdüsel. Hoşuma giden her şeyi yaptı, karnımı öptü ve sonra beni memnun ederken yanlarımı okşadı, ağzı ise güçlü ve nazik olmanın mükemmel bir kombinasyonuydu. Her vuruşu, her çekişi, her hareketi sanki tüm vücudumda yankılanıyordu. Beni kemiklerime kadar güçsüz bıraktı ve omurgam boyunca arzu alevleri yaladı, içimde derinlerde birikti, kıvrılmama, nefes nefese kalmama ve sonra zevkle inlememe neden oldu.

Neredeyse çok fazla.

Her hareketi, her iç çekişi, her ürpertisi yetenekleriyle büyütülmüş çok fazla his. Zaman benim yardımım olmadan yavaşlıyor gibiydi, havada sanki her an gitmeye isteksizmiş gibi sürükleyici, durgun bir his vardı. Dilinin sıcak pürüzsüzlüğünden nasırlarının pürüzlülüğüne, erimiş karı küçük damlalar halinde karnıma sızdıran hafif ıslak saçlarından sakalının çiziklerine kadar her şeyi en ince ayrıntısına kadar deneyimlememi sağladı.

Altın lamba ışığının ikiye böldüğü gümüşle ıslanmış odada çok fazla güzellik vardı. Üstümdeki adamı yaldızlıyordu: kaşının kıvrımı, yarı kapalı gözlerinin kapakları ve kalın, altın uçlu kirpikleri. Kusursuz cildinin altındaki iyi tonlanmış kasların hipnotik hareketini vurguluyordu; boynu ve elleri daha koyu altın rengindeydi ama vücudunun genellikle kıyafetlerin örttüğü kısımlarında saf krema dönüşüyordu. Ve sanki bu dünyadaki en önemli şeymiş gibi yüzündeki mutlak konsantrasyon.

Çok fazla duygusallık, çünkü haklıydı. Onu kendime yaklaştırmak istedim; kendimden uzaklaştırmak istedim. Onu yanımda istedim; tehlikeden uzakta istedim. İstedğim şeylerin hiçbir önemi yoktu çünkü bu bana bağlı değildi. Pritkin'i artık kontrol edemiyordum.

etrafımızdaki olayların. Tek yapabildiğim dayanmak ve sonunda ikimizin de ayakta kalmasını ummaktı.

Ve aniden her şey çok fazla geldi ve haykırdım, ellerim yatak başlığını aradı ama bulamadım, çünkü yeterince konsantre olamıyordum.

Kendimi fırtınaya tutulmuş bir denizdeki gemi gibi hissediyordum, dalgalar halinde olması gereken hisler daha çok bir tsunamiye benziyordu. Beni bundan, sadece bundan kurtarmak için titreten bir şey. Ve sonunda Pritkin içime girdiğinde, his o kadar yoğunlu ki, zevkten mi yoksa acıdan mı olduğunu söyleyemediğim bir ılık attım.

İçimde hareket ederken anlayamadığım şeyler mırıldanıyordu ama anlamama gerek yoktu. Onun hareketleri kendi başlarına çok şey anlatıyordu, düşünce ve duygu kütüphanelerinin tamamı. Benimkiler de öyle, kollarım sonunda boynuna dolanıyor, bacaklarım onu sarıyor, birlikte dorua yaklaşırken bedenim zaman kadar eski bir ritimle hareket ediyordu.

Çok uzun sürmedi. Sanki havadaki ateş ışığı zerrecikleri güneş ışığı gibi tenime işlemiş, sauna gibi içimi ısıtmış, tüm şüpheleri, tüm endişeleri, tüm acıları bir kenara itmişti. Sadece bu kalana kadar, sadece neşe, sadece damarlarımda akan, beni sarsan, soluk solua bırakan ve haykırmama neden olan ateş-

Tüm bedenim ısı, ışık ve sevgiyle çiçek açarken.

Birlikte olmamızın önünde o kadar çok engel vardı ki: politika, savaş, kendi güvensizliklerimiz, bazen aşılmaz bir dağ gibi görünüyordu. Bazen bu engelleri kendim koymaya yardım edip etmediğimi merak ediyordum, çünkü o zaman kimseyi bu kadar çok sevme riskini almak zorunda kalmazdım. Ama o gemi çoktan kalkmıştı, o yüzden bir yolunu bulmamız gerekecekti.

Ve yapacağız, diye düşündüm, daha sonra bana doğru yığılırken ona sarıldım, hala kendi serbest bırakılmasıyla titriyordu.

Bir şekilde bir yolunu buluruz.

Gözlerimi saatler sonra açtığımda Pritkin'in bacağını benimkinin üzerine koyduğunu ve battaniyeyi burnuna kadar çektiğini gördüm. Oda sessiz ve karanlıktı, dışarıda hafifçe yağan kar vardı. Pencereleden gelen ışığın çoğunu örtüyor, sahneyi bulanıklaştırmak için sadece zayıf bir lamba ışığı bırakıyordu.

Daha önce, uzun süredir devam eden gerginlikten kurtulduktan sonra o kadar uyum gelmişti ki, o bizi temizlemeye devam ederken ışık gibi sönmüştüm. Ama şimdi tamamen uyanıktım ve karanlığa bakıyordum, neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama kalbim biraz fazla hızlı atıyordu ve bu asla iyi bir şey değildi.

Bir dirseğimin üzerine oturdum ve etrafıma bakındım.

Lambanın fitilinden başka hiçbir şey kıpırdamıyor, oradaki küçük alevle birlikte dans ediyordu. Duvarlarda gölgeler titreşiyor, sanki çekmeceli dolap, eski moda lavabo ve işlemeli askılarıyla yatak direkleri hareket ediyormuş gibi görünüyordu. Ama hareket etmiyorlardı. Yatak yaylarının belli belirsiz gıcirtısı ve Pritkin'in ağır ağır soluması dışında hiç ses yoktu.

Bir süre sonra banyoya gitmek için kalktım, üşüdüğümü fark ettim ve kapının arkasındaki havlu kumaştan bornozlardan birini giydim. Biraz büyüktü ama bu şu anda iyi bir şeydi. Ve Pritkin'in odalarındaki havlulardan çok daha kaliteliydi.

Sanırım ileri gelenlerin korkak olması gerekiyordu.

Başımı doğru çevirdiğimde oturma odasında belli belirsiz bir şey çınılıyordu, ben de araştırmaya gittim. Meğer şöminenin üzerindeki aynaymış ve üzerinde otuz küçük titreşimli ışık varmış. Bir an gözümü kırptırdım ve bunun tuhaf bir müzik aleti, hatta saykodelik bir müzik aleti olduğunu düşündüm. Sonra daha yakından baktım-

Ve her birinde konuşup duran minicik, öfkeli bir Jonas gördüm.

Ya da belki bağırp çağırıyordu. Evet, bağııyor gibi görünüyordu. Ve sonunda neye baktığımı fark ettim: Jonas'ın bizi çokça aradığını tahmin ettiğim telesekreterin büyülu eşdeğeri.

Dikkatlice hiçbir ışığa dokunmadım ve yatağıma dönmeye başladım, ancak neredeyse bir hayalete çarpıyordum.

Tanıdığım biri olduğunu anlamam bir saniye sürdü.

"Billy!" Bornozun üstünü tuttum. "Ödümü kopardın!"

"*Seni* çok mu korkuttum?" Şapkasını geriye attı. "Bugün ne oldu böyle?"

"Ne?"

Bana baktı. "Karnında surat olan adam mı?"

"Oh. Jonathan."

"Hayır," dedi bana ısrarla.

"Hayır, ne?"

"Hayır, çılgın büyüçüye karşı bıkkınlık gösteremezsin. Kesinlikle yapamazsın!"

"Hiçbir konuda bıkkın değilim-"

"Güzel. Çünkü senin için ne planladığını biliyorsun, değil mi?"

"Yapamaz mısın?" Biraz sinirli bir şekilde söyledim. "Bunu unutmayı daha yeni başarmıştım."

"Bunu unutmana gerek yok. Onu öldürmen gerek. Hemen şimdi!"

Ona baktım, biraz şaşırmıştım çünkü Billy genelde bu kadar hırçın değildi. "Neyin var senin?"

"Bana ne oldu? Adam senin derini yüzmeyi ve kalıntıları cılız derisine yapıştırmayı planlıyor ve sen *bana* ne olduğunu soruyorsun?"

Mini buzdolabını aramaya başladım, burada bir tane olduğunu varsayarak,

Çünkü susamıştım. "Kilit altında ve aklı başından gitmiş durumda. O

hiçbir şey yapamaz."

"Ya serbest kalırsa? Buna izin verdiklerine inanamıyorum.

... bir hücrede oturup birinin onu kurtarmasını beklemek-"

"Billy." Oda servisi menüsü olan ama buzdolabı olmayan büyük bir çekmeceyi kontrol ederken başımı kaldırdım. "Burası merkez."

"Ve?"

"Ve buraya hiçbir şey girmeyecek, tamam mı?"

"Hayır. Bu iyi değil! Bir ay önce buraya birileri girdi -bir sürü birileri-"

"Bu istila kuvvetleri toplanmaya başlamadan önceydi. Artık gezegendeki en güçlü büyü kullanıcılarından bazılarına çarpmadan burada ölü bir kediye bile sallayamazsınız."

"-bir fey suikastçısından ve lanet olası çılgın büyücüden bahsetmiyorum bile!"

"Çılgın büyücü içeri girdi. Artık kimse bunu da yapmayacak."

Oda servisi menü saatlerinin elli dakika önce kesildiğini fark ettim.

Her zamanki gibi. Onu bir masanın üzerine attım ve aramaya geri döndüm.

"Böyle davrandığına inanamıyorum!" Billy dedi ki. "O planlıyor Seni *öldüreceğim*!"

"Bu işe girdiğimden beri, yani bu işe girmeden önce bile insanlar beni öldürmeye çalışıyor," diye hatırlattım ona, sonunda gömme dolaplardan birinde olası bir şüpheli gördüm. "Eğer her biri için çıldırsaydım-"

"Cass." Billy benimle buzdolabının arasına girdi ve kollarını kavuşturdu, onu hiç görmediğim kadar ciddi görünüyordu. "Beni dinlemeni istiyorum."

Yüz ifadesine iyice baktım ve durakladım. Billy çok sık ciddileşmezdi ama ciddileştiğinde onu d i n l e m e k genellikle iyi bir fikirdi. Sadece ara sıra iyi tavsiyeler verdiği için değil, dinlemezseniz hayatınızı cehenneme çevireceği için de.

"Tamam," diye kabul ettim. "Dışarı."

Buzdolabından bir soda aldım ve cidden soğuk ama aynı zamanda cidden güzel olan balkona çıktık. Ferforje demir

Üstü kar tozuyla kaplıydı ama bir sandalyeyi cübbemin eteğiyle silerek temizledim ve oturdum.

Billy bir kalçasını korkuluklara dayadı ve bunu oldukça inandırıcı bir şekilde yapmayı başardı. Gerçekten orada asılı durduğunu fark etmek için yakından bakmanız gerekiyordu. Öyle yapmamasını diledim, çünkü arkasındaki kar yağışı vücudundan görülebiliyordu ve konsantre olmayı zorlaştırıyordu. Ama o ifade bana çaba göstermem gerektiğini söylüyordu.

"Bugün bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm," dedim ona. "Seni bu kadar etkileyeceğini düşünmemiştim."

"Beni etkilemiyor mu?" diye baktı. Sonra aniden kot pantolonunun cebinden sigara paketini çıkardı ve kendine bir tane sarmaya başladı.

Genelde bunu sadece gergin, sıkılmış ya da kızgın olduğunda yapardı ve buradaki durumun hangisi olduğu çok açıktı.

"Demek istediğim," diye durakladım, çünkü beynim hâlâ yarı uykudaydı ve bu işi yüzüme gözüme bulaştırıyordum. "Bunun herhangi birini rahatsız edebileceğini kastetmiştim. Jonathan bir kâbus-"

"Evet. Seni kim vuruyor?"

"Ve beni yakalamayacak olan."

Billy kibriti çizmesinin tabanına sürtmek ve yakmak için durakladı. Kibrit onun enerjisiydi, çizme ve sigara da öyle, hepsi aynı hayalet paketin parçasıydı. Yine de bu hareketler onu her zaman sakinleştirirdi.

Ve buna ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Birkaç nefes çektikten sonra bana "Açık konuşacağım," dedi.

"Pekala."

"Bir ölüm vardır, bir de ölüm vardır. Çok şey gördüm ama o sıska piç büyücü gibisini hiç görmedim ve görmek de istemiyorum. Jo'ya yaptıkları-"

Billy biraz daha sigara içmek için durakladı.

"Korkunçtu," diye katıldım.

"Korkunçtan da kötüydü. Bakın, hepimizin gitmesi gereken bir zaman var, değil mi? Biz hayaletlerin bile. Azrail'den sonsuza dek kaçamazsın ve belki de kaçmak istememeliyiz. Belki dışarıda daha iyi bir şey vardır, kim bilir? Ama Jo'nun bunu öğrenme şansı asla olmayacak. Sıkışmış durumda, acı çekiyor ve deli bir adamın başka birçok acıya neden olmasına izin veriyor. Ve eğer seni ele geçirirse-"

Billy'nin her tarafı titredi ve sonra sigarasını aniden parmaklığın üzerinde söndürdü. Sigaranın hafifçe tütmesi beni endişelendirdi, sanki ona güç uyguluyormuş gibi. Ya da daha büyük olasılıkla, üzgün olduğu için güç sızdırıyordu.

"Bu seni gerçekten rahatsız ediyor, değil mi?" diye sordum.

"Cass! *Yüzünü giymek istemesinin* hangi kısmını anlamadın?" Bir şey söylemeye başladım ama parmağını kaldırdı.

"Bak. Onu dışarı çıkaracağına dair bana söz ver, tamam mı? O senin yetki alanında, o bir zaman yolcusu ve senin getirdiğin biri! Bu konuda kararı sen vereceksin, Senato değil, Çember değil, lanet Marsden değil! Tamam mı?"

O kadar parlak gözlere baktım ki içlerindeki elayı görebiliyordum. Ne istediğini biliyordum ve bu kesinlikle beni Çember'in gözünde popüler yapmayacaktı. En sevdiği savaş büyücüsünü çaldığım için zaten Jonas'ın bok listesindeydim; eğer onun değerli esirini de öldürürsem

Öldürmekten nefret ettiğimden bahsetmiyorum bile, özellikle de soğukkanlı olanından. Bir süre Jo ile birlikte çalışan Lizzie'yi bu şekilde öldürmek zorunda kalmıştım. Ve bu korkunçtu. Kesinlikle korkunçtu.

Ama Billy haklıysa, haklıydı. Jonas'ı biraz rahat bırakır, adamdan ne koparabilirse koparmasına izin verirdim. Ama sonra, eğer harekete geçmeyi reddederse . . .

"Zor olduğunu biliyorum," diye başladı Billy.

"Pekala."

Gözlerini kırptırdı. "Emin misin?"

Başımı salladım ama bir şey söylemedim.

Eğildi ve yanağımdaki erimiş bir parça karı sildi; parmak ucunun fırçasını hissettiğime yemin edebilirim. "Boktan işleri hep sen yapıyorsun, değil mi?"

"Sen de öyle."

"Sanırım bu aileden geliyor, ha?"

Şaşırmış bir halde ona baktım.

Omuz silkti. "Ben öleli bir buçuk asır oldu Cass. Eğer bir ailem varsa, o da sizsiniz. Ve insanların ailemle uğraşmasından hoşlanmam."

Ne diyeceğimi bilemedim, bariz olan dışında. "Sen de benimsin."

Sonra boğazım düğümlendi, çünkü son zamanlarda duygularım karmakarışık. Aniden bu gece için yeterince kar seyrettiğime karar verdim ve Fransız kapılarını arkamdan sıkıca kapatarak içeri girdim. Billy, tabii ki, bir açıklığa ihtiyaç duymadan süzülerek içeri girdi.

"Son zamanlarda her konuda yardım ettiğin için sana çok şey borçluyum," dedim ve bunda ciddiydim.

Sırıttı. "Listeye ekleyeceğim."

"Bütün gün neredeydin?"

"Deliyi izliyordum. Onu kilitlediklerinden emin olmak için. Sonra seni nereye koyduklarını anladığımda buraya uğradım ama meşguldün."

"Ne yapıyorsun?"

Öpücükli bir surat yaptı. "Oh, Pritkin! Oh! Oh!"

"Sesim öyle gelmiyor."

"Sesin aynen öyle geliyor. Seks yaparken onun soyadını kullanmanın garip olduğunu biliyorsun, değil mi? Sadece söylüyorum."

Ona sabırsızlıkla baktım. Billy tanıdığım herkesten daha hızlı bir şekilde şefkatli olmaktan çıkıp götleşebiliyordu. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

"Evet, bir beraberlik, eğer aşık çocuğa bakıcılık yapmaya devam etmemi istiyorsanız."

"Bilmiyorum. Yarın mahkemeye geri dönüyoruz. Hepimiz."

"Tanrı'ya şükürler olsun." Kulağa içten geliyordu. "Burası çok ürkütücü, biliyorsun değil mi?"

Sabırsızlıkla çalan aynaya baktım. "Merak etme. Sanırım bir süre buralarda *istenmeyen kişi olacağız*."

"Bana uyar," dedi ve kolyesine daldı. Bir dakika sonra, içeriden küçük bir ses yükseldi. "Bu maceranın resmen sona erdiğini ilan ediyorum."

Benim için de işe yarıyor, diye düşündüm ve yatağa geri döndüm.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Itekrar uyumaya çalıştım ama beynim buna izin vermedi. Bunun yerine karın tavanda dans edişini izlemek istiyordu.

gölge düşürüyor. O kadar kestirmemeliydim, diye tahmin ettim.

Ama bu güzeldi. Yatak domuzundan birazını kurtarmayı başardıktan sonra yorganın altına sokuldum ve nadir bir sakinlik anının tadını çıkardım. Eğer Gertie gibi zamanı bir şişeye hapsedebilseydim, bunu seçerdim, karın tavanda dans edişini izler ve Pritkin'in nefes alışını dinlerdim.

Hayatım mükemmele çok yakındı.

Bir süre sonra kendi nefes alışverişim düzleşti ama yine de uyuyamadım. Bu duygudan kurtulmak için acele etmeden, kapalı gözlerimle yukarıdaki belli belirsiz küçük lekeleri izledim. Küçük aylara benziyorlardı, hepsi de gidecek yerleri olan hızla geçip gidiyorlardı. Bana Tony'nin çiftlik evinde bir çocuk olduğumu ve tavanımdaki ağaç dallarının gölgelerini, iskelet parmaklarının gerçek anlaşmayı kavrayışını izlediğimi hatırlattılar.

Tabii o zamanlar bunun annemin sembolü olduğunu bilmiyordum. Onun bir sembolü olduğunu ya da zayıf, sürekli korkan Cassie Palmer'ın ailesinde bir tanrıça olduğunu bile bilmiyordum. Muhtemelen bu fikre güler geçerdim. Ama yine de ona bakardım. Ve bazen çok uzun süre baktığımda boşluğun içinde bir yüz gördüğümü sanırdım.

Herkes ona aydaki adam diyordu ama ben hep orada bir kadın yüzü hayal etmiştim, beni sevdiği için bana gülümseyen bir kadın. Beni Piç Tony ile bırakmak istememişti ama başka seçeneği de yoktu. Yapabilseydi benimle birlikte olurdu ve her şey çok farklı olurdu . . .

Yoksa yaparlardı mıydı?

Pritkin ve ben bir keresinde kimin daha kötü durumda olduğunu görmek için aileleri karşılaştırmıştık. Kendisini kazanan ilan etmişti ve iyi bir davası vardı. Babası Incubi Prensi, kötü şöhretli Lord Rosier'di, tahtını mükemmel bir şekilde kavrayamamıştı ve onu elinde tutmasına yardımcı olacak bir oğul istiyordu. Amaç, Pritkin'in yeteneklerini kullanarak ev için yeni ittifaklar kurmak ve sık sık kavga eden soyluları hizada tutmaktı.

Rosier, Pritkin'in ne istediğini hiç sormamıştı, hatta muhtemelen bunu düşünmemişti bile. Tıpkı Pritkin'in annesinin bilgi ve güç için bir iblis lorduyla yatmanın olası sonuçlarını merak etme zahmetine hiç girmedigi gibi. Tıpkı benim gibi çoğunlukla ebeveynlerinden biri olmadan büyüyen bu çocuk için hep üzölmüşümdür.

Ama benim gibi değildi, değil mi? Ailesi düşüncesiz ve ihmalkâr olabilir, oğullarını nadiren de olsa düşünebilirlerdi. Ama en azından onların kim olduğunu biliyordu. İyisiyle kötüsüyle, ki bu biraz güven verici olmalı. Her halükarda kabullenilecek, rasyonalize edilecek ve sonunda kabullenilecek bir şeydi: onlar da herkes gibi hata yapmış kusurlu insanlardı.

Ama onları hiç tanımadığınızda ne yapardınız?

Birdenbire neden annemi düşündüğümü bilmiyordum. Belki de bu gece dışarıdaki ay çok güzeldi. O da öyleydi; onun hakkında bu kadarını biliyordum. Ve başka pek az şey.

Doğrusu Pritkin'in oyunu kazanıp kazanmadığını bilmiyordum, çünkü hiçbir şey bilmiyordum. Rhea annemin beni istemediğini varsaymıştı ve belki de haklıydı. Rosier, arzuladığı yeteneklere sahip olmasaydı Pritkin'i terk edeceğini itiraf etmişti, peki o farklı mıydı? Çoğunlukla insan olan kızı onu hayal kırıklığına mı uğratmıştı?

Çünkü ben çok insandım. Bazen kötü bir şaka gibi hissediyordu, sanki evren ona bir oyun oynamıştı. Büyük Artemis sonunda bir çocuk sahibi olmaya karar verdi ve sonunda neredeyse tamamen insan babasına benzeyen biriyle evlendi.

Babamın onu ilk gördüğüm halinin bir görüntüsü zihnimde gezindi.
Annem hep uhrevi ve ulaşılmaz görünürdü. Ama babam

...

Babam aptalın tekiydi.

Yüz üstü düşmeden bir odanın içinde yürüyemezdi, en ufak bir tehlike anında çılgına dönerdi, aşırı duygusaldı, çoğu zaman ortada bir neden yokken sinirli davranırdı ve çok fazla mızızlanırdı.

Evet, dedikleri gibi elma uzağa düşmemişti.

Ama birkaç iyi özelliği de vardı. Çok fazla düşünmediğinde cesur, sadık, yaratıcı ve tuhaf bir şekilde komikti. Bunların hiçbirisi Stuart döneminden kalma, barutla çevrili bir bodrumda ne aradığını açıklamıyordu. Agnes onu orada bulmuş ve kılık değiştirmiş bir tanrıçayla tanıştığı Pythian Sarayı'na geri götürmüştü. Açıkçası bu onun boyunu biraz aşırıyordu.

Onun gibi.

İkisinin de gizemli olduğunu ve öyle kalmaya devam edeceğini tahmin ediyordum. Ve belki de bu en iyisiydi. O bir savaşçıydı, hepsinin en büyüğüydü, çünkü hepsini yenmişti. Tek başına ve kimseden yardım almadan. Aynı şeyi yapamadığım için benim zayıf olduğumu düşünür müydü? Birkaç zaferde şansım yaver giderken, diğerlerinde yardımcı bir rol oynadığım için beni küçümser miydi? Bir savaşçı yerine bir pısrık görür müydü?

Dürüst olmak

gerekirse mi?

Muhtemelen.

Ama ben şahsen babamın daha kahraman olduğunu düşünüyordum, ne kadar çılgınca görünse de. Onu savaşta gördüğüm birkaç seferde dehşete düşmüştü, haklı olarak da öyle. Sırtını dayayabileceği süper müthiş bir gücü, yüzyılların bilgisi ya da zanaat, kurnazlık ve kabadayılıktan başka bir şeyi yoktu. Ve gerektiğinde, çılgılık atarak yolda herkesten daha hızlı koşabilme yeteneği.

Babam zarif bir şekilde kazanmadı ama kazandı.

Ta ki yapmayana kadar.

Çünkü kimi kandırıyordum? Evet, babamla ilgili bazı şeylere hayranlık duyuyordum; neredeyse babam *gibiydim*, elimden ne gelirse yapıyordum. Ama bazen, çoğu zaman, evet, annemin gücünün bir kısmını alırdım. Sadece bir kısmını, böylece bir insan için olmayan büyüü yönlendirmeye çalışarak sürekli yorulmazdım ve böylece değer verdiğim insanları güvende tutabilirdim.

Bu nasıl bir şey olmalı? Merak ettim. Tek başına bir ordu olarak savaşa girebilecek kadar çok güç? Bedelini hiç düşünmeden ortalığı yakıp yıkmak?

Bunu hiç bilmiyordum; asla da bilmeyecektim. Büyülerimi çok dikkatli bir şekilde paylaşmak zorundaydım, her zaman hangisini kullanacağımı, kaç taneye daha ihtiyacım olabileceğini, daha sonrası için biraz dayanıklılık ayırmak amacıyla mümkün olan en az güçle nasıl idare edeceğimi düşünürdüm. Bir kez olsun, sadece bir kez olsun, kendimi serbest bırakmanın nasıl bir his olduğunu bilmek isterdim... sadece

Düşüncelerim azaldı; nedeninden emin değildim. Sonra nedenini anladım.

Yan dönmüştüm, yüzüm Pritkin'e dönüktü, o da bana doğru dönmüştü. Tepki vermedi, bu çok şaşırtıcı değildi çünkü yüzü gevşemişti ve hafifçe açık ağzından derin bir nefes alıyordu. Belli ki uyuyordu.

Yine de gözleri sonuna kadar açıktı ve merakla bana bakıyordu. Ve ben o gözleri tanıyordum.

Düşük ışıktaki siyah mı yoksa koyu, derin bir yeşim mi olduklarını anlayamadım ama başka bir renk yoktu. Daha önce Pritkin'in karabasanı uyanikken gördüğüm, kenarlarındaki ateş yeşili bile yoktu. Ama yıldızlar *vardı*, bir alan dolusu.

Daha sonra, yeşil miktarının ne kadar yeşil olduğunu gösterip göstermediğini merak edecektim.

Pritkin hâlâ farkındaydı ve kontrolü elinde tutuyordu ama o an ben farkında değildim. Sonra far ışığına tutulmuş bir geyik gibi donup kaldım, kafamdaki tek tutarlı düşünce

kapıya kadar gidebilecek miydi? Ve bunun bir önemi var mıydı, yoksa çenesi düşük ve horlayarak barın etrafında çılgınca bir kovalamacayla beni takip mi edecekti?

Bu fikir o kadar çılgıncaydı ki küçük bir ses çıkardım ve hayır, hayır, hayır, bu kesinlikle harika bir fikir değildi.

Hiç de harika değil, diye düşündüm, yavaşça yaklaşırken.

Tanıdığım adam hâlâ uyuyordu, bu yüzden hareketleri her zamanki etkili zarafetinden yoksundu. Ama beceriksizce ya da değil, dinlenmekte olan bedeni yanıma taşımaya ve gevşek bir eli, arkası yanağıma degecek şekilde kaldırmaya yetti. Sanki "Sorun ne?" diye sorar gibiydi.

Kanlı bir çığlık atarak yataktan geriye doğru yuvarlandım ve Pritkin ayağa fırladığında, gözleri tekrar yeşile döndüğünde ve bir sandalyenin üzerine attığı ceketinden yarım düzine havaya kalkan silah havaya fırladığında bile bunu yapmaya devam ettim.

Onu en son gördüğümde oturma odasındaydı, buraya ilk geldiğimizde çıkarmıştı. Ama ben uyuduktan sonra geri almış olmalı, çünkü paranoya neredeyse bir savaş büyücüsü gerekliliğidir. Ve beni koruyabileceğinden emin olmak istediği için, ki bu harika olurdu.

Ama beni kendinden nasıl koruyabilirdi ki?

Pritkin beni yakaladığında hâlâ çığlık attığımı fark ettim.

"Cassie! *Cassie! Cassie!* Ne oluyor be?"

Ben de bunu bilmek istiyorum, diye düşündüm çılgınca. Sonunda bir ölüm perisi gibi çığlık atmayı bırakmayı başardım. Ama bir parçam hâlâ içten içe çığlık atıyordu, çünkü- çünkü- çünkü *neler oluyordu?*

Bu gözleri tanıyorum, diye düşündüm boş boş.

Yapmalıydım, bir şey bana saldırdığında onları Londra'da görmüştüm.

Hayır, *bir şey* değil. *Bir şey*. Bornozu üzerime geçirdim ve sevgilime baktım, o da bana bakıyordu, belli ki şaşkın, endişeli ve biraz da korkmuştu.

Ne oluyordu?

"Cassie-"

"Hayır, hayır, hayır!" Yalnız kalmak için banyoya gitmeye çalıştım ama başaramadım. Onun yerine bir yatak direğine çarptım, başımı çarptım ve tutundum, düşünmeye çalışırken bile oda dönüyordu. Pritkin bana Londra'da saldırmış olamazdı! Orada bile değildi!

Peki karabasani bunu nasıl yapmış olabilir?

Ve neden?

Diğer yarısı ile ilk ve şimdiye kadar tek kez Konuşmalar hep ne kadar yanlış anlaşıldığıyla ilgiliydi. Pritkin'in karısının yaşam enerjisini tüketmek istememişti; onun ölümü korkunç bir kazaydı ve Pritkin bunun için haksız yere onu suçlamıştı. Ve daha sonra onu nasıl ömür boyu kilit altında tuttuğunu. Tüm bunları bana anlatıp sempati toplamaya çalıştıktan sonra neden ilk fırsatta dönüp bana saldırdı?

Savunmanı düşürmek için mi? Küçük bir ses sordu. Seni varsaymak için Sizin için bir tehdit olmadığını mı?

O bir tehdit değil! Eğer bir şey yapmaya çalışsaydı, Pritkin-

Ne yapacaksın? Tekrar kilitlemek mi? Ama yapabildiği kadarıyla zaten kilitli değil miydi? Yani bu pek de caydırıcı bir şey değildi, değil mi? Ya sadece seni değil, Pythian gücünü de tüketmeyi başarır mı?

Bir daha asla kilitleyemeyecekti, değil mi?

Kesin şunu! Gertie'nin sarayı yüz yıl önceydi! Oraya geri dönmenin hiçbir yolu yoktu-

Jonathan vardı. Sonuçta ikisi de aynı şeyin peşinde, Pythian gücünün. Eğer takım olurlarsa-

Hayır! Bu içgüdüsel bir tepkiydi. Ama bu gözleri tanıyorum, diye düşündüm, onlara bakmak için geri döndüm.

Ve şimdi yeşil olsalar da, bir şey benzerdi. Hayır, bir şey *aynıydı*. Bir an için, yeşilin arkasındaki yıldızlı olanları görebildiğime yemin ettim, sanki birbirinin üzerine bindirilmiş iki görüntü gibi.

Sertçe ürperdim ve Pritkin küfretti. "Eğer bana sorunun ne olduğunu söylemezsen, hemen şimdi-"

"Hiçbir şey," diye nefes nefese kaldım. "I . . . Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

Aniden bir sandalyeye oturdum ve başımı ellerimin arasına aldım. Bu benim için bile çok fazlaydı. Ve nasıl başa çıkacağımı bilmediğim bir şeydi.

Pritkin'e Londra'da olanları anlatmak... hayır. Bu gece bir tür dengeye ulaşmıştık. Sonunda her şeyi ortaya döktüğümüz, bazı şeyleri konuştuğumuz ve birbirimize güvenmeye karar verdiğimiz, dünyaya karşı biz türünden bir anlaşma.

Kendine bile güvenemediğini ona nasıl söyleyebilirdim?

Baş savunucumun bana saldıran kişi olduğunu ona nasıl söyleyebilirdim?

Gideceğini düşündüm. Sonrasında ne yapacağını bilmiyordum ama bu kadarını biliyordum. Karısına olanların tekrar yaşanması riskini göze alamazdı. Ve ben . . .

O zaman ne yapardım?

"Hiçbir sorun yok," dedi. "Yine de çılgılık atarak mı uyandın? Kabus mu gördün?"

Başımı salladım. Sonra düşündüm. Kabus mu görmüştüm? Tüm bunlar biraz fazla uzun süren kötü bir rüya mıydı?

Tanrım, bu *harika* olmaz mıydı?

"Cassie-"

"Bilmiyorum," dedim yutkunarak. "Emin değilim."

Pritkin küçük masanın üzerindeki eski moda lambayı aldı ve önüne çömeldi. Genellikle çıplak uyumasına rağmen boxer giyiyordu, çünkü mahkemede birkaç kez sözümüz kesildikten sonra bu bir alışkanlık haline gelmişti. Bu poz kalçalarındaki kalın kasları, gergin karnını ve üzerindeki yontulmuş çıplak göğsünü ortaya çıkarıyordu. Pritkin, hem Kolordu üyelerinden beklendiği için hem de kapsamını sınırlamaya karar verdiğinde kendisini savunmasız bırakan karabasan yarısından gelen sihirli destek olmadan yapmak zorunda kaldığı için kendini en iyi durumda tutuyordu.

Şu anda savunmasız görünmüyordu. Tek başına bir orduyla başa çıkabilecekmiş gibi görünüyordu, özellikle de lamba ışığının tüm o büyüleyici çukur ve çıkıntıları vurgulaması ve bacaklarındaki, göğsündeki ve çenesindeki sarı saçları yaldızlamasıyla. Ayrıca gözlerindeki hafif eğiklik ve çenesinin kulaklarına karışmasıyla belli belirsiz bir fey gibi görünüyordu. Bunu daha önce nasıl fark etmemiştim? Merak ettim. Bir fey için fazla kaslıydı ama dikkat ederseniz orada burada ipuçları vardı.

Özellikle de bir lamba ışığı birikintisinin içinde diz çökmüşken. ışık gölgelerinin . . .

"Cassie," Pritkin elimi tuttu.

Hayal meyal, kalın omuzlarını ve güçlü kollarını yumuşatmak için kullandığımı fark ettim, hayranlık içinde kaybolmuştum. Uykudan dağılmış saçlarındaki altın ışığın dansını izlerken hâlâ öyle hissediyordum. Neredeyse uyuşturulmuş gibi hissediyordum. .

"Kahretsin," dedim ve o an için keskin, net ve farkında olan yeşil gözlere baktım. "Bir sorunumuz var."

"Ne sorunu?" Pritkin'in gözleri odanın içinde gezindi ve silahları da onu takip etti; silahlar, bıçaklar ve şişman iksir bombaları var olmayan burunlarını dolaplara, banyoya ve yatağın altına soktular.

Ama tabii ki hiçbir şey bulamadılar.

Sorun tam buradaydı.

Açıklamak için ağzımı açtım ama küçük bir iniltiden başka bir şey çıkmadı. Elim göğsünden aşağı inip sert göğüs kaslarını ve yumuşak saçlarını kavradığında, bu iniltiye çok yakın bir şeye dönüştü. Boynunu öpmek için eğildim, dudaklarımı oradaki güçlü kordonlar boyunca kaydırdım, adem elmasını emdim, ta ki güçlü eller omuzlarımı kavrayıp beni uzaklaştırana kadar.

"Sorun ne? Neler oluyor?"

Keşke bilseydim, diye düşündüm. Ama o oradayken soruya konsantre olmak zordu. Çok güçlü, çok sıcak, çok-

"Cassie!" dedi ve sonra hiçbir şey söylemedi çünkü onu öpüyordum.

Hayır, onu *öpüyor*, kollarımı boynuna doluyor, göğüslerimi göğsüne bastırıyor, bir şeyler söylemek için açık olan ama şimdi başka bir şeyle meşgul olan ağzının içini dilliyordum. Çünkü benimle ilgili her ne sorun varsa ona geçmiş gibi görünüyordu. Kollarını bana dolamıştı ve öpüşmeyi benim yapabildiğimden daha iyi derinleştiriyordu. Çok daha iyi, diye düşündüm, tekrar inledim ve ona doğru eğildim.

Silahlarının yere düştüğünü hayal meyal duydum, silahlardan biri patlamış ve bir sandalye bacağını ya da başka bir şeyi vurmıştı. Ama uzaktı, önemsizdi. Bunun dışında her şey önemliydi.

Pritkin ayrıldı ve tekrar küfretti, ama bu acil, çaresiz bir sestti, sanki kaybedeceğini zaten bildiği bir savaşta mücadele ediyormuş gibiydi. Ne yapacağımı bilmiyordum, içinde devam eden mücadeleyi tam olarak anlamıyordum. Bu yüzden hiçbir şey yapmamaya çalıştım ama aramızda güçlü bir şey oluşurken bu pek işe yaramadı.

Sonra tekrar öpüştük, yatağa geri yuvarlandık ve Galler'deki o geceden beri hiç olmadığı kadar tuttu. Sadece seks değil, iblis destekli, ama tam iblis seksi. Ve tamam, hayır, diye düşündüm, ateş benden Pritkin'e sıçrarken bile panikliyordum.

"Hayır," diye yüksek sesle yineledi duygularımı, eli kalçamda gezinip beni pozisyona çekerken bile sersemlemiş görünüyordu. "Hayır!"

Ben de aynı fikirdeydim. Pritkin'in karısının kendi pahasına keşfettiği gibi, geri besleme döngüsü son derece tehlikeliydi. Ama benim için daha da tehlikeliydi. Bu döngüyü besleyecek fazla gücü yoktu.

Yaptım.

Çünkü bunun gerçekleştiği diğer tek seferde Pritkin'in karabasanı benim yetersiz gücümünden faydalanmamıştı. Doğrudan Pythian gücüne yönelmiş, onu birçok kez büyüttükten sonra

Ben. Bir zamanlar bir tanrıyı yenmeye yetecek enerjiyi bu şekilde üretmiştik. Ama burada tanrı yoktu ve buna ikimiz de dahildik.

Bu kadar ham güce dayanamazdık ve eğer deneseydik . . . Bizi canlı canlı yakardı.

Kırkınıc1 Bölüm

MBeynim ve vücudum arasında ciddi bir kopukluk vardı. Beynim uyarılar yağdırıyordu ama bedenim dinlemiyordu. Vücudum meşguldü

Pritkin'in boynunun arkasından tutup onu aşağı çekerek daha da içeri soktum. Yeni aç1 onun hırlamasına neden oldu ve yemin ederim bunu ayak parmaklarıma kadar hissedebiliyordum.

Titremem onda yankılandı ve bu sefer birlikte inledik, çaresiz bir ses ve bir an sonra başka bir nedenden dolayı çaresizdim.

Çünkü başımı kaldırdığımda daha önce de karşılaştığım siyah gözlerle karşılaştım ve bir kez daha yeşili tamamen gölgede bırakmışlardı. Hiçbir şey söylemedim, çünkü kiminle konuştuğumdan ya da şu anda kiminle seviştiğimden emin değildim. İçime pompaladı, çok tanıdık gelen, vücudumu titreten, beni haykırtan uzun ve güçlü vuruşlar. Ama üstümde bir yabancının gözleri vardı. Her darbeye daha da parlayan gözler.

Bu korkunç bir düşünceydi ama bedenim bunu bu şekilde yorumlamadı. Bedenimin kendi aklı vardı.

"Daha hızlı" diye hırladı ve onu sertçe sıkıştırdı. Eşinden emir alan bir kaplan gibi hırlayarak karşılık verdi ama hızlandı. Ve o tek noktayı buldu, tam doğru açıyla vurdu, tekrar tekrar, bana mümkün olan en tatlı şekilde ödetti. Gözlerimin arkasından renkler aktı, kahkahalar boğazımda fokurdadı, zaten orada inşa edilen çığlıkla bir ses için savaştım. Ne yapacağımı, nasıl hissedeceğimi ya da biriken ve biriken ve biriken duyguları nasıl ifade edeceğimi bilmiyordum-

Ve sonra Pritkin'in emdiği tüm güç bana geri döndüğünde serbest bırakıldı. Yatağın üzerinde kıvranmama ve şok içinde ona bakmama neden olan büyük bir sel, saçlarım gibi hissediyorum

yanıyordu. Gözlerim de doğru çalışmıyordu, ya da gerçekten parlıyordu, cildi yanık altın, gözleri zümrüt alevi.

Ama nedeni ne olursa olsun, bu şok beni bir şekilde kendime getirdi.

Ve güçten kurtulmak, en azından şimdilik, ona da aynı şeyi yapmış gibi görünüyordu.

Başını salladı, vücudu benimkine doğru pompalamaya devam ederken bile gözleri normale dönüyordu. "Bırak onu! Cassie, bırak onu!" Denedim. Ama ya onun bu gösteriyi yöneten kısmı zamanlamayı mükemmel yapmıştı ya da ben hayatımın en yoğun orgazmını yaşarken titremekten konsantre olamıyordum. Ve hiç kolaylaşmadı.

Enerji, şimdi buharlaşmakta olan yatağın üzerinde kıvılcımlar saçarak yayıldı. Pritkin'in saçları kızarmış yüzünün etrafında vahşi bir hale oluştururken, dudakları bir büyüyle hareket ediyordu. Ama her neyse, işe yaramadı ya da yeterince güçlü değildi. Çünkü tam güç ona geri dönerken orgazm çığlıkları attım.

Yatağa doğru yığıldım, uzuvlarım titriyor, tenim şarkı söylüyor, nefesim boğazımda sert ve düzensiz geliyordu. Ama bu ortağıma olanların yanında hiçbir şeydi. Gözleri neon ateşine dönmüştü, damarları sanki kan yerine ışıkla doluymuşçasına derisinin üzerinden net bir şekilde görünüyordu ve vücudu kasıldı, ele geçirilmiş bir adam gibi benimkine doğru kasıldı.

Bildiğim kadarıyla belki de öyleydi. Bu garip ortak yaşamın nasıl işlediğini bilmiyordum ve onun bildiğinden de şüpheliydim. Ama bildiğim bir şey vardı. Pritkin bir Incubi prensi olabilirdi ama bu onu yok edilemez yapmazdı, hele ki annesi çoğunlukla insanken.

Ve insan kısmı mücadele ediyordu.

Bu sefer neyin farklı olduğunu bilmiyordum; Galler'de hiç böyle görünmemişti. Ama titriyor ve sarsılıyordu, gücü emmeye çalışıyor ve başarısız oluyordu. Tıpkı benim gibi. Çünkü geri besleme döngüsü durmuyordu.

Bu sefer çok daha büyük, çok daha sıcak olan enerji seli, birkaç düzine yük treni gibi içime geri çarptı. Çılgılık attım, yarı acı yarı coşkuyla, çünkü daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Pritkin hâlâ içimdeydi ve bu kombinasyon beni tekrar tekrar boşalttı, ondan orgazm üstüne orgazm çıkarmamı sağladı, çünkü o da duracak gibi görünmüyordu.

Şimdiye kadar yaşadığım en yoğun deneyimdi ama uzun sürmeyecekti. Çünkü sürmeyecektik. Eğer ondan kurtulamazsak, ölecektik. Bu sefer, gelecek sefer, ama yakında.

Çok yakında.

Ben kasılırken Pritkin bir şeyler bağıırıyordu, sesi "vardiya!" gibi geliyordu.

İlk başta ne demek istediğini anlamadım, düşünemedim. Ama sonra fark ettim: Yarattığımız güç, Çember'in koruyucularının bile kontrol edemeyeceği kadar büyüyordu. Geçen sefer bunu gökyüzünde bir delik açmak ve Ares'le savaşıması için başka bir boyuttan bir tanrıyı serbest bırakmak için kullanmıştım. Ama bunu burada yapamazdım. Eğer burada yaparsam-

İnsanlar öldü.

Kahretsin, ordumuzun yarısı öldü!

Mesele bu muydu? Panikleyerek düşündüm. Jonathan'ın beklediği şey bu muydu? Kuluçka müttefikinin Londra'da yapmayı başaramadığını tekrar denemesi ve HQ'yu ve içindeki herkesi yakmak için yeterli gücü çalması için mi?

"Üç kişi olmalı." Ben, Pritkin ve Pritkin'in karabasanı mı?

Ama hayır, bu olamaz. Pritkin öldüyse, karabasanı da ölmüştür! Değil mi?

O mu?

Bilmiyordum. Bunun nasıl işlediğini anlamadım; hiçbirini anlamadım.

Ama

Pritkin'in dediğini yapmaya ve bizi uzaklaştırmaya çalıştım. Bir yere, herhangi bir yere - çöl, dağ tepesi, bataklık - içinde insan olmayan, tüm bunları güvenli bir şekilde bırakabileceğimiz bir yere.

Ama yapamadım. Çok az güce sahip olmak yerine, şimdi sorunum çok fazla güce sahip olmamdı. Öyle ki damarlarımda asit varmış gibi hissediyordum, sanki kalbim kan yerine lav pompalıyordu. Ve duyularım-

Duyularım altüst oluyordu.

Her zamanki karabasan etkisi ortaya çıkmış, her şeyi büyüttmüş ve çarpıtmıştı. Sanki tüm oda birbirine karışıyordu, öyle ki kahkahaların tadını alabiliyor, gözyaşlarını duyabiliyor, duyguların kokusunu alabiliyordum. Pritkin soluk soluğa bir büyü daha yapıyordu ve dudaklarından çıkan kelimeleri *görebiliyordum*, baharatlı kırmızı ve biberli, yatağın üzerinde süzülürken renkleri bulaşıyordu. Sanki çılgın bir çizgi romanın içine düşmüştük.

Pythian gücünü kullanmak konsantrasyon gerektiriyordu ve o anda hiç konsantrasyonum yoktu.

Pritkin bir saniye sonra benden uzaklaştı ama bunun bir faydası olmadı. Hiçbir şey işe yaramadı. Döngü ateşti, döngü sonsuzdu, döngü ikimizi de yakıp kül edecekti ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Ve çoktan başlamış gibi kokuyordu.

Eğlence evi etkisini yatıştırmak için gözlerimi kapatmıştım ama birden açıldılar. Bana yanan perdeleri, alevler tarafından yenirken çırpınan malzemeleri, kararmadan önce bir anlığına parlayan güzel renkleri, kazıkta yakılıyormuş gibi görünen alımlı kızları göstermek için. Güç bizi tüketse de tüketmese de her an yanabileceğimiz gibi, çünkü tüm oda yanıyordu.

Akıttığımız güç her şeyi ateşe veriyordu. Burası o kadar sıcaktı ki, oda öğle vakti çölü gibi gözümün önünde dalgalanıyordu. Oturmaya, yere yuvarlanmaya, herhangi bir şey yapmaya çalıştım ama yapamadım.

Pritkin'in yatağın yanında diz çökmüş, başka bir büyü denemesini izlemek dışında. Onu duyamasam da dudaklarının kıpırdadığını görebiliyordum. Ateşin uğultusundan ve kulaklarıma çarpan dehşetten başka bir şey duyamıyordum. Ya da burada yatıp ölmeyi beklemekten başka bir şey yapamıyordum.

Ama belki başka biri yapabilir.

Mircea, diye düşündüm, bağın içinden uzanarak onu genişçe fırlattım. Beni duyup duymadığını anlayamadım; kafamın içinde bunun için çok fazla gürültü vardı. Ama Aşıklar Düğümü'nde beraberdik; benim gücüm ondaydı. Bizi buradan çıkarabilirdi-

Ama hızlı yapsa iyi olur.

Güç tekrar benden çıkıp Pritkin'e aktı ve ben rahatlayarak nefes aldım. Ama daha ikinci bir nefes bile almamıştım ki geri geldi. Akış artık neredeyse sürekliydi, tek bir bedenin tutamayacağı kadar kesintisiz bir akıştı, bu yüzden ikimizi de almıştı. Ama bu uzun süre işe yaramayacaktı, eğer yaradıysa bile.

Gözlerim alev alevdi, bedenim ateşti, tüm dünyam yanmaya başlamıştı.

"*Mircea!*" Sol kolum alevler içinde kalırken çığlık attım.

Bir saniye sonra da soğuk ve sert zemine çarpıyordum.

O kadarını biliyordum. Avucumun içinde ve yüzümün yan tarafında kiri hissedebiliyordum ama yine de yanıyordum. O kadar ki, bir an için başka hiçbir şeye konsantre olamadım. Yere doğru kıvrandım, acı içinde çığlık atmak istedim ama boğazım kapalıydı ve hiçbir şeyin dışarı çıkmasına izin vermiyordu.

Saçlarımın arasından Pritkin'i gördüm, şimdi karların üzerine diz çökmüştü, yüzünün yarısı kötü bir yanıkla kaplıydı. Ama biraz kendime gelmemi sağlayan şey gözlerindeki vahşi ifadeydi. Pritkin hiç böyle görünmezdi. Pritkin baskı altında Bay Soğukkanlı'ydı.

Ama şimdi değil.

Nedenini göremedim çünkü bana bakmıyordu. Arkamdaki bir şeye bakıyordu. Ama kendim görmek için arkamı dönmeye çalıştığımda sol kolumu çarptım ve neredeyse bayılıyordum. Dünya yüzmeye başladı, acı içime işledi ve kusacak gibi oldum. Neredeyse kusacaktım ki kolumu gördüm: dirsekten aşağısı kararmış, derisi çatlamış ve ölmüştü, içinden çiğ et görünüyordu.

Üçüncü derece, diye düşündüm, ona bakarken. Ve şoktayım. Bu yüzden böyle hissediyorum.

Ve sonra bir ses keskin, soğuk havanın içinden süzülerek geldiğinde daha da kötü hissettim. "Bize katılabildiğine çok sevindim. Neyin geciktiğini merak etmeye başlamıştım."

Jonathan. Bu imkânsızdı, ama şu anda diğer her şey de öyle. Pritkin'in kan kaybımı izleyip hiçbir şey yapmaması gibi.

Kuluçkası yetkili miydi? Gözleri yeşildi ama belki de bu artık bir şey ifade etmiyordu. Eğer tüm o enerjiyi emmişse. Öyle de olmalıydı çünkü geri besleme döngüsü durmuştu ama yarattığı güç bir yerlere gitmiş olmalıydı.

Ve kesinlikle bende yoktu.

Doğru düzgün nefes bile alamıyordum, gerçi bu duman solumaktan da kaynaklanıyor olabilirdi. Emin değildim. Ama Jonathan dikkatsizliğimden hoşlanmamışa benziyordu, çünkü bir sonraki an sırt üstü yere düşüyordum.

Farklı görünüyordu, diye düşündüm, mavi gökyüzünün halelediği sarışın kafaya bakarken. Ama ne olduğunu anlayamadım. Sonra fark ettim: Göz bandı yoktu. Tom'un el işi hiçbir yerde görünmüyordu.

Ezilmiş bir yüz de yoktu. Kolordunun sağlık görevlileri iyiydi ama o kadar da iyi değillerdi. Yani, ya bir glamourie, ki bununla uğraşacağından şüpheliydim, ya da-

"Chimera," diye fısıldadım, bunu daha önce düşünmediğim için kendimi tekmeliyordum.

Çember'in elindeyken endişeli görünmemesine şaşmamalı. Jo'nun bir zamanlar yaptığı şeyin aynısını yapmış ve göreve çıkmadan önce kendisinin bir kopyasını yaratmıştı. Ya da belki de aslı güvenli bir yerde kalırken göreve gönderdiği kopyasıydı. Hiçbir şeyin gözünü oyamayacağı ya da yüzünü darmadağın edemeyeceği ve diğer yarısı bir Çember hapisanesinde yatarken bile özgürce hareket edebileceği bir yer.

Eğildi ve başımı okşadı. "Altın yıldız."

Biraz uzaklaştı ve bana küçük bir şatoya benzeyen geniş açık bir avlunun manzarasını verdi. Tahminimce Romanya'nın yüksek dağlarındaydı. Kadifemsi ormanlara ve kayalık yamaçlara aşına olmaya başlamıştım, tıpkı şu anda bulunduğumuz yerden uzağa düşenler gibi.

Burada ne yaptığımızı anlayamadım.

Mircea bizi değiştirmiş olmalıydı ve belli ki bunu yaptığında zamanda geri bir yerdeydi. Gücüm beni bu konuda uyarmamıştı, ya da belki de uyarmıştı ve ben dinlemek için ölmekle çok meşguldüm. Ama bu Jonathan hakkında hiçbir şeyi açıklamıyordu. Bizi nasıl takip etmişti - ya da her şeyin görüldüğü gibi, bizden önce buraya nasıl gelmişti?

Bilmiyordum ama arkadaşlarını getirmişti. Hem de çok sayıda. Belki yüz Svarestri savaşçısı avlunun etrafına dağılmıştı, parlak siyah zırhları güneş ışığında parıltıyor, gümüş saçları rüzgârda arkalarından savruluyordu. Bunların arasında, önlerinde ne olduğunu gördüğüm için zar zor bakabildiğim, yakınlardaki bir düzine sıra da vardı.

Önce sıraya, sonra da boş gözlerle bana bakan Pritkin'e baktım. Belli ki onun da hiçbir fikri yoktu. Bu da doğrudu, çünkü bu grubun bir araya gelmesi için bir neden düşünemiyordum.

Sağdan sola, Svarestri yerde diz çökmüş, sersemlemiş görünen Mircea'yı koruyor gibi görünüyordu; keçi kafalı ama zeki gözleri olan garip, çatal tırnaklı bir yaratık; uzun, beyaz dantel elbiseli Rhea; ve-

Hiçbir fikrim yoktu.

Sırada dördüncü bir mahkûm daha vardı ama o da bir görünüp bir kayboluyordu. Bir an, gökyüzünün fonunda zar zor görülebilen hayali bir yaratıktı. Sonra mavi elbiseli, kahverengi saçlı, kulaklarının etrafından dolanan örgüleriyle bir kadın belirdi ve ...

Ve acının bana halüsinasyon gördürdüğüne karar verdim, çünkü bu Pythian Sarayı'nın kütüphanecisine çok benziyordu.

Tekrar şeffaflaştı ve sonunda nedenini anladım, kalenin üzerine inşa edildiği uçurumun hemen kenarındaki boşlukta gümbürdeyen devasa bir geçit gördüm. Orta büyüklükte bir jetin geçebileceği kadar büyüktü ve doğrudan Faerie'ye açılıyor gibiydi. Kütüphaneci Faerie'de değildi, ama zaman ve büyü akışlarının birbirine karıştığı portalın etrafındaki alandaydı.

Bu kadar korkmuş görünmesine şaşmamalı. Faerie'de ruhlar bedenlerini gösterir. Yani, fey akımları ona çarptığında katılaşıyor, ama Dünya'nın baskın olduğunda her zamanki hayalet formuna geri dönüyordu. Bu da geri besleme döngüsünün neden kapandığını açıklayabilir.

Faerie'nin öğle yemeği niyetine yediği iblis büyüyle çalışıyordu.

"Güzel, değil mi?" Jonathan bu tarafa dönerek sordu. Ne demek istediğini bilmiyordum ve umurumda da değildi. Yanındaki Svarestri falanksına bakıyordum, geçidin karşısındaki boşluk hariç Pritkin ve benim etrafıma dizilmişlerdi. "Görüşünüzü engellemek istemem," dedi bana nazikçe.

Sonra da Pritkin'in suratına yumruğu indirdi.

Bir ses çıkardım ve ayağa kalkmaya çalıştım ama gardiyanlar beni engelledi. Ve sonra bana kesinlikle vahşi bir dayak izlettiler. Pritkin'in yüzü bir insandan çok bir kıyma yığının benzeyene kadar uzun dakikalar boyunca devam etti. Jonathan sonunda onu bırakıp bana doğru döndüğünde artık bilincinin yerinde olup olmadığını bile bilmiyordum.

Ve sonra Jonathan beni saçlarımdan yakaladığında ve Pritkin kendini ona doğru fırlattığında, muhafızlardan birinin onu on beş metre kadar geriye uçuran bir büyüyle vurulduğunu öğrendim.

Onu sersemletecek kadar sert vurdu, birkaç Svarestri mızraklarını çıkararak ona doğru hamle yaptı ve ben çılgık attım. Ama Jonathan elini kaldırdı ve Pritkin'i Mircea ve diğerleriyle birlikte sıraya sürüklemekten önce kısa bir süre durdular. Onu bayılına kadar dövmeye devam ettiler.

Jonathan beni tekrar yakaladığında, onun karabasanının ve onların müttefik olmalarının buraya kadar olduğunu düşündüm.

Ama beklediğim gibi kendi dayağımı yemedim. Bunun yerine uçurumun kenarına sürüklendim, muhafız birliğim de benimle birlikte geldi. Ama aşağı atılmadım. Bunun yerine Jonathan yanıma oturdu ve mavi beyaz bir soğutucu açtı.

"Bira mı? Alkolsüz içecek?"

Önce ona, sonra da buz, içecek ve birkaç sandviçle dolu soğutucuya baktım. Çavdarlı yumurta salatasına benzeyen bir şey çıkardı ve çiğnemeye başladı. Sonra kendine bir bira kaptı ve kapağını açtı. Bana baktı ve soğutucuyu tekrar salladı.

"Son şansın."

"Bu da ne?" diye sordum.

"Evdeki en iyi koltuk. En azından bir Pythia için bunu yapabilirim."

"Neye en iyi koltuk?"

Jonathan omzumu okşadı. Bir şeyleri okşamayı seviyor gibiydi. "Sadece izle."

İzledim.

Geçitten görünen manzara yüksek bir yerdeydi, muhtemelen başka bir dağın tepesinde, çünkü tüm alan karla kaplı zirvelerle çevrili görünüyordu. Bu doğal bariyerin içinde geniş bir vadi uzanıyordu - soğuk, kayalık ve çıplak, şuraya buraya dağılmış birkaç köy dışında. Ve ovanın ortasında, güneş ışığında parıldayan büyük bir kale.

Daha çok kale büyüklüğünde bir şehirdi ve çevresindeki kayadan büyülenmiş gibi görünüyordu. Çünkü verdiği his şu anda içinde bulunduğumuz küçük kaleden tamamen farklıydı. Blok şeklinde kuleler ya da kare şeklinde kenarlar yoktu. Bunun yerine, sanki bir dağ basitçe bir kalenin yaklaşık şeklinde büyümeye karar vermiş gibi görünüyordu; yuvarlak, yıpranmış çıkıntılar, köprüler ve buz gibi görünen şeylerden yapılmış teraslarla iç içe geçmişti.

Ayrıca birkaç sıra duvar ve savunma kulesi, hepsi şu anda kapalı olan en az bir düzine asma köprüsü vardı ve kuşatmaya karşı silahlarla doluydu. Onlara ihtiyacı olduğundan değil. Çünkü kalenin dışında binlerce manlıkan varmış gibi görünüyordu. Dışarıda derken, sadece kalenin etrafındaki alanı değil, devasa olmasına rağmen vadinin çoğunu da kapladıklarını kastediyorum.

Bazıları Mircea ve benim savaştığımız taş nöbetçilere benziyordu - askerler gökdelen büyüklüğünde olsaydı, asker gibi görünmek için yapılmış kasıtlı oymalar. Birçoğu yeni ve bozulmamıştı, hatları keskin ve yeni kesilmişti; diğerleri eski ve ufalanmıştı, yıpranmış özellikleri ve çok fazla fırtınadan dolayı çukurlaşmış yüzeyleri vardı. Ama hepsi devasa ve iyi silahlanmıştı. Dev satranç taşları ya da mükemmel bir disipline sahip etten ve kemikten birlikler gibi sıralar halinde dizilmişlerdi.

Diğerleri, Pritkin ve benim daha önce Aeslinn'in sınırlarında gördüğümüz türdendi. Sarp, insanımsı oldukları zar zor anlaşılabilen, gerçek insanlardan çok yapıldıkları dağlara benziyorlardı. Ama yakından bakarsanız, fark edilebilir kollar, bacaklar ve kafalar görebilirdiniz.

Yani sayılır. şu anda geçidin en yakınından geçmekte olan yirmi kat uzunluğunda olmalıydı, kayalık kafasından bir pınar fışkırıyor ve yosunlu sakalından aşağı akıyordu, çünkü az önce dağın yamacından çağrılmıştı. Biraz ötede duran bir diğerinin yüzünde savaş boyası gibi kesilmiş bir yakut damarı ve taşlı kafatasından çıkan köknar ağaçlarından bir mohawk vardı. Üçüncüsünün yüzünde ise kristaller vardı, geniş yüzü ışıl ışıl parlıyordu ama gözleri karanlık dehlizlerden dışarı bakmıyordu.

Ama o zaman gözlere ihtiyacı yoktu. Küçük bir adam figürü omzu onun için bu işlevi görüyordu. Ya da şöyle mi demeliydim, muhtemelen diğerleri gibi iki metre boyunda olan, ancak

karşılaştırılmaz. Çünkü yaşayan dağların her birinin, kütlesini mümkün olan en ölümcül şekilde yönlendiren bir sürücüsü vardı.

Sadece bir avuç olsalardı bu yeterince kötü olurdu. Ama göz alabildiğine uzanan yürüyen dağlar vardı. Ve birçoğunun binicisi yoktu, ancak onlar olmadan da gayet iyi yol alıyor gibi görünüyorlardı ki bu mümkün olmamalıydı.

Bağırsaklarımda buz birikmeye başlamış gibi hissediyordum.

"Görüyorsunuz ya," dedi Jonathan beni izleyerek. "Sürpriz bir ley hattı saldırısındaki sorun, keşif ekibi gönderememenizdir. Hepsini bir kerede yapmak ve istihbaratınızın doğru olmasını ummak zorundasınız. Eğer doğruysa düşmanınızı şaşırtırsınız, değilse ..."

Bana gülümsedi.

"Seni şaşırtıyorlar," diye fısıldadım.

Bölüm Kırk Bir

[Jonathan bira içip soğutucusunu kurcalarken, askerlerimiz için kurulan tuzağa baktı.

ana etkinlik başlayacaktı. Kendi adıma, dağ gibi manlıkanlardan birinin diğeriyle düellosunu izledim. İkisi de 747'lerin uç uca eklenmiş hali kadardı, bu da onları türün en küçükleri arasına sokuyordu ama yine de ışıık hızındaydılar - çok hızlıydılar.

Atlı dağlar, o kadar büyük bir şeyden bekleyeceğiniz yavaş ve ağır bir yürüyüşle hantal bir şekilde ilerliyordu. Bunlar değil. Ve daha fazlası da değil, diye düşündüm, yakınlarda düello eden başka bir çift gördüm, biri diğerinin kafasının üzerinden takla atmıştı.

Sonra da yük vagonu büyüklüğünde bir kılıçla onu temizledi, çünkü evet.

Metal de topraktan geliyor, değil mi?

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse," dedi Jonathan, mağlup dağ kafasını ararken, "küçük planın ilk seferinde işe yaradı. Bizi hazırlıksız yakaladı."

Ona bakmak için başımı çevirdim. "İlk kez mi?"

Başını salladı ve yumurta yedi. "Adamlarınız bizi çok şaşırttı. Güçlerimizin çoğunu sınırlara yığmıştık, eminim biliyorsunuzdur.

-Onları atlatmanın bir yolu olmadığını düşünerek. Ordunuzun tüm geçitlerden geçmesini, sağda solda katledilmesini, ancak şehre girmeyi başaran olursa fey kuvvetlerimizle sizden geriye kalanları ezip geçmeyi planladık."

Elindeki sandviçi salladı.

"Mükemmel görünüyordu. Bunu deneyip denemeyeceğinize dair bahisler dönüyordu. Üç halka dağ, üç set geçit, saçma! Sonra bir gün ansızın karşıma çıktın. Şahsen sen değil,

Tabii ki, ama halkınız. Ordunuz. Daha tüm kalkanları kaldırmadan siz içeri giriyor, duvarlarımızın üzerinden atlıyor ve bir sürü gibi bizi tırmanıyordunuz-" diye sözünü kesti. "Dişli nedir?"

"Ne?"

Parmaklarını şıklattı. "Böcek. Karınca değil, arı değil." Sandviçini yere bıraktı, böylece birkaç parmağını ağzına götürüp bana hortum benzeri küçük hareketler yapabildi.

Öylece bakakaldım.

"Oh, şey, benim de aklıma gelmiyor," dedi. "Ama yine de dişli küçük şeyler. Kısa sürede bizi istila ettiler. Kralı öldürdüler, ordunun çoğunu öldürdüler, neredeyse beni de öldürüyorlardı. Yaşlı bir kadın kılığında bir tünelden kaçmayı başardım. Sonra, tabii ki, zamanda geri sıçradım ve Aeslinn'i uyardım. Eskileri müttefik edinmenizden ve onları ley hatlarını sizin için manipüle etmeye ikna etmenizden hoşnut olmadı. Sanırım bunun bedelini ödeyecekler. Saklanmaya devam etmeliydiniz."

Bütün bunları anlamakta zorlandım. "Bunu mu demek istiyorsun-" "Acele etme," diye teşvik etti. "Bunu ç ö z ü n." "-yani gelecekte geldiğini mi söylüyorsun-"

"Gördün mü, bana senin aptal olduğunu söylediler."

"-kazandığımız bir gelecek-"

"Bizi katlettiler." O da aynı fikirdeydi. "Yakın bile değildi."

"-ama sen Jo'nun gücüyle zamanda geriye gittin ve Aeslinn'i uyardın -"

"Ben onun sarışın oğluyum."

"-Böylece hazırlanıp farklı bir sonuç elde edebilir miydi?"

Bana gülümsedi. "Tam isabet! Biliyor musun, bence birlikte çok iyi anlaşacağız. Bu arada, özellikle talep etmek istediğin bir yer var mı? Karnım biraz kalabalıklaşıyor."

Sanki yeni dövmesini nereye yaptıracağı konusunda fikrimi soruyormuş gibi gömleğinin kolunu kıvrarak pazularını gösterdi. Sanırım öyle de yapıyordu. Koluna baktım ve bayılmayı düşündüm.

Çok düşündüm.

Ancak Pritkin şu anda bilinçsizdi ve Jonathan onu dövmekten yorulduğu anda muhtemelen ölmüş olacaktı. Mircea ortalıkta yoktu, bu da ne anlama geliyordu Tanrı bilir, çünkü birinci seviye bir ustayı durdurmanın tek yolu ona kazık çakmaktır. Ve Rhea - Rhea'nın bana bir kütüphaneci getirmiş olması dışında burada ne işi olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bu da muhtemelen onun söyleyeceklerini duymam gerektiği anlamına geliyordu. Ama şu anda bu biraz zordu.

Tabii ki, kolum yanıyormuş gibi hissederken öyle düşünüyordum! Aşağıya bir bakış bana nedenini söyledi. Eti kavrulmuştu, kırmızı ve kabarcıklı, sanki onu bir sobanın üzerine koymuşum ve orada öylece bırakmışım gibi-

Göz kırptım. Bir dakika önce siyah ve kanlı olan yer kırmızı ve kabarcıklıydı. Daha iyi hissetmiyordum ama sanki biri beni iyileştiriyormuş gibi görünüyordu. Omzumun üzerinden geriye baktım ve Mircea'nın gözlerinin doğrudan benimkilere baktığını gördüm.

Bir an için, ta ki muhafızlardan biri tahta bir kargının ucuyla kafama vurana kadar. Yere düştüm, çünkü iyi değildim ve Jonathan ayağa fırlayıp fey'e bağırmaya başladı. Ben de Mircea ile zihinsel olarak iletişim kurmaya çalıştım, çünkü acı olsun ya da olmasın, neler olup bittiğini bilmem gerekiyordu!

Ama bu şekilde hiçbir şey öğrenemeyecektim. Mircea'nın kafası artık fısıltılarla dolu değildi, tam anlamıyla bir ses kasırgasıydı. Binlercesi bağırıyor, kavga ediyor, böğürüyor ve uluyor gibiydi ve hiçbirinin sesi aklı başında ya da ona benziyordu. Bazıları öyle olsa da, bunların aile üyelerinin sesleri olduğunu bile düşünmedim. Tezahürat yapan taraftarlarla dolu bir stadyumda tek bir bağırışı seçmeye çalışmak gibiydi.

Sadece bu hayranların sesi öfkeliydi ve yarısı daha önce duyduğum hiçbir dili konuşmuyordu.

"Mircea'ya ne yaptın?" Jonathan beni tekrar ayağa kaldırdığında uyuşmuş bir şekilde sordum.

Sırıttı. Ve sonra sessizce gömleğini açtı. Daha önce ölü ve büzüşmüş görünen yan tarafındaki küçük yeşil yumru, sanki göğsüne fazladan bir kalp takmış gibi öfkeyle atıyordu.

Sanırım Jonas'a ne söyleyeceğimi biliyordum, eğer bundan kurtulabilirsek.

"Kafana girmeye çalıştığında," dedim. "Sorgu odasında. Sen . . . onunkine girdin."

"Hiç de aptalca değil," dedi onaylayarak.

"Bu ... kalıcı mı?"

Jonathan omuz silkti. "Onun için öyle olacak."

Midemdeki koleksiyona bir buz küpünün daha düştüğünü hissettim.

"Biliyor musun, aranızdaki bağlantıyı kesmemiş olsaydın, seni de elde ederdim," diye ekledi sohbet edercesine.

Henüz başlamamış olan ana etkinliğe geri döndü. Ama her an başlayabilirdi ve ben ne yapacağımı bilmiyordum. Bilmiyordum!

Paniğin yükselmeye başladığını hissettim, dilimde acı bir tat, boğazımda beni boğmakla tehdit eden bir yumru. Bir bornoz dışında çıplaktım, dayanılmaz bir acı içindeydim ve sevdiğim herkesle birlikte öldürülmek üzereydim. Bu grup üzerinde işe yarayacak hiçbir silahım ve neredeyse hiçbir bilgim yoktu. Eğer şu anda bir plan yapmazsam savaşı, hayatlarımızı, her şeyi kaybetmek üzereydik.

Peki ben ne yapıyordum?

Kusmayı düşünüyordum.

Ben de onun yerine başka bir şey düşündüm. Beni burada otururken, bu yaratığın önünde sinerken görse utanacak olan annemi. Bektan bir yarı tanrı olabilirdim ama ben onun kızıydim. Ondan bir şeyler almış olmalıydım!

Ve sonra Rhea hakkında. Burada ne işi olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama muhtemelen Jonathan'ın son vücut modifikasyonu olmamak için kendimi uçurumdan atmayacağımın sigortası olarak hayatta tutuluyordu. Çünkü eğer yaparsam, Pythian gücü ona gidecek ve benim yerime hasat edilecekti. Ve bunun olmasına izin veremezdim!

Ama en çok Gertie'yi düşündüm. Bütün ay boyunca beni sıkı bir şekilde eğitmişti ve sadece Pythian becerileri konusunda değil. Orada bana çok şey öğretmişti ama bu tür şeylerin üzerinde daha çok durmuş, beni defalarca baskı altında yaratıcı düşünmem, kimsenin göremediği çözümler bulmam ve sonra da bunları kusursuz bir şekilde uygulamam gereken durumlara sokmuştu. O iyi bir öğretmendi; ben de iyi bir öğrenci olmaya çalışmıştım.

Ve şimdi mezuniyet günüydü.

Billy Joe'yu dürttüm.

"Dışarı çıkma," dedim ona. "İçeri gel."

"Ne?" Jonathan dönüp bana bakarak sordu.

"Manlikanlarınızın içinde," dedim biraz daha yüksek sesle. "Onlar Kadim Korkular, değil mi?"

Başını salladı. "Bazıları. Şehri korumak için onları sınırlardan geri çektik. Neler yapabildiklerini görene kadar bekle-"

Bunu zaten görmüştüm, diye düşündüm, Billy'nin kolyesinin içinde hareket ettiğini hissederek. Etrafımızda dönen akıntıları anlamak için biraz zaman ayırmasını umuyordum. Çünkü yanlış zamanda ortaya çıkarsa-

Ama yapmadı. Dinliyor muydu yoksa şansımız mı yaver gitti bilmiyordum. Ama bir sonraki an, tanıdık bir ruhun, peşinde olduğu kolyeden bedenime kaydığını hissettim, böylece birbirimizle sessizce konuşabildik.

Jonathan havalı yeni ordusu hakkında gevezelik ederken, ben Billy'ye hiç bitmesini istemediğim zihinsel bir sarılışla sarıldım. Ama bitmek zorundaydı. Bir iyiliğe ihtiyacım vardı, muhtemelen ondan istediğim en büyük iyiliğe.

Ve bir tartışma beklememe rağmen; bunu alamadım.

"Benim için zevkti," dedi bana acımasızca. "Emin misin? Billy ... eğer işe yaramazsa-" "Benim riskim, benim seçimim. Sadece ne zaman olacağını söyle."

Jonathan'a baktım, bu da bana sırayı yandan görme imkânı verdi. Kütüphaneci yine kaskatı kesilmişti, eski moda elbisesi

dizlerinin etrafında, gözleri geniş ve bakıyor. Ama uzun sürmedi. Titredi ve sonra aniden hayalete dönüştü ve Billy'ye zihinsel bir bağırışta bulundum: "Şimdi!

İçimden fırlayarak avluda benimle Rhea'nın arasına daldı ve gümüş bir mermi gibi hareket ederek doğruca yardımcıma çarptı.

Ve ortadan kayboldu.

Akıntılar tekrar değişmeye fırsat bulamadan rekor bir sürede geçiş yapmıştı. Gerçi bunun bir önemi olup olmayacağını bilmiyordum, çünkü Rhea onu kesinlikle tekrar dışarı atabilirdi. Bu onun bedeniydi; o ise araya giren bir ruhtu; her an onu hayalet kıçının üstüne atabilirdi ve atabilirdi de.

Çünkü gerçekten vurulmuş gibi görünüyordu.

Göğsünü tutuyordu, gözleri çıldırmış gibiydi ve ağzı çalışıyordu ama hiç ses çıkmıyordu. Her tarafının titrediğini gördüm, çünkü daha önce hiç yapmadıysanız possession şakaya gelmez ve sonra tamamen hareketsizleşir. Karşıdan bana bakmadan önce, bir şey söylemeye çalışıp çalışmadığını anlayamadım, çünkü doğrudan ona bakma riskini göze alamazdım.

Ama hiçbir sersem kovboy fey tarafından delik deşik edilmediği için, bir tür anlaşılmaya varmış olmaları gerektiğini düşündüm.

Ama artık çok geçti. Geçidin olduğu yönden gelen bir ışık retinalarımı yaktı. Ve başımı çevirdiğimde gördüm ki-

"Oh, güzel!" Jonathan heyecanlı bir okul çocuğu gibi ellerini çırpı. "Oh, işte başlıyoruz!"

Hayır, diye düşündüm, dehşet içinde bakarken. Gökyüzünü neredeyse vadi boyunca boydan boya kesen parlak sarı bir çizgiye. Geçen ay gördüğüm parçalarında devasa görünen ordumuz, karargâhta toplanıyor ya da vampir konsolosun arazisinde eğitim yapıyordu. Ama şimdi . . .

Şimdi oldukça önemsiz görünüyordu.

Ley hattı, gece geç saatlere kadar süren planlama seanslarından tanıdığım bazı ağır ekipmanlarla birlikte vampirler ve büyücüler püskürtüyordu. Bunlar Aeslinn'in kalesini koruyan büyüü taş duvarların yapabileceğinden çok daha iyi bir şekilde kesmek için tasarlanmış koruma kırıcıları. Aeslinn işini şansa bırakmadığı için, kale ve çevresindeki kasabanın üzerinde buzdan devasa bir kubbe gibi duran koğuşları da ayaktaıdı.

Endişelenmesine gerek olduğunu düşünmüyordum. Çünkü koğuş kırıcılar saniyeler içinde kırıldı ve ordu, çoğu zaman hâlâ hattan çıkmaya çalışırken bir savunma dalgası tarafından saldırıya uğradı. Bu açıdan bile durumun ne kadar kötü olduğunu göremiyordum çünkü Aeslinn'in kuvvetleri o kadar büyüktü ki diğer her şeyi engelliyorlardı.

Ama sonra, istediğimi düşünmedim.

Katlediliyorduk.

Tek olumlu not, Jonathan'ın kükreyip yumruğunu havaya kaldırması ve diğer her şeyi tamamen görmezden gelmesiydi. Feyler bile tutsaklarına dikkat etmek yerine savaşı izliyorlardı. Ama bu bize bir dakika içinde yardımcı olmayacaktı, çünkü Billy'nin bir sorunu vardı.

Rhea'dan çıkmış ve bana doğru gelmeye çalışıyordu ama lanet olası kütüphaneci onu yakalamıştı. Bunca zamandır korkuyordu ama bu konuda hiçbir şey yapmıyordu. Ama bir amaç duygusu olan başka bir hayalet görmek onu harekete geçirmişti ve adam hızla geçip gittiğinde, yolculuğa çıkmak için ona yapıştı.

Bu o kadar da kötü olmazdı, ancak Billy geçişini, portaldan dönen fey maddesini kesen bir toprak enerjisi akışıyla eşleştirecek şekilde zamanlamıştı ve Billy onu portaldan dışarı savurmuştu. Ve ona sertçe vurmuştu. Sonuç olarak, iki tamamen insan bedeni

bir anda, bir sıra fey muhafızının önünde yuvarlandı ve daha da kötüsü, içlerinden biri çığlık atıyordu.

Kahretsın!

Billy elini kızın ağzına kapatarak durumu kurtarmaya çalıştı ama kız onu ısırdı ve Billy de elini geri çekti, ama bunun bir önemi yoktu. Çünkü feyler çoktan üzerlerine atılmış, silahlarını çıkarmış ve güneş ışığında parıldıyorlardı. Birkaç mızrak yere düştü, her birinin ucu jilet gibi keskin ve her şeyi orada bitirebilecek kadar ölümcüldü.

Ama sadece toprağa ve kayalara çarptılar, gerçi Billy ve çığlık atan sırt çantası hareket ettiği için değil, akıntılar değiştiği ve ikisini de ruh formuna geri götürdüğü için. Bu onların hayatını kurtarmış olabilirdi ama Jo sayesinde Jonathan da onları benim kadar iyi görebiliyordu. Uzun süre saklı kalamazlardı.

Neyse ki savaşı izlemek, şaşkın muhafızlara yardım etmekten çok daha fazla ilgisini çekiyordu.

Bir fey ona yaklaştı ama eliyle onu uzaklaştırdı. "Bununla ilgilen. Meşgul olduğumu görmüyor musun?"

"Ama onları göremiyoruz, *hersir*," dedi fey.

"Zamanın yarısında yapabilirsin!" Jonathan gözleri hâlâ savaşta, dedi. "O kadar mı beceriksizsin?"

"Hayır, *hersir*." Fey parmaklarını şıklattı ve askerler dağıldı; bazıları diğer mahkûmları korumak için yerlerinde kalırken, çoğu bir fey silahının erişemeyeceği hiçbir açık alan kalmayacak şekilde hareket etti.

Billy avlunun karşısından bana baktı, ben de ona baktım. *Git buradan*, diye bağırdım. *Git buradan!*

Artık bana yardım edemezdi ve kalırsa sadece kendini öldürtecekti. Başka bir şey düşünmek zorundaydım. Ama Billy gitmiyordu.

Yine de hareket ediyordu. Kütüphaneciyi bir yerden bir yere sürüklemeye başladı, mümkün olduğunca Toprak enerjisi bantları içinde kalmaya çalışırken, aynı zamanda zik zaklar çizerek fey'in

nerede ortaya çıkacağını tahmin etmek. Onların bakış açısına göre sonuç, net bir yolu veya hedefi olmayan, burada, orada ve her yerde ortaya çıkan çılgınca titreşen bir hedefti.

Mızraklar fırlatıldı, kılıçlar yere çarptı, çeliğin kaya üzerindeki halkası her yerdeydi. Fey muhafızlardan biri, Billy'nin titreşerek var olup sonra tekrar yok olmasıyla kalçasına bir bıçak yedi ve bıçak artık hayalet olan bedeninden geçerek arkasındaki fey'e saplandı. Birkaç tanesi daha kıl payı kurtuldu ve muhafızların birbirlerinin yolundan çekilmeye çalışırken tökezleyip küfretmelerine neden oldu.

Neredeyse Billy kaos yaratmaya çalışıyor gibi görünüyordu ve belki de öyleydi. Kütüphaneciyi artık görmediğimi fark ettim. Ama kaçmak için ona zaman kazandırmasına gerek yoktu; onunla birlikte gitmesi gerekiyordu!

Çünkü muhafızlar yaklaşıyordu.

Eğiliyor ve kaçıyor ama portaldan çıkan güç girdapları tahmin edilemezdi ve fey onun nerede olduğunu anlamıştı. Bir koluna hafif bir darbe aldı ve soluk mavi gökyüzünde kırmızı bir dalga yayıldı; kalçasına daha büyük bir darbe daha aldı ve tökezlemesine neden oldu. Eğer o anda tekrar saydamlaşmasaydı, hepsi bu kadar olacaktı.

Ama bu şanstı ve şansı tükenmek üzereydi.

"Onu parça parça götürecekler," dedi Jonathan, bana bakarak ve düşüncelerimi yankılayarak. "Onu öldürdüklerinde geri gelmeyeceğini biliyor mu?"

O biliyordu. Ruhlar Faerie'de bedensel bir şekil aldıklarında, tıpkı diğer herkes gibi öldürülebilirlerdi. Ve bu durumda beden onların ruhu olduğu için, sadece değişmiş bir durumda, hayalet bırakmazlardı.

Peki ne halt ediyordu?

"Billy!" Lanet gardiyanların bana ne yaptığını umursamadan bağırdım.

"Kaç!" O da kaçtı. Ama beklediğim şekilde değil. Yarım saniye durup bana doğru baktığını gördüm ve yüzünde bir şey vardı, beni ayağa kaldıran, nefesimi kesen bir şey

Gardiyanlar beni yakalayıp geri sürüklerken bile boğazım ve vücudum koşmaya başladı.

"Neyin var senin?" Jonathan, ben tekme atıp dövüşürken bana bakarak, "Senin neyin var?" dedi. "Ne yapıyorsun?"

Cevap verecek zamanım olmadı. Hiçbir şey yapacak zamanım yoktu. Çünkü Billy yoktan var olmuştu, yüz yetmiş kiloluk kararlı bir kovboy, Jonathan'ı ayağı kalkarken yakalamış ve-

"Öldür onları evlat," dedi bana. Ve sonra gittiler.

Bölüm Kırk İki

İNe olduğunu anlamam bir anımı aldı. Ve bunu yaptığımda, sanki yer ayaklarımın altından kayıp gitmiş gibi hissettim. Sanki birisi sanki dünya aniden puslu, belirsiz, gri ve cansız hale gelmiş gibi karnıma bir yumruk indirdi ve-

Ve sonra çığlık atıyordum, boğazım yırtılırcasına. Beni esir alanlardan uzaklaşıp uçurumun kenarına koştum ve kendimi yere atıp bir şeyler, herhangi bir şey görmeye çalıştım. Ama aşağıdaki manzara sabahın erken saatlerinde oluşan sis tabakalarıyla örtülmüştü ve bana izin vermiyordu.

Sanki Billy yeryüzünden kaybolmuş gibiydi.

Arkamdan gelen sesleri belli belirsiz duydum: başka bir dilde çığlıklar ve çağrılar; biri çığlık attı ve aniden durdu; ve kimse beni geri sürüklemeye gelmedi. Tabii ki gelmediler, diye düşündüm, okyanus kulaklarımda çınlıyordu. Billy az önce Jonathan'ı öldürmüş, bunun için kendi hayatını feda etmişti. Ama bu Mircea anlamına geliyordu.

Artık özgürdü.

Ve ne yaptığını anlamak için başımı çevirmeme gerek yoktu.

Ama yine de yaptım, sanki ağır çekimdeymişim gibi, çünkü beynim doğru çalışmıyordu. Rhea'nın yanımda yere düştüğünü ve kolumu tuttuğunu hissettim. Diğer tarafımdaki kütüphanecinin hayalet gibi sarılışını hissettim, benimle konuşmaya çalıştıklarını duydum. Ama hepsi bir duygu seliyle akıp gitti.

Teselli edilmeye ihtiyacım yoktu.

Buna ihtiyacım vardı, diye düşündüm Mircea'nın iki eski savaşçıyı yakalayıp kafalarını patlatacak kadar sert bir şekilde kafataslarını birbirine çarpmasını izlerken.

Kan yağmur gibi püskürüyordu, tam bir bulut gibiydi, üç kişiyi daha parçalamaya giderken kanı emdi. Bir kılıç bulmuştu, belli belirsiz fark ettim. Sanırım onlarınkilerden biriydi. Keskindi.

Görülemez kadar hızlı bir şekilde ölümcül bir dansla bütün bir sıranın içinden geçerken bir vücut parçaları yağmuru onu takip etti. Öyle bile olsa, onu yakalayabilir, sayıca üstün gelebilirlerdi ama yardım aldı. Pritkin yeniden ayağa kalkmıştı, bir ceset gibi görünüyordu ama her yöne büyüler fırlatıyordu.

Değişen büyülü akımlar onu rahatsız etmiyordu. Daha az umursayabilirdi. Zahmetsizce fey büyüünden insana geçti ve bir adım bile atlamadan tekrar geri döndü.

Bunu neden daha önce yapmadığını, onun yerine neden o dayağı yediğini merak ettim.

Bilmiyordum. Umurumda da değildi. Billy'yi kaybetmenin şoku ruhumu asit gibi kemiriyor, başka bir şey düşünmemi imkânsız hale getiriyordu. Rhea şimdi bir şeyler bağılıyor ve beni sarsıyordu. Onu görmezden geldim.

Ama başka bir şeyi görmezden gelmek zordu. Parmaklarımın arasından aniden yayılan elektriğe benzeyen bir şey. Çok güzeldi.

Bir fey bize doğru koşarak geldi, kılıcını kınına sokmuştu, ben de uzandım-

Ve yıldırım ona doğru sıçradı. Yere düştü, kasıldı ve bir daha ayağa kalkamadı. Ama ben kalktım, ayağa kalktım, etrafıma bakındım, kulaklarımdaki uğultuyu durdurmak istedim, ama bu uğultu beni boğmuş gibiydi.

"Hanımefendi! Hanımefendi!" Bir düzine fey daha bize doğru gelirken Rhea'nın nefesi kesildi. Ta ki parmak uçlarımdan mavi beyaz bir ateş yayı fışkırıp onları rüzgârda uçuşan küle çevirene kadar. Kolay, çok kolay.

Nasıl oldu da bu kadar kolay öldüklerini hiç fark etmedim?

Şimdi hepsi koşuyordu, benim durduğum portala doğru değil, her yöne dağılarak uzaklaşıyorlardı. Peşlerinden gittim ama Rhea beni geri çekti. Ona döndüm, hırladım-

Ve yerini korudu.

İşte oradaydı, diye düşündüm. İşte oradaydı: onda her zaman gördüğüm ve sevdiğim cesaret, kararlılık ve güç. Rengi yüksekti, saçları dökülmüştü ve yüzünün etrafında dalgalanıyordu.

neyi riske attığını biliyordu. Yine de, feylerin aksine, kaçmadı. Karşısında az önce on üç adam öldürmüş öfkeli bir Pythia vardı ama yine de kaçmadı.

"Hanımefendi, lütfen! Onu dinleyin!" diye bağırarak işaret etti.

Toprakta diz çökmüş, hıçkıra hıçkıra ağlayan kütüphaneciye.

"Benim hatam," dedi bana, başını kaldırıp bakarak. O an için yeniden insandı, yüzü ıslaktı ve gözleri kan çanağına dönmüştü. "Benim hatam! Özür dilerim leydim, çok özür dilerim-"

Yüzünün tam ortasına bir tokat attım ve bir daha atacaktım ama Rhea beni durdurdu. "Cassie! Cassie, *dinle!*"

Hiç kullanmadığı halde benim adımı kullanması beni biraz geçmişe götürdü,

düşünmeme yardımcı oldu. Ama pek yardımcı olmadı. "Neyi dinleyeceksin?"

"Oh, Tanrı'ya şükür," diye hıçkırdı kütüphaneci. "Teşekkürler-"

"Daha sonra kime istersen teşekkür et," diye tersledi Rhea. "Söyle ona!"

Öyle de yaptı. Hepsini anlamadım. Mircea'nın kana susamışlığı damarlarımda zonkluyordu ya da belki de bu benimkiydi. Keder beni parçalıyordu, kelimenin tam anlamıyla. Kalbim o kadar yüksek sesle atıyordu ki, sanki göğsümden çıkacakmış gibi duyabiliyordum.

Ama ben de onu duyabiliyordum.

Ve duyduklarım her şeyi açıklıyordu.

Bana Çember'in kütüphanesindeki Aşık Düğümü dosyasının büyüden daha fazlasını içerdiğini anlattı. Kimsenin görmesini istemedikleri kullanımının tüm geçmişi vardı. Ama Pythian Sarayı'nın arşivlerinde de aynı tarihçe vardı ve Rhea ile kütüphaneci ben gittikten ve o iyileştikten sonra bulmuşlardı.

Ve ne hikayeydi ama.

Aşık Düğümü herkesin düşündüğü gibi yasaklanmamıştı. Bu gerçeği gizlemek için uydurulmuş bir hikayeydi. Çünkü, evet, büyü iki sihir kullanıcısının gücü paylaşmasına izin veriyordu ve evet, bunlardan biri ölürse ikisi de ölüyordu. Ama bu nadiren oluyordu.

Eski savaşlarında büyü'nün başlıca kullanıcıları olan Senato, vampirleriyle eşleştirdikleri cadıları dikkatle korumuştı. Birkaçı

Yine de sürpriz saldırılarda öldürülenler oldu ama sayıları çok azdı. Riskleri biliyorlardı ve bunları hesaba katıyorlardı.

Peki, ne oldu? Gerçek daha basitti: büyü biraz fazla iyi çalışıyordu. Mircea ve benim keşfettiğimiz gibi, insanların sadece gücü paylaşmasına izin vermekten daha fazlasını yaptı. Onu harmanlamaya, biçimlendirmeye ve katlanarak büyütmeğe başladı. Bazı eşleşmelerde, bu sadece Senato'nun umduğu savaş makineleriyle sonuçlandı. Ama diğerlerinde . . .

Diğerlerinde, pazarlık ettiklerinden çok daha fazlasını elde ettiler. Çünkü vampirlerin anladığı bir şey varsa, o da güçtür. Ve bazıları yaratıcı davranarak büyüye bir cadı değil, her biri farklı uzmanlıklara sahip iki, üç ya da daha fazla cadı ekledi. Bunu yaparak hem risklerini hem de ödülleri artırdılar, o kadar güçlendiler ki çok daha genç olmalarına rağmen güç bakımından konsüle rakip oldular.

Onlardan biri ya da diğeri muhtemelen onun yerini alacaktı ama o onlara bu şansı vermedi. Hızlı ve kararlı bir şekilde hareket ederek cadılarını gündüz vakti vampirler uykudayken öldürttü ve böylece onları da saf dışı bıraktı. Sonra Aşığın Düğümü'nün bulabildiği tüm kopyalarını yaktı ve Çember'i de aynı şeyi yapmaya ikna etti çünkü onlar da en az kendisi kadar yüzlerce über vampirin ortalıkta dolaşmasını istemiyorlardı. Ancak yine de, vampirlerin büyüü kendilerine karşı bir avantaj elde etmek için kullanmayı denemeleri ihtimaline karşı, hikayenin dikkatlice kilitlenmiş bir versiyonunu kütüphanelerinde sakladılar.

"Ama dahası da var," dedi Rhea, ben tüm bunları sindirmeye çalışırken. "Büyüyü ilk keşfeden ve dolayısıyla onunla daha fazla zamanı olan Jonathan'ın kendine bir soru sorduğunu düşünüyoruz. Büyü bir vampir ve bir ya da iki cadı yerine başkalarının güçlerini birleştirseydi ne olurdu? Daha da güçlü olan başkalarının?"

"Birinci seviye bir usta, bir iblis prensi ve bir yarı-tanrıça gibi," diye ekledi kütüphaneci nefes nefese. "O zaman ne olacak?"

"O zaman ne olacak?" Parmaklarımın arasından geçen şimşekleri izleyerek sordum. Ve zaten bildiğimden oldukça emindim.

"Bir keresinde bana sen ve Büyücü Pritkin'in aranızda büyük bir güç oluşturabildiğinizi söylemiştin," dedi Rhea biraz kızararak. "Ares'i bu şekilde yendiğinizi."

"Evet."

"Ama aynı zamanda buna dayanamayacağınızı da söylediniz. İkinizin de üstesinden gelemeyeceği kadar çok şey olduğunu. Peki ya buna mecbur olmasaydınız? Ya yüzlerce, belki de binlerce başka güçlü varlıkla bağlantılı olan üçüncü bir tarafla güç paylaşan bir büyüün içinde olsaydınız? Enerji depolama ve gerektiğinde onu geri besleme yeteneğine sahip olanlarla?"

Başımı kaldırıp ona baktığımda Pritkin ve Mircea'nın da bir noktada bize katıldığını fark ettim. Pritkin'in üzerinde bir çift kanlı boxer ve bir feyden sıyırmış olması gereken bir tunikten başka bir şey yoktu. Mircea ise, fey kanının bir vampiri beslemediği gerçeğine rağmen, koyu renk bir takım elbise içinde, üzerinde en ufak bir kan lekesi olmadan tertemizdi.

Ama düşmanlarını yemek öyle.

Feylerin hepsinin ölüp ölmediğini sormaya zahmet etmedim. Aksi takdirde buraya geri dönmezlerdi. Peki bu ne demekti? Birkaç dakika içinde yüz fey askerinin ölmesi mi?

Geçide baktım.

"O zaman neden daha önce, ilk geldiğimizde hiç gücümüz yoktu?" Gözlerimi savaşa dikerek sordum. "O zaman hiçbir şey yapamadım."

"Ben de yapamadım," dedi Pritkin. "Tamamen tükenmiştim. Hepsi ona gitti, her damlası, kendi lanet gücüm bile."

Sanki her gün böyle konuşmalar yapıyorlarmış gibi kibarca başını sallayan Mircea'ya baktı. Birbirlerinden nefret ediyorlardı ama bu sıradan bir gün değildi ve kurallar burada geçerli değildi. Hiçbiri geçerli değildi.

"Onu özümsedim," diye kabul etti Mircea. "Ama o zaman bunun farkında değildim. Aklım gitmişti, karanlık büyücünün sahip olduğu bir gücün etkisi altındaydım. Size hiçbir şeyi geri veremedim, hatta kendim bile kullanamadım."

"Bunu nasıl özömsedin?" Ben sordum. "Bu çağda senin bir ailen yok; bunu bana kendin söyledin-"

"Bu on beşinci yüzyıl değil, *dulceață*. On sekizinci yüzyıldayız. Bunu söylemenin zor olduğunu biliyorum," diyerek etrafındaki zamansız manzaraya baktı. "Dünyanın bu kısmında her şey diğerlerinde olduğu kadar hızlı değişmiyor. Ama yine de doğru. Buraya bunun için geldim ama bu bekleyebilir. Mesele şu ki, yardımcınız beni takip etti-"

"Gertie onu öldürecekti," diye araya girdi Rhea. "Yine zaman atlarsa öldüreceğine söz verdiği gibi. Ama önce benim gelmeme izin vermesi için onu ikna ettim, bakalım onunla mantıklı bir şekilde konuşabilecek miyim. Ama seni gerçekten görmek istiyordum. Onu aramaya geleceğini biliyordum ve eğer Eliza'yı alırsam -bu arada bu Eliza-"

Kütüphaneci reverans yapmak için ayağa kalktı.

Ona baktım.

Gözlerini kırıştırdı ve yavaşça tekrar yere çöktü.

"-böylece size büyüden bahsedebilirdik. Ve Jonathan'ın Lord Mircea'nın ihtiyaç duyduğu eksik bileşen olduğunu fark etmiş olması. Onun geniş ailesi, trininizin diğer parçasının yarattığı tüm gücü depolamak için bir tür ... pil sağlıyor."

"Üç kişi olmalılar," diye mırıldandım. Jonathan tehlikeyi görmüş ve benim de görmemi engellemeye çalışmıştı. Ama başarısız olmuştu.

Ve artık biliyordum.

Rhea başını salladı. "Sanırım üçünüzün birlikte, Pythian gücünün kat kat arttığını ve yeteneklerinizin birleştiğini düşündü. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama sanırım buna inanmış olabilir-"

"Bir tanrı uydurabileceğimizi."

Ayağa kalktım.

"*Dulceață*?" Mircea söyledi. Çünkü hissedebiliyordu, damarlarımda dolaşan, nefes alışımı hızlandıran, kalbimin çarpmasına neden olan duyguları. Billy. Bunu duymak zorunda olduğumu ve Jonathan'ın bunu duymak zorunda olduğunu biliyordu.

tüm bu gücü serbest bırakmak için öldü ve bu iki şeyin de gerçekleşmesi için hayatından vazgeçti.

Peki sonra ne demişti?

"Öldür onları, evlat."

Gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü hissettim ama bunlar kederden değildi. Hâlâ çok hamdı. Bununla başa çıkamazdım; ona dokunamazdım. Elimi ateşe sokamayacağımdan daha fazla.

Ama yapabileceğim bir şey vardı.

İlerlemeye başladım ama Pritkin kolumu yakaladı. Yanık olan kolumdu ama artık acımıyordu. Mircea'nın yeteneği beni çoktan iyileştirmişti.

"Ne yapıyorsun?" Pritkin talep etti. "Ne düşünüyorsan onu."

"Cassie-"

"Yapma." Ona sıkıca söyledim. "Bana hayatımın riske atamayacağım kadar değerli olduğunu söyleme. Bana bir köşeye saklanmamı ve gücümü başka bir güne saklamamı söyleme. *Bu-*" Vahşice ordumuzu işaret ettim. "Bugün o gün! Ya şimdi harekete geçeriz ya da-"

"Yoksa ne?" diye sordu. "Neredeyse bir hafta önce Jonas'ın ofisinde yaptığımız tartışmanın aynısı. Zamanda geri gidebilecekken izini sürüp öldürdüğün fey suikastçısı hakkında. Çoktan zamanda geri döndük! Eve gidebiliriz; ordunun gitmesini engelleyebiliriz-"

"Sonra ne olacak?" diye sordum. "Aeslinn biliyor. O hazır. Bu sefer onu şaşırtmayacağız; olan oldu-"

"O zaman başka bir yol buluruz! Başka bir gün savaşıyoruz!" "Hayır, hepsini öldüreceğiz. Şimdi," dedim ve yer değiştirdim.

Geçidin diğer tarafı savaş alanına bakan dağlık bir mağaraya açılıyordu. Tüm bu diyar gibi koyu, mavimsi bir griydi ve arkamda gümbürdeyen devasa portal dışında boştu. Bu da muhtemelen görünür olduğum anlamına geliyordu.

Ve neden aniden misafirim olduğumu açıkladı.

Pritkin beni duvara çarptı ve bir Şey fark ettim. "Bizi değiştirdin, değil mi?" Dedim ki. "Karargâhtayken. Mircea o sırada kendinde değildi; bunu yapamazdı. Ama sen yapabildin. Daha önce Jo'yla savaşırken üzerimize Aşık Dügümü atmıştın, yani nasıl yapılacağını biliyordun."

Pritkin bana baktı. "Bunu *şimdi mi* konuşmak istiyorsun?"

"Hayır, gidip bir Şey öldürmek istiyorum," dedim ve ilerlemeye başladım. Beni geri sürükledi.

"Aşık Dügümü'nü seni tehlikeden kurtarmak için taktım! Seni daha fazla tehlikeye sokmak için değil!"

"Seninle aramızda zaten böyle bir bağ olduğunu fark etmedi," dedi Mircea, içeri kayarak. "Ve yaptığı büyü hepimizi birleştirecekti."

"Bunu bilmek güzel olurdu!" Pritkin hırladı. Mircea omuz silkti. "Çok sinirlisin. Nasıl tepki vereceğini biliyordu." "Mircea şu anda bir rahatsızlıkla uğraşıyor," diye ekledim. "Bu bir Ona yardım etmenin tek yolu bu ve bunu daha sonra konuşabilir miyiz?"

"Bunu evde istediğiniz kadar konuşabiliriz!" Ve Pritkin aslında bizi dışarı çıkarmaya çalıştı.

Başarısız oldu. Kısmen büyüünün yarıda kalması, çünkü Pythian gücü Dünya'ya bağlıydı ve biz artık Dünya'da değildik, kısmen de benim yüzümden.

Kapattığımda. Kapattığımda. Aşağı.

Mircea bize bakarak, "Tanrılar savaşıyor," diye mırıldandı. "Ne?" Pritkin ona baktı.

"Mutfaktaki çocuklarımdan birinin söylediği bir Şey. şimdiye kadar anlamamıştım."

"Biz tanrı değiliz!"

"Hayır. Biz *bir* tanrıyız. Ve savaşımız tam orada." Başını savaşa doğru eğdi. "Bundan uzaklaşacak mısın?"

"Cassie'nin hayatını kurtarmak anlamına geliyor mu? Evet!" "Bu senin kararın değil," dedim öfkeyle. "Ben kendiminkini yapıyorum!"

Mircea beni şaşırtarak, "Bu onun kararı," dedi. "En azından kısmen. Eğer birimiz ölürse, üçümüz de ölürüz."

"Bu lanet büyüü kaldırırsak olmaz!" dedi Pritkin ve elini kaldırdı. Onu aşağı ittim.

"Bunu ciddi ciddi yapmıyorsunuz," diye tısladım. "Onları katledilmeleri için bırakmıyorsunuz!"

"Katledilmeyecekler. Sana söyledim, geri dönüp orduyu uyaracağız-"

"Ve iptal edecekler. Her şeyi iptal edecekler. Başka seçenekleri olmayacak. Buna karşı değil!"

Pritkin inatla, "Başka bir yol bulacağız," dedi.

"Başka ne yolu var?" Mircea sordu. "Aylardır bir çözüm arıyoruz, tüm kaynaklarımızı buna yönlendiriyoruz-"

"Bir tane daha!" Vahşiceydi.

Elimi Pritkin'in koluna koydum. "Tekrar oraya, Jonas'ın ofisine döndüğümüzü söylediğinde haklıydın. Beni korumak için uyarmaya çalıştığın anın tekrarı. Ama bu işe yaramadı ve daha sonra konuştuğumuzda ortak olduğumuzu söyledin-"

"Onun içinde değil!"

"Neyle o zaman? Kolay olduğunda mı? Ne zaman güvenli? Bu iş güvenli değil
-"

Pritkin kükredi. Bunun için başka bir kelime yoktu. Hayvani bir acı ve öfke sesiydi bu, normalde duvara yaslanıp onun akıl sağlığını merak ederdim.

Artık yoktu. Bunların hepsi delilikti. Ve onun nasıl hissettiğini biliyordum. Ben de onları riske atmak istemedim, ikisini de. Ama başka seçenek yoktu.

"Savaşı burada kazanabiliriz," dedim ona. "Şu anda. Gücüm bunu biliyordu; bu yüzden beni Jonathan hakkında uyarmadı. Bu yüzden bizi bir odanın dışına kaydırmaya çalıştın ve sonunda bizi zamanda geriye ve başka bir kıtaya kaydıldın! Bizi tam burada, şu anda istiyordu."

Pritkin inatla, "Bunu bilemezsin," dedi.

"Hayır, her ne kadar gerçeklere uysa da. Ama şunu biliyorum. Eğer eve dönüp yaralarımızı sararsak, savaş kim bilir daha ne kadar sürecek. Aylar, yıllar, on yıllar? O zaman kaç kişi ölür?"

Mircea hiçbir şey söylemedi. Söylemek istiyordu ama ekleyebileceği hiçbir şeyin yardımcı olamayacağını biliyordu. Haklıydı da. Bu Pritkin'in seçimiydi. Ya birleşecektik ya da hiç girmeyecektik.

"Ortak olduğumuzu söylemiştin," diye üsteledim. "Yalan mıydı?"

Yeşil gözler benimkilerle buluştu ve yanıyorlardı. "Öyle olmadığını çok iyi biliyorsun."

"O zaman benimle gel. Beni koru."

"Ya yapamazsam? Pythian gücü Faerie'de çalışmaz." "Bir geçidin yanında işe yarar."

"*Bazen* bir geçidin yanında olur."

"Ama seninki her zaman çalışıyor ve ihtiyacın olan güç zaten sende var." Bir elimi uzattım. "Son bir kez ortağım olur musun?"

Pritkin bana baktı, yüzünde yüzlerce duygu dolaşıyordu. Sonra hırladı ve elini benimkine vurdu.

Mircea dişlerini göstererek gülümsedi. "Bunu onlara ödetelim."

Bölüm Kırk Üç

Burası bir savaş alanı değil, bir mezbahaydı. Orada burada küçük direniş cepleri vardı: kalkanlarını ve silahlarını birbirine bağlamış büyücü grupları. bir şekilde direniyorlardı; bir dakika önce devrilmiş devlerin arkasına saklanıp bir dakika sonra yeni bir hedefe saldıran dağınık vampirler; Kolordu'nun sağlık görevlileri tarafından korunan ama yine de saldırıya uğrayan rastgele yaralı yığınları. Çünkü Aeslinn tutsak istiyor gibi görünmüyordu.

Hiç de öyle görünmüyordu.

Ama çoğu bir felaketti; Aeslinn ve kuvvetleri duvarlarının arkasında güvende kalırken, ellerini kirletme zahmetine bile girmeden ordumuz - geriye ne kaldıysa- sistematik olarak avlandı.

"Küçükten başlayın," dedi Pritkin, sesi sertti. "Ne kadarını yapabileceğimizi ya da ne kadar etkili olabileceğimizi bilmiyoruz."

Mircea sakince, "Siktir et," dedi. "Kalkanlarını indirin."

"Lanet olsun sana!" Pritkin ona doğru döndü. "Dikkatli olmalıyız-"

"Hayır, yok." Mircea karşıındaki deri kaplı ceset yığınının arkasında diz çökmüş olan adamı süzdü. Ve ilk kez gözlerinde düşmanlık yoktu. Mircea daha önce de adamlara komuta etmişti. Pritkin'in şu anda ne hissettiğini biliyordu, yoldaşlarının gerçek yığınlarını görüyordu, yüzleri ölümle gevşemiş, vücutları bazı durumlarda parçalara ayrılmıştı. Koku berbattı, görüntüler daha da kötüydü.

Bir yüzü eksik olan giysisini cesurca korumaya çalışan bir palto gördüm. Ceset yığınlarının etrafında sinekler gibi vızıldayan, kalan enerjilerini gelen herkesi defetmek için kullanan, havalanan silah sürüleri gördüm. Yere sızan bir kan okyanusuna benzeyen şeyi gördüm, öyle ki kumların gri yerine kırmızı olduğunu düşünebilirdiniz ve doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak ettim.

Pritkin haklı mıydı? Geri dönmeli miydik? Dürüst olmak gerekirse artık bilmiyordum.

Ama Mircea hiç tereddüt etmedi.

"Eğer küçülürsek kaybederiz," dedi sert bir şekilde. "Sınırsız gücümüz yok, düşman bölgesindeyiz ve destek gelmiyor."

Pritkin, "Eğer kalkanlarını indirirsek, sahada yeni bir gücün olduğunu anlayacaklar," dedi. "Bizi aramaya gelecekler!"

"Muhtemelen. Ancak başkentleri saldırı altındayken bunu yapacak çok daha az sayıda insanları olacak."

"Peki birliklerinizin nasıl saldıracağını biliyor musunuz?"

"Onları ben eğittim."

İkisi de bana baktı.

"Kalkan için gidiyoruz," dedim kısık sesle ve yer değiştirdim.

Bir manlikanın kopmuş kafasının arkasına indim. Dağlık bir türdü ve hâlâ "yaşıyordu", eğer öyle demek isterseniz. Ama binicisi toprakta ölmüştü, gümüş saçları toprak ve kendi kanından oluşan çamura karışmıştı, solgun yüzü bana Jonathan'ın kileri hatırlatan gözlerle gökyüzüne bakıyordu: kalay grisi ve cansız.

O olmadan, yaratık yeterince güvendeydi, ancak karanlık, kavernöz gözleri ben içeri girdiğimde bana doğru döndü. Yosunlu sakalı küçük bir sığırcık ailesine yuva görevi görüyordu ve onlar da durup bana baktılar. Ancak bu kadar tepki alabildim ve kafası bir tren vagonu büyüklüğündeydi, bu da bana bolca siper sağlıyordu.

Buna ihtiyacım vardı, çünkü bu kolay olmayacaktı.

Ben kalkanı incelerken Mircea ve Pritkin yer değiştirdi. Ya da incelemeye çalıştım. Bariyer o kadar kalındı ki içini bile göremiyordum. Katı buz gibi görünüyordu ve ellerimi üzerine koyduğumda da öyle hissediyordum. Mavimsi beyaz, sert ve soğuktu; daha önce gördüğüm hiçbir kalkana benzemiyordu.

Ama Pritkin'in vardı. "Elemental enerji," dedi bana. "Kolay kırılmaz."

"Aeslinn'in elementinin toprak olduğunu sanıyordum," dedim.

"Öyle. Ama bazı Alorestri'lerle, yani su feyleriyle ittifakı var. Böyle bir şeyi desteklemek için içeride yüzlercesi olmalı."

Mircea gözleri parlayarak, "O halde önce onların hedef alınması gerekiyor," dedi.

Bu bakışı biliyordum; sahada bir yerlerde vampirleriyle zihinsel olarak konuşuyordu. Ve onlar da dinliyordu. Yanan cesetlerin, harap olmuş, dumanı tüten makinelerin ve yürüyen dağların oluşturduğu geniş alanda, hepsi de aynı yöne doğru giden ani bir figür dalgalanması oldu.

"Yoldalar," diye onayladı. "Onlar için bir kapı yapalım mı?"

"Ne yaparsak yapalım, Aeslinn'in adamları hemen ardından burayı mühürleyecek," diye uyardı Pritkin. "Adamlarınızı içeri sokmak için bir dakikanız, belki de daha az zamanınız olacak."

"Bu yeterli olacaktır," dedi Mircea sakince. "Ve onlar erkek değil."

"Hazırlanmalarını söyle," dedim ve ellerimi kalkanın üzerine koydum. Avuçlarımın altında mırıldanıyor, vurulmuş bir diyapazon ya da menzilin hemen dışında çalınan bir şarkı gibi yumuşak bir şekilde yankılanıyordu. Garip bir şekilde güzeldi, tıpkı Faerie'nin geri kalanı gibi, ki hala gördüğüm en güzel cehennemdi. Gözlerimi kapadım ve güce uzandım-

Ve o kadar sert bir darbe aldım ki yere düştüm.

Bunu beklemiyordum. Pythian gücünü çağırdığım zamanki gibi olacağını düşünmüştüm. Ama üçümüzün sahip olduğu bu bağ, bu üçlü, çok daha duyarlıydı.

Pritkin beni yakalamıştı, o kolları tanıyordum ama beni çekmedi. Bu bizim tek şansımızdı ve o da bunu biliyordu. Tutundum, güç içimde cızırdıyordu, sadece acının bu tarafındaydım ve büyük kalkanın en dış katmanının ellerimin altında sıvılaşmaya başladığını hissettim.

Kalkanla aramda o kadar çok ham ve biçimsiz güç kaynıyordu ki, her an beni tüketecekmiş gibi hissediyordum. Bir komut bekliyordu, bunu hissedebiliyordum ama yanıt vermedim çünkü ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Kalkan çok büyüktü.

ve anlamadığım bir büyü tarafından destekleniyordu. Eğer çok erken hareket edersem, büyü başarısız olabilir ve Aeslinn'i olanlardan haberdar edebilirdi.

Jüri tarafından ayarlanmış tanrı olsun ya da olmasın, herkesle savaşamazdık.

Bunun ilk seferde işe yaraması gerekiyordu, bu yüzden ellerime daha fazla güç döktüm ve altın rengi bir yıkamanın buzun üzerinde süzölmeye başlamasını izledim.

"Neredeyse geldik," diye mırıldandı Mircea. "Ve düşmanlarımız fark ediyor; takipteler."

Onu görmezden geldim ve elimden gelen her şeyi kanallize ederek gerildim, altın ışıltının küçük bir ev büyüklüğünde bir alana yayılmasını izledim. Güç, kalkanın en dış katmanlarını giderek daha fazla eritiyordu, öyle ki ellerim ve kollarım kalkanın içine batarken küçük bir selin içinde duruyordum. Buz gibi su ayaklarıma sıçradı, cübbemin altını ıslattı, ayak parmaklarımı uyuşturdu.

Ama yine de daha fazlasını istedim.

"İşe yaramıyor," dedi Pritkin, sesi gergindi. "Bu yeterli olmayacak."

"Henüz büyüye başlamadım," dedim ona.

"Ne?"

"Bu y a y ı l m a . Güç yığınınından. Henüz bir şey yapmadım."

"Neden olmasın? Ne bekliyorsun?"

Yaklaşan bir ordunun rüzgârı saçlarıımı dalgalandırırken, "Bu," dedim.

Tek bir şans diye düşündüm acımasızca. İşe yarasın. Billy için-

"*Astara*," dedim ve bir saniye sonra uçuyordum.

Alçıdan aldığım darbe, göğsüme gümüş sırtlı bir goril tarafından savrulan bir beyzbol sopası yemişim gibi hissettirdi. Bir kaburgam kırılmış gibi hissettim; sanki hepsini kırmıştım. Ve sonra yere düştüm, yere değil, bir ölü yığınınına.

Çok kötüydü, içimde bıçak gibi bir acı vardı. Ama Pritkin benimle gelmeseydi çok daha kötü olabilirdi. Son saniyede kalkanını kaldırmış ve darbenin şiddetini azaltmıştı ama

düzgün bir tane oluşturacak zamanımız olmamıştı. Sonuç olarak, yamaçtan aşağı yuvarlanırken ve ölülerin silahları tarafından saldırıya uğrarken etrafımızda şekilsiz bir mavi kütle oluştu.

Havada uçuşan silahlar, bıçaklar ve iksir bombalarından oluşan bulutlar üzerimize doğru fırladı; bunların arasında altımızda patlayan ve ardından zeytin yeşili renginde ve bir cadı kazanından çıkan duman kadar yoğun bir şekilde her taraftan kaynayan bir şey de vardı. Kalkanı delip geçmedi ama görüşümüzü engelledi. Yere düştük ve Pritkin frene basmadan önce bir süre körlemesine yuvarlandık. Orada öylece uzandım, nefes almaya çalıştım ama başaramadım, bir daha alıp alamayacağımı merak ettim. Sonra duman nihayet dağıldı ve kendimi yukarı bakarken buldum-

Aeslinn'in devasa kalkanının içinde devasa bir altın pentagram açılıyor.

Büyüktü, boş boş düşündüm.

Gerçekten büyüktü.

Beklediğimden daha büyüktü ve hâlâ büyümeye devam ediyordu. Ben öksürüp kesik kesik nefes almaya çalışırken, o genişlemeye devam etti. Durmadan önce büyük kalkanın üçte birini kapladı ve bir an için orada öylece durdu, gücü Aeslinn'in sulu korumasının eriyip fişkırmasına ve etrafından aşağı akmasına neden oldu. Etrafımızdan fişkırان dondurucu su kalkandan akıyordu ama yeterli değildi. Pentagram etkileyici olsa da işini yapmıyordu.

Çok mu büyük yapmışım? Merak ettim. Gücü çok mu ince yaydım? Neden daha küçük yapmadım? Bir kapıya ihtiyacımız vardı, bir-

Ve sonra onu duydum - ilk güçlü CRRRAAAAAACCCCKKKKK, Dünya'daki her buzulun patlaması gibi.

Ses etimi titretti ve kemiklerime kadar işledi. Ve sonra daha büyük bir çatırtı daha havada patladı, sanki binlerce tüfek aynı anda ateşlenmiş gibiydi. Bu seferki bedenimi titretti, acı içinde haykırmama neden oldu ve Pritkin'in kalkanlarını güçlendirmesine, kalınlaştırmasına neden oldu.

Öyle ki tüm savaş alanı mavi ve dalgalı görünüyordu. Yine de yeterli değildi.

Ben ne yaptım, diye düşündüm, çamurun içinde kıvranarak ve zihinsel ve belki de fiziksel olarak çılgılık atarak; artık bilemiyordum.

Ne yaptım ben?

Devasa, bir kilometre yüksekliğindeki pentagram titreyip sarsılırken ve dönmeye başlarken bunu düşündüm.

Ses korkunçtu. Ses tarif edilemezdi. Ses akıl almaz, dünyayı sarsan ve şimdiye kadar duyduğum en gürültülü şeydi-

Ve sonra büyük sembol serbest kaldı, döndü, döndü, döndü ve sonra bir topaç gibi dönerken zamanı yırttı ve büyük kalkanın parçalarını bilmediğim başka çağlara sürükledi.

Ama artık burada değillerdi ve o Alorestri piçleri ne kadar iyi olurlarsa olsunlar, tüm bunların yerini alamazlardı. Zamanla olmaz. Aeslinn'in korumasının üçte biri yok olurken orada yatıyor, titriyor, nefes nefese kalıyor ve inanamayarak izliyordum.

Mircea'nın ordusu duymaktan ziyade gördüğüm büyük bir çılgılık attı, çünkü o anda hiçbir şey duyamıyordum. Ve gedikten içeri doluştular, binlerce olması gerekirken yüzlercesi. Ama belki de yeterli olacaktı.

Belki de, diye düşündüm, kalkanın yukarıda kalan yırtık pırtık kalıntılarından düşen büyük parçalarından kaçışlarını izlerken; erimiş buzdan kaynaklanan ve çoğu hâlâ kalkanın kalan dudağı tarafından tutulan bel yüksekliğindeki sudan geçmelerini izlerken; fey savunucularından bir gökyüzü dolusu ok almalarını izlerken. Onlar tazeydi; bizim birliklerimiz değil.

Herkesin oyunuydu.

En azından karşı taraf destek almadıysa öyleydi.

Mircea'yı gediğin yakınında, bir kayanın üzerinde, kılıcını çekmiş, ordumuzun kalıntılarını toplarken gördüm. Bunlar onun birlikleriydi.

Senato onun yerine kimi getirdiyse, onlar da öyle davrandılar. Ama aynı zamanda savaş alanının öbür ucundaki muazzam gücün doğrudan ona yöneldiğini de gördüm. Ve aynı anda iki cephede birden savaşamazdı.

Adamımız yoktu.

Ben Pritkin'e baktım; o da bana baktı ve Mircea'nın kuvvetleriyle yaklaşmakta olan güruh arasında yer değiştirmek için birlikte yukarı tırmandık.

"*Dulceață ...*" Kafamın içinde yankılandı.

"Git," dedim ona nefes nefese. "Biz hallederiz."

Bir tereddüt oldu ama sonra ondan daha önce hiç almadığım bir onay aldım. "Nasıl istersen. Güvende ol."

Başımı salladım.

"Bu bizde mi?" Pritkin tekrarladı, gözleri bize doğru gelen dağların üzerindeydi. Bazıları hasarlı görünüyordu, kolları ya da kulakları, hatta kafalarının yarısı bile yoktu. Ama hâlâ yaşıyorlardı ve hâlâ geliyorlardı.

Düz bir zeminde çığ düşmesi gibiydi.

Kelimenin tam anlamıyla, diye düşündüm, yüzlerce dev kaya aynı anda çığlık atarak yolumuza çıkarken.

Ve önümüzde gökyüzünde beliren, hepsini içine almak için gerildikçe gerilen, gerilen, gerilen pırıl pırıl, ışıltılı bir ağ tarafından yakalandılar. Hatta o kadar gerilmişti ki, en yakınımızdaki kayalar yüzümüzden bir karış uzakta duruyordu. Ama orada uzun süre kalmadılar. Bir sonraki saniye, geri çekildiler, tüm bu mermilerin momentumu o büyüye akıttığım güçle iki katına çıktı ve kayalık bir kasırga gibi düşmana doğru uçmaya başladı.

"Ha!" dedim, Pritkin'e tutunarak.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu, biraz şaşkın görünüyordu. "O büyüü pratikte asla doğru yapamadım!" Bana öylece baktı.

Ve sonra ordu tekrar geliyordu.

Etkileyiciydi; bunu kabul etmek zorundaydınız. Öndeki birkaç hattaki birliklerin hepsi kendi silahları tarafından yok edilmişti ama geri kalanlar zar zor yavaşlamıştı. Daha da kötüsü, yok edilen bazı manlikanlar durdurulamamıştı, çünkü araçlarının harabesi bir manga Kadim Korku'yu sahaya salmıştı.

Ve eğer daha önce bedenleri yoksa, Faerie onlara beden vermişti.

Pritkin, binlerce dokunacı olan bir şeyin altın ağın içine dalıp onu parçalara ayırmasını izlerken irkildi. Fey ve iblislerden oluşan birleşik bir ordunun geri kalanı onun peşinden ilerledi, alanda o kadar hızlı hareket ediyorlardı ki etraflarında büyük bir toz bulutu oluşturdular. Yolumuzda kaynayan bir kum fırtınasına benziyordu, kenarlarında ara sıra bir dokunaç, kanat ya da hortum görünüyordu.

Dehşet vericiydi.

"Pritkin?"

"Düşünüyorum."

"Pritkin!"

"Düşünüyorum!"

"Daha hızlı düşün, lanet

olsun-" Ve sonra peşimize

düştüler. Ama başka bir şey

daha vardı.

Tepemden bir çığlık duydum ve yukarı baktım.

Dev bir şeyin alt kısmını görmek için. . vızır vızır geçtiğini görmek. Bir kuşun kanatlarına sahipti, elli fit genişliğinde olması gereken devasa geniş şeyler, ama o zaman öyle olmaları gerekiyordu. Çünkü bir aslanın gövdesini ve aslan yeleli, tüylü, dev bir kuşun başını taşıyorlardı.

Sonra içlerinden biri alçalıp beni yakaladı ve uçmaya başladık.

"Seni bir gün uçuracağımı söylemiştim!" diye güldü biri ve arkamı döndüğümde sırttan bir fey kralının önünde tutulduğumu gördüm,

Sadece Aeslinn değildi.

Uzun sarı saçları rüzgârda arkamızdan akıyor, alnındaki altın bir halkadan başka hiçbir şeyle bağlanmıyordu. Koyu yeşil bir tunik ve tozluk, garip atının dizginlerini tutmak için kullandığı eldivenlerle uyumlu yeşil süet botlarla son buluyordu. Bir savaş zamanı kıyafeti için şık bir seçimdi ve mezara düzgün giyinmiş olarak gidecek olan yaratığın tipik bir özelliği idi.

"Caedmon!" Sesim rüzgârda uçup gitti, çünkü saatte sadece yüz mil hızla gidiyorduk. "Ne yapıyorsun burada?"

"Yardım etmek. Bekle!"

Önümdeki yeleyi kavradım ve sıkıca tuttum, çünkü yine dalıyorduk. Yaklaşık yüz kişiyle birlikte, çünkü Caedmon yalnız gelmemiştir. Ve fey binicileri benim gibi değildi; bineklerinin eyerlerinde ayakta duruyorlardı, dizginlerle uğraşmıyorlardı çünkü tuttukları devasa, parlayan mızraklar için iki ellerine de ihtiyaçları vardı. Ve onları şehre ulaşan Kadim Korkulara fırlattılar.

Ama içeri giremediler, çünkü mızraklar sadece bedenleri kesmekle kalmadı, temas ettikleri anda patlayarak ilerleyen konağın duraklamasına, durmasına ve sonra da geri dönmesine neden oldu-

Bizden.

"Başarılı bir yaylım ateşinin tek sorunu bu!" Caedmon bağırdı.

"Neymiş o?"

"Bu onların dikkatini çekiyor!"

Öyle de oldu. Gerçekten öyle oldu. Ve ne yazık ki, onu saklamak zorundaydık yoksa Mircea'nın grubu mahvolurdu.

Yakındaki bir araçta Pritkin'i gördüm ve sonunda bir şey düşünmüş gibi görünüyordu. Çünkü bir kolunu uzattı ve bir saniye sonra şehirdeki tüm su kükreyerek dışarı çıktı. Bir gelgit dalgası gedikten aktı ve kalan Kadim Korkuları geriye doğru sürükleyerek Mircea'nın birliklerinden uzaklaştırdı.

Ve tam bize doğru.

Caedmon dizginleri geri çekti ve bineğimizin yanlarını tekmeledi, biz de tam zamanında havaya uçtuk. Diğerlerinden bazıları o kadar şanslı değildi ve birkaç feyinin yere düştüğünü gördüm. Ama çoğu başardı. Altımızdaki boşluğu bırakarak-

Aeslinn'in iki gücünün birbirine çarpması için.

Pritkin'in aracı benimkinin yanına geldi ve iki büyük kanat takımı bir an için havayı dövdü. Bir katliamın üzerinde süzülmemize izin verdi. Çünkü Manlikan kuvvetleri müttefikleri tarafından saldırıya uğruyordu; nedenini bilmiyordum.

Ama Pritkin hain hain gülümsüyordu, ben de onun bu işle bir ilgisi olduğunu düşündüm.

"Şaşırtma büyü," diye bağırdı, gözlerimi yakalayarak. "Ama uzun sürmez!"

"Ne kadar sürecek?" Caedmon böğürdü.

"Sular çekilene kadar. Gelgitle taşınır!"

Caedmon yeşil gözlerini kısarak, "Element büyü," dedi. Ama tek söylediği şeydi: "O zaman zamanı iyi kullanalım!"

O ve adamları göremediğim bir şeye doğru dalışa geçtiler. Ta ki Çember'in bir grup kuvvetinin ortasına inene kadar. Pritkin beni büyük canavarın sırtından çekip çıkarırken, etrafıma bakıp çok az kişi olduklarını düşündüm.

Orada, belki de birkaç yüz kadın ve erkeğin arasında kaburgalarımı tutarak durdum. Karargâhta gördüğüm, birbirlerine kartopu atıp gülen binlerce kişiyi hatırladım. Şimdi gülmüyorlardı. Ancak acımasızca kararlıydılar, bowling topu büyüklüğünde iksir bombalarıyla dolu ağırları Caedmon'un yaratıklarının üzerine çekiyorlar ve sonra feylerle birlikte kaçıyorlardı.

Büyük canavarlar tekrar gökyüzüne doğru yükselirken tüyleri ve altın rengi saçları bir anlığına güneş ışığında parladı. O kadar senkronize olmuşlardı ki, yerden havalanan tek ve dev bir kuş gibi görünüyorlardı.

Aşağıdaki katliamın üzerinde dalgalanan bir gölge. Yüklerini bıraktıklarında buna bir yenisini eklemeyen önce.

Pritkin beni geri çekti ve kalkanlarını Kolordu'nun yükselttiği kalkanlarla birleştirdi, nedenini bilmiyordum.

Bombalar patladığında ve asit yağmuruna benzeyen zehirli bir bulut üzerimize yağmaya başladığında bunu yaptım. Birleşik kalkanları tehlikeli bir şekilde deldi ama geçemedi. Muhtemelen Pritkin'in yardımı sayesinde, yüzündeki kırmızı ifadeye bakılırsa.

Ancak kalkan zar zor da olsa tutundu ve bulutlar bir kez daha açıldığında-

Sahada çok daha az düşman vardı.

Kendilerini vahşileştirmelerinin sonucunun ne olduğunu ve Kolordu'nun ne yaptığını bilmiyordum ama bunu hissetmişlerdi. Bir kez olsun hissetmişlerdi! Adını bile koyamadığım yaratıkların asitle delik deşik olmuş devasa cesetlerine bakıyordum.

Bir an için her şeyin bittiğini sandım.

Ama sonra savaş alanının dört bir yanından bize doğru gelen takviye birlikleri fark ettim. Ve "cesetlerin" belki yarısından gelen zayıf kırırdanmalar. Görünüşe göre onları öldürmek düşündüğümde daha zordu. Bir de neredeyse hiç zarar görmemiş olan Manlikanlar vardı.

Ya da hayır, bu doğru değildi: çok acı çekmişlerdi. Ama yeryüzünden çağrılmış duygusuz bir otomat olduğunuzda, acı, korku ya da panik hissetmezsiniz. Sadece devam edersiniz. Ve eğer aniden bir uzvunuz eksikse, ya da gövdenizin yarısı yenmişse, ya da vücudunuz eriyorsa, Kolordu'nun bombaları büyülerini harcamayı bitirdiğinde erimiş lav gibi görünen şeyle akıyorsa, önemli değildi. Elinizde ne kaldıysa onu kullanırdınız.

Daha da kötüsü, kafa karışıklığının etkisi geçmiş gibi görünüyordu.

Sonuç olarak, kaleyi hedef alan saldırı şimdi bizi hedef alıyordu ve yoldan çekilmek için zamanımız yoktu. Kalkanımız,

O büyük yaylın ateşinin etkisiyle zaten hırpalanmış olan Pritkin'in yardımıyla bile uzun süre dayanamayacaktı. Bir şeyler olmalıydı, hem de çok yakında ve daha fazla Caedmon ex machina göreceğimizi sanmıyordum.

Feyleriyle birlikte o kadar yükseğe çekilmişti ki onları bulutların arasında kahverengi bir nokta olarak zar zor görebiliyordum.

Kendi başımızaydık.

Bölüm Kırk Dört

TNe bir şey düşünecek ne de geri çekilecek zaman vardı. Düşman saniyeler içinde karanlık bir dalga halinde üzerimize saldırdı.

Korkunç ötesi. O kadar ki, imkansız şeyler aniden tepemizde belirdiğinde donup kaldım, tepki bile veremedim.

Ve bunu gerçek anlamda söylüyorum. Manlikanlar silah olarak çoğunlukla mızrak ve kaya kullanıyordu, ancak birkaçının kılıcı da vardı. Ancak geriye kalan Kadim Korkular böyle şeylerle uğraşmadı. Gerilen kalkanın üzerine tırmanıyor, pençeleri ve dişleriyle kalkanı kazıyor, büyük parçalar koparıyorlardı. Ve aşağıdaki bizlerin üzerine öyle kalın ve karanlık gölgeler düşürdüler ki, gece de olabilirdi.

Birdenbire etrafımdaki savaş büyücülerinin yüzlerini çok iyi göremez oldum, sadece ara sıra çok geniş bir göz ya da sıkılmış bir çene görebiliyordum, yukarıdaki bedenlerden bazıları doğru hareket edip ışık mızraklarını içeri aldığında. Ama kalkanın dayanamayacağını tahmin etmek için buna ihtiyacım yoktu. Buna karşı hiçbir şey uzun süre dayanamazdı.

Görünüşe göre Pritkin de öyle düşünmüyordu çünkü yaşlı bir adamı sarsıyor ve yüzüne bağıırıyordu ama ne dediğini anlayamıyordum. Mircea'nın iyileştirici yetenekleri olmasaydı muhtemelen şu anda tamamen sağır olacaktım ama mükemmel bir işitme yetisine sahip olsam bile dışarıdan gelen gürültü, çığlık ve bağırıışlardan hiçbir şey anlayamazdım.

Ta ki Pritkin etrafımıza bir sessizlik büyüsü yapana kadar ve sonra hala duyamıyordum çünkü kulaklarım katedral çanları gibi çınılıyordu.

"-Şimdi ara onu!"

"Kesinlikle yapmayacağım!" Bir dakika sonra kulaklarım patladı ve sonunda yaşlı adamın ne bağırdığını anlayabildim. "Onları buraya getirip

Bizimle birlikte ölmenin kimseye faydası olmaz. Şu şeylere bak!"

"Kimi getiriyorsun?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Lanet ordumuzun yarısı!" Pritkin dedi ki. "Kolordu ilk gelenlerden tuzak haberini aldı, geri kalanları geri çekmek için tam zamanında ve diğer herkesi kurumaya bıraktı!"

"Başka ne yapmaları gerekiyordu?" diye sordu memur. "Hatta geri dönebilseydik kendimizi tahliye edecektik ama önümüzü kestiler. Orada öldürüleceğiz!"

"Öldürülüyorsunuz!" Pritkin dedi ki. "Şimdi bir şansımız var-"

"Bu nasıl bir şans?" diye vahşice yukarı doğru işaret etti adam. "O lanet şeylerin sınırlarda olması gerekiyordu! Ne oldu lan?"

Pritkin cevap vermedi. Onun yerine, İkinci Dünya Savaşı filmlerinde kullanılan, ahizeli bir sırt çantası içinde gelen eski moda bir telsize benzeyen bir şeyi adamın omzundan aldı. Adam karşı koymadan almasına izin verdi.

"Şifre olmadan hiçbir işinize yaramaz ve şifreyi size vermeden önce ölürüm," dedi açıkça. "Düşün, dostum! Biraz daha kaybedersek lanet vampirlere karşı savunmasız kalacağız!"

"Lanet vampirler' şu anda şehrin içinde, bizim için savaşıyorlar," dedim ona.

Bu bir yanıt almadı. Zaten öyle olur muydu bilmiyorum - adam Pythia'yı görmekten Tobias kadar etkilenmiş görünmüyordu - ama üzerimizdeki kalkan çökmeye başladı ve herkesin tüm dikkatini gerektirdi. Savaş büyücüleri onu bir şekilde dengeledi ama en iyi ihtimalle dakikalarımız vardı. Bir şeyler düşünmek zorundaydık.

Bizi dışarı kaydırmayı deneyebilirdim ama bu kadar çok kişiyle, güç artırımı olsun ya da olmasın, bunun işe yarayacağından -içtenlikle- şüpheliydim. Ve işe yarasa bile, nereye gideceğiz? Mağaraya ve oradan da geçitten Dünya'ya mı? Çünkü bu Mircea'yı şehirde yalnız bırakırdı ve düşmanlarımızın dikkatini dağıtacak kimse kalmazdı.

Hayır, bu işe yaramaz.

Ama başka ne vardı?

Bilmiyordum ama bunu çözmek bana kalmıştı. Pritkin zorlanıyordu, boynundaki kordonlar öne çıkmıştı ve tamamen kalkanı güçlendirmeye çalışmakla meşguldü. Mircea şehirde savaşmakla meşguldü ve Caedmon -Nerede olduğunu kim biliyordu ki? Ama açıkçası geri çekildiği için onu suçlamadım. Yanında belki yüz fey vardı.

Bu yeterli değildi.

Yani bu benim savaşımdı; öyle olduğunu biliyordum. Ama hiçbir fikrim yoktu. Billy'ye tam da bu anda ihtiyacım vardı, diye düşündüm, kalbimde bir bıçak saplandığını hissederek. İşler kötüye gittiğinde beni pek çok kez kurtarmıştı, tıpkı bugün olduğu gibi ve yine de onu hayal kırıklığına uğratiyordum, hepsini hayal kırıklığına uğratiyordum.

Ama keder düşünmeyi zorlaştırıyordu ve gürültü daha da kötüydü. Pritkin sessizlik büyüsunü bırakmış, sahip olduğu her şeyi kalkana yönlendirmek zorunda kalmıştı ve kakofoni inanılmazdı. Özellikle de o şeylerin çıkardığı sesler beyni bükteğü için. Onlara çığlık diyordum, ama bu hedefi fazlasıyla ısıkalıyordu. Gerçek şu ki, onlara ne isim vereceğimi bilmiyordum, çünkü daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım.

O kadar kötüydüler ki, fazladan bir saldırı silahı gibi kafa karıştırıyorlardı ve belki de öyleydiler. O kadar kötü ki, eğer burada uzun süre kalırsak, muhtemelen hepimiz delireceğiz. Tabii o zamana kadar çoktan ölmüş olurdük.

Pritkin'den uzaklaştığımı ancak neredeyse kalkanın içine girdiğimde fark ettim. İçinde olmama ve koruduğü insanlara bunu yapmaması gerekmesine rağmen enerji beni çarptı. Ama onun da kafası karışmış gibi görünüyordu.

Ve hiç şaşırmadım. O lanet feryatlar kulak zarıma buz kıracakmış gibi geliyor, başımı kapatıp kamburlaşmama neden oluyor, acıyı unutup konsantre olmaya çalışıyordum. *Düşünmeye* çalışıyordum. Ama bu beni dışarıdaki manlikanlardan birine bakmak zorunda bıraktı, çünkü o kalkanın kenarının hemen yanındaydı.

Ancak saldırmıyordu. Sürücüsünü kaybetmişti ve orada öylece yatıyor, çiğneniyordu, yüzünde kesik başın sahip olduğu aynı boş ifadeyle. Sürücüsü olmayan, rölantide çalışan bir motor gibi. Billy ve benim bir zamanlar kaçırdığımız golem gibi-

Düşüncelerim kekeleyerek durdu.

Yaratığa baktım ve o da bana baktı, sessizce, pasif bir şekilde. Ayağa kalktım - yavaşça ve kaburgalarımındaki ağrı ve gürültü yüzünden biraz sendeleyerek. Sonra kendime zihinsel bir tokat atana kadar aptal gibi orada öylece durdum.

Git Pritkin'i bul!

Çoğu benim kadar şaşkın görünen kalabalığın arasından geçtikten sonra nihayet buldum. Ama Pitkin hâlâ lazer gibi odaklanmıştı ve her şeye rağmen o şifreyi aldığını tahmin ettim. Çünkü ahizeye bir şeyler bağıırıyordu.

Dikkatini çekmeye çalıştım ama etrafta o kadar çok insan itişip kakışıyordu ki, bunların yarısı da ona bir şeyler anlatmaya çalışıyordu, işe yaramadı. Belki de yaramamalıydı. Belki de onu bir hiç uğruna sürüklemeyen önce çılgınca fikrimin gerçekten çılgınca olup olmadığını öğrenmeliydim.

Kalkana geri döndüm. Düşmüş manlikan hâlâ oradaydı, çünkü elbette oradaydı. Binicisi olmadan hiçbir yere gidemezdi, değil mi? Ama kendime sorma zahmetine hiç girmedığım şey şuydu: Neden olmasın? Neden bir fey böyle bir şeyi hem de bu kadar kolay yönetebiliyordu? Onların herhangi bir emir verdiğini hiç görmemiştim ve manlikanların görünür kontrolleri yoktu. Peki bu lanet şeyler nasıl çalışıyordu?

Bilmiyordum ama öğrenmek zorundaydım. Bizim tarafımızda umutsuzca yeni birliklere ihtiyacımız vardı ve işte oradaydılar! Onları dışarıda çırpınan cesetlerin arasındaki boşluklardan görebiliyordum: savaş alanının her yerinde yatan ve yeni binicilerini bekleyen düşmüş manlikanlar.

Görünüşe göre Kolordu, yaratıkların kendilerinden ziyade onları kontrol eden feyleri hedef alacak kadar akıllıydı ve

İşaretle. Biz kayıplar vermiştik ama onlar da vermişti. Savaş alanının her yerinde, terk edilmiş araçları yanlarında rölantide duran feyler vardı.

Önümdeki devasa, yosunlu yüze baktım. Alnında derin bir oyuk vardı, kenarları bir büyüyle simsiyah yanmış, iç kısmında ise iyileşen bir yara izi gibi daha açık renkli bir kaya görünüyordu. Ama yüz ifadesinde herhangi bir düşmanlık ya da nefret görmedim. Kesik kafada gördüğümünden daha fazla.

Parçalara ayırsam bile bunu yapabileceğimi sanmıyordum.

Yapılar silahlar ya da tanklar gibiydi - onlar canlı varlıklar değil, makinelerin fey versiyonu olan aletlerdi. Onları kimin kullandığı umurlarında değildi; hiçbir şey umurlarında değildi. Nasıl çalıştıklarını çözebilseydim-

Belki bir şansımız olabilir.

Aslında daha önce de böyle bir şey yapmıştım, Billy ve ben o golemi kaçırdığımızda. Hahamların bir zamanlar topluluklarını korumak için yaptıkları kil savaşçılar, modern büyücüler tarafından hizmetçi ve yük katırı karışımı bir şeye dönüştürülmüştü. Yalnızca bizim bulduğumuz, iblisi kaçıktan sonra terk edilmiş ve artık evde kimsenin olmadığı cansız bir kil kabuğa dönüşmüştü.

Bir görevde biraz hasar emmesi için bir tanka ihtiyacımız vardı ve nasıl çalıştıracağımızı bulabilirsek mükemmel bir iş çıkaracağını biliyorduk. Sonunda, Billy iblisin yerini alarak bu onuru kazandı ve golemi bir araba gibi kullandı. Çünkü yaratıkların hepsi buydu: içine hapsolmuş ruh için bir araç.

Ama onlar orijinal cansız hizmetkârlar değillerdi, değil mi?

Golemler icat edilmeden çok önce, nekromanserler ruhlarının bir kısmını ölü bedenlere bağlayarak onları yeniden canlandırmak için kendi versiyonlarını yapıyorlardı. Nekromansi buydu: ruhunuzu güç için bir kanal olarak kullanma yeteneği, başka bir şeye sahip olmanızı ve sonra onu kontrol etmenizi sağlar. Ancak Rabbiler ölü çağırma yeteneğine sahip olmadıkları için geçici bir çözüm bulmak zorunda kalmışlardı ve görünüşe göre feyler de aynısını yapmıştı.

Ama aynısını kullanmamışlar.

Haydi, düşün Cassie! Bu şartlar altında gerçekten zordu ama bir şeyi biliyordum: Fey bir ruh kullanmamıştı. Feylerin ruhları yoktu ya da varsa bile Dünya'dakilerden çok farklıydı. Hayalet bırakmıyorlardı ve eğer derilerini döküp etrafta dolaşabiliyorlarsa, sahiplenme ve benzeri şeyler yapabiliyorlarsa, bunu hiç duymamıştım. Ve yakın zamana kadar, Jonathan onlara bu fikri verdikten sonra, yaratıklarında iblis ruhları da kullanmamışlardı.

Peki, orada ne vardı?

Sakin bir şekilde arkasından bakan manlikana baktım. Bir ordunun yarısını kesip biçebilecek bir şey için garip bir Zen havası yayıyordu. Dev bir Buda gibi uzanmış, aptal insanların ve feylerin birbirlerini vahşice katletmesini izliyordu.

Ve esrarengiz Buda gibi, hiçbir şey ele vermiyordu.

Biraz güçle uzandım, Pythian türünden değil, kendi gücümle, ölü bedenler beni ürküttüğü için nadiren kullandığım büyücülükle. Çok fazla değil, neredeyse hiç değil, çünkü o şeyi canlandırmaya çalışmıyordum. Sadece o tüylü kafanın içinde ne olduğunu görmek istiyordum.

Ve birdenbire öyleydim.

Dünya çarpıklaştı, bakış açım aynı anda hem değişti hem de aynı kaldı ve birdenbire kendime iki farklı gözle bakma gibi çok tuhaf bir deneyim yaşadım.

Çamurlu bir bornoz giymiş, ıslak, çıldırmış bir kadın gördüm. Bir dağın tepelerinden gelmiş olması gereken bir manlikan gördüm, çünkü buz sarkıtlarından yapılmış bir sakalı vardı. Bir tür yosun ya da başka bir bitki örtüsü üzerinde oluşmuşlardı, anlayamadım ama şok içinde başını salladığında birbirleriyle çınlayacak kadar gevşekti.

Çünkü az önce vardı.

Bir an için sadece birbirimize baktık. Tamam, diye düşündüm. Pekâlâ. Şimdi ne olacak?

Bornozlu Cassie biliyor gibi görünmüyordu. Bornozlu Cassie bayılacakmış gibi görünüyordu. Devam et; ölü olarak uyanacaksın, dedim ona.

ve ayağa kalktım.

Ve aniden, artık feylerin bunu nasıl yaptığını merak etmeme gerek kalmadı.

Bu büyücülük değildi. Çok daha elemental bir şeydi.

Hissedebiliyordum, ayaklarımın altındaki toprağın sağlamlığını, ama sanki ayaklarıma kadar uzanıyordu, sanki ayak parmaklarım yerine köklerim vardı ve derine iniyordu. Her şeyle bağlantım vardı: uzaktaki dağlar, derin bir davul sesi gibi duyabiliyordum, zar zor duyulan bir gümbürtü, ama güven verici, bilinen. Altımdaki toprak daha yakın, daha net bir gümbürtüydü, dev bir kalbin yılda bir kez atması gibi, ama şimdi bile hissedebildiğim yankılarla. Şehrin yapay dağları daha da keskindi, davul yerine parlak bir çan sesi gibiydi ama bir şekilde yüzeyseldi. Zamanın her şeyi aşındırdığı gibi aşındıracağı bir karınca tepesi.

Toprak hariç. Toprak ebediydi, şarkısı karanlık ve derin, güçlü ve gerçektir. Toprak beni şekillendiren, canlandıran ve bir gün beni geri alacak olan şeydi.

Dünya bendim ve ben de dünyaydım.

Yavaşça kendime geldim, göz kırpyordum ama aynı zamanda feylerin yaratıkları kontrol etmek için onları yaratırken kullandıkları elemental büyüyü kullandıklarından da emindim. Toprak sihirlerinin bir kısmını yaratıklara gönderiyor, onları kendi güçleriyle aşıyor ve az önce benim yaptığım gibi ikisini birbirine bağlıyorlardı. Kafamı karıştıran kısım da buydu, çünkü ölü çağırma büyüsüne sahiptim ama element büyüsüne sahip değildim.

Ama Pritkin yaptı, fark ettim.

Kesin olmak gerekirse, dört elemente de sahipti, ancak -şans eseri- toprak en az sevdiği şeydi. Ama işe yarıyor gibi görünüyordu - en azından şimdilik. Bir teoriyi test etmeye karar verdim, sümüksü, çok kuyruklu, kalamar benzeri bir yaratık olan Kadim Dehşet'i aldım ve ikiye böldüm.

O kadar kolaydı ki bunu tekrar tekrar yaptım ve kalkanın bir kısmını temizledim. Çift görüşüm şu anda çok çarpıktı, çünkü artık on beş kat kadar yüksekseydim. Ve artık o kadar ince olan küçük koğuşa baktığımda içerideki her korkmuş yüzü görebiliyordum.

Pritkin'inki de dahil.

Çenesi düşmüş ve dehşete kapılmıştı; önce bana, sonra da korku filmindeki bir adam gibi yavaşça Bornozlu Cassie'ye bakıyordu. Orada öylece duruyordu ve artık dehşete kapılmış gibi görünmüyordu. Pritkin koşup onu sarstığında belli belirsiz, hafif kaçık bir gülümseme verdi.

Ama sonra başka bir şey yaptı, ne olduğundan emin değildim, ama aniden tekrar geri döndüm, tüm manzaranın sıcak kucaklaması yerine vıcık vıcık havlu kumaşa sarılmıştım. Kendimi soğuk ve yalnız hissediyordum. Bundan hoşlanmamıştım; geri dönmek istiyordum-

"Cassie!" Ağzından çıktığını gördüm ve sonra yüzüme bir tokat attı.

-Ve bana sert bir tokat attı.

Gözlerim sonunda ona odaklandı ve bir an için şok oldum, sonra sinirlendim. Sonra da endişelendim çünkü onu nadiren bu kadar korkmuş görüyordum. "Ne oldu?"

Bir şeyler söyledi ama onu duymadım. Ta ki başka bir savaş büyücüsü gelip etrafımıza bir sessizlik büyüsü yapana kadar, sanırım yaralı olduğu ve kalkanla yardım edemediği için. Ona bir göz attım ve sonra iki kez baktım.

"Caleb!" Eski bir arkadaşımı gördüm. İki gözünde de bandaj olan birini. "Ne oldu sana böyle?"

"Faerie." Kısaydı. "Burada ne halt ediyorsun?"

Caleb iri yarı, kel, siyah ve kördü, özellikle de ikincisi. Elbette çoğu savaş büyücüsü öyleydi ama o bunu bir sanat biçimine dönüştürmüştü. Bu yüzden alınmamaya çalıştım. "Yardım etmeye çalışıyorum."

Pritkin'e bakarak, "Gelmesine izin mi verdin?" diye sordu. Gözlerini göremesem de, bir şekilde ters ters baktığını biliyordum.

"Onu vazgeçirmeye çalıştım!"

"Daha çok çabalamalıydın!"

Pritkin beni biraz daha sarsmak için bunu görmezden geldi. "Aklından ne geçiyordu?"

Sanırım yeni arabamdan bahsediyordu. "Bize fazladan asker almayı düşünüyordum-"

"Orada kendini kaybedebilirdin! İnsanlar kendi elementlerinin içine batarlar ve bir daha çıkamazlar! Anlıyor musun?"

"Hayır," dedim ona. "Tek anladığım, eğer karşı koymaya başlamazsak ölmek üzere olduğumuz. Burada durup tartışacak mıyız yoksa bir şeyler mi yapacağız?"

"Bir şeyler yapıyordum!"

"Takviye birlikler geliyor o zaman?"

"Hayır, daha iyi-"

"Daha iyi ne olabilir ki?"

"Bunu ben de duymak isterim," dedi Caleb.

Pritkin ikimize de ters ters baktı ama Caleb onu göremediği için en büyük darbeyi ben aldım. "Aeslinn'in Eskiler hakkında söylediklerini hatırlıyor musun?"

"Hayır mı?" Dedim.

"Jonathan bize ne demişti! Davamıza katıldıkları güne pişman olacaklarını!"

"Ah, evet." Böyle bir şey söylediğini hatırlıyorum.

"Karargâha haber verdim, onlar da Eskiler'in temsilcisine haber verdiler ve-" diye başını salladı. "Uzun lafın kısası, ley hattını biraz daha kaydırabileceklerini tespit ettiler."

"Biraz mı?"

"Belki bir düzine metre kadar."

"Hangisi ne yapar?" Caleb sordu. "Oraya yakın bir yerde değiliz. Bir düzine metre bir bok yapmaz-"

"Ortasında bir ton düşmanımız duruyorsa olur!" Pritkin öfkeyle söyledi. "Onu kaydıracaklar ve aynı zamanda yırtıp açacaklar. Tek yapmamız gereken diğer tarafı oraya getirmek-"

"Nasıl?"

"Ve bırakın gerisini çizgi yapsın. Onları parçalara ayıracak!"

"Tekrar soruyorum, bunu nasıl yapmamızı bekliyorsunuz?"

Hiçbir şey söylemedim. Orada öylece durup Pritkin'e baktım. Bir süre sonra kollarımı kavuşturdum.

"Hayır," dedi ısrarla.

"Neden olmasın?"

"Sana neden olmadığını söyledim! Elemental büyü hakkında hiçbir şey bilmiyorsun! Bu tehlikeli-"

"Tüm sihirler tehlikelidir-"

"Bu şekilde değil!"

"Peki, eğer daha iyi bir fikrin varsa-" "Benim daha iyi bir fikrim var!" Bekledim.

"Pekâlâ, daha iyi bir fikrim yok ama bunu yapmayacağız!"

Tepedeki kalkan çatlamaya başladı.

"Ben de kullanabilir miyim?" Caleb bana sordu. "Görebiliyor musun?"

Ben de ona sordum. "Hayır, ama benim için görebilir, değil mi?"

"Hiçbir fikrim yok-"

"Mesele de bu zaten!" Pritkin hırladı. "İkiniz de elemental büyü hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz!"

"Bize yardım ettiğin için şanslıyız, değil mi?" Ona sordum. Pritkin çok küfür ederdi.

Bölüm Kırk Beş

TBurada Sıhhiye Erlerinin arasına karışmış çok sayıda yaralı vardı, tahmin ettiğimden de fazla. Sanırım bu yüzden bu kadar çok yaralı bir araya toplanmıştı.

birlikte, düşmüş bazı devleri geçici bir kale olarak kullanarak yoldaşlarını korumaya çalıştılar. Ama bu bize ciddi bir binici sıkıntısı yaşattı.

Toplamda, iradelerini bir grup kaya canavarına bağlayarak içlerinden elemental büyü akımı geçirebilecek kadar sağlam ve yürekli belki altmış kişi vardı. Ve bunun iyi bir fikir olduğunu düşünenlerin sayısı daha da azdı. Ama Pritkin'in de itiraf ettiği gibi, elimizde daha iyi bir fikir yoktu.

"Üçe kadar sayacağım," dedim. "Tamam mı?"

Sağlıklı Sıhhiye Erleri bana baktı. Caleb'in genişletilmiş sessizlik büyüü altında toplanmışlardı, bu yüzden beni duyduklarını biliyordum. Ama hiçbiri cevap vermedi.

"Sağır mısın lan sen?" Pritkin hırladı. "Cevap ver ona!"

"Evet, hanımefendi!"

Tamam, belki de yeterince küfür etmiyorumdur diye düşündüm.

"Tamam, üçe kadar sayacağım, bunu yapacağız, tamam mı?"

"Evet, hanımefendi!"

"Bu kafa karıştırıcı," diye uyardım onları. "Duyguların içinde kaybolmayın.

Sadece odaklan-" üstümüzdeki kalkan ortadan çatladı "Kahretsın!"

"Yap şunu!" Pritkin bağırdı ve elimi tuttu.

Bunun aramızdaki bağı güçlendirmek için mi yoksa sadece şans için mi olduğunu bilmiyordum. Soracak zamanım da yoktu. Ben yaptım.

İçimden parlak altın bir ışık akımı fırladı, şimşek gibi dallara ayrıldı ve Pritkin'in elemental büyüüyle büyücülerin her birini mızrakladı. Gözleri kocaman açıldı, ağızları küçük çığlıklarla açıldı ya da balık gibi açıldı ve vücutlarının her yeri titredi. Ve sonra aniden

Yine de akıntıyı geniş bir alana fırlattığımda büyüleri savaş alanına yayıldı ve incek yer aradı.

Onları bulup bulmadıklarından emin değildim. Hiçbir şeyden emin değildim. Çünkü ben de aniden uçuyordum.

İlk seferdeki şaşkınlık geri gelmişti, ama daha kötüydü çünkü aynı anda hem yukarıdan hem de aşağıdan kalkanın çöküşünü izliyordum. Yukarıda olmak daha iyiydi, diye düşündüm, bedenimin çılgınlıklarını izlerken. Yukarısı çok daha iyiydi.

Sonra on kollu bir yaratığı aldım ve atabildiğim kadar uzağa attım.

Anlaşıldığı üzere onu oldukça uzağa fırlatabiliyordum. Ufukta kaybolduğunu gördüm ve sonra belki üç Kadim Korku daha üzerime atladı. Hiçbirinin ne olduğunu bilmiyordum ve umurumda da değildi. Onlardan bir şeyler koparmaya başladım, bacaklar, kollar, bulabildiğim her şeyi ve sonra kütükleri çevredeki diğer her şeyi yenmek için kullandım.

Asit benzeri kan her yere püskürdü, üzerimi kapladı ama anlaşıldığı kadarıyla asit sert kayaya pek bir şey yapmıyor. Başka bir yaratık ayak uzunluğundaki pençeleriyle beni kesmeye çalıştı ama bunun yerine pençeleri göğsümün granit benzeri dış tabakası tarafından parçalandı. Ve geçebilselerdi bile, bunun bir önemi olacağını sanmıyordum.

Manlikanların sökecek kalpleri yoktur.

İnsanların aksine, diye düşündüm, bir grup yaralıyı parçalamadan hemen önce bir Kadim Dehşet'i tekmeleyerek büyücülerden uzaklaştırdım. Aynı şeyi yapmaya çalışan iki kişiyi daha yakaladım ve kafalarını birbirine vurdum. Ve Mircea'nın numarasının iblisler üzerinde bile oldukça işe yaradığını keşfettim.

Siyah kan yağdı, sağlık görevlileri hastalarını korumak için çabaladı ve ben Pritkin'in sahada mı yoksa hala diğerleriyle birlikte kalede mi olduğunu merak ederek etrafıma bakındım. Ve sonra o olması gereken bir manlikan gördüm: yosunlu bir postu ve şakaklarında bükülmüş boynuzlar gibi iki budaklı ağacı olan sarp ve yaşlı bir örnek. Kelt mitolojisindeki Yeşil Adam'a benziyordu.

Ve söylemeye gerek yok, çok iyiydi.

Birkaç küçük türü de vardı; biri kafasının bir tarafına gösterişli bir şapka gibi tünemiş bir kulübe, bir diğeri ise ağzının olması gereken yerde bir mağara deliği açmıştı ve aniden sessiz bir çığlıkla kocaman bir yarasa kütlesi kustu. Bir Kadim Korku'nun bile durup ona baktığını gördüm, ne oluyor lan der gibi. Ama diğer devlerin çoğu sanki evde kimse yokmuş gibi ya hareketsiz duruyor ya da düştükleri yerde yatıyorlardı. Ve geri kalanlar ...

Hareket ediyorlardı ama her zaman doğru yönde değillerdi.

Bir tanesi, sopa olarak kullandığını tahmin ettiğim, yetişkin bir sekoya ağacı büyüklüğünde bir ağacı sürükleyerek yanımdan geçti. Ama şimdi onu kullanmıyordu. Sarhoş bir şekilde etrafta dolaşmak dışında hiçbir şey yapmıyordu.

Grubumuzun geri kalanı olmadan da planımızı gerçekleştiremezdik.

"Neler oluyor?" Pritkin'e zihinsel olarak sordum. "Onların nesi var?"

Ama karşılığında aldığım tek şey hafif bir çığlık ve ardından bir sürü zihinsel küfür oldu. "Kafamın içinde ne işin var? *Nasıl?*"

"Mircea'nın zihinsel yetenekleri var."

"Bu mu yani?" Caleb sordu. Sesi rahatlamış gibiydi. "Kendimi kaybettiğimi sanıyordum. Sürekli sesler duyuyorum."

"Ne tür sesler?" diye sordum, çünkü kimseyi duymuyordum. Bu garipti, çünkü Pritkin ve benim kanalize olduğumuz büyülü akış, diğer herkesin tutunması gereken ipti.

Sadece yakalıyor gibi görünmüyorlardı.

"Bu onlar için çok garip!" Pritkin bağırmasına gerek olmadığı halde bağırdı. Kafamın içindeydi. "Bir şeyleri idare edebilenler sadece yarı fey olan birkaç kişi. Ama onlardan da yeterince yok!"

"Ben yöneticiyim," diye belirtti Caleb. "Ve ben fey değilim."

"Emin misin?" Bir şeyin kafasını koparıırken sordum. İğrençti ve bu, boyun deliğinden siyah katran fişkırtmaya başlamadan önceydi.

"Oldukça eminim," dedi Caleb kuru bir sesle. Ve sonunda onu fark ettim. Daha küçük yaratıklardan birini kontrol ettiğini düşünmüştüm ama daha iyi bilmeliydim. Caleb'in sloganı "Ya büyük oyna ya da eve git" idi, bu yüzden elbette bulabildiği en büyük atı kapmıştı.

Bu durumda bu, sahadaki diğer her şeyden yarı yarıya daha uzun ve Svarestri'nin ilk yaptıklarından biri gibi görünen bir dev anlamına geliyordu. Jonathan'ın uyarısından sonra aceleyle bir araya getirdikleriyle bunlar arasında bir fark olduğunu söyleyebilirdiniz. İkincisi oldukça basitti, onlara kişilik kazandırmak ya da birini diğerinden ayırmak için hiçbir çaba sarf edilmemişti.

Burada öyle değil.

Caleb'in bineği turuncu-sarı kuvars damarlarıyla kesilmişti, sadece başında değil tüm vücudunda kaplan çizgileri varmış gibi görünüyordu. Batan güneşin ışığında parıldıyor, renkten renge giriyor ve onu bir işaret fişğine dönüştürüyorlardı. Bu da muhtemelen az önce neden yarım düzine cehennem canavarının üzerine atladığını açıklıyordu.

Keşke farklı hayat seçimleri yapsaydım diyenler. Sanırım o çukur gözlerin ardını görebiliyordu, çünkü ortalığı yakıp yıkıyordu. Hangi manlkanın içinde olduğunu, onları birbirlerine ve sonra da karanlık kayalıklara çarparken çıkardığı ritmik homurtudan anlıyordum - tekrar ve tekrar.

"O zaman sen bir istisnasın," diye bağırdı Pritkin. "Öğrenme eğrisi çoğu için çok dik. Yardımcı olmuyorlar!"

Evet, fark etmiştim. Altmış kişiden, benimki de dahil olmak üzere tam olarak işlevsel olan tam beş kişi vardı ve en azından bu boku anlamaya çalışıyor gibi görünen üç ya da dört kişi daha vardı. Ama pek iyi gitmiyordu; hâlâ yürümeyi öğrenmeye çalışan çocuklar gibi hareket ediyor, tökezliyorlardı,

koordinasyonsuz ve yavaştı. Biri bir şeytanı yakaladı, bir mil farkla ıskaladı ve sonra orada öylece durup esneyen eline baktı.

Şu anda çoğunlukla düşmanın yoluna çıkararak yardımcı oluyorlardı.

Ancak bu, artık dağılmış olan kalkanın alanını ancak savunabileceğimiz ve içerideki yaralıları koruyabileceğimiz anlamına geliyordu. Kimseyi bir yere götürmek mümkün değildi. Ve zamanımız tükeniyordu.

"Ne kadar zamanımız var?" Pritkin'e sordum.

"Yapamayız! Hat her an hareket edebilir ve Kadimlerin bunu sadece bir kez yapacak kadar gücü kaldı. Ya oraya varınız ya da bu iş biter!"

"Oraya gidemeyiz," dedi Caleb. "Oradan ayrılırsak herkes ölür."

"O zaman çıkmaza girdik," dedim ve daha kelimeler dudaklarımdan dökülmeden yanıldığımı anladım. Çünkü saldırganlarımızdan büyük bir grup az önce ayrılmış ve şehre doğru ilerliyordu. "Kahretsin!"

Yapabileceğimiz hiçbir şey olmadığını bilerek onların gidişini izledik.

"Mircea," dedim onu uyarmaya çalışarak. "Misafir bekle!"

"Şu an uygun bir zaman değil," dedi bana acımasızca.

Ve aniden, devasa bir koridordaki bir savaşın kısa ve kafa karıştırıcı görüntüsü gözümün önüne geldi ve bu savaşta generaller yoktu. Mircea kılıcını çekmiş, adamlarının yanında savaşıyordu ve bana onun bakış açısından çılgınca bir görüntü veriyordu. Ve vampir hızıyla bile, bu çılgıncaydı.

Bir değil, iki değil, üç farklı kılıç darbesinin altından kayışını izledim, kötü bıçakları yüzümüzü bir santim kadar ıskaladı, sonra ayağa fırladı, döndü ve sıradaki son saldırganın başını kesti, sonra diğer ikisi tarafından üzerine atladı.

Biri birini çekip çıkardı, Mircea diğerinin bağırsaklarını deşti ve sonra bize sinsice yaklaştığını bile fark etmediğim üçüncüsünün suratına yumruğunu geçirdi. Ve tüm bunlar birkaç saniye içinde oldu, çünkü vampirler kışkırlarını kaldırıyorlardı. Ama sonra, diğer şeyler de öyle, diye düşündüm, görüşüm ona doğru yönelen nefret yığınının geri döndü.

Kalbimin sıkıştığını hissettim. "Mircea! Çık oradan!"

"Dışarı çıkarsak kaybederiz," diye tersledi, Mircea hiç terslemediği halde. "Bir şeyler bul!"

"Ne gibi?" Umutsuzca etrafıma bakındım ama bize yardım edecek kimse kalmamıştı. "Seni değiştirebilirim-"

"Sakın buna cüret etme! Taht odasının hemen dışındayız! Birkaç dakika daha-"

"Birkaç dakikanız daha yok!"

"Lanet olsun size, sizi zavallı piçler! Kalkın ayağa!" Pritkin bağırdı ama savaş büyücüleri ayağa kalkmadı.

Beklenmedik şeyler için eğitilmişlerdi ama bu şekilde değil. Daha bugün başka bir dünyayı istila etmişler, pusuya düşürülmüşler, yoldaşlarının yüzlercesinin parçalandığını görmüşler ve ne yaparsanız yapın ölmeyecekmiş gibi görünen, bakınca insanın beynini bükten korkunç şeylerin saldırısına uğramışlardı. Ve şimdi, daha önce hiç kullanmadıkları yeni bir büyü sisteminde kusursuz bir şekilde ustalaşmazlarsa ve bunu hemen yapmazlarsa, aynı yaratıklardan bazıları tarafından yenmek üzereydiler.

Pritkin haklıydı; bu işe yaramayacaktı. "Lanet olsun! Kafamın içinden çık!" Caleb bağırdı.

"Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum. "Ben senin içinde değildim-" "Sen değil. Onlar!"

İşaret parmağını takip ederek başımı kaldırdım ve yanıldığımı gördüm. Belki de her şeye rağmen bir Caedmon ex machina'ya sahip olacaktık. Çünkü adamları, saldırganların çırpınan uzuvlarından ve pençeleyen ellerinden kaçınmak için hızlı ve sert bir şekilde geliyorlardı. Kahverengi tüyler parıltıyor, kedi vücutları bir o yana bir bu yana dönüyor, devasa kanatlar yan yatıyor, savruluyor, alçalıp iniyor ve bu arada sadece birkaç kayıp veriyorlardı.

Caedmon Bornozlu Cassie'yle konuşurken, "Toprak büyüsü benim uzmanlık alanım değil," dedi. "Ama elemental konusunda oldukça iyiyimdir. Belki yardım edebiliriz?"

"Belki," dedim ve dudaklarının kelimeleri yankılayarak hareket etmesini izledim. "Caleb, sen yolun sonundasın. Bağla onları!"

Onları birbirine bağladı. Şimşek bir kez daha yayıldı, Caleb'dan fey'e sıçradı ve orada neşeyle yaylandı, sıçradı ve cızırdadı.

Onları bizden daha çok seviyor gibiydi, diye dűŐündűm.

Ama bir an için hiçbir Őey olmadı. DűŐen devleri izlerken nefesimi tuttum, űnkű Caedmon'un halkı elemental bűyű kullanıyordu, ama toprak deęil hava bűyűsű. Aeslinn'in tűrűnű kanalizere edebileceklerinden hiç emin deęildim.

Ve sonra, savaŐ alanının her yerinde, eskiden boŐ olan kaplar kıpırdanmaya baŐladı. Devasa eller yere doęru seęirdi; topraktan kocaman kafalar yükseldi; daha ۆnce karanlık ve cansız olan gözler aniden arkalarında mum varmıŐ gibi parladı. Birdenbire yerden sıçrayıp dűŐen silahları toplayarak artık yeni bir yۆnetim altında savaŐa katıldıklarında, bunu yűksek kiriŐler yapın, diye dűŐündűm.

İnsan bedenimin rahat bir nefes aldıęını ve aniden oturduęunu gۆrdűm. DűŐman sayısı hűlű bizden fazlaydı -çok daha fazlaydı- ama en azından artık bir savaŐ vardı. Ve sıkı savaŐtık. Feylerin bir kısmı bűyűcűleri korumak için kaldı; daha fazlası Mircea'yı takip eden yaratıkların peŐinden gitti; ve geri kalanımız savaŐı hatta doęru yۆnlendirmeye baŐladık.

Safir dikenli saçları ve zűmrűt gözleri olan zarif bir manlıkan ile bir anlığına yan yana savaŐtım. Sohbet edecek vaktim olmadığı için Caedmon olup olmadığından emin değildim ama sanki binlerce tonluk kaya yerine etten yapılmıŐ gibi zıpladı, sıçradı ve alanda yolunu kesti. Neredeyse bale gibiydi.

Feylerin geri kalanı da oldukça etkileyiciydi. Biri yeŐil akık kafalı bir manlıkan, dięeri de uzun, yosunlu saçları ve obsidyen gözleri olan bir manlıkan iŐgal etmiŐti. Ellerinde ifte kılıçlarla bűyűcűlerin baŐında nۆbet tutuyor, yanlarına yaklaŐan her Őeyi kesip biiyorlardı.

Daha kűűk, daha genel gۆrűnűmlű yaratıkların bir kısmı da canlanmıŐtı ama cűsselerinin eksiklięini kararlılıkla telafi ediyorlardı. Birlikte Kadim Korkuları geri pűskűrtűyorlardı,

Etraflarını sarıyor ve sonra bir anda üzerlerine düşüyorlardı. Bu zarif bir vahşilikti, ancak feyler arasında neredeyse avları kadar kayıplara neden olan bir vahşilikti.

Ancak daha sonra yeni araçlara atlayıp mücadeleye devam ettiler.

Benim dövüş tarzım o kadar güzel değildi ama buna gerek de yoktu. O devasa kolların hükmedebildiği ivmeyle, her darbe bir yığın sürücüsü gibiydi. Hiçbir şeyi bir yere itmeye çalışmadım; sadece bir şeyleri aldım ve fırlattım. Ancak Caedmon'un adamlarının bindiği ve yerdeki katliamdan kaçmak için havalanan gryphonların onları yakalayıp havada parçalamasını sağladım.

Yine de yeterli değildi.

Kolordu, şu anda kalkan kullanmalarına gerek olmadığını fark ederek nihayet mücadeleye dahil oldu ve büyülerini savurmaya başladı. Bunlarla element büyüsünden çok daha iyi iş çıkardılar ve beni saflarımızı yarmaya çalışan yontulmuş tipte manlikanlardan oluşan bir takım tarafından batırılmaktan kurtardılar. Dağlılardan daha küçüklerdi ama sayıları daha fazlaydı, çok daha fazla. Ama Kolordu'nun yaylım ateşi onları Caleb'in üzerine sürdü ve Caleb de basit bir tekmeyle onları daha da ezdi.

Sonra da ayağa kalkmaya çalıştıklarında üzerlerine basıyorlar.

Dövüş tarzı da hoş değildi ama acımasızca etkiliydi. Ama kendimizi korurken, yaptığımız tek şey buydu. Ve bunu uzun süre yapamayacağımızı fark ettim, başımı kaldırıp baktım.

Çünkü diğer tarafın takviye kuvvetleri gelmişti.

İleri keşif gruplarını takip eden oyulmuş manlikanlar rütbe rütbe üzerimize çullandılar ve sadece hattı korumak için herkesin birlikte çalışmasını gerektirdiler. Ve sonra bunu bile yapamıyorduk. Biz onları geri püskürtmek yerine, onlar bunu bize yapıyor, sayıca üstünlük sağlayarak bizi eziyorlardı.

Caleb'in aracının en az on asker tarafından vahşice parçalandığını gördüm. Caedmon'un birkaç askerden oluşan bir hattın üzerinden takla atmak zorunda kaldığını gördüm.

Aynı kaderi yaşamamak için bir düzine daha. Pritkin'in Yeşil Adam'ının, onlara her adımın bedelini ödetmesine rağmen geri püskürtüldüğünü gördüm.

Ve sonra sırt üstü düşüyordum, bir düzine asker beni itiyor ve sonra beni takip ediyor, beni parçalara ayırmaya çalışıyordu.

İşe yaramadı çünkü onları savaş alanının uzak tarafına kaydardım ve ayaklarımın üzerine yuvarlandım - neredeyse beni tekrar aşağıya gönderen bir baş dönmesi dalgasına çarpmak için. Ve aniden, şimdiye kadar hissetmediğim bir şeyi hissettim: yorgunluk. Uzuvarıma ağırlık yapıyor ve her hareket için beni zorluyordu. Ve bunun ne anlama geldiğini sormadan biliyordum.

Yapmalıydım; Pythian gücüyle bunu yeterince sık hissetmişim. Üçlemenin yarattığı enerjinin sonuna yaklaşıyorduk. Çok büyüktü ama üçümüz de onu deli gibi çekiyorduk. Bu savaş öyle ya da böyle çok yakında sona erecekti.

Ne de olsa ex machina yok, diye düşündüm, yeni bir asker hattı beni yakaladığında.

Ve sonra Pritkin yanıldığını kanıtladı.

"Savaşın, sizi piçler!" diye bağırdı yüksek sesle. Sesini sihirli bir şekilde yansıtıyordu ve sesi savaş alanında yankılanıyordu. "Hizaya gelin! Takviye birlikler neredeyse geldi! Onlar inip kalkanlarını kaldırıra kadar onları korumalıyız!"

Ona baktım, neden bahsettiğini anlamamıştım.

Ve sonra, kaba kuvvetin yapamadığını küçük bir ustalık yaptığında yaptım. Ve neredeyse tüm lanet savaş alanı, gelmeyen bir orduyu durdurmak için yola koyuldu. Orada öylece durdum, her iki elimde birer Kadim Dehşet, bildiğim kadarıyla bir boyun ya da muhtemelen bir ayak olabilecek şeyi sıkıyor ve bakıyordum.

Bu asla işe yaramayacaktı. İşe yaraması mümkün değildi. Bu kadar kolay olamazdı.

Bu kadar kolaydı.

Ley hattının bulunduğu bölgeye ulaşmalarından birkaç saniye sonra, gökyüzü binlerce güneşin gücüne benzeyen bir güçle yırtıldı. Canlı, göz alıcı sarı bir çizgi havada bir yanardağ gibi patladı ve aşağıdaki her şeyin üzerine ateş ve ölüm yağdırdı. Ve işte böyle, koca bir ordu dumanlar içinde yok oldu.

Sonsöz

TSahil, Gertie'yle ziyaret ettiğim sahile çok benziyordu. Gerçi hava daha soğuktu ve esinti insanın içini kesip geçiyordu. Şemsiyeyi sarmıştım. Üst kattaki dolapta bulduğum kalın, eski bir battaniyeyi üzerime daha sıkı sardım ama pek faydası olmadı.

Gündüzleri hava daha sıcaktı, Pritkin'le midye avlamaya gittiğimizde, ayaklarımız çıplak ve kumla kaplıydı, pantolonlarımızın paçalarını kıvrırmıştık ve ona Gertie'nin iyi çorba yaptığını söylediği uzun, tuhaf görünümlü midyeleri göstermiştim. Haklıydı; akşam yemeğinde biraz yemiştik. Ama şimdi hava kararmıştı, güneşin son ışıkları ufukla flört ediyordu, sanki gitmeye isteksizmiş gibi.

"Hazır mısın?" Pritkin arkamdan yaklaşarak sordu. Başımı salladım.

Doğru şekli vermek için bir saatten fazla zaman harcadığı büyük bir odun yığınının yanına gitti. Çok nazık bir davranıştı; bunu biliyordum. Ama neredeyse yakmasını istemiyordum.

Samhain buradaydı ve özünde karnavallar, şekerler ve yüz boyamalarıyla ilgili değildi. Bu yüzden kendi zamanımıza dönmüştük ama otele değil, mahkememe küçük bir mola verdiğim bildirilmişti. Gerçek şu ki, bu gece gülen çocuk yüzleri, şirin kostümler ya da bakıcılarının etrafında koşturan aşırı şekerli çocuklar görmek istemiyordum. Bunu istediğimi düşünmüştüm, aslında yıl boyunca vefat edenleri onurlandırmakla ilgili olan tatilin gerçek anlamını.

Ama şimdi buradaydım. . .

"Bekle," dedim Pritkin'e kısık sesle, deniz spreyi yüzümü ıslatmıştı.

"Ben sadece ...

. bekle, tamam mı?"

Başını salladı ve yanıma geldi. Kollarını bana dolamıştı, önümüzde yanmayan çıra, kulaklarımızda uğuldayan deniz. Öylece durduk

Güneş batarken ve yıldızlar ortaya çıkarken uzun bir süre bunu yaptım. Çok güzeldi ama ben onu görmüyordum. Yarım gün süren Billy'yi a r a m a çalışmalarını görüyordum. Savaşın sonra küçük bir grup sıhhiye eri ve fey gönüllü olmuştu, onun kendileri ve hepimiz için ne yaptığını anladıklarında.

Ama saatlerdir bir şey bulamamışlardı, bu da beni belki de hiç bulamayacakları umuduna sürükledi. Faerie grubunun enerjisinden düşmüş, yere çarpmadan önce tekrar hayalet formuna geçmiş, bir yere inmiş ama sadece

Acı, o . . . o şey.

Sonra a k ş a m ü s t ü ışığı yamaca yayılırken geldiklerini gördüm, dördü de çarşafa sarılı bir şey taşıyordu. Sanki onun o uçurumdan yuvarlanışını tekrar görmüş gibiydim. Dünyam çatlamış ve paramparça olmuştu ve bu iyi değildi. Hiçbir şey yolunda değildi. Bir daha hiçbir şeyin nasıl iyi olacağını bilmiyordum.

Onu iki gün önce İrlanda'da, ailesinin evinin yakınına defnetmiştik. Yapmalı mıydım, yapmamalı mıydım bilmiyordum. "Sen benim ailemsin." İhanet gibi hissettirdi; yanlış geldi.

Her şey yanlış ve karanlıktı ve biz kazanmıştık ve ben bundan nefret ediyordum, çünkü bedel-

Çok yüksekti.

Pritkin, "Eski Keltler bu gecenin özel bir gece olduğuna inanırlardı," dedi. "Dünyalar arasındaki perdenin en ince olduğu ve yaşayanların ölümlerle iletişim kurabildiği yılın tek gecesi."

"Ama yine de yapamıyorum," dedim sertçe ve onu itmeye çalıştım.

Bana tutundu, dokunuşu sert ama nazikti. "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi bana. "Ama ağlamadın. Yas tutmadın."

Ben bir şey söylemedim.

"Bana ihtiyacın olduğunda senin için buradayım," dedi sonunda.

"Biliyorum." Boğazım düğümlenmişti ama gözlerim kurumuştı. Yığına başımla işaret ettim. "Devam et. Yak onu."

Şenlik ateşi uzun ve parlak bir şekilde yanıyor, sola doğru kıvılcımlar saçıyordu, çünkü rüzgâr çıkmıştı. Mavi-siyah geceye karşı turuncu kırmızı alevler çok güzeldi. Pritkin'in göğsüne döndüm ve o da bir süre bana sarıldı.

İşe yaramadı. Hiçbir şey yardımcı olmadı. En iyi arkadaşım gitmişti ve hiçbir şey bunu değiştiremezdi.

Yatmaya gittik.

Küçük ev Galler'de bir sahilde kiralıktı. Nerede olduğunu sormamıştım; umurumda da değildi. Güzeldi ve buradan dalgaların sesini duyabiliyordum. Pritkin birkaç dakika içinde yanımda "yüksek sesle nefes alıyordu" ama ben uyuyamadım.

Yarım saat kadar sonra kalktım ve oturma odasına gittim. Denize bakan bir penceresi vardı. Şenlik ateşi hâlâ yanıyor, gece gökyüzüne kıvılcımlar saçıyor ve ay ışığı suyun üzerinde dans ediyordu. Büyüleyici görünüyordu ya da öyle olmalıydı.

Ama benim için dünyada sihir yoktu.

"Nasıl gitti?"

Başım koltuğun arkasına çapraz olarak yerleştirilmiş kollarımın üzerindeydi ve gözlerim kapalıydı. Ama şimdi onları açtığımda yanımdaki koltukta oturan pırıl pırıl, şeffaf bir kovboy gördüm. Bir sigara sarıyordu ve duman kokusunu aldığımı yemin edebilirim.

Bu bir rüyaydı; öyle olduğunu

biliyordum. Kabul ediyorum.

"Biz kazandık," dedim

ona. "Kazanacağınızı

biliyordum." "Ama

Aeslinn kaçtı." "Orospu

çocuğu. Nasıl kaçtı?"

"Başlangıçta orada değildi," dedim saçlarımı gözlerimden uzaklaştırarak. "Jonathan onu geleceğimiz konusunda uyardıktan sonra, bazı üst düzey soylularıyla birlikte ayrıldı. Göz kamaştırıcı bir hizmetkâr onun

yer. Mircea hizmetkârın kafasını kestikten ve büyü çözüldükten sonra bunu öğrendi."

"Kahretsin," dedi Billy ve dumanlı bir nefes verdi.

"Evet. Herkes onu arıyor. Herkes onu arıyor ama her yerde olabilir. Muhtemelen Tony nerede saklanıyorsa oradadır, çünkü o ve diğerleri de orada değildi."

"Yani, hepsi bir hiç için miydi?"

"Hayır. Jonathan öldü ve Aeslinn'in gücü büyük ölçüde kırıldı, toprakları geçici olarak Caedmon'un kontrolü altında. Tanrılara yardım etme yeteneği

-ya da herhangi biri- ciddi şekilde zayıfladı. Bu büyük bir zaferdi." Ona baktım. "Buna değmezdi."

"Yapma."

"Billy, ben-"

"Bana şu Pritkin meselesinden bahset," diyerek sözümü kesti. "Onun iblis yarısının nesi var böyle?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum. Tüm iblisler gibi güce ayarlı, bu yüzden belki de Mircea ve ben güçlerimizi birleştirdikten sonra birkaç şeyi anladı. Biraz hesap yaptı, üçümüzün olağanüstü bir şey yapabileceğimizi ve buna ihtiyacımız olabileceğini fark etti. Bu yüzden yardım etmeye karar verdi."

"Sana *saldırarak* mı?"

Başımı salladım. "İki kez."

"*İki kez mi?* Ne zaman-"

"İlk kez Gertie'nin evindeydim. İlk başta Jonathan'ın bir karabasanla ortak olduğunu düşündüm. Daha sonra Jonathan'ın bana saldırmak için onu zamanında geri getirdiğini düşündüm. Ama şimdi öyle düşünmüyorum."

"Neden? Gücü işe yaradı diye mi? Bu size yardım etmeye çalıştığı anlamına gelmez!"

"Hayır, ama Gertie'nin evindeki gücün çoğunu harcadı. Sanırım eski eserlerle dolu bir odayı canlandırdı ve benimle konuşmaya çalıştı. Ve konuştu da - bana üç tane olması gerektiğini söyledi, sadece ne anlama geldiğini anlamadım."

Billy şüpheli görünüyordu. "O zaman Jonathan almadıysa oraya nasıl geri döndü?"

"Sanırım Mircea ile aramızdaki kanalı kullandı. Onun gücü geçmişte bile orada işe yarıyordu ve aramızdaki bağlantı karabasan enerjisine dayanıyordu. Ama o sırada Pritkin'le Aşıklar Düğümü'nde değildim, bu yüzden iblisin benimle konuşmak için bir güç artışına ihtiyacı vardı."

"Seninle burada konuşmuş olabilir."

Başımı salladım. "Pritkin burayı kilit altına almıştı. Hong Kong'da bir şey olmuş ve bu konuda her zamankinden daha da paranoyak olmuş. Sanırım benimle iletişim kurabilmesinin tek yolu başka bir yerde olmasıydı. Ya da başka bir yerde."

"Yani bu yüzden mi karargâhtaki meseleleri kendi eline aldı?"

Başımı salladım. "Güce ihtiyacımız olduğunu biliyordu ve eline geçmeyecek başka bir fırsatı bekleyemezdi."

Billy bunu düşündü. "Ona söylediğinde Pritkin bunu nasıl karşıladı?"

"Um . . ."

"Ona söylemedin mi?"

"Yapacağım. Yani, ikinci saldırıyı zaten biliyor-"

"Cass!"

"Ama yapacağım. Sadece doğru zamanı seçmeliyim."

"Uh huh."

"Yapacağım," diye ısrar ettim. "Bilmek zorunda. Özellikle de şimdi."

"Neden şimdi?"

"Olanlardan sonra, paylaştığımız tüm o güçten sonra, iblis yarısı muhtemelen her zamankinden daha güçlü. Ürettiğimiz enerjinin bir kısmını elinde tutuyor, biliyor musun?"

"Ben de bunu biliyorum. Yani, ona söyleyeceksin."

"Evet."

"Ne zaman?"

"Yakında. Söz veriyorum!"

Billy gözlerini devirdi. "Sanırım seni biraz rahat bırakabilirim. Çok şey atlattın."

"Senin kadar değil. Billy-"

"Peki ya üçlü hükümdarlığın üçüncü üyesi?" diye sordu ve yine sözümü kesti. "Mircea aşkını buldu mu?"

"Hayır. Caedmon bazı fikirleri olduğunu söyledi; çok fazla ayrıntı alamadım. Ama sanırım ona yardım edecek. Ama evet, hepimiz oraya gittiğimizde Mircea'nın Romanya'da yaptığı şey buydu. İpucu arıyordu-"

"On sekizinci yüzyılda mı?"

Başımı salladım. "Bu Jonathan'ın işiydi. Üçümüzün güçlerini birleştirmesi halinde neler olabileceğini tahmin etmiş ve en azından savaş bitene kadar yolumuzdan çekilmemizi istemişti. Bu yüzden Aeslinn'i bir süredir zindanlarında tuttukları bu yarattığı serbest bırakmaya ikna etti. O . . . Hâlâ ne olduğunu bilmiyorum ama Dorina daha bebekken ona yardım etmişti-"

"Ve hala hayatta mıydı?"

"Mircea ve ben onu Romanya'da gördükten kısa bir süre sonra Svarestri onu ele geçirdi ve kendi topraklarına götürdü. Ve orada zamanın farklı işlediğini biliyorsun. Artı, bu bir fey ve daha uzun yaşıyorlar."

Billy duman bulutunun arasından kaşlarını çatı. "Ama Mircea'nın onun peşine düşmesi bir yana, Jonathan bu şeyden nasıl haberdar oldu?"

"Sorgulama sırasında Mircea ile zihinsel bir bağlantı kurmuş -ya da yaratıklarından biri kurmuş- ve onun takıntılı olduğunu fark etmiş. Jonathan, yarattığın Mircea'nın ihtiyaç duyduğu tüm cevaplara sahip olduğu fikrini yerleştirmeyi başardı, eğer sadece onu görmek için geri kayarsa-"

"Ve o sırada deli büyücü bekliyordu." Başımı salladım.

"Ama onu öldürmedi mi? Çünkü üçlü ilişkinizdeki riski ortadan kaldırabilirdi-"

"Öyle deme."

Pişmanlık duymadan sırtı. "-tam orada. Yine de onu canlı mı bıraktı?"

Omuz silktim. "Ben Pythia'yım. Jonathan zaman yolculuğu yapan bir vampirin peşine düşmem gerektiğini biliyordu, söz konusu vampir hayatta kaldığı sürece. Ve tabii ki beni yakalamak istedi."

"Huh." Billy düşünceli görünüyordu. "O zaman Jonathon'ın sana olan saplantısı Mircea'nın hayatını kurtardı."

"Hayır, *sen* Mircea'nın hayatını kurtardın. Hepimizin hayatını kurtardın-"

"Cass-"

"Kahretsin, Billy! Ne söyleyeceğimi biliyorsun!"

"Ve sen benim ne olduğumu biliyorsun. Bu konuşmayı zaten yapmıştık-"

"Sana yardım edebilirim!"

"Ve bu süreçte diğer her şeyi mahvetme riskini al. Sen kazandın, Cass. *Biz* kazandık. Bunu benim için çöpe atamazsın."

"Yapabilirim." Ve sonunda, akmayan gözyaşlarım akmaya başladı ve onları durduramıyor gibiydim. "*Yapardım-*"

"Biliyorum." Elimi tuttu ve eli soğuktu, öyle soğuktu ki benim için hiç olmamıştı. İlk kez kendini bir hayalet gibi hissetti. "Ama bu ...

Burası çok güzel. Düşündüğümünden daha güzel. Bir kız kardeşim vardı, aslında beş tane. Ama ayrılmaktan nefret ettiğim küçük bir tane. Ben gittikten sonra büyüdü. On bir çocuğu oldu, inanabiliyor musun? En büyüğüne benim adımı vermiş. Beni çok özledi ve ben bunu hiç bilmiyordum. Ama şimdi birlikteyiz-"

Artık hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordum, elimde değildi ve beni içine çekip sarıldı. Sağlamdı; çok sağlamdı ve yapabildiğim sürece ona sarıldım. Sırtımı okşadı.

"Bunu kendine yapma. Bu senin ve benim sonumuz değil, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Öyle değil mi?" Ona bakmak için geri çekildim.

"Her Samhain'de seni ziyaret edeceğim. Büyümeni izlerim. Ve sen de bana o çılgın büyücü ve ürkütücü vampir hakkında her şeyi anlatabilirsin-"

"O ürkütücü değil!"

Billy güldü. "Tamam. Bana ne istersen anlatabilirsin."

"Ve sen burada olacaksın?"

"Her zaman senin için burada olacağım Cass. Bunu biliyorsun. Ama şimdi gitmem gerek, tamam mı?"

Başımı salladım.

Billy şapkasını geriye doğru eğdi ve sigarasını söndürdü. "Uslu dur," dedi bana. "Ya da en azından yakalanma."

"Yapmayacağım," diye söz verdim, yanaklarım ıslanmıştı ve yavaşça gözden kayboldu.

Ay ışığında uzun süre oturdum, pencereden şenlik ateşini izledim.

Gözlerim dışarıdaki ay ışığına rakip olana kadar yansımada daha da parlıyordu. Çünkü birlikteliğimizden güç alan tek kişi Pritkin'in karabasanı değildi. Bu yüzden cazibe merkezleri çalışmıyordu. Ya da, daha doğrusu, vardı; gücüm onları aşıyordu. Ama onu kontrol etmeyi öğrenmiştim. Şimdi.

Birçok şey öğrenmiştim.

Bedenim kanepede kaldı, mışıl mışıl uyuyordu ama ruhum yer değiştirdi-

Jonathan'ın Chimera kopyasının dar bir ranzada yattığı merkezdeki bir nezarethaneye. Billy onu öldürdükten sonra ruhu kopyaya geri dönmüştü. Tabii ki, bu onu hapiste bıraktı, özgürce dolaşmadı, ama yine de. Yaşıyordu.

Billy yaşamazken o yaşadı.

Uzun bir süre orada, cesedinin üzerinde öylece durdum. Odada gardiyanlar vardı ama tabii ki beni göremiyorlardı. Ama Jonathan görebiliyordu.

Muhtemelen bu yüzden yuvarlandığında biraz hareketlendi.

Ama sonra aynı eski üstün, hafif kızgın gülümseme yüz hatlarına yayıldı. "Pekâlâ. Bir ziyaretçi. Ne güzel."

Muhafızlardan biri "Kapa çeneni," dedi ama Jonathan onu duymazdan geldi.

"Beni sorgulamaya mı geldin?" diye sordu. "Onlara zaten tüm bildiklerimi anlattım. Elbette buna ne kadar güvenebilecekleri tartışılır."

Gardiyan ona "Kapa çeneni dedim!"

dedi. Ben bir şey söylemedim.

Bu Jonathan'ı kızdırmışa benziyordu. "Bu zevki neye borçluyum?" diye sordu daha sert bir şekilde. Ve sonra gardiyan sabrını kaybedip kafasına kelepçe vurduğunda yüzünü buruşturdu.

Jonathan'ın adamın kaç arkadaşının ölümünden doğrudan sorumlu olduğu düşünüldüğünde, bunun olağanüstü bir itidal gösterdiğini düşündüm, ama deli büyücü bunu bu şekilde görmüyor gibiydi. Hırslayarak yataktan indi ve sadece taktığı zincirler tarafından herhangi bir zarar vermesi engellendi.

"Buradan gideceğim," dedi bana. "Senin peşinden geleceğim. Söylediklerimde ciddiydim - o lanet sarayı, yattığın iblis dölünü ve o vampiri de yok edeceğim-"

Şimdiye kadar sessiz kalan muhafız duvardaki aynaya bakarak, "Bir sağlık görevlisine ihtiyacımız var," dedi. "Yine kriz geçiriyor-"

"Kriz geçirmiyorum!" Jonathan tersledi ve sonra bana baktı. "Sana ne olacağını söylüyorum."

"Hayır," dedim. "Olmayacak."

"Peki neden?"

"Çünkü küçük tanrıça bazen vahşidir," diye fısıldadım, kendi sözlerini ona geri aktararak. Elim boğazına yapışmadan hemen önce gözlerinin anlayışla açıldığını gördüm.

Ama uzun
sürmedi. Sonra yer
değiştirdim.

Son.

Ayrıca Karen Chance

Cassie Palmer Serisi

Karanlığa Dokun
Gölge Tarafından
Sahiplenildi Geceyi
Kucakla Şafağı
Lanetle Ayı Avla
Yıldızları Ayart
Rüzgârı Biç
Fırtınaya Bin
Fırtınaya Cesaret Et

Gece Yarısı'nın Kızı Serisi

Geceyarısı'nın Kızı
Ölümün Metresi
Öfkenin Öpücüğü
Gölge'nin Felaketi

Standalones

Maskeler
Siren'in
Şarkısı

Benimle bağlantı kurun:

Beni Twitter'da takip edin: <https://twitter.com/CasPalmerSeries>

Arkadaş Ben üzerinde Facebook:
<https://www.facebook.com/#!/KarenChanceBooks>

Bloguma abone olun: <http://www.karenchance.com/news/news/>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.